picanterii literare

JUDITH GOULD

Corabia Visurilor

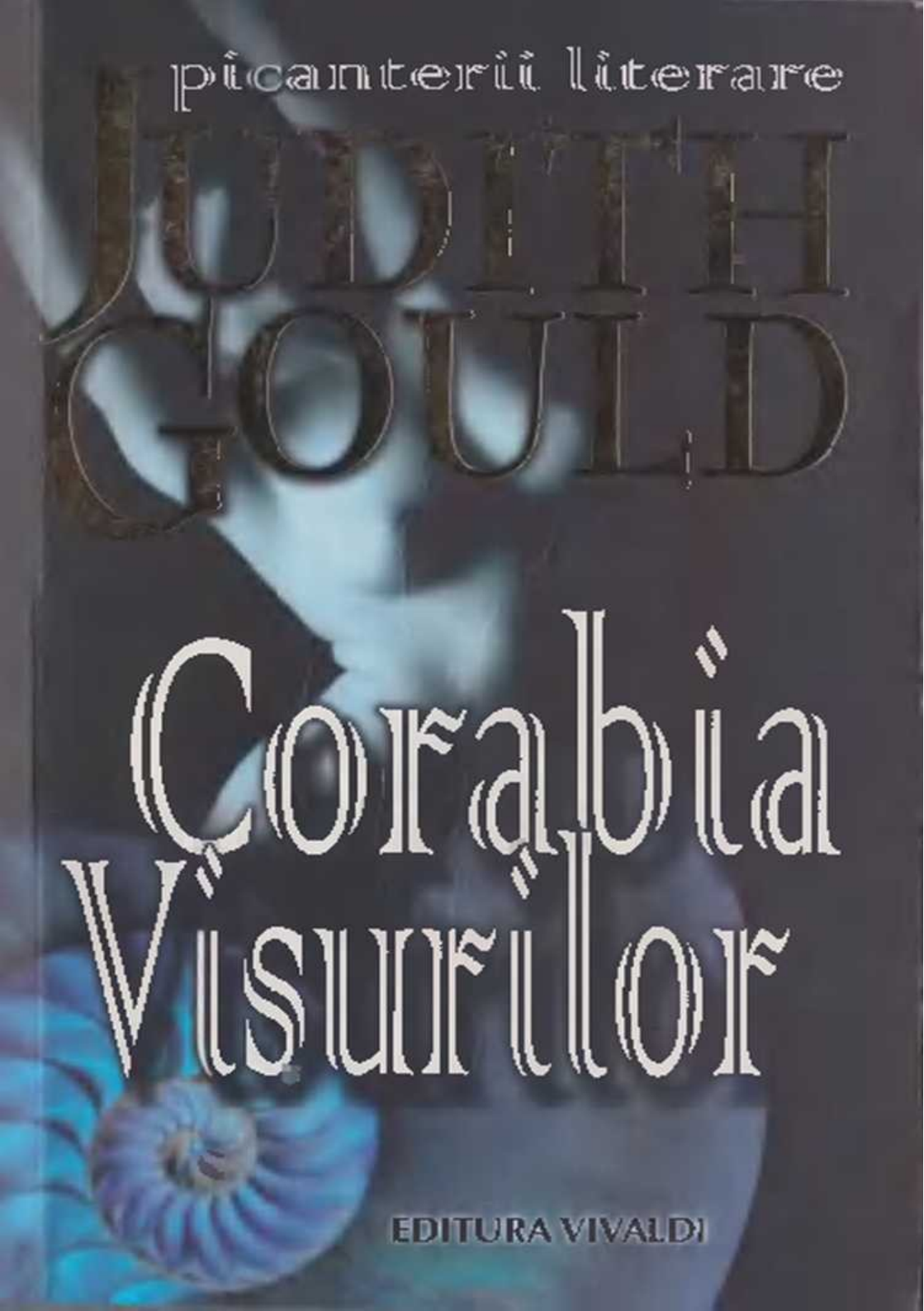

EDITURA VIVALDI

JUDITH GOULD

CORABIA VISURILOR

În româneşte de:
AMALIA NICOLAU

Editura VIVALDI
Bucureşti, 2008

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
GOULD, JUDITH
Corabia visurilor/Judith Gould; trad.: Amalia Nicolau.
— Bucureşti: Vivaldi, 2008
ISBN 978 – 973 – 150 – 008 – 9
I. Nicolau, Amalia (trad.)
821.111 – 31 = 135.1

DREAMBOAT by JUDITH GOULD
Copyright © Judith Gould Inc., 2005

Toate drepturile asupra acestei versiuni aparţin Editurii Vivaldi.

Această carte este dedicată *adevăraţilor* prieteni.

Se ştiu cei care sunt numiţi astfel.

Acum este vremea să plecăm pe mare; rândunica deja ciripeşte gureşă şi un vânt plăcut adie dinspre apus; pajiştea este înflorită şi marea răvăşită de valuri şi rafalele furtunilor s-a liniştit. Ridicaţi ancorele şi eliberaţi parâmele, marinari, navigaţi cu toate pânzele sus…

— Leonidas din Tarentum 274 B.C.

Mitologia greacă

Călătoriile sfârşesc cu întâlnirea celor dragi, orice om cu minte ştie asta.

— William Shakespeare. „A *douăsprezecea noapte”*

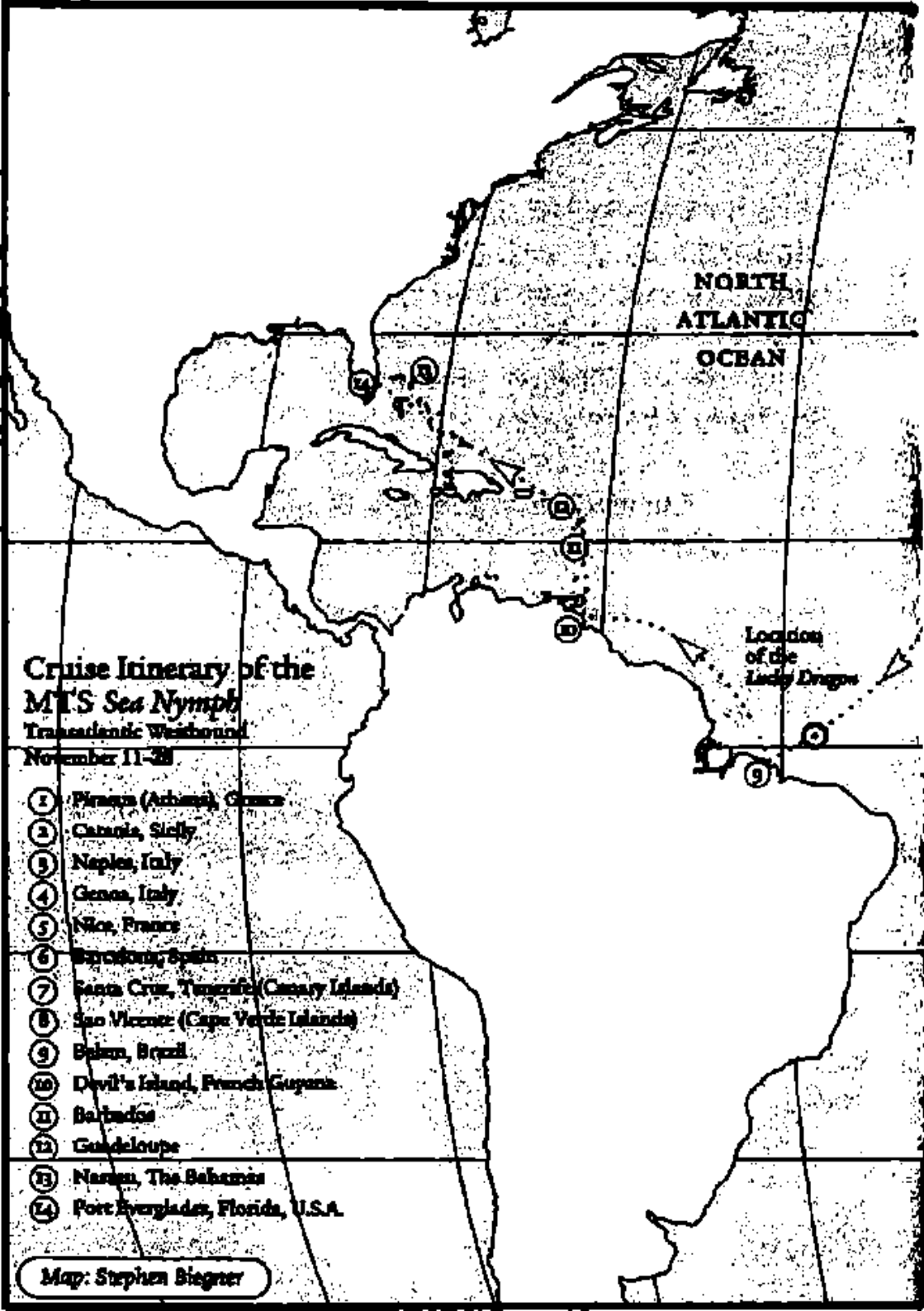
NORTH ATLANTIC OCEAN
Location of the Lucky Dragon
Cruise Itinerary of the MTS Sea Nymph
Transatlantic Westbound
November 11-28
1 Piraeus (Athens), Greece
2 Catania, Sicily
3 Naples, Italy
4 Genoa, Italy
5 Nice, France
6 Barcelona, Spain
7 Santa Cruz, Tenerife (Canary Islands)
8 Sao Vicente (Cape Verde Islands)
9 Belem, Brazil
10 Devil's Island, French Guyana
11 Barbados
12 Guadeloupe
13 Nassau, The Bahamas
14 Port Everglades, Florida, U.S.A.
Map: Stephen Biegner

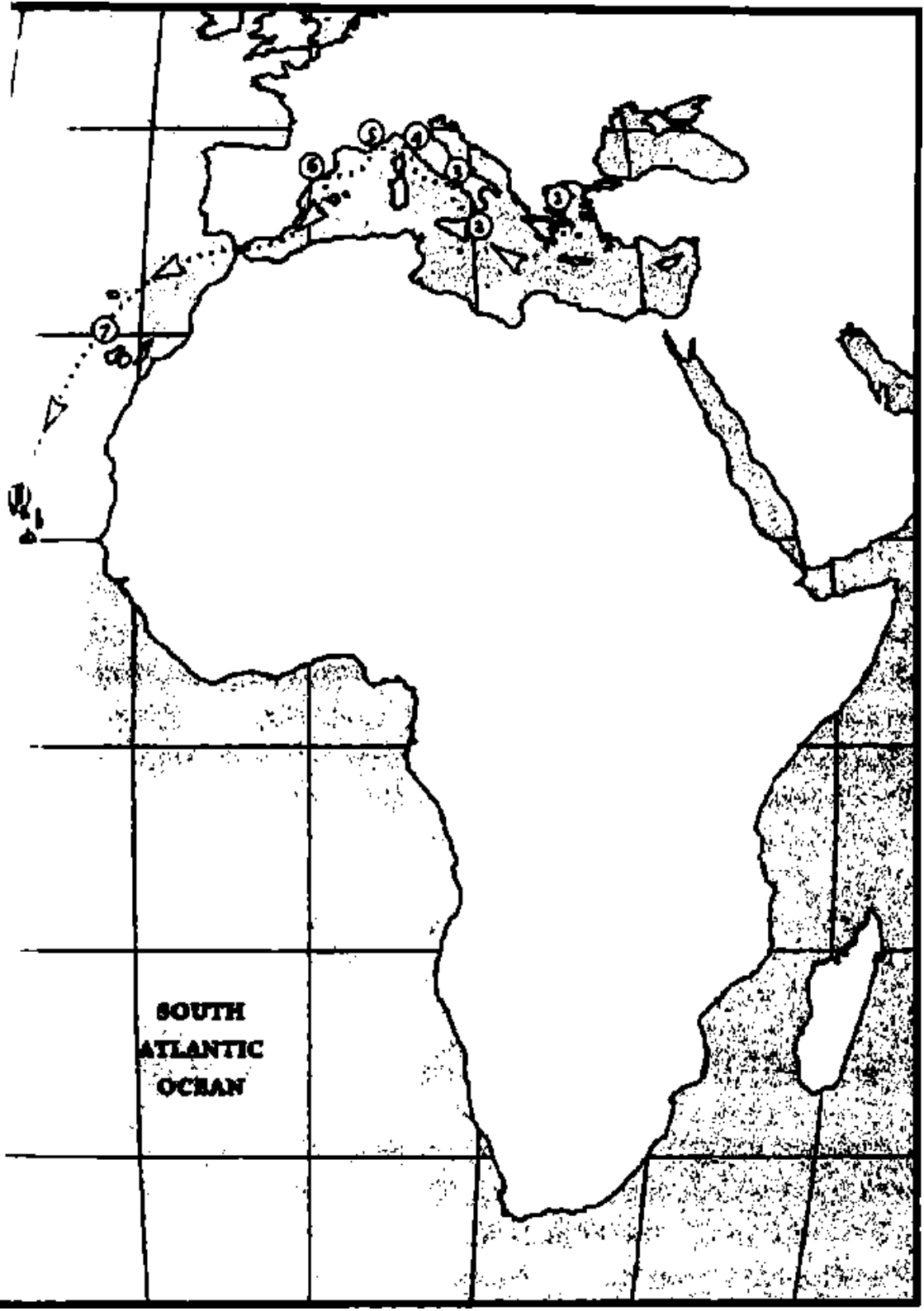
SOUTH
ATLANTIC
OCEAN

PROLOG

Georgios Vilos şedea în spatele biroului uriaş din lemn de mahon, stil George al II-lea în încăperea aflată la cel mai înalt etaj al reşedinţei sale londoneze din Belgravia. Afară, vântul tremura frunzele răzleţe, uscate, în nuanţe maronii ce încă adăstau pe ramurile aproape dezgolite. Ploaia fină, de toamnă târzie, bătea în ferestre înflorind un tatuaj neîntrerupt pe geamuri. Retras în somptuosul său birou, Georgios Vilos părea să nu ia în seamă vremea nemiloasă, tipic britanică. În timp ce etajele inferioare ale vastei sale reşedinţe – ce nu fusese încă transformată în apartamente mai mici precum celelalte clădiri din vecinătate – forfoteau din pricina activităţii necesitată de menţinerea în perfectă stare a unui conac impresionant, biroul său rămânea un sanctuar. Era locul în care Georgios Vilos se retrăgea pentru a visa la viitorul imperiului său, pentru a face planuri, a întocmi strategii şi uneori pentru a se ocupa de ceea ce

tocmai făcea: să studieze cifrele trimise de serviciul de contabilitate.

Raportul trimis de Adonis Papadrakis, şeful serviciului de contabilitate, îi confirma ceea ce el ştia de ceva vreme. Vilos Shipping Ltd., neînsemnata companie moştenită de la tatăl său pe care el o transformase într-un imperiu internaţional valorând miliarde de dolari, se prăbuşea cu rapiditate asemenea unei nave torpilate şi asta doar din pricina datoriilor ameţitoare pe care le acumulase. Doi dintre principalii săi rivali, amândoi de origine greacă asemenea lui, Panos Simitis şi Spiros Farmakis care înălţaseră şi ei imperii asemănătoare cu al său îşi croiau drum subminând imperiul lui Vilos.

A închis dosarul pe care era inscripţionat cu litere roşii „CONFIDENŢIAL” şi l-a pus deoparte pe biroul din mahon lăsându-se pe spate, în scaunul tot din mahon cu încrustaţii aurii, creaţie Thomas Hope. Şi-a trecut mâna prin părul argintiu, a oftat adânc şi şi-a scos ochelarii cu rame din aur şi i-a aşezat pe mapa ce conţinea raportul abia citit. Ochii sa cu pleoape grele, zbârcite, ochi altă dată aruncând priviri ştrengăreşti, pline de voioşie, şi adesea calculate, pătrunzătoare, s-au oprit asupra a două fotografii aflate pe birou. Dintr-una îl privea Fiona, soţia sa de origine greco-britanică. Părul ei blond-roşcat apropiindu-se de culoarea căpşunilor era strâns la spate cu o fundă şi câteva şuviţe îi încadrau

pomeţii înalţi. Privirile ei albastre te fascinau; nasul lung şi îngust părea sculptat; avea o carnaţie perfectă, strălucitoare, transparentă. Purta cercei cu diamante, acei cercei de nouă carate de culoare D şi la gât un medalion ce-i scotea în evidenţă gâtul de lebădă. Bijuteriile reprezentau o creaţie a maestrului rus Alexandre Reza care după revoluţia bolşevică se stabilise la Paris. Georgios îşi amintea de parcă s-ar fi întâmplat ieri, ziua în care participase la licitaţia organizată de Sotheby's la Geneva şi achiziţionase bijuteriile. În momentul în care ciocanul lovea masa şi diamantele îi erau adjudecate, Fiona s-a aruncat în braţele lui, şi în mijlocul sălii pline i-a îmbrăţişat şi l-a sărutat plină de entuziasm.

Georgios a oftat din nou. Privirile îi erau aţintite asupra celeilalte fotografii. Fusese făcută la câţiva ani după achiziţionarea bijuteriilor şi zâmbetul Fionei nu mai era la fel de relaxat, natural. La acea vreme căsnicia lor se transformase într-un câmp de luptă pe care se dădeau bătălii neîncetat. Totul începuse din pricina legăturilor sale amoroase, relaţii trecătoare, întâmplătoare, lipsite de importanţă în ceea ce-l privea pe el. Dar Fiona avea o părere cu totul diferită drept pentru care reacţionase aşa cum credea că se şi cuvine, luându-şi amant după amant, deschis, pe faţă, afişându-se cu ei într-o manieră de-a dreptul dezgustătoare.

În cele din urmă au încheiat un armistiţiu şi au

rămas căsătoriţi, doar cu numele. Rănile pe care şi le cauzaseră reciproc nu s-au vindecat niciodată şi în ciuda faptului că locuiau în aceleaşi case elegante, somptuoase sau călătoreau împreună şi ieşeau în lume ca un cuplu, duceau totuşi vieţi separate. Fiona era politicoasă, la fel şi el, dar Georgios era conştient că doar banii o mai legau de el. Era conştient că Fiona l-ar fi părăsit pentru „câmpii mai mănoase” în cazul în care imperiul său se prăbuşea.

A împins scaunul nervos şi s-a ridicat îndreptându-se către una din ferestrele de unde putea să privească Londra învăluită într-o atmosferă mohorâtă. Silueta sa înaltă, osoasă acoperea practic întreaga fereastră. *Din pricina nemţilor* gândea cu furie. *Din pricina acelor blestemaţi de bancheri nemţi*. Îi dispreţuia şi îi ura. Indiferent de sumele ameţitoare pe care i le împrumutau pentru vapoarele sale, nu se simţea niciodată bine în prezenţa lor. Banii îi cheltuise deja, împrumuturile se apropiau de scadenţă şi băncile nu păreau dispuse să facă nicio amânare. Nicio reeşalonare, nicio prelungire, nicio negociere suplimentară. Vilos Shipping Ltd. trebuia să ramburseze băncilor cele două sute cincizeci de milioane de dolari datorate sau navele erau confiscate. Nimic mai simplu.

Frumoasele mele. Cele mai frumoase vapoare care s-au putut vedea vreodată. Şi totodată izvorul problemelor mele, gândea Georgios cu tristeţe. La

vremea la care marii constructori de vapoare alegeau să lanseze la apă vase pentru trei mii de pasageri şi două mii de membri ai echipajului, Georgios Vilos preferase să meargă în direcţia opusă. Luase hotărârea să adauge flotei sale îmbătrânite două nave mai mici, mai elegante, pentru doar opt sute de pasageri pe care să-i transporte în cel mai mare confort. Vapoarele nu erau doar micuţe şi foarte luxoase erau şi cele mai rapide nave ce fuseseră vreodată lansate la apă, capabile să menţină o viteză de douăzeci şi opt de noduri pentru lungi perioade de timp, chiar şi în timpul călătoriilor transatlantice. *Regina Elizabeta* II putea să navigheze cu o viteză asemănătoare dar ar fi tremurat din toate încheieturile dacă ar fi făcut-o pentru o perioadă de timp mai lungă. Vapoarele sale traversau Atlanticul şi se îndreptau spre Hawaii în doar două zile, în vreme ce alte nave făceau acelaşi lucru în cinci. Era mândru de *Sea Nymph* şi de *Sea Sprite* dar sumele cheltuite întrecuseră toate aşteptările şi se dovedeau aducătoare de ruină. Materialele şi costurile de producţie atingeau cote incredibile. Chiar mai înainte de a fi terminate se văzuse nevoit să caute alte surse de finanţare. Apoi apăruse necesitatea fondurilor destinate lansării. Mândria şi bucuria flotei sale se transformase în izvorul dezastrului său.

Căutase împrumuturi pentru a-şi plăti datoriile la termen, dar nu primise niciun sprijin. În situaţia

în care se afla nimeni nu părea dornic să-i acorde suport financiar. Şi nu numai atât. Existau mari instituţii financiare care nu ascundeau faptul că le făcea plăcere să-l refuze pe marele Georgios Vilos. Precum un virus de computer, zvonul s-a răspândit referitor la neplăcerile lui financiare. A fost nevoit să privească un spate întors, să îndure zeflemeaua şi batjocura făţişe şi toate acestea chiar şi din partea membrilor comunităţii elene, atât de unită la Londra şi tot pe atât de bogată. *Nemernici. Nimic nu le face mai mare plăcere decât să-l vadă pe unul de-al lor aflat în suferinţă, să-şi vadă un compatriot prăbuşindu-se de pe cele mai înalte culmi ale gloriei.*

Şi-a întors privirile de la imaginea deprimantă oferită de vremea londoneză şi s-a îndreptat către masa stil Regency ce servea drept bar. Pe o tavă mare din argint se afla o sticlă de uzo. Şi-a turnat o porţie generoasă într-un pahar din cristal St. Louis. Din găletuşa pentru gheaţă a luat câteva cuburi, le-a pus în pahar şi apoi a început să agite conţinutul până când a căpătat un aspect lăptos. Deşi străbătuse un drum lung din sătucul în care se născuse, aproape de portul Pireu şi unde tatăl său avea o mică afacere, Georgios rămăsese un grec adevărat în adâncul sufletului. A luat o înghiţitură zdravănă din licoarea cu aromă de anason şi apoi s-a îndreptat către birou, aşezându-se pe scaunul Thomas Hope, scaun pe care îl considera foarte potrivit pentru un bărbat ce se

bucura de influenţa, bogăţia şi puterea sa. A pus paharul pe birou apoi a început să lovească ritmic biroul cu degetele perfect manichiurate. Deodată, s-a oprit.

Ei bine, n-am de gând să *le fac pe plac nemernicilor. Nu, nu. În niciun caz. În curând vor avea parte de o surpriză. Georgios Vilos nu este încă la pământ, nu se dă bătut.*

A luat o altă înghiţitură zdravănă, s-a cutremurat uşor din pricina tăriei şi apoi a râs pe înfundate*. Îşi spun că bătrânul este terminat, dar moşul o să le arate lor de ce este în stare.* A pus paharul jos pe birou şi privirile i s-au îndreptat către o altă fotografie aflată într-o ramă de argint. Makelos, singurul său fiu şi moştenitorul său. Chipul lui Georgios a căpătat un aer de mândrie şi de nedumerire totodată. Makelos – Mark aşa cum îşi spunea el pentru că suna englezeşte – era unul dintre cei mai chipeşi tineri pe care îi văzuse vreodată şi aceasta nu era doar părerea unui tată mândru de progenitura sa. Makelos făcea ca toate femeile să întoarcă privirile după el pe stradă sau atunci când intra într-o încăpere. Fetele erau înnebunite după el şi avea de unde să aleagă dintre frumuseţile înaltei societăţi internaţionale. Părul negru şi ochii cu priviri întunecate, trăsăturile sculpturale, trupul tânăr, puternic, musculos şi felul elegant în care se mişca fără a-şi pierde din frumuseţea masculină atrăgeau precum un magnet. Se dovedise un navigator excelent, aşa

cum trebuie să fie orice descendent de origine greacă, gândea Georgios şi se descurca de minune şi pe terenul de rugbi. Nu era de neglijat nici felul în care se opunea adversarilor pe terenul de polo pe iarbă sau pe terenul de tenis. Era inteligent şi avusese rezultate bune în şcolile particulare pe care le frecventase contra unor taxe piperate ca şi la Oxford unde îşi făcuse studiile universitare.

Georgios a ridicat paharul cu uzo, a vânturat conţinutul şi a sorbit din nou, fără să-şi ia privirile de la fotografia fiului său. Makelos – Mark. Se va obişnui vreodată cu numele anglicizat al fiului său? în ciuda calităţilor acestuia, Georgios era conştient şi de câteva dintre defectele fiului său. Era răsfăţat, arogant. Era obişnuit să i se facă pe plac şi cel care i-ar fi stat în cale ar fi avut nevoie de tot sprijinul Celui de Sus. De-a lungul anilor existaseră probleme cu una sau două fete, nimic serios, îşi spunea tatăl care atribuia aceste necazuri nivelului ridicat al testosteronului care părea să fie o trăsătură nativă a fiului său. Îşi spunea că timpul avea să-i tempereze interesul pentru femei ca şi pentru petrecerile al căror şir părea să nu se mai sfârşească. O vreme Georgios nu-şi făcuse probleme pentru felul în care îşi petrecea timpul tânărul Mark căci şi tinereţea tatălui fusese la fel de sălbatică. Dar de obicei, vine timpul când trebuie să te dezmeticeşti, să munceşti, să-ţi consumi energia ridicând un imperiu aşa cum făcuse el cu Vilos Schipping Ltd.

Sosise vremea ca Makelos să facă ceva util pentru companie. Fiul său era dator şi sosise vremea să-şi plătească datoria faţă de tatăl său.

Privirile au început să-i alunece în jurul încăperii de o eleganţă şi frumuseţe fără cusur: pereţii îmbrăcaţi în lambriuri de mahon, şemineul uriaş stil Adam, covorul de Tabriz ale cărui culori erau uşor fanate; obiectele vechi care-şi păstraseră strălucirea şi tablourile unor maeştri impresionişti ce împodobeau pereţii erau tot atâtea motive de mândrie. În birou se aflau şi câteva obiecte antice de origine greacă a căror provenienţă era deasupra oricăror bănuieli. Nicio putere din lume nu-i putea lua toate acestea, nu-l putea face să renunţe la ceea ce avea.

Cu gândul acesta în minte a ridicat receptorul telefonului şi a format numărul secretarei sale. Aceasta a răspuns după al doilea apel:

— Biroul lui Georgios Vilos.

Avea un ton sec, metalic.

— Rosemary, verifică data întâlnirii cu bancherii greci în Atena.

— Întâlnirea va avea loc joi la ora patru după-amiaza. Ora Atenei. Au sunat dimineaţă şi au confirmat şedinţa.

— Perfect. Sună-l pe pilot să se pregătească de decolare şi spune-i doamnei Vilos că astăzi plecăm la Atena.

— Am înţeles, domnule. Vă însoţesc şi eu?

— Da.

— Este nevoie să iau anume documente cu mine?

— Cred că am toate documentele pe birou.

— Voi da telefoanele necesare şi voi pregăti totul de îndată.

— La revedere, a spus Vilos scurt şi a închis fără a mai aştepta răspunsul secretarei.

Privirile îi erau aţintite asupra telefonului, dar gândurile lui erau departe. Ideea de a se întâlni cu fraţii Lampaki i se părea de-a dreptul dezgustătoare dar nu avea de ales. Existase şansa ca aceştia să-i acorde împrumutul necesar pentru a face plăţile către bancherii germani deşi era conştient de dobânzile astronomice cărora ar fi trebuit să le facă faţă. Doar pentru a-i plăti pe greci ar fi trebuit să facă reduceri drastice în operaţiunile financiare de zi cu zi, operaţiuni care deja suferiseră o seamă de modificări. Oricum, pentru a-şi salva imperiul era dispus să plătească oricât, ar fi meritat fiecare bănuţ. Dacă fraţii Lampaki îl refuzau îi mai rămânea planul de rezervă, cel care ar fi scos din joc orice înţelegere cu bancherii.

A luat unul din telefoanele mobile aflate la îndemână – cel care avea un număr cunoscut de foarte puţine persoane – şi a format numărul din memorie. A aşteptat plin de nerăbdare şi după trei apeluri i s-a răspuns.

— Da?

— Poţi vorbi?

— Scurt.
— Coletul este gata?
— Da.
— Perfect.
— Când vrei să fie livrat şi unde?
— Biroul din Pireu, la data convenită.
— La ce oră?
— Amiază.
— Cea de-a doua tranşă de bani trebuie depusă în contul meu în ziua precedentă.
— Nicio problemă. Fii liniştit.
— Atunci ne vedem în Pireu.
— Trebuie…

Georgios Vilos voia să mai adauge ceva dar nu mai avea cu cine să vorbească. Azad închisese.

A închis telefonul mobil cu o mişcare scurtă şi s-a lăsat pe spate. A respirat adânc. Îi displăcea profund să trateze cu oameni dezgustători ca cel pe care abia îl contactase. Era mai rău decât să facă afaceri cu fraţii Lampaki, dar ca şi în cazul lor, nu avea de ales. Traficantul de explozibili reprezenta o nevoie ţinută în secret şi cumplit de costisitoare şi cu toate acestea Vilos îl găsea arogant peste măsură din raţiuni pe care nu le înţelegea. Ori de câte ori vorbea la telefon cu el părea să-i vadă zâmbetul sfidător, arogant, dispreţuitor. Şi în glas îi simţea dispreţul, aerul binevoitor de parcă ar fi vorbit cu un tânăr, un adolescent neajutorat.

Georgios Vilos a oftat din nou. Trebuia să

dovedească răbdare faţă de traficant până îşi punea ordine în afaceri. De unde ar fi putut să facă rost de explozibilul din plastic de care avea nevoie cât mai curând, dacă nu de la el? Luase ceva timp să străpungă vălul ce ascundea astfel de tranzacţii ori timpul era exact luxul pe care nu şi-l putea permite. Dacă Lampaki nu-i acorda împrumutul atunci se vedea nevoit să recurgă la planul de rezervă.

A sorbit din nou din pahar şi privind paharul gol l-a aşezat pe birou. Dacă fraţii Lampaki refuzau să-i acorde împrumutul atunci se vedea nevoit să folosească explozibilul pentru a arunca în aer *Sea Nymph.* Banii pe care companiile de asigurări i-ar fi plătit pentru vas i-ar fi ajutat să-şi plătească datoriile. Detesta ideea de a arunca vaporul în aer, de a-l transforma în fărâme cu sute de pasageri nevinovaţi la bord, dar dacă salvarea companiei sale depindea de distrugerea acestui vas, atunci nu avea de ales.

A ridicat telefonul mobil şi a format numărul lui Mark, cu speranţa că fiul său avea să fie disponibil. *Da, a sosit vremea ca Mark să mă ajute. Să plătească pentru viaţa luxoasă, pentru huzurul pe care i l-am oferit.*

Capitolul unu

Crissy Fitzgerald îşi trecea mâinile prin părul lui Beatrice Bloom, un păr lung, decolorat, în

nuanţe de blond. Beatrice era o persoană plăcută, generoasă atunci când lăsa bacşiş, dar în acel moment Crissy nu avea dispoziţia necesară pentru a petrece două ore vopsind rădăcinile cărunte ale părului clientei sale sau făcându-i noi şuviţe. Beatrice era o clientă care venea în mod regulat pentru a-şi aranja părul, dar în ultimele luni nu mai păşise pragul salonului de înfrumuseţare şi tocmai de aceea părul ei avea nevoie de mai multă atenţie ca de obicei. Crissy şi-a înăbuşit dorinţa de a ofta din adâncul sufletului şi a încercat să zâmbească. A ridicat o parte din păr pentru a-şi face o idee cât mai clară despre starea acestuia şi aruncându-şi privirile în oglindă a observat că Beatrice o studia cu mare atenţie. De parcă i-ar fi citit gândurile aceasta a spus:

— De data aceasta vei avea de lucru mai mult ca de obicei, draga mea. N-am mai venit la salon de ceva vreme.

— Adevărat, Beatrice, dar nu-ţi face probleme, totul se rezolvă.

— Am fost în Europa şi nu mi-am făcut părul de dinainte de a pleca. Nu am încredere în oricine, aşa că am aşteptat să ajung acasă.

— Cât de drăguţ din partea ta.

Crissy a luat o perie de păr şi a început să perie şuviţele decolorate, studiind cu atenţie părul clientei sale.

— Sunt convinsă că şi în Europa sunt o mulţime de coafeze pricepute. Pe unde ai

călătorit?

— Ici-colo.

Beatrice şi-a încrucişat mâinile îmbătrânite, pătate din pricina vârstei. Ca de obicei, Crissy admira inelele deosebit de frumoase pe care le purta clienta sa. Diamante uriaşe montate în aur.

— Am stat o săptămână la Londra. Apoi am vizitat Parisul, Veneţia.

— Sună atrăgător.

Crissy punea şi ea ceva bani deoparte pentru o călătorie însă nu ştia încă spre ce locuri să se îndrepte.

— A fost minunat, aş fi vrut să nu se mai sfârşească.

— Vrei să folosim două culori? o întrebă Crissy revenind la motivul pentru care se afla Beatrice acolo. Şi data trecută am folosit tot două culori.

— Da, desigur. Îmi plac nuanţele închise şi deschise pe care le foloseşti. Mă ajută să ascund mai bine părul cărunt atunci când încep să crească rădăcinile.

— Părerea mea este că totdeauna arăţi minunat, Beatrice.

Crissy era absolut sinceră rostind aceste cuvinte. Apoi a adăugat:

— Trebuie să merg să pregătesc vopseaua. Doreşti o revistă? Poate *Vogue*?

— Desigur. *Vogue.*

— Poftim! Acum mă duc în spate.

Beatrice a încuviinţat din cap şi apoi a început

să frunzărească revista.

Crissy a mers în încăperea aflată în spatele magazinului şi a închis uşa în urma sa. Camera ce conţinea materialele necesare salonului reprezenta un soi de refugiu, faţă de salonul aglomerat şi zgomotos. În acea zi ritmurile pop difuzate la radio, glasurile coafezelor şi manichiuristelor conversând cu clientele o zgâriau pe nervi. A luat o gură de cafea din ceaşca lăsată acolo cu ceva timp în urmă. Era rece, având un gust oribil, dar a băut-o. *Orice mă poate ajuta să pun motorul în funcţiune,* şi-a spus trăgându-şi mănuşile pentru a-şi proteja mâinile de vopsea, apoi a început să pregătească amestecul de culoare castaniu-deschis. A luat o parte din amestec şi l-a pus într-un vas de plastic, apoi a adăugat decolorant şi a început să amestece pasta obţinută. În acea zi se mişca parcă mai lent ca de obicei. Crissy era o fire energică şi veselă, dar în acea zi era morocănoasă şi se simţea istovită. *Ce se-ntâmplă cu mine?* întrebarea era inutilă căci ştia prea bine despre ce era vorba. Slujba pe care o avea începuse să-i pară plictisitoare, iar viaţa ei particulară devenise la fel de anostă ca şi slujba. *Sunt plictisită, asta este.*

Nu mi se întâmplă nimic interesant. Nimic. Am o slujbă fără nicio perspectivă, şi nu ştiu cum aş putea schimba ceva în această privinţă. N-am niciun iubit şi nici în direcţia aceasta nu pot face mare lucru. Nu merg nicăieri unde aş putea afla

lucruri interesante aşa cum face Beatrice. Nu fac nimic deosebit. Îi ascult pe ceilalţi vorbind despre stilul de viaţă antrenant, plin de lucruri extraordinare pe care îl duc, iar în viaţa mea nu se-ntâmplă absolut nimic demn de interes.

A mai învârtit de câteva ori în amestecul de vopsele folosindu-se de perie apoi s-a întors la Beatrice care părea prinsă de articolul pe care-l citea.

— Iată-mă! i-a atras atenţia lui Beatrice şi a pus vasul cu vopsea pe toaleta din faţă.

Beatrice a închis revista şi a lăsat-o, în timp ce Crissy desfăcea părul în şuviţe pe care le pieptăna cu grijă, cu mişcări blânde, apoi masa rădăcinile cu vopsea.

— Azi nu pari prea fericită, a rostit cu jumătate de glas Beatrice.

Avea capul plecat înainte, bărbia ajungându-i în piept, în timp ce Crissy îi vopsea părul la ceafă.

— Da… sunt bine, a îngânat Crissy uimită de faptul că femeia mai vârstnică remarcase starea ei de spirit deloc veselă.

— Ba nu-ţi este bine deloc. Sunt bătrână, dar nu sunt proastă. Eşti tristă dintr-un motiv anume.

— Eşti formidabilă, Beatrice.

Crissy râdea din toată inima.

— Iar tu eşti tânără şi frumoasă şi ai toată viaţa înainte. N-ar trebui să laşi pe nimeni şi nimic să-ţi întunece tinereţea.

Crissy se simţea măgulită de cuvintele

frumoase rostite de Beatrice, dar nu le dădea crezare în totalitate.

— Eşti atât de amabilă cu mine, îţi mulţumesc, a răspuns ea.

— Şi vreau să ştii că sunt absolut sinceră. Ce probleme ai, scumpo? Prietenul îţi face probleme?

Râzând, Crissy a negat, dând din cap.

— Nu. Nu am niciun iubit.

— Aha! Asta este. Nu ai un iubit.

— Nu, nici chiar aşa. Ei bine, poate şi asta are importanţă. Sunt doar… ştiu şi eu… Mă simt foarte obosită, înţelegi?

— Crissy, scumpa mea, vei avea un nou bărbat în viaţa ta cât ai clipi. Sunt convinsă. Eşti mult prea frumoasă pentru a rămâne singură. Ar trebui să stea bărbaţii la coadă pentru tine.

Crissy a oftat, clătinând din cap.

— Aş vrea eu, dar nu se întâmplă aşa.

Şi era adevărat. Nu existau bărbaţi care să se îmbulzească în jurul ei. Nu aşa cum se întâmpla cu cele mai multe dintre prietenele ei. Crescuse în Albany şi totdeauna se simţise altfel, diferită şi asta şi pentru că era de origine americano-asiatică. Avusese multe prietene, dar băieţii o tachinau numind-o în fel şi chip: „ochi mijiţi”, „păpuşa chinezoaică”, „trandafirul japonez”, „japi”. În ultimul timp, tot mai des bărbaţii îi spuneau „sushi”. Auzind noua poreclă, râdea spunând că popularitatea în creştere a bucătăriei japoneze oferea o nouă sursă pentru cei dornici să

folosească porecle. În adâncul sufletului considerase acest cuvânt oribil, simţindu-se cu totul copleşită.

— Îmi este greu să înţeleg.

Beatrice şi-a ridicat brusc capul şi o privea cu atenţie pe Crissy prin oglindă.

— Ei bine, chiar aşa stau lucrurile. Nu am pe nimeni.

— Scumpa mea, n-am vrut să-ţi provoc o supărare şi mai adâncă. Eu…

— Stai liniştită. Mie îmi pare rău, Beatrice. Scuză-mă. Cred că sunt mai obosită ca de obicei, asta-i tot.

— Încă o dată îmi cer scuze, a insistat Beatrice.

O vreme au rămas tăcute, timp în care Beatrice s-a întors la numărul din *Vogue* aflat în poala ei. Într-un târziu a rupt tăcerea:

— Sunt o mulţime de lucruri în revistă, în care ai arăta uluitor.

— Sunt convinsă, Beatrice. De parcă aş câştiga atât de mult încât să mă îmbrac după jurnalele de modă.

— Există perioade în care fac mari reduceri, aşa cum se-ntâmplă zilele acestea.

— Ştiu. Tocmai de aceea caut şi eu idei în reviste, apoi încep să caut prin magazine.

— Totdeauna arăţi bine.

— Mulţumesc, Beatrice. Şi tu eşti încă o femeie atrăgătoare şi în mod sigur spiritul tău este

încă tânăr.

— Mulţumesc. Probabil asta este o parte din ceea ce l-a atras pe Sidney. Eram amândoi trecuţi de şaizeci de ani când ne-am cunoscut, dar amândoi eram dornici de viaţă şi de ceea ce se întâmpla în jurul nostru în lume.

— L-ai întâlnit abia după ce ai împlinit şaizeci de ani? N-am ştiut. Am înţeles că este cel de-al doilea soţ, dar n-am bănuit că sunteţi de puţin timp împreună.

— L-am întâlnit la un an după moartea lui Harry. Îi duceam dorul lui Harry, dar mă simţeam şi cumplit de singură. Am câteva prietene foarte apropiate, dar nu mai este la fel atunci când îţi pierzi soţul, aşa că am pornit în căutarea unui partener.

— Adevărat? Cum ai procedat?

Crissy era uimită de sinceritatea dovedită de Beatrice.

— Am plecat într-o croazieră. Una foarte lungă.

— Serios? Nu pot să cred.

Crissy râdea ca de o glumă bună.

— Exact aşa cum spun. Ştiam că mai ales persoanele în vârstă se înscriu la astfel de călătorii de trei luni. Oamenii tineri sunt ocupaţi cu slujbele aşa că nu pot pleca pentru un timp atât de lung, aşa încât participanţii erau în majoritate pensionari. A fost o croazieră foarte scumpă şi mai ştiam că preţul i-ar fi dezarmat pe tineri. În

general persoanele vârstnice au bani pentru astfel de călătorii.

— Eşti foarte inteligentă. Mie nu mi-ar fi trecut prin minte toate acestea.

— Dar nu era vorba numai de bani. Era vorba de *văduvi.* Atunci când urci la bordul unui vas de croazieră cu turişti în vârstă te aştepţi să dai peste mulţi văduvi al căror număr este însă depăşit de cel al văduvelor. Şi astfel l-am cunoscut pe Sidney.

— Incredibilă poveste!

— Asta este. Doi şi cu doi fac patru. Simplu. Şi ştii ce este de-a dreptul extraordinar, scumpa mea: Sid se afla la bordul vasului de croazieră din acelaşi motiv pentru care pornisem şi eu în călătorie. Grace, soţia lui, murise cu mai bine de un an în urmă şi se simţea singur la fel ca şi mine. Aşa că… Bingo! Am luat lozul norocos şi de atunci suntem fericiţi împreună.

— Trebuie să fie minunat!

— Şi tu ai putea face acelaşi lucru. E de înţeles că nu ai putea pleca într-o croazieră de trei luni, dar poţi călători pentru o perioadă de timp mai scurtă. Ai nevoie să vezi lumea, scumpa mea. Ceva mai mult decât Albany şi New York. Şi este bine s-o vezi atât timp cât eşti tânără.

— Mi-ar plăcea să fac astfel de lucruri. Totdeauna am visat să călătoresc.

Crissy continua să-şi vadă de treabă şi aplica şuviţele în părul lui Beatrice. După ce timpul necesar vopselei pentru a se fixa a trecut, Crissy a

şamponat părul clientei sale şi apoi a început să o tundă, dându-şi toată silinţa să facă o treabă cât mai bună. Când a terminat, a mai privit o dată coafura din spate şi din oglindă, apoi a întrebat:

— Ei, cum ţi se pare?

Beatrice şi-a privit imaginea din oglindă întorcând capul când în stânga, când în dreapta, apoi şi-a examinat ceafa cu ajutorul oglinzii primită de la Crissy.

— Minunat, scumpete! Totdeauna dovedeşti măiestrie.

— Mulţumesc, Beatrice!

— Şi nimeni nu ştie să vopsească părul mai bine ca ţine de aici şi până în New York City. Toată lumea este de acord cu mine.

— Nu că ar fi o competiţie aprigă, a râs Crissy, ajutând-o pe Beatrice să-şi scoată halatul care-i proteja hainele.

— Nu-ţi diminua calităţile vorbind astfel. Coafezele care ştiu să vopsească bine sunt rare, şi tu eşti una dintre ele.

— Aşa este!

Crissy a notat pe un bon suma datorată de Beatrice apoi l-a dat acesteia:

— Plăteşti ca de obicei, în faţă. La Rosy.

Beatrice a aruncat o privire scurtă către bon apoi şi-a luat poşeta din piele de aligator aflată pe masa de lucru din faţa scaunului pe care şezuse şi a căutat portofelul. Cu discreţie, Crissy a întors spatele găsindu-şi de lucru în vreme ce Beatrice

pregătea bacşişul.

— Ascultă-mă! a şoptit Beatrice prinzându-i mâna într-a ei. la asta şi pune-o bine, deoparte. Vreau să te foloseşti de banii aceştia pentru a plăti avansul pentru excursia pe care ţi-o doreşti.

Crissy a luat banii fără a se uita la suma oferită.

Apoi Beatrice a pornit către ieşire. A plătit schimbând amabilităţi cu Rosy şi i-a mulţumit lui Crissy care a ajutat-o să îmbrace haina de vizon.

— Mulţumesc. Pe curând. Şi nu uita ce ţi-am spus, a mai rostit Beatrice, făcându-i cu ochiul.

Apoi a părăsit salonul şi traversând strada s-a urcat la volanul maşinii sale argintii, Mercedes.

— Care este următoarea programare?

Rosy i-a aruncat mai întâi o privire cercetătoare pe deasupra ochelarilor apoi a privit registrul:

— Connie Parker. A telefonat şi mi-a spus că se îndreaptă către salon aşa că ai câteva minute libere. Ce-ar fi să te dovedeşti utilă şi să faci nişte cafea proaspătă?

O privea pe Crissy cu un aer provocator.

— Desigur Rosy, de ce nu?

N-a întrebat de ce nu făcea Rosy cafeaua de vreme ce terminase manichiura şi-şi petrecuse timpul sorbind cafea în ultimele douăzeci de minute, bârfind cu clientele şi celelalte angajate ale salonului sau răsfoind revista *People.* Prin urmare, Crissy a pornit către încăperea din spate

unde se afla filtrul şi a pus la făcut o nouă serie de cafea, după care s-a retras în încăperea pentru materiale şi a închis uşa în urma sa.

A vârât mâna în buzunarul halatului şi a dat peste bancnota oferită de Beatrice. A luat-o şi a privit-o. Era o hârtie de o sută de dolari. Pentru o clipă a rămas uluită. Apoi a luat portofelul de pe raft şi a pus banii în el. S-a aşezat, meditând la generozitatea dovedită de Beatrice. Ce-i spusese doamna mai vârstnică? Să folosească banii pentru a plăti avansul pentru o excursie? Deja pusese deoparte o sumă frumuşică aşa că banii aceştia aveau să-i rotunjească serios economiile.

Brusc s-a deschis uşa. Rosy şi-a vârât capul înăuntru.

— De ce nu ţii deschis blestematul de telefon? E Jenny. Am să-i spun să închidă şi să te sune pe mobil.

— Scuze, Rosy. Am să-l deschid imediat.

Se abţinea cu greu să nu-i întoarcă vorba arţăgoasei Rosy.

Aceasta i-a aruncat o privire duşmănoasă şi a trântit uşa în urma ei. Crissy a dat cu tifla uşii închise apoi a deschis telefonul mobil. Era conştientă de faptul că Rosy era o femeie nefericită, obeză, neatrăgătoare şi plină de nervi, dar nu accepta răutăţile gratuite. Dar nu avea de ales, în condiţiile în care dorea să-şi păstreze slujba. Rosy conducea salonul şi Tony Ferraro, proprietarul acestuia avea încredere deplină în ea.

Telefonul mobil a sunat şi Crissy a răspuns:

— Bună, Jenny.

— Vrăjitoarea ţi-a spus să deschizi mobilul, râdea Jenny.

— Da, exact. De fapt mi-a spus să răspund la „blestematul” de mobil.

— Acesta-i unul din punctele ei de atracţie: talentul de a se juca cu vorbele.

— Adevărul este că e tot mai greu de suportat.

— N-o lăsa pe vrăjitoare să te pună la pământ.

— Nu-nţeleg de ce mă invidiază. Are un prieten şi-l are şi pe Tony care-i mănâncă din palmă. Domneşte asupra salonului de parcă ar fi o regină şi noi supuşii ei.

— Azi nu prea eşti în toane bune. Am dreptate? Hai, Crissy, linişteşte-te! Nu poţi să ştii ce gândeşte scorpia despre tine. Eşti frumuşică şi atrăgătoare şi ai o mulţime de prieteni. Ea nu va avea nimic din toate acestea vreodată.

— Da, este posibil.

— Ascultă, nu vrei să ieşim împreună în seara aceasta? S-a deschis un club tare pe Central Avenue. Au şi un D.J. trăsnet. Clubului i se spune 911. Abia aştept să mergem.

— Ştiu şi eu? încerc să strâng bani aşa că…

— Fac cinste, Crissy. Plătesc eu. Am primit pensia de la jigodia de Pete.

— Şi abia aştepţi să papi totul? a râs Crissy.

Poate că i-ar fi făcut bine o ieşire în oraş. Poate exact de asta avea nevoie. Ea şi Jenny se

simţeau totdeauna bine împreună.

— Vin să te iau pe la opt, opt şi jumătate. Ce zici?

— Cum arată clubul?

— Tare, din câte am auzit. E atât de tare încât o seamă de tipi care lucrează la Capitoliu merg acolo. E destul de scump, aşa încât să-i ţină pe ţărănoi departe.

— Vrei să spui că parcarea nu va fi plină de camioane cu rastel pentru arme?

— Exact. Ai ghicit. Hai, spune da, şi vin să te iau.

— Bine. S-a făcut. Ce-ai de gând să porţi?

— Ceva sexy.

— De parcă asta nu e de la sine înţeles. Voiam să ştiu dacă ai de gând să te îmbraci elegant.

— Cred că am să port o pereche de pantaloni eleganţi şi un top zdrobitor. Poate chiar pe cel nou scânteietor care-mi pune sânii în evidenţă.

— N-ai niciun fel de jenă.

În acel moment uşa a fost dată de perete cu o lovitură violentă. Rosy stătea în prag, statura ei uriaşă umplând întregul spaţiu. Pe chip purta o expresie deloc prietenoasă. Crissy, aflată într-o stare de spirit mai bună după conversaţia purtată cu Jenny era gata să izbucnească în hohote de râs. Rosy o privea atât de urât încât te aşteptai ca în fiecare moment să-i iasă fum pe nări.

— Ţi-a sosit clienta, dacă te interesează.

— Vin imediat, a rostit Crissy suav.

Rosy nu părea să-şi schimbe atitudinea şi o urmărea cu acelaşi aer întunecat.

— Am o clientă, a spus Crissy în telefon. Trebuie să închid. Ne vedem în seara asta, Jenny.

A închis telefonul şi s-a ridicat în picioare. Da, asta trebuia să facă. Un mic efort: să se îmbrace frumos şi să păşească mai sprinten. Cine ştie? Poate că avea să-l întâlnească pe bărbatul vieţii ei la 911.

Capitolul doi

Se lăsase deja întunericul atunci când Crissy şi-a parcat micuţa maşină Neon şi a coborât ducându-şi geanta uriaşă. Prietenii adesea glumeau pe seama maşinii spunându-i că ar trebui să lase cheile în contact pentru a uşura slujba hoţilor. Dar Crissy îi lăsa să râdă în voie. Îşi iubea nespus maşina veche, hodorogită. Era a ei. Şi mai ales era plătită integral. Şi-a aruncat privirile către parcul Washington păşind spre clădirea în care locuia. Cei mai mulţi dintre cunoscuţii ei locuiau la periferie, în Albany, în complexe elegante cu piscină şi saună, dar ei îi plăcea să stea în centrul oraşului. Iubea parcul cu arbori uriaşi şi bazine micuţe, elegante. Pe vreme bună îşi lua bicicleta şi şerpuia prin parc după voia inimii.

A descuiat uşa vechii clădiri în care locuia, a controlat cutia poştală în care a găsit numai

reclame pe care le-a aruncat fără a le da atenţie. Cataloage şi fluturaşi care invitau la tot soiul de cumpărături, au ajuns în cutia pentru gunoi pusă la dispoziţia locatarilor de Birdie, proprietăreasa.

Apartamentul ei, de fapt o garsonieră, fusese iniţial sufrageria reşedinţei şi încă mai purta ceva din gloria şi strălucirea de altă dată: stucatura elegantă şi tavanele împodobite cu modele complicate. Într-unul din capetele încăperii se afla o uşă în spatele căreia fusese amenajată o chicinetă şi un hol care ducea către o baie de dimensiuni reduse. Pereţii apartamentului erau vopsiţi în alb de nuanţa oului şi pe parchetul zgâriat din loc în loc fuseseră aşternute carpete, cam roase, în nuanţe de roz. Ca şi restul clădirii, mobila era veche şi uzată – luată de la talcioc probabil – dar era funcţională şi confortabilă. Crissy ţinea mult la căminul său, în ciuda faptului că era lipsit de strălucire. Îi oferea refugiul perfect de care avea nevoie. Nu mai suporta să împartă casa cu prieteni care se dovedeau în cele din urmă iresponsabili, dezordonaţi şi zgomotoşi. Chiar dacă suma plătită pentru chirie reprezenta o parte importantă din bugetul ei reuşea să se descurce singură fără colegi de apartament, mai ales că în ultima vreme clientela se mărise şi bacşişurile deveneau tot mai consistente.

Crissy s-a îndreptat către dulapul cu haine de îndată ce a intrat. Căuta o toaletă potrivită pentru ieşirea din seara aceea. Dar problema era că nu

prea existau atât de multe toalete încât să-i facă alegerea dificilă, cel puţin nu pentru acea seară.

În cele din urmă s-a hotărât pentru o bluză cu mânecă lungă, gen tricou, făcută dintr-un material negru, strălucitor, elastic ce părea mai scumpă decât fusese în realitate. Se mula pe sânii generoşi şi în acelaşi timp îi scotea în evidenţă talia fină. Întorcându-se la căutările sale se întreba dacă să aleagă o fustă scurtă sau pantaloni. Ce *i-ar plăcea unui bărbat influent care lucrează la Capitoliu? A* izbucnit în râs. S-a hotărât apoi asupra unei perechi de pantaloni mulaţi care-i veneau de minune. A făcut un duş apoi şi-a uscat părul.

Mai greu a fost cu machiajul: creion dermatograf, rimei, fard de pleoape şi de obraz, ruj. A folosit discret parfumul său preferat, *Femme,* punând câţiva stropi după ureche. Aroma îi plăcea la nebunie şi totodată avea grijă să folosească cu chibzuinţă. S-a privit în oglinda aflată deasupra chiuvetei. Arăta bine. Sexy dar nu ostentativ. Clubul era probabil luminat discret aşa încât purta un machiaj ceva mai tare pentru a compensa lipsa luminii. Părul negru, tuns într-o formă aparent simplă ce amintea de litera A strălucea de vitalitate, iar ochii de culoare închisă aruncau scântei ameţitoare. Dermatograful şi fardul de pleoape folosit îi scoteau în evidenţă trăsăturile asiatice. Ochi de pisică, obişnuia să-i spună tatăl ei şi în ciuda faptului că ilustrau clar

amestecul interrasial – un defect după părerea unora – Crissy era convinsă că reprezentau cea mai de seamă dintre calităţile sale.

Revenind în dormitorul cameră de zi, şi-a pus un sutien negru şi o pereche de pantofi moi, uşori, cu toc înalt, dar fără ştaif, pe care îi putea scoate dacă o dureau picioarele din pricina dansului, apoi restul toaletei. Dintr-un sertar a scos o cutie în care păstra cu grijă o curea din satin cu o cataramă din piatră de Rin bătută în formă de cruce malteză. Reprezenta unul din accesoriile ei preferate. Şi-a pus cureaua apoi s-a privit încă o dată în oglinda mare, aflată pe uşa de la baie şi-a mai aranjat bluza încă o dată, apoi a strâns lumina şi a închis uşa. Era aproape gata.

Dintr-un alt sertar al comodei a scos o cutie unde păstra înfăşurată în hârtie fină, o poşetă de seară. La fel ca şi cureaua, era unul din accesoriile preferate şi avea mare grijă de ea. Şi-a pus portofelul şi cheile de la maşină. Deşi Jenny îi spusese că va trece să o ia, era convinsă că tot ea ar fi trebuit să conducă aşa cum se întâmpla de obicei, de vreme ce nu putea să bea mai mult de un pahar cu vin. La fel ca toţi asiaticii sau semiasiaticii suferea de sindromul asiatic al alcoolului şi nu putea să bea fără a se îmbăta crunt, ceea ce o făcea să se simtă rău. Din dulap a scos şi jacheta pufoasă, imitaţie de blană pe care o purta numai când ieşea în oraş. Aceasta reprezenta un alt motiv pentru a fi tachinată de

prieteni care o întrebau cărui animal îi aparţinea blana. Dar Crissy nu se supăra. Nu-i plăceau blănurile ieftine pe care şi le-ar fi putut permite, cum era blana de iepure şi în ciuda faptului că-i plăcea cum arătau nurca sau samurul, preţul unor haine din aceste blănuri era inaccesibil pentru ea. Şi mai era ceva. Oricât de bine arătau aceste blănuri, Crissy nu putea să-şi scoată din minte imaginea ce însoţea obţinerea lor, uciderea unor animale nevinovate.

Pe când ea era încă un copil, tatăl ei, veteran al războiului din Vietnam dorise să-i cumpere o haină de blană mamei, Lily, şi în cele din urmă reuşise. Era o haină ieftină, dar tatăl ei care era infirm şi beat aproape tot timpul era foarte mândru de achiziţia făcută. Peste ani, după ce Lily reuşise să-şi pună pe picioare un centru de sănătate înfloritor, îl părăsise pe tatăl lui Crissy şi aruncase haina de blană, după care îşi cumpărase o haină scumpă din nurcă.

Crissy simţea o mână de gheaţă în jurul inimii ori de câte ori se gândea la părinţii ei. Se zbătuse din greu pentru a scăpa de acasă şi în ciuda faptului că nu întotdeauna lucrurile stăteau bine la muncă, se simţea mult mai fericită departe de tatăl ei alcoolic şi de mama înăcrită şi totdeauna pusă pe gâlceavă.

Ciocănitul în uşă a trezit-o din gânduri.

— Tu eşti, Jenny?

— Eu şi numai eu.

Crissy a deschis şi Jenny a îmbrăţişat-o cu căldură.

— Arăţi de milioane, Cris!

— Mulţumesc!

Privind-o cu atenţie, admirând haina din blană de vulpe, Crissy a continuat:

— Şi tu… tu pari din altă lume.

Râdea fără să vrea, privind amestecul de imagini florale şi animale şi obiectele vestimentare din piele purtate de prietena ei.

Jenny a făcut câteva piruete care puneau în evidenţă picioarele lungi şi cascada de păr ce-i cădea pe umeri.

— Da, ştiu că nu se potriveşte cu locul în care mergem, dar pur şi simplu nu m-am putut abţine.

— De unde ai toate astea?

Crissy nu-şi putea lua privirile de pe compleul strident purtat de prietena sa. Bluza cu un decolteu adânc imita pielea leopardului, avea volane la mâneci şi la gât, volane cu un imprimeu floral. Fusta era foarte scurtă, formată din mai multe rânduri de volane fiecare având un model diferit: acelaşi, tigru, zebră şi flori, mai multe flori. Lungimea varia: la spate era mai lungă şi în faţă mai scurtă. Pe dedesubt purta o pereche de pantalonaşi cu un imprimeu care imita pielea de leopard. Dar petele leopardului erau în nuanţe de auriu, argintiu şi bronz metalic.

— New York. Ca şi în City. Am fost acolo săptămâna trecută şi timp de două zile am făcut

numai şi numai cumpărături. Am luat totul de la Roberto Cavalli. E clasa-ntâi sau…

— Este în mod sigur sau…

— Ei bine, eu cred că arată fabulos şi nu-mi pasă ce cred ceilalţi. Sunt convinsă că bărbaţii vor da năvală.

Privirile îi străluceau provocator în ciuda aerului uşor defensiv.

— În privinţa asta ai dreptate, dacă şi ei sunt pentru stilul cocotă atrăgător.

Sprâncenele lui Jenny s-au arcuit de uimire.

— Tu… eşti… o mironosiţă. Eşti geloasă. Crede-mă, sunt prea puţine târfele care-şi permit să se îmbrace astfel. Costă câteva mii de dolari.

— Mii… de… dolari?…

Crissy îşi spunea că nu auzise bine. Îi era imposibil să creadă că Jenny spunea adevărul.

— Ştii ceva? Acest obiect – doar el – este făcut din cea mai fină mătase şi pielea este pictată manual. Asemenea lucruri nu se vând pe nimic.

— Sunt convinsă.

— Hai! să mergem! Eşti gata?

— Dacă şi tu eşti.

— Mai mult ca niciodată.

Şi-au luat hainele şi au părăsit apartamentul.

— Conduc eu? s-a oferit Crissy. Îţi poţi lăsa maşina aici.

— Ştiu şi eu? Nu dă prea bine să-ţi faci intrarea la volanul unei vechituri. Dacă sosim în Jaguar-ul meu decapotabil, bărbaţii vor da năvală.

— Dar cine o să remarce sosirea noastră? Bărbaţii sunt înăuntru. Şi mai ai un avantaj dacă luăm maşina mea: poţi bea ce doreşti. Ştii foarte bine că eu nu pot bea alcool.

— Ăsta da argument. Tu conduci, a fost de acord Jenny.

Clubul 911 se afla într-o clădire obişnuită ce nu ieşea cu nimic în evidenţă, situată pe Central Avenue. Parcând maşina în faţa acesteia Crissy a simţit o uşoară dezamăgire.

— Jen, nu pare deloc atrăgător locul acesta.

— Aşteaptă. Trebuie să vezi interiorul. Tom Gentry m-a asigurat că este fantastic. Şi el ştie ce spune.

— Ei bine, dacă spune el, atunci aşa trebuie să fie.

Tom era unul dintre bărbaţii liberi, atrăgători pe care Jenny îi făcea să roiască în jurul ei după divorţul de Peter Schwartz, soţul ei nestatornic. Tom era un avocat de succes care după lăsarea întunericului nu scăpa ocazia să petreacă prin cluburi de noapte, totdeauna înconjurat de o mică suită. El şi prietenii lui puteau să distrugă reputaţia unui club sau să o ducă pe cele mai înalte culmi. Proprietarii de cluburi de noapte erau foarte generoşi oferindu-i lui Tom şi prietenilor săi băuturi din partea casei dacă el şi suita sa frecventau în mod repetat cluburile lor. Crissy a reuşit să-şi parcheze micuţul Neon şi apoi, însoţită de Jenny au pornit către intrarea

clubului fremătând de curiozitate. Un grup de aproximativ douăzeci de persoane se îmbulzea în faţa uşii dar portarul a zărit-o pe Jenny şi a fluturat mâna invitând-o să se apropie.

— Hei, frumoaso!

Jenny s-a apropiat urmată de Crissy şi au intrat salutându-l şi zâmbindu-i celui care le deschisese uşa uriaşă, întunecată.

— Salut, Tony! Cât costă în seara asta?

— Rămâne pe altă dată.

— Oh, Mulţam!

— Cu mare plăcere când este pentru tine.

Jenny a izbucnit în râs şi a păşit în holul întunecat.

— Cine este? a întrebat-o Crissy.

— Tony? Nu ştiu prea multe despre el, dar toată lumea îl cunoaşte. Este unul dintre cei care împart pumni atunci când este cazul. Presupun că pe deasupra mai vinde şi droguri.

— Ca să scuteşti un drum. Băuturile înăuntru, drogurile la uşă.

— Marfă uşoară. Ecstasy, cocaină.

— Aha, da, da. *Marfă uşoară* gândea Crissy.

Prefera să tacă. Era mai bine aşa decât să intre în discuţii contradictorii cu Jenny.

Pereţii laterali ai holului erau placaţi cu oglinzi ce reflectau lumina slabă a spoturilor montate în tavanul de culoare neagră. Şi-au lăsat hainele la garderobă şi apoi au intrat în sala uriaşă cu un ring de dans pe măsură. De jur-

împrejurul sălii se afla o zonă acoperită cu un covor unde erau amplasate mese şi banchete, scaune, toate pe un perete ce nu depăşea un metru şi jumătate înălţime. Dincolo de el se aflau trei baruri în stil art deco, cu o mulţime de oglinzi, mult metal de culoare neagră şi oţel. Luminile aflate în tavan scăldau clubul într-un caleidoscop în permanentă schimbare şi muzica, un mixaj de melodii de dans dintre cele mai bune, era asurzitoare.

Cea mai mare parte a meselor aflate lângă ring păreau să fie ocupate şi ringul era plin de dansatori. Aceştia constituiau o mulţime pestriţă ca vârstă: de la persoane abia trecute de douăzeci de ani până la cei ce se apropiau de şaizeci.

— Unde mergem? o întrebă Crissy.

— Urmează-mă!

Jenny a luat-o pe Crissy de mână croindu-şi drum printre dansatori. Mulţi dintre aceştia întorceau capul urmărind-o pe Jenny din priviri. Când au ajuns la cel mai apropiat bar Jenny a întrebat:

— Care-i otrava ta preferată?

— Un pahar cu vin alb.

— Hai, termină! Pentru Dumnezeu! Trăieşte şi tu! Bucură-te de viaţă! Fă o schimbare!

— Eu sunt la volan, nu uita! Şi după cum ştii nici nu pot să beau mult.

— Gata! Am înţeles.

Jenny a comandat şi în momentul în care

barmanul le-a dat băuturile – un cosmopolitan pentru Jenny şi un pahar de vin alb pentru Crissy – a deschis poşeta pentru a scoate banii. Mai înainte de a plăti, un bărbat chipeş a prins-o de mână.

— Mă ocup eu, Jenny.

— Oh, Tom! Dar nu trebuie!

— Este plăcerea mea.

Spunând acestea, Tom a scos o bancnotă nou-nouţă de douăzeci de dolari pe care a pus-o pe bar.

— Aceasta este prietena mea, Crissy. Crissy acesta este Tom Gentry, a făcut Jenny prezentările.

— Bună! a salutat Crissy întinzând mâna.

— Oh, iată-l pe Jimmy Goldent a exclamat Jenny. Într-o clipă sunt înapoi.

Şi aşa a dispărut fără să arunce nicio privire înapoi.

Tom Gentry a luat mâna lui Crissy şi a strâns-o uşor.

— Mă bucur să te cunosc.

O privea drept în ochi, deschis. Trecuse bine de treizeci de ani, era înalt, blond cu ochi de un albastru intens, uimitor de strălucitori. Crissy se întreba dacă nu cumva purta lentile de contact.

— Şi eu mă bucur.

Era surprinsă că o ţinea încă de mână. Privirile lui au cântărit-o rapid, fapt ce nu i-a scăpat lui Crissy. Părea să o evalueze, pentru a se hotărî dacă merita să-i acorde atenţie sau nu.

Crissy nu s-a simţit jignită de atitudinea lui ci doar i-a stârnit interesul. Nu-şi imaginase că Tom Gentry ar fi putut să-i acorde mai mult decât un salut de formă, politicos. La urma-urmelor el era un bărbat important, cu o reputaţie profesională solidă şi bine-cunoscut în cercurile înalte, care se bucura din plin de atenţia femeilor din societate.

— Dansăm, Crissy?

Prin urmare trecuse testul, sau cel puţin aşa părea.

— Desigur.

Şi-a lăsat paharul cu vin pe bar şi mână în mână au pornit către ringul de dans.

Ritmul muzicii de dans devenea mai lent cu fiecare acord şi cu un zâmbet cald, Tom a luat-o în braţe, conducând-o graţios pe podeaua ringului. Era un dansator neîntrecut şi un domn în adevăratul înţeles al cuvântului. Nu încerca să o strângă în braţe lipind-o de el, nu se înghesuia între picioarele ei aşa cum se întâmplă cu o mulţime de bărbaţi atunci când dansează. Din când în când o privea drept în ochi, zâmbea dar într-un fel lipsit de provocare şi totuşi sexy. Când ritmul dansului s-a schimbat devenind foarte alert, a luat-o de mână şi a condus-o în afara ringului de dans.

— Dă-mi voie să-ţi ofer o băutură.

— Deja mi-ai oferit. Am lăsat paharul pe bar.

— În cazul acesta am putea să bem ceva împreună.

Îmi voi aduce şi eu paharul. De acord?

— Desigur.

— Unde este paharul tău? îl vezi?

— Iată-l!

Şi spunând asta Crissy a luat în mână paharul.

Tom a comandat un Oban cu gheaţă şi apoi şi-a îndreptat atenţia către ea:

— Înţeleg că tu şi Jenny sunteţi prietene apropiate.

— Ne-am cunoscut la universitate şi am rămas prietene.

— Este o figură. Cât se poate de înflăcărată.

— Da, ai dreptate. Dar a fost şi a rămas o prietenă foarte bună în ceea ce mă priveşte.

— Sunt convins. Este loială fără rezerve, dar trebuie să te fereşti să o transformi în duşman. Când a divorţat de Peter l-a fript la grătar. A reuşit să obţină o înţelegere foarte profitabilă pentru ea şi o pensie alimentară substanţială.

Barmanul a adus paharul şi Tom a sorbit.

— Peter umbla cu alte femei. Fapt cunoscut de toată lumea de altfel.

— Da. A dat dovadă de prostie lăsându-se prins cu pantalonii în vine. Jenny a fost mai precaută. A jucat cartea ca un maestru. Nu te aştepţi să fie atât de proastă încât să se lase prinsă.

— Vrei să spui că…

Îl privea cu un aer întrebător. Tom zâmbea.

— N-ai ştiut? Jenny a avut aventuri cu cel

puţin doi tipi pe care îi cunosc.

— Nu cred.

— Întreab-o Juca rolul soţiei devotate. Asta până la divorţ. După ce a pus mâna pe bani a scăpat hăţurile şi o face oricând cu oricine.

Crissy era uimită. În perioada de dinaintea divorţului Jenny i se confesa numai ei. Îi ascultase poveştile legate de jurămintele încălcate, o ţinuse de mână şi îi ştersese lacrimile. Îi era greu să creadă că Jenny nu-i spusese adevărul. Că şi ea îl înşelase pe Peter. Era nedumerită. Nu ştia ce să mai creadă. În acelaşi timp i se părea lipsit de logică să creadă că Tom Gentry ar fi avut motive să mintă. Ce-ar fi avut de câştigat?

— Eu… chiar că nu-mi place să vorbesc despre astfel de lucruri. Mai ales când ea nu este de faţă. Indiferent ce a făcut sau nu a făcut Jenny, aparţine trecutului şi ea nu este de faţă pentru a-şi susţine punctul de vedere.

Tom a privit-o în tăcere. O studia cu mare atenţie.

— Şi tu eşti genul loial. Am dreptate?

— Cred că da. Nu-mi trădez prietenii. Şi am pretenţia ca nici ei să nu mă dezamăgească.

Tom i-a luat mâna într-a lui şi a privit-o intens.

— Eşti o persoană onestă… o tânără… frumoasă şi acestea sunt calităţile pe care le apreciez în mod deosebit. Este o combinaţie care atrage succesul.

Crissy era surprinsă de remarca făcută de

Tom şi tulburată de intimitatea ce se înfiripa între ei.

— Mulţumesc, Tom. Dacă spui tu.

Râdea, uşor agitată.

Pentru o clipă Tom a părut jignit şi i-a dat drumul la mână.

— Bineînţeles că spun ceea ce gândesc. Nu ştiu ce lucruri legate de mine ţi-au ajuns la urechi, dar sper că vei afla tu însăţi că nu-mi pierd vremea cu femei pe care nu le găsesc interesante… şi în ceea ce te priveşte cred că eşti cu totul specială.

Din nou, Crissy s-a simţit tulburată ascultându-l şi pentru câteva clipe i-a fost imposibil să găsească cel mai potrivit răspuns.

— În ceea ce te priveşte nu eşti genul de bărbat pe care mă aşteptam să-l întâlnesc, a reuşit ea să spună cu privirile aţintite în pahar.

Când s-a lăsat tăcerea, a ridicat privirile.

— Ce-ai zice dacă ne-am continua conversaţia într-un loc mai retras şi mai liniştit? De acord?

O clipă Crissy a ezitat, apoi a fost de acord.

— Da. De ce nu.

— Mai întâi dă-mi voie să comand încă un pahar cu vin pentru tine.

— Nu, mulţumesc. Prefer apă.

— Acidulată sau plată? Cu lămâie?

— Acidulată şi cu lămâie.

Tom a comandat apa, a plătit şi i-a oferit paharul.

— Şi-acum ia-mă de braţ! Hai să încercăm să găsim un loc unde putem sta de vorbă.

Crissy i-a luat braţul şi au pornit împreună prin mulţimea aflată pe ring. Câţiva dintre cei ce dansau l-au salutat pe Tom şi au aruncat priviri curioase către Crissy, dar Tom nu s-a oprit pentru a face prezentările. Curioşii se întrebau în mod sigur cine era necunoscuta aflată la braţul lui Tom. Crissy nu putea să nu recunoască faţă de ea însăşi că se simţea privilegiată de atenţia care i se acorda şi emoţionată totodată de interesul pe care îl stârnise. Câteva dintre chipurile celor aflaţi pe ring i se păreau cunoscute, dar ceilalţi îi erau total străini. Mulţimea de dansatori părea mai matură şi totodată mai bine situată din punct de vedere social decât cei pe care îi vedea ea dansând în barurile pe care le frecventa în mod obişnuit.

În cele din urmă au ajuns într-un colţ retras şi Tom i-a arătat o banchetă întrebând:

— Ce zici? Ne aşezăm aici?

— Este perfect. Dar nu vrei să te alături prietenilor tăi?

— Nu acum. Mai ales că în acest loc putem sta de vorbă fără să răcnim unul la celălalt.

Şi-au pus paharele pe masa din crom şi sticlă neagră. Crissy s-a aşezat pe bancheta din piele cu spătar înalt şi i-a făcut loc şi lui Tom. Acesta a luat loc aproape, stând cu faţa către ea, cu un picior sprijinit uşor pe banchetă.

— Este un loc liniştit, a remarcat Crissy.

Se simţea uşor tulburată de apropierea dintre ei doi, fără altcineva străin în preajmă. Nu se temea de el. Asta era sigur. Era un adevărat domn. Ceea ce îi provoca emoţie era atenţia deosebită pe care i-o acorda, lucru ce-i stârnea curiozitatea. Probabil atitudinea lui de bărbat sigur de sine, sau faptul că era extrem de chipeş, carismatic, o tulbura şi o nedumerea. *La naiba, este şi sexy pe deasupra.*

— Presupun că atitudinea mea poate părea uşor agresivă şi nu aş dori să te sperii, dar nu am vrut să ratez şansa de a te cunoaşte mai bine.

A sorbit din pahar şi apoi a adăugat:

— De ce nu-mi vorbeşti despre tine?

— Ce te-ar interesa?

— Totul.

O privea adânc, în ochi. Apoi râzând a adăugat:

— Tot ce eşti dispusă să dezvălui.

— Ei bine… eu… nici nu ştiu cu ce să încep.

— Atunci te voi ajuta eu punându-ţi întrebări. Ce părere ai?

— Perfect. Mă rog, presupun că aşa e bine.

— Promit să nu pun întrebări mult prea… intime. De unde eşti?

— M-am născut şi am crescut în aceste locuri. Într-o căsuţă din Guilderland. Dar tu?

— Da, şi eu la fel.

— Unde te-ai născut?

— Loudonville.

Evident. Nu putea să aparţină decât celei mai exclusiviste zone a oraşului.

— Ce şcoală ai urmat? a continuat Tom.

— Şcoala centrală. Dar tu?

— Eu am studiat în altă parte. Deerfield.

— Internat?

El a încuviinţat din cap. Apoi a întrebat:

— Părinţii tăi sunt din aceste locuri?

— Tata este din Castleton. Un orăşel mai la sud pe malurile râului Hudson.

N-a mai adăugat faptul că tatăl său era un alcoolic pentru care nu mai exista nicio speranţă de reabilitare care o vizita numai atunci când avea nevoie disperată de bani.

— Cunosc orăşelul. E un loc atrăgător.

— Poate anumite zone. Dar cea mai mare parte a oraşului numai atrăgătoare nu poate fi numită!

— Şi mama? a continuat Tom cu întrebările.

— Este din Vietnam şi deţine un centru de sănătate în Albany.

Spera din toată inima că nu mai avea să-i pună şi alte întrebări legate de Lily, mama ei, o persoană complicată şi dificilă.

— Aha. S-au cunoscut în timpul războiului; scuze: în timpul conflictului.

— Exact. S-au întâlnit, s-au îndrăgostit şi s-au căsătorit.

— Asta reprezintă o explicaţie a faptului că eşti deosebit de frumoasă.

Simţea cum sângele îi urcă în obraji. Era conştientă că roşea intens.

— Da… da… şi părinţii tăi? Cred că aparţin unor vechi familii din Albany.

— Nu chiar. Mama se trăgea dintr-o veche familie din Saratoga. Tata aparţinea acestor locuri. Şi unei familii vechi, aşa cum spui tu. Gata. De-ajuns. Eu sunt un personaj plicticos şi la fel este tot ceea ce s-ar putea spune despre familia mea. Trebuie să ştiu mai multe despre tine.

A sorbit din nou mai mult din pahar apoi o continuat:

— Înţeleg că ai cunoscut-o pe Jenny la SUNY. Ce studii ai urmat?

— Artele liberale şi intenţionam să mă specializez în istoria artei, dar a trebuit să renunţ la studii.

— Prin urmare nu ai absolvit facultatea. De ce?

— Familia mea nu a putut să mă mai susţină financiar. Am început să muncesc astfel încât să-mi pot închiria un apartament. Mai departe de casă. Apoi, o prietenă, Karen, a absolvit cursul de cosmetică şi m-a convins să lucrez împreună cu ea. Aşa că am spus da. Era o muncă pe care o puteam face cu plăcere şi după un timp am descoperit că se puteau face bani buni. Era mai bine aşa decât să muncesc într-un magazin pentru un salariu minim.

— Prin urmare eşti… coafeză?

— Exact. Coafeză. Mai mult sau mai puţin datorită sorţii.

— Crezi că te vei mai întoarce la facultate pentru a termina studiile?

— Nu ştiu. Mi-ar plăcea. Dar mai întâi cred că îmi doresc să văd şi alte locuri.

Nu o deranjau toate întrebările la care era nevoită să răspundă, dar avea sentimentul că era vorba de o verificare serioasă: merită sau nu atenţie din partea lui?

— Mi se pare interesantă această atitudine. Îţi place ceea ce faci?

Crissy a izbucnit în râs.

— Ce s-a întâmplat? Ce ţi se pare amuzant?

— Nu-i nimic, doar că pui o mulţime de întrebări.

— Ţi-am spus că sunt interesat de tine. Aşa pot afla cât mai multe despre tine.

— Da, înţeleg. Doar că… doar că mi se pare… cred că eşti foarte serios şi vrei să ştii cât mai mult de la început.

O clipă a rămas pe gânduri, cântărind ce avea de spus:

— Cred că cei mai mulţi bărbaţi pe care i-am cunoscut nu păreau atât de interesaţi de astfel de amănunte legate de mine. Cel puţin niciunul nu punea astfel de întrebări de la început. Cei mai mulţi dintre ei doreau doar să… ei ştii…

— Să se culce cu tine, a ajutat-o el.

Crissy a încuviinţat din cap.

— Nu pot să-i acuz pentru astfel de dorinţe.

A luat-o de mână şi privind-o în ochi a adăugat.

— Aşa cum ţi-am spus, eşti foarte frumoasă, dar eşti şi foarte inteligentă.

Atingerea mâinii lui i se părea un gest foarte intim. Simţea pulsul accelerându-se şi în trupul ei creştea o dorinţă pe care nu o mai încercase de ceva vreme faţă de o astfel de situaţie. Se întreba dacă şi el avea aceleaşi trăiri, dacă şi el se simţea emoţionat, excitat de atingerea trupurilor lor. Trebuia să aştepte pentru a primi un răspuns.

— Vrei să plecăm? o întrebă el. Ştiu că abia ai venit dar cred că am putea să stăm de vorbă mai pe îndelete în alt loc. Undeva unde să ne bucurăm de intimitate, să reuşim să ne cunoaştem cu adevărat.

O privea fără să clipească, cu îndrăzneală, fără teamă.

Fără a sta pe gânduri, Crissy a încuviinţat de parcă procedând astfel era în firea lucrurilor.

— Buni a şoptit el strângându-i mâna. Hai să ne luăm hainele!

— Da. Desigur.

S-au ridicat, a luat-o de mână din nou şi a condus-o către ieşire.

— Trebuie să o anunţ pe Jenny că plec. Am adus-o cu maşina şi trebuie să mă asigur că are cine să o ducă acasă.

— Desigur, a încuviinţat el întorcându-se către

ringul de dans.

O căuta din priviri pe Jenny ghidându-se după coama strălucitoare cu şuviţe.

— Am zărit-o. Dansează cu Jim Golden. Hai să vorbim cu ea.

S-au strecurat printre dansatori până când au ajuns alături de Jenny şi Jim. Cei doi se învârteau ameţitor în ritmul muzicii fără să-şi dea seama că Tom şi Crissy se aflau alături de ei. Tom a atins-o pe umăr pe Jenny. Aceasta a tresărit, privind în jur:

— Plecaţi? a strigat ea pentru a se face auzită.

— Nu te deranjează? Crezi că are cine să te ducă acasă? a întrebat Crissy, strigând şi ea pentru a se face înţeleasă.

Jenny a început să râdă.

— Jim? a strigat, apoi l-a înghiontit în spate pe partenerul ei.

Acesta s-a întors. Avea ochii închişi şi se legăna în ritmul muzicii. Tom l-a atins şi pe el pe umăr şi Jim a deschis ochii în cele din urmă. Zâmbea larg dar continua să se legene.

— Da? Ce s-a întâmplat?

— Poţi să mă duci acasă? l-a întrebat Jenny.

— Ce-ntrebare?! Desigur.

S-a apropiat de ea în ritmul muzicii, plimbându-şi mâinile de-a lungul coapselor ei, lipind-o de trupul său.

— Mai vorbim. Distraţi-vă cât mai mult! i-a îndemnat Crissy.

Crissy i-a trimis un sărut din zbor lui Jenny şi împreună cu Tom a pornit către capătul ringului. Şi-au luat hainele, Tom a ajutat-o să se îmbrace şi apoi s-a îmbrăcat şi el. La ieşire, l-au salutat pe portar apoi, mână în mână, au pornit către parcare.

— Putem să mergem la mine acasă, dar este o zonă aflată sub semnul dezastrului. Zugravii şi-au început treaba aşa încât totul este acoperit cu huse şi mirosul nu este tocmai cel mai potrivit pentru a te îndemna la o conversaţie plăcută.

— Atunci să mergem la mine, a spus Crissy. Nu este un loc elegant, dar e plăcut.

— Minunat. În ce zonă se află?

— Pe Washington Park, într-o casă veche.

— Voi merge în urma ta.

— Perfect. Am un mic Neon albastru… cel de acolo, a îndreptat ea degetul către maşină.

— Te conduc la maşină, apoi aşteaptă-mă la ieşirea din parcare.

Au ajuns lângă micuţul Neon şi Crissy a descuiat maşina. Tom a ţinut uşa, apoi aplecându-se a spus.

— Ne vedem în câteva minute. Voi fi chiar în urma ta.

— Nu voi conduce prea repede.

Tom a întors spatele şi a pornit către maşina lui, în vreme ce Crissy a pus în mişcare micul Neon şi a pornit către ieşire, unde a rămas aşteptându-l. Privind în oglinda retrovizoare, a

zărit un Jaguar de un verde strălucitor, decapotabil. A oprit chiar în spatele maşinii sale. La volan a recunoscut chipul lui Tom, chiar mai înainte ca acesta să claxoneze.

A găsit un loc pe strada pe care locuia şi a parcat. Tom a coborât geamul şi a strigat către ea:

— Găsesc un loc de parcare şi vin imediat.

Crissy a rămas pe trotuar aşteptând în vântul rece al nopţii fără a-l lua în seamă. Trecuse mult timp de când nu mai trăise sentimente atât de intense faţă de un bărbat. Când l-a zărit apropiindu-se pe trotuar a simţit cum pulsul o lua razna. *Este incredibil. Am senzaţia că visez.*

— Bună.

S-a apropiat şi a luat-o de mână.

— Bună, a salutat Crissy.

— Asta este? a întrebat privind către reşedinţa atât de elegantă altă dată.

— Asta este.

Au urcat împreună treptele şi apoi au intrat în clădire.

— A fost o casă elegantă, a remarcat Tom aruncându-şi privirile de jur-împrejurul holului şi asupra scării admirabil lucrată în lemn.

— Asta s-a întâmplat cu mult timp în urmă. Mie îmi place să locuiesc aici. Este un loc liniştit şi aproape de parc. Şi mai ales este căminul meu şi numai al meu.

Lăsase o veioză aprinsă şi radioul deschis, aşa cum făcea ori de câte câte ori ieşea în oraş.

Acordurile calde pluteau în încăpere şi lumina blândă, discretă era potrivită pentru o seară romantică.

— Dă-mi voie să te ajut să scoţi haina. O pun eu în cuier, s-a oferit, Tom.

Apoi şi-a scos şi el haina, după care a privit în jurul său.

— Este plăcut. Confortabil. Un cămin cald.

— Mulţumesc. Doreşti ceva de băut? Am o sticlă de Johnnie Walker.

— Minunat. Doar câţiva stropi cu gheaţă.

Privindu-l Crissy a exclamat:

— OhI Nu m-am gândit. Vrei să pun sacoul în cuier?

Tom purta un costum elegant şi o cravată pe măsură.

— Nu te deranja. Am să-l las pe spătarul scaunului.

Privind în continuare în jurul său, examinând interiorul apartamentului şi-a scos şi cravata şi a pus-o peste sacou.

— Presupun că această încăpere a fost sufragerie.

— Ai dreptate.

Crissy i-a oferit paharul pe care tocmai îl adusese de la bucătărie.

— Mulţumesc. Tu ce bei?

— Cred că acum, pentru că am ajuns acasă pot să beau încă un pahar cu vin. Mă-ntorc imediat. Alege-ţi un scaun şi simte-te ca acasă.

Tom s-a aşezat pe canapeaua pentru două persoane şi a sorbit din pahar.

— Noroc! a spus el când Crissy a revenit cu un pahar cu vin.

— Noroc!

— Îmi place apartamentul tău. Este confortabil şi nu este exagerat de feminin. Cred că ştii ce vreau să spun.

— Într-adevăr. Da, înţeleg. Am prietene care trăiesc înconjurate de nuanţe de roz în compania unui număr incredibil de animale împăiate şi a valuri de dantelă.

— Îmi dă fiori. Acest apartament arată ca un loc în care trăiesc adulţi, nu fetiţe.

— Mulţumesc.

Crissy a luat loc alături de el. Se aşezase într-un colţ evitând să fie prea aproape de Tom, dar şi aşa erau destul de apropiaţi. Privindu-l îşi dădea seama că sacoul îi ascunsese trupul musculos, pieptul şi braţele puternice. Se întreba dacă momentul de intimitate, sentimentul trăit la club avea să se întoarcă. A sorbit din paharul cu vin. Ştia că devenea riscant dacă nu se oprea din băut – putea să se pilească sau şi mai rău – dar a luat hotărârea să renunţe la orice precauţie şi să aleagă aventura. Tom Gentry îi stârnea simţurile şi merita să rişte pentru el.

Tom a sorbit din paharul său, apoi l-a aşezat pe măsuţă şi i-a luat mâna liberă într-a sa.

— Unde am rămas?

Zâmbea cald.

— Cred că la slujba mea, a izbucnit în râs Crissy. Dacă îmi place sau nu.

— Şi-ţi place?

— Cred… sunt plictisită. M-am plictisit să fac şuviţe în părul doamnelor, să le vopsesc părul şi să mi se spovedească de parcă aş fi psihologul lor.

— Presupun că ştii să asculţi. De aceea vorbesc despre problemele lor.

— Probabil. Cele mai multe dintre ele sunt persoane plăcute şi amabile şi-mi face plăcere să stau de vorbă cu ele. Dar altele nu. Asta contează mai puţin. Simt că trebuie să fac altceva, dar încă nu sunt sigură despre ce este vorba.

— Spuneai că vrei să vezi lumea, o parte din ea.

— Da. Vreau să plec din Albany şi să văd ce se întâmplă în afara acestor locuri.

— Te înţeleg. Este un orăşel pe care l-aş urî dacă nu aş călători des.

— Şi încotro mergi?

— Ici-colo, în lumea largă. Cel puţin o dată pe an merg în Europa şi uneori vizitez locuri necunoscute. Safari în Kenya. Marea barieră de corali în Australia. Lucruri de genul acesta. Sfârşitul de săptămână îl petrec la o cabană pe care o am în Adirondacks. Uneori ajung până la Old Chatham cu prietenii de la clubul de vânătoare. Acolo închiriez un cal.

— Eşti foarte ocupat. Sună minunat!

Antrenant.

— Da. Este antrenant şi toate acestea mă ţin în mişcare.

Strângându-i uşor mâna într-a sa a adăugat:

— Dar este minunat să mă aflu aici, în compania ta.

— Da… şi eu… mă simt bine.

Crissy a lăsat jos paharul cu vin.

Tom a cuprins-o cu braţul şi şi-a trecut mâna prin părul ei.

Îi simţea răsuflarea pe gât şi aroma masculină a trupului puternic era provocatoare, erotică şi brusc a simţit cum se trezea dintr-un somn adânc cuprinsă de dorinţe irezistibile.

— Vreau să fac dragoste cu tine, a şoptit el. Îmi stârneşti simţurile, mă exciţi aşa cum nu a mai reuşit nimeni s-o facă de mult timp. Nu aşa cum faci tu, oricum.

Crissy se topea sub vorbele lui. Nu cunoştea un alt cuvânt care să descrie mai bine ceea ce simţea şi-l dorea mai mult decât dorise pe altcineva în ultimul timp. Se părea că mintea şi trupul ei aveau dorinţe şi nevoi pe care ea nu le mai putea controla. Îi era imposibil să spună nu. Era de neconceput.

El s-a aplecat şi mai mult şi buzele lui i-au atins aproape imperceptibil urechea, apoi aproape cu evlavie i-a atins gâtul cu buze senzuale, calde, l-a alintat obrazul apoi buzele i s-au oprit asupra gurii ei. O atingere precum o adiere. Crissy simţea

cum i se taie răsuflarea. Un geamăt slab i-a ţâşnit din gât. Tom a luat-o în braţe şi a strâns-o cu tandreţe la piept. Dorinţa lui creştea. Un fior a străbătut-o din cap până în picioare; dorinţa pentru el devenea dureroasă. A învăluit-o cu o îmbrăţişare tandră, strângând-o la piept. Mintea îi devenea tot mai conştientă de prezenţa lui uitând de restul lumii. L-a îmbrăţişat şi ea, strângându-l la piept. Buzele lor se atingeau uşor apoi limba lui şi-a creat drum printre ele mai întâi cu blândeţe, tandru, apoi a devenit cercetătoare, curioasă, explorând, dornică să o cunoască, să-i satisfacă plăcerea, să o posede.

Crissy se abandonă complet în braţele lui. Singurul gând pe care-l avea viu în minte era acela de a-i fi pe plac, de a se abandona lui aşa cum nu o mai făcuse vreodată. În momentul în care el s-a retras şi a eliberat-o din îmbrăţişare, Crissy a icnit ca lovită. A deschis ochii şi l-a văzut privind-o intens cu o expresie în care se citea dorinţa carnală, pasiunea şi bucuria.

— Să ne scoatem hainele, a murmurat Tom.

Şi-a plimbat degetul pe obrazul ei, o atingere fină, diafană.

— Şi apoi să mergem în pat.

Chipul lui era îmbujorat de dorinţă.

Crissy a dat din cap. Tom s-a ridicat, a întins mâna şi a ajutat-o să se ridice, trăgând-o la piept.

Crissy şi-a scos pantofii şi eliberându-se din îmbrăţişare a încercat să-şi scoată şi bluza

scânteietoare, dar Tom i-a prins mâinile într-ale sale:

— Dă-mi voie.

Crissy a rămas nemişcată, în timp ce el i-a ridicat bluza, apoi i-a tras-o peste cap. A lăsat bluza pe canapea şi apoi şi-a plimbat privirile peste trupul ei mai înainte de a-i scoate sutienul. Apoi cu mişcări lente i-a desfăcut sutienul şi l-a îndepărtat de trup. Crissy i-a auzit respiraţia adâncă şi a zărit dorinţa în privirile lui atunci când sânii dezgoliţi, ampli, cu sfârcurile roz s-au dezvăluit. A întins mâna şi cu o atingere uşoară i-a mângâiat un sfârc, apoi pe celălalt, cu mişcări concentrice care au făcut-o pe Crissy să geamă uşor. l-a cuprins apoi sânii cu ambele mâini şi i-a mângâiat, alintându-i sfârcurile, după care s-a aplecat şi a început să-şi plimbe limba de la unul la altul.

După o vreme şi-a retras mâinile şi şi-a concentrat atenţia asupra pantalonilor. A descheiat nasturele, a tras fermoarul dar nu a lăsat pantalonii să cadă pe podea. S-a lăsat în genunchi şi a lăsat pantalonii să-i alunece de-a lungul coapselor, apoi până la glezne, după care a aşteptat ca ea să ridice pe rând un picior, apoi pe celălalt şi a rămas goală. A ridicat privirile şi s-a uitat adânc în ochii ei, apoi şi-a lipit faţa de pântecul ei şi şi-a trecut limba, cu mişcări concentrice peste buric. Cu mişcări lente i-a desprins slipul şi l-a lăsat să alunece la fel cum

procedase şi cu pantalonii. A ridicat din nou privirea către ea după care buzele lui s-au coborât peste triunghiul întunecat dintre coapse, l-a cuprins fesele cu ambele mâini şi a tras-o către el. Cu un geamăt profund a început să-şi plimbe limba în sus şi în jos; apoi Crissy a simțit-o intrând în ea. Pentru o clipă s-a temut că se va prăbuşi peste el. Senzaţia era atât de dulce, de plăcută încât cu greu s-a abţinut să nu ţipe. Tremura din tot corpul, şi simţea cum locul acela intim dintre coapse se umezea pe măsură ce se apropia orgasmul. Brusc, Tom s-a oprit şi s-a ridicat în picioare. A sărutat-o, apoi cu mişcări grăbite şi-a scos cămaşa, şi-a desfăcut cureaua şi şi-a aruncat pantofii din picioare. O săruta şi îşi desfăcea pantalonii, i-a lăsat să cadă la podea apoi a luat-o de mână şi a dus-o către pat. Pe marginea patului a îmbrăţişat-o şi a sărutat-o, plimbându-şi mâinile de-a lungul spatelui ei, de-a lungul feselor, frământându-le uşor cu mişcări blânde. Crissy îi simţea bărbăţia tare lipită de trupul ei şi încerca să-l atragă şi mai mult către ea uimită de dorinţa intensă pe care i-o trezea trupul ei.

— Întinde-te! a murmurat el.

Crissy s-a întins pe spate privindu-l intens. Trupul lui era perfecţiunea întruchipată, cu musculatură superbă, bine definită, dar fără a ieşi în evidenţă în mod exagerat. Avea umeri largi şi puternici, iar braţele erau sculpturale. Talia fină era accentuată de musculatura orizontală care

părea să pulseze la fiecare mişcare. Din cuibul blond-cenuşiu, bărbăţia lui se ridica palpitând de viaţă. Crissy îşi stăpânea cu greu dorinţa de a-l simţi în trupul ei adânc, cât mai adânc.

Tom s-a aplecat peste pat sprijinit în genunchi şi în palme. O privea drept în ochi. Zâmbea şi s-a aplecat şi mai mult pentru a o săruta. Crissy i-a cuprins umerii şi l-a tras către ea dornică să-l simtă cât mai aproape, numai că el avea alte gânduri. Buzele lui alunecau pe gâtul ei şi limba, uşoară ca un fulg, i se plimba pe gât, pe sâni şi lingea uşor fiecare sfârc. Crissy se unduia şi gemea nerăbdătoare să-l simtă intrând în ea, dar el nu era încă gata. Limba i se plimba conturând fiecare sân, a coborât rotindu-se în jurul buricului apoi şi-a croit drum către triunghiul întunecat dintre coapse. Şi-a schimbat uşor poziţia astfel încât să îi poată cuprinde sânii în mâini, oferindu-i fiecăruia mângâiere şi jucându-se cu sfârcurile apoi a simţit limba pătrunzând-o. A scos un strigăt de uimire şi picioarele ei s-au desfăcut şi mai larg, purtată pe culmile plăcerii în timp ce limba lui se avânta tot mai adânc şi mai adânc, plăcerea lui hrănindu-se din seva născută între coapsele femeii.

— Tom… Tom… sunt… oh… oh…

Se zbătea, legănându-se dintr-o parte în alta, convinsă că se apropia momentul suprem, conştientă că o adusese aproape de culmea plăcerii. Apoi s-a ridicat, sprijinindu-se în

genunchi şi a privit-o drept în ochi după care a coborât asupra ei. Crissy şi-a aruncat braţele în jurul lui, bucurându-se de forţa lui, de trupul musculos, blând şi tandru totodată.

A pătruns-o mai întâi încet, privind-o şi bucurându-se de suspinele ei, de gemetele de plăcere. Când a pătruns-o total, a rămas nemişcat, oferindu-i plăcerea de a-l simţi în ea, adânc, apoi a început să se mişte, afară şi înăuntru, afară şi înăuntru, până când amândoi au intrat în acelaşi ritm, un dans ce devenea tot mai rapid pe măsură ce dorinţa lor creştea în intensitate. Crissy a scos un ţipăt prelung atunci când val după val contracţiile absolut delicioase o aruncau pe culmile extazului. Orgasmul ei i-a excitat şi mai mult pe Tom care nu s-a mai putut stăpâni. A pătruns-o adânc încă o dată şi apoi trupul său a devenit rigid mai înainte de a scoate un geamăt explodând în adâncul ei. Trupul său era cuprins de vibraţii, tremura şi în sfârşit seva celor două trupuri s-a contopit.

A rămas deasupra ei, strângând-o în braţe, tăcuţi pentru o vreme până când şi-au recăpătat respiraţia normală, dar în tot acest timp Tom îi săruta buzele, obrajii, ochii, nasul. Apoi s-a rostogolit pe o parte şi a tras-o la pieptul său, având grijă să rămână încă în trupul ei. Mâinile lui o mângâiau tandru, apoi a şoptit:

— A fost minunat, Crissy. *Tu* eşti adorabilă.

A oftat mulţumit şi a strâns-o şi mai tare la

piept, posesiv, de parcă nu voia să-i mai dea drumul vreodată.

— Niciodată… n-am… nu am mai trăit o astfel de experienţă. Niciodată nu m-am simţit atât de… de înflăcărată.

Chiar credea ceea ce spunea. Avusese mai mulţi prieteni şi cu câţiva dintre ei făcuse sex, dar experienţa nu fusese satisfăcătoare cu niciunul şi în niciun caz pasională. Timp îndelungat evitase sexul tocmai din pricina experienţelor anterioare.

Tom a sărutat-o tandru şi a strâns-o la piept şi mai tare.

În braţele lui, Crissy se bucura de dulceaţa momentului. Niciodată nu se simţise atât de satisfăcută, de împlinită.

Tom s-a ridicat sprijinindu-şi capul într-o mână şi o studia intens. Crissy nu reuşea să desluşească expresia chipului său. Bănuia că era vorba de un amestec de fericire şi oarecare curiozitate de parcă s-ar fi întrebat cine era ea, de unde venea, dincolo de ceea ce aflase despre ea.

— La ce te gândeşti? l-a întrebat după o vreme când el tot continua să o studieze.

— La cât eşti de minunată; sensibilă şi sexy.

— Serios?

— Ştiu, sunt convins. Eşti deosebită… eşti altfel! Specială. Şi îmi place la nebunie.

— Ce vrei să spui? Cum adică sunt specială? Ce înseamnă deosebită?

Se întreba dacă vorbea de faptul că era pe

jumătate de origine asiatică, dar nu credea totuşi că la asta se gândea el. Abia dacă schimbaseră câteva cuvinte referitoare la acest subiect în acea seară şi pentru el părea să fie un amănunt lipsit de importanţă.

— Nu ştiu de ce. N-aş putea explica, dar cred că şi pentru că eşti altfel decât celelalte femei pe care le-am cunoscut. În primul rând nu m-ai întrebat cum îmi câştig existenţa. N-ai adulmecat aşa cum fac celelalte femei încercând să afli ce şi cât pot oferi atunci când este vorba de bani. Nici n-ai încercat să mă impresionezi folosindu-te de nume cu rezonanţă ale unor persoane pe care le-ai cunoscut sau întâlnit. Genul acesta de lucruri. Cu adevărat ceva rar întâlnit.

— Poate pentru că nu cunosc persoane importante.

Crissy râdea ca de o glumă bună.

— Ei, oricine a întâlnit pe cineva, înţelegi ce vreau să spun. La un cocktail pe unde a trecut şi guvernatorul. Sau şeful grupului majoritar din senat. Sau o celebritate aflată în vizită.

— Poate ar fi trebuit să-ţi spun numele clientelor mele bogate. Ce glumă! Mă tem că în această privinţă te dezamăgesc. Sunt o persoană obişnuită care încearcă să-şi câştige existenţa şi mă tem că nu sunt atrasă în mod deosebit de somităţile din Albany.

— Vrei să spui că politicienii şi soţiile lor nu te fascinează?

— Am întâlnit câteva dintre soţii, dar în general nu ele sunt cele mai interesante cliente pe care le am. Uneori, dar nu cel mai ades. Presupun că sunt atrasă de persoane care sunt ceva mai… deosebite.

— Şi eu îţi par deosebit?

— Eşti în mod sigur diferit de cei mai mulţi bărbaţi cu care am ieşit.

— În ce fel?

— Pari mult mai… atent. Mai… sensibil. Şi eşti un adevărat domn. Un gen pe cale de dispariţie.

— Crezi că arăt bine?

— Bineînţeles. Ştii prea bine. Eşti foarte chipeş.

— Şi sunt şi sexy?

— Foarte, foarte sexy, a confirmat Crissy râzând.

S-a aplecat şi a sărutat-o.

— Mă bucură faptul că gândeşti astfel.

A început să-i mângâie spatele şi apoi mâinile sale au coborât pe fese; în tot acest timp continua să o sărute. Crissy îşi plimba mâna pe braţul lui, apoi pe umăr, mirată din nou de musculatura bine conturată, dar elegantă. A gemut simţind cum penisul lui flasc începea să se întărească în trupul ei şi s-a agăţat de umerii puternici. Au început să facă dragoste din nou, într-un ritm lent de data asta şi s-au bucurat de fiecare moment petrecut împreună, de fiecare mişcare făcută în explorarea trupului celuilalt. Când totul s-a terminat, Crissy

se simţea de parcă era o altă fiinţă, împlinită.

Au stat de vorbă până spre dimineaţă, râzând, oferindu-şi mângâieri, mergând la frigider pentru o băutură şi au devenit familiari unul cu trupul celuilalt. Când primii zori s-au furişat prin perdea, el deja îi cunoştea aluniţa de pe coapsă şi ea era în stare să descrie cicatricea de la genunchiul lui, acolo unde fusese necesară repararea unui ligament. Se simţeau epuizaţi. Mintea le era încă uşor ameţită de plăcere.

În cele din urmă au adormit, înlănţuiţi unul în braţele celuilalt, învăluiţi în aroma trupurilor trecute printr-o binecuvântare carnală.

Pe la zece, Crissy s-a trezit şi l-a văzut îmbrăcându-se în linişte. Nu s-a mişcat dar l-a urmărit în tăcere. Când în sfârşit a terminat, Crissy s-a ridicat în capul oaselor. El s-a întors către ea, i-a acoperit buzele cu un deget, mai înainte ca ea să apuce să spună o vorbă. S-a aplecat şi a sărutat-o cast pe frunte, apoi i-a strecurat în mână o carte de vizită, după care fără o vorbă a întors spatele şi a plecat închizând uşa fără zgomot.

Crissy a privit cartea de vizită. Era făcută dintr-o hârtie mătăsoasă de culoare crem şi pe ea era gravat într-un model costisitor numele lui: THOMAS H. GENTRY III, AVOCAT. Cartea oferea numărul de telefon, adresa, faxul şi adresa poştei electronice. Toate de la biroul de avocatură. Crissy a dus cartea de vizită la buze şi a sărutat-o.

Simţea aroma lui şi a ţinut-o la buze o vreme, incapabilă să renunţe la ea, singura mărturie fizică a faptului că se aflase acolo.

Abia aştepta momentul să o sune, să-i audă glasul la telefon: profund, sonor. Poate avea să o sune chiar în acea zi, ceva mai târziu când se va trezi din somn. Dacă nu, poate în ziua următoare. Era convinsă. A privit cartea de vizită încă o dată. Dacă nu telefona nici în cursul weekendului fiind ocupat cu decorarea casei – era hotărâtă să-l sune ea luni dimineaţa la birou. Apoi s-a întrebat dacă era o mutare înţeleaptă. La urma-urmelor se întâlniseră într-un club. Dacă doar se jucase cu ea? Dacă singura lui dorinţă fusese doar aceea de a se culca cu o femeie oarecare? Se îndoia de faptul că erau mulţi cei care întâlneau dragostea adevărată într-un club. Trebuia să dea dovadă de răbdare şi să aştepte. Oricum fusese o noapte minunată. Ziua de luni părea ia distanţă de ani lumină de parcă timpul căpătase alte dimensiuni odată cu întâmplările din acea noapte. În cele din urmă s-a lăsat toropită de somn, fără a renunţa la cartea de vizită. A dormit profund, un somn liniştit, plină de speranţă privind viitorul, deşi avea îndoieli în privinţa intenţiilor lui.

Capitolul trei

— Nu te-am văzut niciodată părăsind un local aşa cum ai făcut-o aseară. Te-ai topit rapid. Cum a

fost?

— Ca în Rai.

Jenny râdea. Crissy încerca să-şi înlăture părul care-i cădea în ochi. Ţârâitul insistent al telefonului o trezise doar pe jumătate.

— Cam atât Jenny. Doar că m-am simţit ca în Rai.

— Ohooo! Mă bucur Cris. E cel mai tare bărbat din oraş, aşa se spune.

— Crezi?

S-a ridicat din pat şi s-a îndreptat către baie de unde a luat halatul, apoi a intrat în bucătărie. Avea nevoie de o cafea tare.

— Hei, Crissy, toată lumea ştie. E frumos de pică, are înfăţişarea unui zeu şi e putred de bogat. Şi îi cunoaşte pe toţi cei pe care trebuie să-i cunoşti.

— Ei bine, nu ştiu mare lucru despre el, dar pot să spun că este chipeş şi are un trup minunat. Mai ştiu că este un personaj de vază în societatea din oraş, dar…

— Cris, scumpete, tu habar nu ai de celelalte lucruri. Toate, absolut *toate* sunt pe urmele lui.

Apoi, Jenny a tras adânc din ţigară, aşa cum se auzea în receptor, după care a întrebat:

— Hai Cris, spune-mi: e bun? E armăsarul pe care îl crede toată lumea?

— Jen! N-ai alte gânduri.

A măcinat cafeaua şi a pus-o în filtru.

— De asta poţi fi sigură. Hai, spune-mi! Cum a

fost? Jenny trebuie să ştie cum a fost în Rai.

— Ei, bine… îmi este greu să descriu, dar am stat mult de vorbă. Dorea să ştie totul despre mine. Chiar părea interesat de mine. Şi este un domn. Nu a forţat lucrurile ca un primitiv. A luat-o încet, delicat şi… Jenny, crede-mă, a fost cea mai frumoasă noapte din viaţa mea.

— Ohooo! Mă bucur. Înseamnă că e bun la pat. Are o sculă mare?

— Jen!

Crissy nu se putea abţine să nu râdă.

— Asta nu e treaba ta. Mai mult ca oricând nu e problema ta căci a fost vorba de mai mult. A fost mai mult decât sex. A fost… totul. Tot ce mi-am imaginat mai înainte, tot ce. am visat, doar. că a fost mult mai mult.

— Dumnezeule! Se pare că te-ai molipsit de microbul iubirii.

— Abia aştept să mă sune.

A urmat o pauză ce nu părea de bun augur, apoi Jenny a întrebat:

— Aha! Deci o să te sune. Prin urmare nu a fost o aventură de o noapte.

— În niciun caz.

— Dumnezeule!!! Am auzit că totdeauna s-a purtat în genul: le am şi le părăsesc. Ştii că până acum nimeni nu a fost în stare să-l prindă în mreje?

Crissy a simţit un fior rece. Clopoţelul suna alarma, dar a hotărât să nu ia în seamă nimic din

toate acestea, amintindu-şi de fericirea trăită cu o noapte în urmă.

— Nu ştiu dacă l-am prins în mreje, dar cred că noaptea trecută a fost în mod sigur un început… începutul unei relaţii deosebite.

— Vorbeşti serios?

— Da. Niciodată n-am fost mai serioasă.

Cafeaua era în sfârşit gata. Şi-a turnat o porţie generoasă într-o cană, a adăugat lapte şi un plic de îndulcitor.

— Cum a fost noaptea ta? a întrebat-o pe Jenny. Tu şi Jim Golden aţi fost ocupaţi?

— Da, da. Bătrânul Jim pe care te poţi baza oricând. Fii sigură că niciodată nu te dezamăgeşte atunci când e vorba de cinci minute de f…

— Jen! Nu pot să cred ce am auzit.

Râdea în hohote şi pentru o clipă cafeaua fusese în pericol de a ajunge pe parchet.

— Ideea lui Jim de acţiune e să-ţi spună că eşti bună; îţi frământă ţâţele, te strânge de e… apoi te f… de parcă n-ar mai exista şi ziua de mâine. Poţi să-ţi potriveşti şi ceasul după el. Maximum cinci minute. Mormăie adânc atunci când se descarcă şi apoi se rostogoleşte pe o parte, se îmbracă şi pleacă.

— Dumnezeule! Parcă ascult o poveste cu liceeni.

— Aşa fac mai toţi. Niciodată nu trec de acest stadiu. Cred că ar trebui să ştii asta.

— Da, presupun că ai dreptate, dar eu nu am

experienţa ta.

— Nici nu o au multe femei.

Jenny râdea ca de o glumă bună.

— Vreau să-ţi spun că intenţionez să adun şi mai multă experienţă. Dar deocamdată vreau să fac o baie şi să petrec ceva timp în jacuzzi după care voi începe încet-încet să mă pregătesc pentru diseară.

— Deja?

Privind ceasul deşteptător Crissy a rămas uluită. Nu putea să-şi imagineze cum trecuse timpul atât de repede.

Era deja ora trei după-amiaza.

— Doar ştii prea bine cât timp îmi ia mie să mă pregătesc.

— Cu cine ieşi?

— Am întâlnire cu David Klein.

— Cine este acest David Klein?

— Un tip pe care l-am cunoscut aseară.

— Nu cred că am auzit de el.

— Abia a venit în oraş. Un gen de politician, dar nu la fel de bătrân şi plicticos precum cei pe care îi cunoaştem.

— Ei bine, îţi doresc să te simţi cât mai bine în compania lui.

— Dar tu? Ce gânduri ai pentru această seară?

— N-am niciun fel de planuri. Mâine am de lucru toată ziua aşa încât am de gând să mă culc devreme, l-am spus lui Rosy că nu mă simt prea bine şi că trebuie să-mi amâne toate programările

de azi pentru mâine. Am făcut bine pentru că mă simt ca un zombie şi n-aş fi fost în stare să-mi fac treaba bine.

— Dar a meritat noaptea trecută?

— În mod sigur. Acum abia aştept să se repete povestea.

— Daaa? Aha! Simt adierea iubirii plutind în aer. Acum trebuie să închid. Mai vorbim. Pe mâine.

— Petrecere frumoasă! i-a urat Crissy.

— Iubito, eu întotdeauna mă distrez pe cinste. Chiar dacă o fac în compania lui Jimmy-cinci-minute. Şi sunt convinsă că tu vei avea parte de mai multă acţiune în compania lui Tom.

— Abia aştept.

— Sunt convinsă că nu va trebui să aştepţi prea mult.

— Sper. Oricum, mai vorbim.

Crissy a închis telefonul şi a sorbit din cafea. În acel moment a înţeles că tot ceea ce-i spusese lui Jenny nu fuseseră vorbe în vânt. Chiar aştepta cu nerăbdare să-l reîntâlnească pe Tom. Îşi dorea să se afle alături de ea. În acel moment i-ar fi plăcut să se cuibărească în braţele lui. Doar amintirea trupului său, a fiorului pe care îl stârnea în adâncul ei o făcea să simtă o dorinţă arzătoare. *Dumnezeule! Să sune cât mai curând.*

Marţi la ora zece, când a ajuns la slujbă, Crissy abia a răspuns salutului colegilor şi clientelor. Disperarea o învăluia într-un nor de

durere. Se simţea ca un animal rănit. Sâmbătă sperase să audă clopoţelul telefonului, dar nu sunase nimeni. Duminică, după lucru, îşi verificase robotul telefonului, dar nu exista niciun mesaj de la el. Îşi spunea că Tom plecase probabil din oraş la sfârşit de săptămână sau era ocupat cu redecorarea apartamentului său. Apoi, duminică noaptea – mai bine spus în zorii dimineţii de luni – şi-a dat seama că de fapt el nu avea numărul ei de telefon: nici de acasă, nici de la lucru, şi nici pe cel al telefonului mobil. Nici nu-i dăduse numerele de telefon şi nici nu-i spusese numele salonului de frumuseţe unde lucra. *Probabil nici nu-şi aminteşte numele de familie.* Şi-atunci a început să râdă cu uşurare. Aceasta era explicaţia logică a faptului că nu o sunase din momentul în care părăsise apartamentul ei în dimineaţa zilei de sâmbătă.

Luni dimineaţă, imediat ce acele ceasornicului au ajuns la ora nouă, a telefonat la biroul lui Tom. Abia avea putere să respire aşteptând ca cineva să răspundă şi abia dacă a avut putere să vorbească atunci când o secretară a spus cu un ton profesional:

— Burtă dimineaţa. Gentry şi Gentry.

— Aş vrea să vorbesc cu domnul Gentry, vă rog.

— Domnul Gentry al doilea sau al treilea?

— Ah, dai râdea uşor emoţionată. Tom Gentry al treilea.

— Cine îl caută?

Este acolo, şi-a spus tulburată, Crissy…

— Crissy Fitzgerald. Ştie despre cine este vorba.

— Un moment vă rog.

Crissy strângea telefonul în mână de parcă acesta reprezenta singura ei legătură cu viaţa. Inima-i bătea să-i spargă pieptul şi abia aştepta să-i audă glasul.

A auzit apoi aceeaşi voce impersonală spunând:

— Domnul Gentry este într-o şedinţă.

Crissy simţea cum întreaga lume se prăbuşeşte în jurul ei. Se gândea dacă era într-adevăr într-o şedinţă sau pur şi simplu evita să stea de vorbă cu ea.

— Pot… este posibil să vă las un număr de telefon, vă rog?

— Desigur.

Crissy i-a dictat toate numerele de telefon: de acasă, celularul şi de la salonul de frumuseţe, l-a dat şi numele acestuia apoi a repetat şi numele ei complet de două ori.

— Vă mulţumesc, a spus ea în cele din urmă.

— Cu plăcere, a răspuns glasul impersonal, apoi telefonul s-a închis.

Se îmbrăcase deja aşa că a rămas lângă telefon aşteptând să o sune până când a fost nevoită să părăsească apartamentul ca să nu întârzie la lucru. A avut grijă să se asigure că

telefonul mobil era deschis şi a aşteptat plină de nerăbdare să fie sunată. Când în sfârşit telefonul mobil a sunat – de emoţie era să-l scape din mână – a fost Jenny. Al doilea apel a fost din partea mamei sale. Le-a promis amândurora că le va suna în aceeaşi seară şi a închis telefonul cât mai repede cu putinţă. În jurul orei cinci Tom încă nu o sunase aşa încât nu a putut să se abţină şi a sunat din nou la biroul lui deşi ştia că nu era tocmai înţelept să se arate atât de nerăbdătoare. Aceeaşi voce impersonală i-a comunicat faptul că domnul Gentry era într-o şedinţă.

Profund dezamăgită, Crissy a pornit în grabă către casă şi ajunsă în apartamentul ei a început să aştepte. Şi a aşteptat. Dar fără speranţă. Telefonul nu a sunat. În dimineaţa următoare a telefonat din nou şi a primit acelaşi răspuns: domnul Gentry era într-o şedinţă. Domnul Gentry părea să se afle permanent într-o şedinţă. Şi în acel moment şi-a spus că Tom Gentry o evită în mod deliberat. Avea toate numerele de telefon la care o putea contacta, dar el nu încercase să ia legătura cu ea nici luni şi nici în cursul zilei de marţi. În cele din urmă s-a văzut nevoită să admită ceea ce ştia deja: dacă ar fi Intenţionat să stea de vorbă cu ea ar fi sunat-o deja.

În acea dimineaţă, în drum spre salonul unde lucra, Crissy a început să plângă. Mai întâi potolit. Lacrimile se prelingeau pe obraz în tăcere. Apoi, după câteva minute a început să suspine. Îi era

imposibil să se stăpânească şi lacrimile îi înceţoşau privirile aşa încât a fost nevoită să tragă pe dreapta. Abia după ce s-a liniştit şi-a continuat drumul. Se simţise şi altă dată ca o proastă, dar niciodată nu trăise asemenea sentimente de frustrare. Fusese convinsă că relaţia pe care o stabiliseră era la fel de specială pentru amândoi. Dar în acele momente devenise limpede pentru ea că Tom nu-i împărtăşea sentimentele. Felul în care se purtase cu ea, cavalerismul, atitudinea de domn rafinat nu erau altceva decât detaliile unui plan bine pus la punct al cărui singur scop era acela de a se culca cu ea. Nimic altceva în ziua aceea a lucrat în tăcere, dându-şi silinţa să răspundă clientelor şi colegelor cu un aer zglobiu, lejer, luptându-se în acelaşi timp să-şi ţină în frâu lacrimile ce ameninţau să se reverse în fiecare moment. Doar gândindu-se la trupul său, la aroma acestuia, doar amintindu-şi sărutările şi atingerea lui, trăia un sentiment de profundă disperare.

Stând îndelung sub duş, de parcă ar fi dorit să alunge toată suferinţa adunată în acea zi, Crissy şi-a amintit cuvintele rostite de Beatrice. Poate că aceasta avea dreptate. Poate că o plecare din Albany reprezenta tot ceea ce îi trebuia în acel moment, mai ales dacă îşi dorea să şi-l scoată din minte pe Tom Gentry. Trebuia să se intereseze de una dintre acele croaziere mai lungi despre care îi vorbise Beatrice. *Am suficienţi bani. Am pus deoparte ceva bani. Da, voi pleca pentru o vreme*

din Albany şi voi încerca să-l dau uitării pe nemernicul Tom Gentry.

Pe când ieşea de sub duş, hotărârea era luată. În cursul acelei săptămâni urma să ia legătura cu un agent de turism pentru a afla ce opţiuni i se ofereau. S-a şters, a luat un halat de casă curat, şi-a uscat părul apoi s-a pregătit de culcare.

A auzit un ciocănit la uşă. A rămas înlemnită. Se zgâia la uşă şi nu putea face nicio mişcare. Nimeni nu venea la ea fără a-i da telefon mai întâi. Se întreba cine s-ar fi putut afla de cealaltă parte a uşii.

— Cine e?

— Te afli în capul listei cu gunoaie pe care am întocmit-o. Şi când spun asta nu greşesc.

Era glasul unei femei.

Crissy nu s-a putut abţine să nu zâmbească, deschizând uşa.

— Jenny, mă bucur să te văd, a spus ea aruncându-se în braţele prietenei sale.

O clipă Jenny a ezitat apoi a îmbrăţişat-o şi i-a sărutat obrajii.

— Nici n-ar trebui să stau de vorbă cu tine.

— Ştiu. M-am purtat mizerabil.

— Înfiorător. Ce faci, nu mă inviţi înăuntru? O să stăm o veşnicie în prag?

— Scuză-mă! Intră, te rogi Nici nu ştii cât mă bucur să te văd. Cât m-am simţit de fericită când ţi-am auzit glasul la uşă.

— Mi-ai auzit glasul pe robot şi la căsuţa

vocală zile în şir, dar nu ţi-ai dat osteneala să răspunzi.

— Ai toate motivele să fii supărată pe mine, Jen, dar… dar am fost dărâmată. M-am simţit oribil şi n-am vrut să… adevărul este că am vrut să fiu singură… n-am vrut să vorbesc despre toată povestea asta.

Brusc, i s-au umplut ochii de lacrimi.

Jenny a îmbrăţişat-o.

— Hai, vorbeşte! Ce s-a întâmplat?

Crissy i-a povestit despre Tom Gentry şi despre cât de jenată era de propria prostie după ce nu mai primise niciun semn din partea lui şi cât de umilită se simţea din pricina celor întâmplate.

— Biata copilă!

Crissy a scuturat din cap de parcă ar fi dorit să alunge pânze de păianjen.

— Tom… m-a purtat în al nouălea cer. Dar în acelaşi timp nu cred că mi s-a mai întâmplat să mă prăbuşesc aşa cum am făcut-o acum; a fost mai rău decât o criză adolescentină. Mă simt ca o proastă de prima mână.

— Este un maestru, un perfecţionist.

— N-am cunoscut pe nimeni ca el. Atât de convingător. S-a jucat cu mine… m-a jucat pe degete. Şi eu m-am lăsat pe mâna lui ca o păpuşă idioată.

— Mieluşica mea!

Jenny zâmbea cu un aer ştrengar.

Crissy i-a dat un pumn în joacă.

— Deja mă simt mai bine şi asta datorită ţie.

Crissy a rămas tăcută pentru o vreme. Dorea să-l şteargă din minte pe Tom. O croazieră era exact ce-i trebuia. îl uita pe Tom şi tot ce se întâmplase dacă părăsea oraşul pentru o vreme.

— La ce te gândeşti? a dorit Jenny să ştie.

— La o lungă călătorie.

— Minunată idee. Şi eu am nevoie de aşa ceva.

— Am economisit toate bacşişurile primite şi mâine în pauza de prânz merg la o agenţie de voiaj să văd ce mi se oferă.

— Minunat!

— Clienta mea, Beatrice Bloom, m-a încurajat aşa cum ai făcut-o şi tu. Beatrice susţine că am nevoie de o lungă călătorie prin Europa. Poate o croazieră.

A făcut o pauză şi a rămas cu privirile aţintite asupra lui Jenny. Apoi a continuat:

— Spunea că majoritatea celor care fac asemenea călătorii sunt persoane vârstnice, dar mai sunt şi tineri printre ele. Nu sunt sigură, dar…

— Ascultă, mâine merg cu tine ia agentul de turism. Bine? Vreau să mă asigur că vei face alegerea potrivită pentru a te distra aşa cum trebuie. Ce zici de asta?

— Minunaţi Nu ştiu mai nimic despre astfel de lucruri.

Privirile întunecate ale lui Jenny aruncau scântei.

— Eu ştiu. Vreau să te întreb ceva. Pleci

singură?

— Nu ştiu. Nici nu m-am gândit la asta. Şi chiar dacă aş fi făcut-o, cine ar fi dispus să mă însoţească?

— Ştii foarte bine cine şi s-ar putea să aducă distracţia.

— Cine?

— Răspunsul se află în faţa ta.

— Cine? Tu?

— Da Mă plictisesc de moarte. N-am nimic de făcut.

— Ar fi minunat. Perfect. Sunt atât de bucuroasă. Sunt atât de fericită că ai venit să mă vezi. Mă simt cade parcă m-aş fi născut a doua oară.

— Eşti aceeaşi persoană adorabilă care ai fost totdeauna. Să sperăm că vei ajunge să-ţi împlineşti o parte din visurile atât de dragi ţie. Am şi eu visurile mele, să nu te îndoieşti de asta, a zâmbit Jenny şi i-a făcut un semn discret cu ochiul.

În ziua următoare, în timpul pauzei de prânz Jenny a trecut pe la salon şi a luat-o pe Crissy cu maşina. Când s-a urcat în Jaguarul decapotabil avea în geantă carnetul de cecuri şi un plic în care avea banii.

— Există bănci în zilele noastre Cris. Nu ştiai?

— Ba da. Dar tot ce am în plic reprezintă bacşişurile şi nu aş vrea să apară ca venituri obţinute de-a lungul anului. Înţelegi ce vreau să spun.

— Isteaţă fată! Ascunzi bani de guvern. Este greu să procedezi la fel atunci când este vorba de pensie alimentară.

— Toată lumea procedează astfel. Chelnerii, coafezele, oamenii ca noi. Declar o parte din bacşişuri, pentru că altfel li s-ar părea ciudat. O coafeză care nu primeşte bacşiş!

— Nu cred că şi-ar bate capul pentru un peştişor ca tine.

— Nu se ştie niciodată.

Au ajuns la agenţia de turism şi au plătit avansul pentru croaziera transatlantică pe care Crissy şi Jenny o aleseseră, ascultând comentariile agentului:

— Am adunat informaţii despre acest vapor şi am aflat că este cea mai rapidă navă de pasageri. Sunt şi alte vapoare precum Queen Elizabeth II şi Queen Mary II care pot atinge aceeaşi viteză, dar nu o pot menţine timp îndelungat. Ar tremura din toate niturile. Dar acest vapor este o minune asemenea unui Jet schi. Mi-ar plăcea şi mie o astfel de călătorie.

Jenny i-a aruncat o privire lui Crissy şi aceasta din urmă a înţeles imediat ce gândea prietena ei. *Aş sări de îndată pe vas dacă cineva care arată ca tine s-ar afla la bord.*

— Poate ar fi bine să-ţi faci o rezervare, l-a îndemnat Crissy.

Observase numele scris pe ecuson MELVIN şi gândea că numele i se potrivea.

— Nu. Imposibil. În niciun caz nu aş putea să-mi iau concediu acum. Lucrez aici doar de un an.

— Ei, cine ştie, poate ceva mai târziu. Sper că vei putea călători într-o zi, Melvin.

— Şi eu, numai că deocamdată nu văd nicio şansă.

— Ia-ţi o casă cu verandă şi imaginează-ţi că eşti pe punte, a glumit Crissy.

— Ar fi bine să fie atât de simplu.

Apoi trecând la lucruri serioase tânărul Melvin a adăugat:

— Ei bine doamnelor, s-a aranjat. Trebuie să vă asiguraţi că paşapoartele sunt în ordine şi că aveţi vizele necesare pentru Brazilia. Toate informaţiile de care aveţi nevoie se află în pliantele pe care vi le-am dat deja. Şi nu uitaţi vaccinul contra frigurilor galbene!

— Vaccinuri?

— Aveţi nevoie de ele pentru Brazilia. Le puteţi procura de la Departamentul pentru sănătate. Numărul de telefon este trecut în pliant.

— Mulţumim mult, Melvin. Ai fost foarte amabil, a spus Crissy ridicându-se. A fost o plăcere să te cunoaştem.

— Şi mie mi-a părut bine de cunoştinţă.

— Eşti o adevărată minune, a adăugat Jenny sarcastic. Hai, Cris. Am nevoie de aer, simt că mă sufoc.

— Pa!

Crissy a fluturat mâna luându-şi rămas-bun de

la Melvin. Din spatele biroului, Melvin a răspuns salutului său cu un zâmbet larg.

— Iisuse! a exclamat Jenny de îndată ce au ieşit din agenţie. Nu înţeleg cum de ai putut să te abţii să nu râzi în hohote de dobitoc. Era atât de… de melodramatic.

— Jen, e un tip de treabă. Doar că e un tip mai deosebit. Cred că-i singur şi trist.

— Da, sigur. Şi poate chiar şi un criminal în serie până în măduva oaselor.

— Ai înnebunit.

— Aşa arată. Este genul. Băiatul singuratic, ciudat, care stă alături, în vecini. Urmăreşte tot ce se întâmplă în cartier, în special le urmăreşte pe fete cu binoclul din spatele obloanelor şi are o mână vârâtă în pantaloni.

— Hai, taci! Sunt convinsă că nu este genul. Eşti atât de real.

Râdea în hohote. Îi era imposibil să se abţină.

— Spun ce gândesc! Şi acest individ este un ratat. îl recunosc dintr-o privire.

Chicotea ca o puştoaică.

— S-ar putea să fie un psihopat. Bătaia de joc a celor ca mine.

Râdea deja în hohote şi persoanele aflate în jurul lor întorceau capul nedumerite.

— Ne vor da afară din mall! Potoleşte-te!

— Oricum ne îndreptam spre ieşire. Ce-ar fi totuşi să facem un popas. Fac cinste cu prânzul!

— Ştiu şi eu?

Nu-i plăcea să profite de amabilitatea lui Jenny şi de generozitatea ei, deşi prietena sa îşi putea permite astfel de cheltuieli. Crissy dorea totdeauna să-şi plătească partea şi nu i-ar fi plăcut ca Jenny să ajungă să o considere o profitoare.

— Hai, Cris, nu fi copil! Vreau să iau prânzul la Provence, în Stuyvesant Piaza. Nu vreau să merg singură.

Hai, te rog! Abia dacă am timp să stau cu tine atât cât îmi doresc şi asta numai din pricina programului tău de lucru.

— Bine, bine. Dar nu vorbim despre Tom Gentry.

— Promit să nu amintesc de el.

— Bine. Dar după prânz mă întorc la lucru, apoi mă duc direct acasă. Am o mulţime de treburi.

— De exemplu!

— După ce termin programul la salon, trebuie să duc rufele la spălătorie şi să fac curat în apartament. Distracţie, nu glumă.

— Aha! Eh, vei fi scutită de toate acestea pentru o vreme.

— Uneori nu mă deranjează, nu-mi pasă că trebuie să fac toate aceste lucruri. Este un gen de terapie. Îmi aduce linişte şi alinare. Înţelegi?

— Asta pentru că nu faci sex atât cât trebuie.

— Tu chiar crezi că lumea întreagă se învârte în jurul sexului?

— Da, scumpa mea. Aşa este. Crede-mă!

După prânz, Jenny a condus-o pe Crissy la salon. A tras pe dreapta în faţa salonului punând o frână de şofer de curse. După ce Crissy a coborât, a fluturat mâna şi a pornit vijelios aruncând un salut:

— Pa! mai vorbim!

— Pa!

Crissy a intrat apoi în salon. Deşi niciuna dintre ele nu adusese vorba despre Tom în timpul prânzului, Crissy nu putea să-şi scoată din minte noaptea în care Tom reuşise să o seducă. Îşi imaginase că el era cu totul altfel decât ceilalţi bărbaţi.

M-am săturat să mai fiu cea de care profită toată lumea. Mi-a ajuns până peste cap să fiu nefericită, să-i las pe alţii să mă facă să mă simt astfel. Toate astea trebuie să înceteze.

Fără lacrimi. Totul trebuie să se schimbe fără lacrimi. Era nevoie de fapte şi nu de vorbe.

Capitolul patru

Împăturind ziar*ul Internaţional Herald Tribune,* Georgios Vilos l-a aşezat pe colţul uriaşului birou din mahon. Primise ziarul odată cu publicaţia *Kathimerini* în ediţia în limba engleză. Era încântat. Plecarea vasului *Sea Nymph* din portul Pireu nu fusese trecută cu vederea, dimpotrivă. Ziarul atenian făcea referire şi la proprietarul vasului şi dădea detalii referitoare la

design – considerat superb – la stilul elegant, luxos, fără a fi ostentativ al interiorului şi la viteza excepţională pe care o puteau menţine motoarele. Ce ironie a sorţii! Una dintre bijuteriile imperiului său se transformase în sursa unui posibil dezastru al companiei sale.

A rotit scaunul astfel încât să poată privi prin ferestrele înalte imaginea oferită de portul Pireu. El, Fiona şi secretara lui personală, Rosemary, părăsiseră Anglia la bordul unui avion Gulfstream V. în acel moment admira vasul său, *Sea Nymph,* ancorat într-unul din docurile din apropiere. Era cu adevărat un vapor minunat, suplu, modern şi totuşi avea o linie clasică. Navele mari, uriaşe semănând cu autobuzele plutitoare îi displăceau profund, la fel cum se întâmpla şi cu formele aerodinamice, urâte, ca nişte ouă gigantice pe care constructorii de vapoare le promovau de la o vreme.

Întorcându-se din nou cu faţa către birou, privirile i-au alunecat asupra unui teanc de hârtii. Nu avea dispoziţia necesară să acorde atenţie detaliilor. Era neliniştit, avea un sentiment de agitaţie interioară care-l făcea extrem de iritabil. Se apropia întâlnirea cu fraţii Lampaki şi nu reuşise să dea de fiul său. Întreaga zi încercase să ia legătura cu Mark apelând numărul de la birou şi celularul, dar eforturile lui se dovediseră inutile. Luase legătura şi cu Fiona care se afla în Zîkinthos pentru a urmări modul în care se

efectuau pregătirile pentru închiderea casei lor de vacanţă pentru iarnă. Aceasta îi comunicase faptul că nici ea nu ştia unde se afla Mark.

— Nu cred că este în Grecia. Aş fi putut auzi acest lucru de la prietenii lui. Şi dacă s-ar fi aflat în Grecia, fie pe continent, fie pe insule s-ar fi scris în ziare. Mai ales dacă s-ar afla în Kolonaki.

Simpla menţionare a cartierului exclusivist din Atena îl irita pe Georgios. Era locul în care Mark găsea din belşug pierde-vară care să-i ţină companie.

— De ce crezi că s-ar afla în aceste locuri în noiembrie? l-a întrebat Fiona. Niciun om cu mintea întreagă nu vine aici mai înainte de Paşte, atunci când se încălzeşte vremea.

— M-am gândit că ar putea exista o cât de mică posibilitate. Am încercat să dau de el dar mi-a fost imposibil, l-am lăsat un mesaj.

— Şi toate astea îţi par o noutate? îl baţi la cap permanent. Dacă aş fi în locul lui nici eu nu aş răspunde mesajelor lăsate de tine. De ce nu-i dai pace, Georgios? Te-ai gândit vreodată la această alternativă? Poate în felul acesta se va apropia de tine.

Georgios Vilos simţea o dorinţă arzătoare să-i închidă telefonul dar a reuşit să se stăpânească. Fiona avea obiceiul de a se răzbuna cu o abilitate malefică pentru orice jignire, cât de mică.

— Poate că ai dreptate, s-a mulţumit el să spună. Când te întorci?

— Nu ştiu încă. Mă gândeam să merg în Barbados cu Dolly. Mi-e dor de soare. Te voi anunţa.

— Bine. Mai vorbim.

A închis celularul şi a rămas privind cu ură peretele.

— Scârbă! a mârâit el printre dinţi.

Brusc, uşa biroului a fost dată de perete. Georgios a tresărit. De obicei Rosemary ciocănea în uşă mai înainte de a intra. Dar nu era Rosemary.

— Salut, tată!

Mark a păşit în birou, cu o atitudine lejeră, cu o mână în buzunarul pantalonilor. Statura sa atletică, dar elegantă ocupase pentru o clipă întreaga uşă.

— Am încercat în mod repetat să dau de tine.

Georgios era furios, dar în acelaşi timp îi era imposibil să nu se simtă mişcat de frumuseţea fiului său, aşa cum se întâmpla ori de câte ori se întâlneau după o despărţire mai îndelungată.

— Se pare că mama ta s-a înşelat. Te aflai în Grecia în tot acest timp în care încercam să stau de vorbă cu tine. Ţi-am lăsat pretutindeni mesaje, dar nu te-ai obosit să-mi răspunzi.

Mark i-a aruncat o privire arogantă:

— Am fost ocupat.

— De ce? Ce-ai avut de făcut? N-am reuşit să dau de tine nici în biroul de aici şi nici în cel de la Londra.

Mark s-a aşezat într-unul din fotoliile de piele aflate în faţa biroului. Picior peste picior, îşi legăna pantoful elegant şi îşi privea unghiile cu o atitudine care ştia că îl scotea din minţi pe tatăl său. *Lasă-l pe tiran să fiarbă în suc propriu*. Într-un târziu şi-a limpezit glasul, tuşind uşor şi şi-a ridicat privirile întunecate aţintindu-le asupra tatălui său.

— Ei bine?

Acesta aştepta nerăbdător, aplecat peste birou.

— Dacă vrei să ştii neapărat, ei bine, am fost ocupat cu Marina.

I-a aruncat un zâmbet tatălui său şi şi-a întins braţele frumoase, musculoase pe braţele fotoliului într-o atitudine relaxată.

Georgios s-a lăsat pe spate, sprijinindu-se de spătarul scaunului şi a oftat adânc.

— Femei. La vârsta ta ar trebui să te gândeşti să te aşezi la casa ta, să ai o familie.

— De aceea mă şi vedeam cu Marina.

Mark era uşor sarcastic.

— Chiar tu mi-ai sugerat să n-o scap din mână. O partidă minunată. Tu ai susţinut că are tot ce-i trebuie: arată bine, are bani, e de familie bună. Tu eşti cel care…

— Bine, bine! Destul! E suficient!

Îi dădea dreptate. El îl îndemnase să intre în această relaţie cu Marina Kavala, fiica lui Constantine Kavala cel mai bogat om din Grecia.

— Şi ce s-a întâmplat?

— Tocmai am terminat-o cu ea. Mi-a luat ceva timp pentru că ea nu voia să rupă relaţia cu mine.

— Este supărată?

— O să-şi revină.

— Sper că n-ai făcut nimic din ceea ce ar fi putut să-i nemulţumească familia. Nu avem nevoie de...

— Ascultă, tată! Marina Kavala o pune de la treisprezece ani. Jumătate din bărbaţii pe care îi cunosc au avut-o, aşa că dacă familia are de gând să facă valuri sunt de-a dreptul nebuni de legat.

— Bine, bine! să trecem peste asta.

Georgios intra în defensivă. Conversaţia lor lua o direcţie pe care el o considera primejdioasă. Nu voia să se angajeze în niciun fel de dispute cu fiul său, în niciun caz în acele momente când avea mare nevoie de el.

— Aş dori să-mi faci un serviciu.

— Mă pregătesc să plec în State. Ştii prea bine. *Sea Nymph* este gata de plecare şi voi fi la bord când va ridica ancora.

— Ştiu. De fapt despre *Sea Nymph* este vorba. Ştii că bancherii germani au refuzat să-mi reeşaloneze împrumutul.

— Oricând poţi găsi împrumuturi la alte bănci. Ai reuşit întotdeauna.

Georgios a clătinat din cap.

— Am încercat la toate băncile. Urmează să mă văd cu fraţii Lampaki.

— Nu se poate! E ridicol! Nu pot să cred.

Georgios Vilos şi-a plecat capul. Când l-a ridicat, privirile sale triste s-au aţintit asupra fiului său. Suferinţa se citea limpede pe chipul său. Părea gata să izbucnească în lacrimi. Lui Mark îi era imposibil să creadă. Nu-I văzuse niciodată pe tatăl său copleşit de tristeţe. Aerul de învingător afişat de Georgios Vilos fusese înlocuit de atitudinea omului înfrânt.

— Fiule, este posibil să pierdem totul. Absolut tot ce avem. Vilos Shipping Ltd. se află în pragul falimentului. Dacă nu ajung la o înţelegere cu fraţii Lampaki… atunci nu ştiu ce se mai poate întâmpla.

Mark îl privea uluit. Apoi, jenat de ceea ce se întâmpla şi-a mutat privirile. Era convins că tatăl său nu ar fi apelat la sprijinul financiar al fraţilor Lampaki dacă nu s-ar fi aflat într-o situaţie disperată şi mai ştia că făcuse un efort supraomenesc pentru a recunoaşte situaţia dificilă în care se afla compania şi mai ales pentru a vorbi deschis despre asta.

— Am nevoie de ajutorul tău.

Glasul lui Georgios se transformase, devenind un murmur.

— Am nevoie de tine.

Mark l-a privit, a înghiţit nodul care-i urcase în gât, apoi a spus:

— Nu ştiu cum aş putea s-o fac.

— Poţi salva compania, dacă-mi acorzi o mică

favoare.

Mark s-a tras mai aproape de birou pentru a fi în stare să audă cuvintele şoptite pe care le rostea tatăl său.

— Despre ce este vorba?

Georgios s-a aplecat peste birou. Mark s-a ridicat şi s-a aplecat şi el apropiindu-se de tatăl său.

— Totul trebuie să rămână între noi doi. Nimeni altcineva nu trebuie să afle micul nostru secret.

Mark a încuviinţat din cap.

Tatăl s-a apropiat şi mai mult apoi a început să vorbească în şoaptă la urechea fiului său.

Pe măsură ce asculta, Mark a tresărit, apoi trupul său a devenit rigid, după care a încercat să protesteze, dar în cele din urmă l-a ascultat până la capăt şi a jurat să-i împlinească dorinţa.

Capitolul cinci

Zborul până la Atena, unde urma îmbarcarea pentru croazieră, a fost lung durând zece ore. Crissy şi Jenny erau încântate pentru că au reuşit să doarmă, să mănânce şi se simţeau departe de a fi obosite. După micul dejun luat la bordul avionului au adormit din nou. Când au aterizat la Atena pe aeroportul Eleftherios Venizelos nici nu se treziseră bine, dar erau emoţionate şi încântate. După ce şi-au recuperat bagajele au

căutat un taxi şi au pornit către un mic hotel aflat în Plaka unde aveau rezervare. Câteva minute mai târziu, după ce s-au spălat, şi-au reîmprospătat machiajul şi şi-au schimbat hainele au pornit către Acropole pentru a vedea Parthenon-ul, urmând Indicaţiile oferite de directorul hotelului.

Plaka, cu restaurantele şi magazinele ce se aliniau de-a lungul aleilor placate cu marmură le stârnea încântarea. Erau surprinse de numărul mare de turişti dornici să viziteze Atena chiar dacă vremea era mai rece. Au urcat treptele abrupte ce duceau către Parthenon, au admirat monumentul, un remarcabil testament arhitectural al geniului elen antic şi apoi au vizitat micul muzeu. S-au plimbat pe Acropole admirând oraşul alb ce se întindea la picioarele lor, înconjurat de munţi şi prelungindu-se în mare, unde se afla portul Pireu şi vaporul la bordul căruia aşteptau să se îmbarce. Crissy era încântată de oraş. Îi plăcea, considerându-l cosmopolit în ciuda lucrurilor care i se povestiseră: un oraş aglomerat, murdar şi cât se poate de dezagreabil. Probabil era o zi cu totul specială, aerul era limpede şi apele mării scânteiau în depărtare.

După ce au coborât pe sub măslini au revenit în Plaka unde au mâncat într-o cafenea, în aer liber, bucurându-se de soarele călduţ şi schimbând amabilităţi cu chelnerul chipeş. Hohote năvalnice de râs au atras privirile celor din jur atunci când Jenny a descoperit în meniu

preparatul numit „cocoş proaspăt”.

— Trebuie să fie un semn bun, a remarcat ea.

Crissy a încuviinţat din cap abţinându-se cu greu să nu izbucnească în hohote dezlănţuite.

S-au întors la hotel. Abia atunci şi-au dat seama că erau foarte obosite. Au dormit timp de aproape două ore. Când s-a trezit, în primul moment, Crissy s-a simţit dezorientată, apoi şi-a amintit unde se află. În vârful picioarelor s-a îndreptat către baie şi a făcut un duş, pregătindu-se pentru o nouă ieşire în oraş. Curând s-a trezit şi Jenny şi i-a urmat exemplul. În timpul acesta, Crissy a aşteptat-o în holul hotelului urmărind fascinată ştirile la televizor. Nu înţelegea nimic din ceea ce se spunea dar scenele erau elocvente. Era şocată de imaginile unui carnagiu produs în urma unui accident pe o şosea. Asemenea scene nu ar fi putut niciodată să apară pe ecranele televizoarelor din Statele Unite. Directorul hotelului, Constantine, s-a alăturat ei şi a început să-i dea lămuriri legate de ceea ce se desfăşura pe micul ecran: greve, demonstraţii, proteste, situaţii ce păreau la ordinea zilei pe străzile din Atena.

În sfârşit a coborât şi Jenny şi li s-a alăturat. Constantine a cântărit-o din priviri cu admiraţie. Arăta minunat în ţinuta pe care o alesese, o fustă scurtă şi o bluză cu un decolteu adânc.

— Încotro, doamnelor? a întrebat el când le-a văzut că se pregătesc să plece.

— Nici noi nu ştim exact încotro să mergem.

Ne poţi recomanda un loc unde să luăm cina?

— Este cam devreme pentru cină în aceste locuri, dar aţi putea să vă relaxaţi în Kolonaki. O seamă de atenieni cu bani locuiesc acolo şi ies la cafenele pentru a fi văzuţi. Aţi putea merge să beţi o cafea şi apoi să luaţi cina. V-aţi simţi minunat. Este un adevărat ritual şi dacă vă interesează, acolo vin o mulţime de tineri.

— Oho! Cris, cred că acesta este locul potrivit pentru mine! a exclamat Jenny.

Constantine şi Crissy au izbucnit în râs. Cel dintâi nu a omis un mic comentariu.

— Nivelul hormonilor este ridicat în zonă.

Urmând instrucţiunile lui Constantine, Crissy şi Jenny au pornit pe jos către cartierul elegant, Kolonaki. Spre deosebire de Plaka, în zonă nu existau magazine pentru turişti şi nici nu părea să fie un loc unde să întâlneşti turişti străini asemenea lor. Au trecut pe lângă magazine cu mărfuri cunoscute lor, asemănătoare cu cele care se vând pe Madison, în Manhattan sau pe Fifth Avenue: Gucci, Prada, Burberry, DKNY. Ceea ce făcea ca acele străzi să fie diferite erau cafenelele deschise pe trotuar, aflate unele lângă altele.

Au găsit o masă liberă. Au comandat cafea şi apă minerală şi în timp ce tânăra frumoasă, plină de solicitudine s-a grăbit să le aducă comanda, cele două prietene au privit în jurul lor. Sub umbrele şi tende oamenii se adunau în jurul meselor. Conversaţia era animată, dar niciunul

dintre participanţi nu era atât de captivat de ceea ce vorbea încât să nu ia în seamă trecătorii, fie bărbaţi sau femei. Chiar şi persoanele mai în vârstă participau la acest ceremonial deşi era evident că mai ales grupurile de tineri menţineau atmosfera încinsă. Treceau de la o masă la alta, schimbau cuvinte între ei, vorbeau la telefon, beau cafea în cantităţi deloc de neglijat la care se adăuga bere, lichioruri şi mai ales flirtau.

— N-am văzut niciodată asemenea scene.

— Arată ca un bar pentru celibatari, unul uriaş, în care sunt primiţi cei vârstnici şi copiii, a fost de acord Jenny.

— Este minunat.

— Da. Nu e rău. Doar că nu-mi vine să cred că flirtează aşa, pe faţă, în văzul copiilor şi al bătrânilor.

— Să nu uităm că cei bătrâni i-au făcut pe cei tineri şi cred că încă sunt în stare să mai facă, a spus Crissy.

— Într-o lume dominată de Viagra poţi fi sigură că aşa stau lucrurile. Probabil că jumătate din boşorogii aflaţi în jurul meselor, luând cafea ar putea avea oricând o erecţie.

— Ar fi trebuit să ştiu că tot la asta vei ajunge.

— La ce? Sunt pur şi simplu realistă, scumpa mea. Îţi spun că…

Brusc a tăcut. Privirile ei urmăreau un tânăr atrăgător care tocmai trecuse pe lângă masa lor şi întorsese privirile.

— Cred că ai atras atenţia cuiva, a zâmbit Crissy.

— Fii mai atentă! Pe tine te are în vizor, nu pe mine.

Crissy a simţit cum roşea. Dorea să ştie dacă ceea ce spusese Jenny era adevărat, dar era mult prea jenată ca să se întoarcă.

Jenny a privit-o cu atenţie, apoi i-a luat mâna într-a sa.

— Pentru Dumnezeu, Crissy, uită-te! E un scump. Mortal, chiar.

Crissy s-a îmbujorat şi mai tare, dar în cele din urmă a întors capul şi privirile lor s-au întâlnit. Treizeci, treizeci şi cinci, cel mult. Spilcuit, elegant. Înalt, bine făcut. Părul – pana corbului, pieptănat pe spate. Ten măsliniu, dantură impecabilă dezvăluită atunci când zâmbea. Un fior de emoţie a străbătut-o din cap până în picioare, atunci când şi-a dat seama că ea era ţinta interesului acestui tânăr.

— Zâmbeşte-i, toanto! a şoptit Jenny printre dinţi şi în acelaşi timp i-a dat un ghiont pe sub masă.

Dar Crissy nu-i dădea nicio atenţie. Tânărul îi zâmbea şi pornise către masa lor. Pe măsură ce se apropia, vrăjită, Crissy a şoptit către Jenny:

— Dumnezeule! Jenny! Ce fac acum?

— Calmi Nu uita că deşi suntem în Grecia, el tot bărbat rămâne. Un bărbat pofticios gata să sară în pat.

Tânărul a ajuns la masa lor şi mai întâi a privit-o pe Crissy provocator, apoi a aruncat scurt o privire către Jenny.

— Numele meu este Adonis! a spus el întinzând mâna către Crissy.

După o strângere de mână care i-a stârnit emoţia lui Crissy, Jenny a trecut la atac.

— Nu pot să cred că acesta e numele tău. Glumeşti.

Tânărul a privit-o cu un aer serios.

— Ba da. Acesta este numele meu şi mulţi greci se numesc astfel.

— Minunat nume, a remarcat Crissy.

— Mulţumesc! Pot să ştiu şi eu cum vă numiţi?

— Crissy Fitzgerald.

— Îmi pare bine să te cunosc. E prima vizită în Atena?

— Da. Plecăm într-o croazieră.

— Şi eu sunt Jen, a întrerupt aceasta conversaţia, întinzând mâna.

Adonis i-a luat mâna şi a spus:

— Mă bucur să te cunosc.

Apoi s-a întors din nou către Crissy.

— Sper că vei petrece câteva zile în Atena.

— Ar fi fost tare plăcut, dar plecăm mâine din portul Pireu.

— Păcat. Mi-ar fi plăcut să-ţi pot arăta oraşul. Dar mă întrebam dacă nu doriţi să luăm cina împreună. Ce părere aveţi?

— De ce nu? a intervenit Jenny mai înainte ca

prietena ei să aibă timp să răspundă.

— Minunat! Eşti de acord, Crissy?

— Da… de ce nu.

Se întreba dacă era o idee înţeleaptă.

— Nu pari convinsă.

— Abia ne-am cunoscut.

— Am o mulţime de prieteni în jur în această seară şi îi pot aduce pentru a garanta în privinţa mea. Toţi îţi vor spune acelaşi lucru şi anume că sunt o persoană pe care poţi conta, un bărbat de onoare şi nimic rău nu vi se poate întâmpla cât timp vă aflaţi în compania mea.

— Infractori, presupun. Toţi din aceeaşi gaşcă. Chiar eşti un criminal în serie!

Crissy i-a aruncat o privire uluită.

— Jen!

— Glumeam. Chiar nu ştii de glumă? Iisuse!

— Vă deranjează dacă iau loc? în felul acesta ne putem cunoaşte mai bine şi poate vă mai liniştiţi temerile.

— Desigur! a acceptat Crissy fără să arunce nicio privire către Jen.

Tânărul a tras unul dintre scaune şi s-a aşezat.

— Apă minerală şi cafea. Doriţi să mâncaţi ceva? Sau doriţi să mergeţi în alt local să bem ceva?

— Ai rostit cuvinte magice! Cred că mi-ar prinde bine să bem ceva tare, s-a arătat Jenny interesată.

Au stat de vorbă despre Grecia în general şi

Atena, în mod deosebit, despre slujbele lor – tânărul era avocat – şi despre Statele Unite.

— Am fost la New York de câteva ori şi la Miami. Mi-au plăcut amândouă. Sunt locuri pline de viaţă.

În cele din urmă Adonis a făcut un semn către chelneriţă, a plătit şi s-au ridicat de la masă.

— Dacă doriţi putem să mâncăm undeva în împrejurimi sau putem merge cu maşina mea în locuri mai pitoreşti. Vă place mâncarea italiană? Sau franţuzească? Doriţi specialităţi greceşti?

— Eu aş mânca oricare dintre ele. Ce ţi se pare mai interesant, a spus Crissy.

— De acord, atâta timp cât nu este vorba de ceva înspăimântător, a adăugat Jenny.

— Înspăimântător?

O privea fără să înţeleagă.

— Ciudat. Caracatiţă sau gândaci. La asta mă gândeam.

— Nu cred că asta va fi o problemă. Mergem?

Le-a oferit braţul şi au pornit.

— Maşina mea este în apropiere. Restaurantul nu este nici el departe.

La câteva străzi distanţă se afla parcată maşina – un Mercedes de culoare neagră, model sport, decapotabil. Au urcat în maşină şi au pornit către restaurant. Asemenea tuturor atenienilor era un şofer grăbit, care nu acorda suficientă atenţie regulilor rutiere şi nici pietonilor. Crissy abia respira de teamă, în vreme ce Jenny aflată pe

bancheta din spate chicotea. Curând tânărul a încetinit, căutând un loc de parcare. Când a realizat că era imposibil să găsească un loc în care să lase maşina, a urcat pe trotuar şi a lăsat-o acolo.

— Nu cred că ai voie să parchezi în acest loc, şi-a exprimat Crissy părerea.

— Şi de ce nu? a întrebat el zâmbind.

— Dar nu ţi se va ridica maşina?

— În niciun caz. Doar suntem la Atena.

Au coborât din maşină şi Adonis le-a condus de-a lungul trotuarului.

— Ne aflăm în Psirri. Este un cartier vechi al Atenei care s-a transformat în ceva asemănător cu Tribeca, din New York City. Aici întâlneşti o mulţime de case vechi şi depozite şi birouri dar totul a fost transformat în cafenele şi galerii, în magazine. Există şi apartamente.

— Înţeleg. Ceva gen TriBeCa sau SOHO, a spus Jenny.

— Dar nu de aceleaşi proporţii.

În capătul străzii se afla un restaurant. Într-o clădire în aparenţă veche, cu un aspect nu tocmai atrăgător au fost întâmpinaţi de un decor ultramodern. În mijlocul restaurantului se afla un bazin lung cu apă puţin adâncă. Întâmpinaţi de o tânără elegantă au fost conduşi la o masă, li s-au oferit băuturi şi le-au fost înmânate meniurile.

— Este încă devreme pentru cină, le-a spus tânărul Adonis. Este abia nouă. În jurul orei

unsprezece – douăsprezece, localul va fi plin.

— Şi cum reuşiţi să mergeţi la muncă a doua zi? a dorit Crissy să ştie.

— Nu dormim mult. De fapt, mulţi dintre noi sunt adepţii siestei, asemenea spaniolilor. Birourile se redeschid târziu, după-amiază şi rămân astfel până seara. Depinde de genul de afacere derulată, dar mulţi atenieni sunt adepţii acestui stil de viaţă.

— Cred că m-aş putea adapta fără probleme.

Le-au fost aduse băuturile şi Adonis a făcut comanda în locul lor.

— Sper că nu vă deranjează.

— Absolut deloc, a spus Crissy care nu înţelegea nimic din cele scrise în meniu, acesta fiind în limba greacă.

— Am comandat mâncare grecească tradiţională. Este foarte gustoasă. Cred că o să vă placă.

Le-a pus întrebări despre excursia în care se pregăteau să pornească. În timpul mesei au vorbit şi despre mâncarea grecească. Crissy îşi spunea că era cea mai bună masă pe care o luase vreodată: salată grecească cu feta, cu măsline, roşii de Santorini, cu ceapă şi castraveţi şi ardei gras, urmată de calcan la grătar, totul servit cu pâine cu tatziki ce se topea în gură. La desert au fost serviţi cu o felie subţire de tort de ciocolată cu alune şi mere şi cu îngheţată de fistic de casă. Mâncarea a fost stropită cu un excelent vin de

Santorini.

După ce a semnat nota de plată şi a oferit bacşişul chelnerului, Adonis le-a întrebat:

— Şi-acum ce părere aveţi de câteva ore de dans la un club?

— Trebuie să ne trezim devreme, şi eu… a ezitat Crissy.

— Te rogi Ce contează dacă pierdem câteva ore de somn? Avem aproape o lună la dispoziţie pe vas pentru a ne relaxa, interveni Jenny.

Adonis şi-a îndreptat privirile către Crissy aşteptând răspunsul ei.

— Mi-ar plăcea tare mult, dar mă simt extenuată.

Trupul ei simţea nevoia de odihnă. În acelaşi timp nu putea să nege faţă de sine însăşi că îi făcea plăcere compania lui Adonis ca şi interesul pe care îl stârnea acestui bărbat chipeş. Cu toate acestea nu simţea niciun fior, nu exista nimic din ceea ce ar fi putut să o facă să spere că după o noapte de dans, ziua următoare îi putea aduce împlinirea viselor.

— Crissy! mai gândeşte-te! Aceasta este singura noapte pe care o petrecem în Atena şi poate că nu vom mai ajunge vreodată în acest oraş.

— Ei, nu cred că acest lucru ar fi absolut imposibil. Sunt convins că va reveni, a încercat Adonis cu optimism.

— Ştiu şi eu… ezită Crissy.

— Nu vom merge dacă nu ne însoţeşti, a hotărât Adonis. Sunt convins că te vei simţi bine dacă mergi cu noi. Cei mai mulţi dintre turişti nu ajung să vadă un asemenea loc.

Părea convins de ceea ce spunea şi o nemulţumea ideea că ar fi putut să-i dezamăgească fie pe Adonis, fie pe Jenny aşa că în cele din urmă, Crissy a cedat:

— Fie. Bine. Dar nu stăm până târziu.

După o cursă pe străzile oraşului, ce-i stârnea fiori lui Crissy, au ajuns la un club de dans aflat pe malul golfului Salonic. Era o construcţie cu mai multe etaje, cu decoraţiuni elegante, costisitoare. Locul era înţesat cu o mulţime a cărei vârstă varia între douăzeci şi aproape şaizeci de ani. Toţi păreau să aparţină lumii celor cu bani, arătau bine şi mai ales dansau nebuneşte. Adonis a fost întâmpinat şi salutat cu căldură de mulţi dintre cei aflaţi acolo.

Crissy a constatat cu uimire că majoritatea vorbeau limba engleză aproape fără cusur. Au băut şampanie şi au dansat câteva ore bune. Crissy s-a bucurat de priveliştea oferită de pe balcoanele clubului. Deşi era noapte, luminile petrolierelor, ale navelor de pasageri şi ale iahturilor scânteiau în apele mării, mii de steluţe în depărtare. Aromele mării, aerul sărat o înviorau după timpul petrecut în fumul şi zgomotul din sălile de dans.

— Te simţi bine? Te distrezi? a întrebat-o

Adonis.

— Desigur. Ai fost tare drăguţ că ne-ai invitat în oraş cu tine. Îţi sunt recunoscătoare.

— Plăcerea a fost a mea şi mă bucur că te simţi bine. Îmi pare rău că mâine trebuie să plecaţi.

Crissy se simţea uşor tulburată. îl simţea aproape de ea şi braţul pe care tocmai şi-l aşezase pe umerii ei o strângea şi mai tare. Nu ştia exact cum ar fi trebuit să se poarte într-o astfel de situaţie.

— Trebuie… nu avem de ales… am plănuit această călătorie cu ceva timp în urmă.

A strâns-o uşor, apropiind-o de pieptul său.

— Ştiu, dar nu pot să nu regret. Cred că ne-am fi putut simţi foarte bine împreună.

Inima îi bătea mai repede. Nu era pregătită pentru o astfel de situaţie. Atracţia pe care o stârnea acestui bărbat o neliniştea.

— De curând am trăit o experienţă… neplăcută. Şi nu cred că sunt pregătită să… să încep o altă relaţie.

— Regret. Îmi pare rău atât pentru tine cât şi pentru mine.

— Cred că am o problemă legată de încredere, a oftat ea.

— Poate că te voi ajuta să treci peste asta.

— Numai eu singură mă pot ajuta. Adonis, te-ai purtat minunat, dar deocamdată nu pot… cu nimeni… nu mă simt în stare.

— N-am să fac presiuni.

— Mulţumesc. Cred că este timpul să plecăm.

— Sigur. Plecăm, dacă reuşesc să o găsesc pe prietena ta. Cred că a dansat cu fiecare bărbat din club în această seară.

— Aşa este Jenny, a râs Crissy. Presupun că în urma ei va rămâne un lung şir de inimi sfărâmate.

Adonis a privit-o cu o expresie serioasă.

— Tu eşti cea care lasă o inimă sfărâmată în urma ei. Asta este sigur. Şi tot tu eşti cea atrăgătoare, cea strălucitoare.

Crissy a tresărit înfiorată de cuvintele lui. Nu ştia dacă să-l creadă, dacă putea să aibă încredere în el, dar în acelaşi timp trebuia să admită faţă de sine că îi făcea plăcere să-l audă vorbindu-i astfel.

— Nu ştiu dacă lucrurile stau aşa. Tot ce ştiu însă, este că Jenny este cea în jurul căreia roiesc bărbaţii.

— Americanii sunt proşti.

— Poate ai dreptate, dar americanca din faţa ta trebuie să meargă la culcare.

Pe Jenny au găsit-o fără efort. Se afla în mijlocul ringului de dans. În jurul său ceilalţi dansatori formaseră un cerc larg. Strigau şi aplaudau şi băteau ritmul dansului aproape obscen pe care Jenny şi partenerul său îl interpretau, mişcând din coapse lasciv. Jenny dansa în picioarele goale; pantofii agăţaţi fiecare de câte un deget arătător se balansau şi ei în ritmul dansului.

Adonis zâmbea şi Crissy a izbucnit în hohote:

— Vezi?! Despre asta vorbeam.

— Sălbatică! înflăcărată!

— La treizeci de ani este încă nebună după bărbaţi.

— Ştiu şi eu?! Nu cred că-i plac bărbaţii chiar atât de mult, cu adevărat. Am sentimentul că de fapt dispreţuieşte bărbaţii.

Crissy l-a privit cu atenţie. Remarca lui era uimitoare.

— Niciodată nu m-am gândit la asta.

Dansul a luat sfârşit şi mulţimea aplauda dezlănţuită. Jenny şi partenerul ei s-au îmbrăţişat şi s-au sărutat. Adonis a luat-o de mână pe Crissy şi s-au îndreptat împreună către Jenny.

— Bravo! Aţi dat un spectacol minunat, numai că acum trebuie să plecăm.

— Deja? şi-a arătat Jenny nemulţumirea. Parcă am sosit doar cu puţin timp în urmă.

Şi-a pus pantofii în picioare. Între timp partenerul ei de dans încerca şi el să o susţină.

— O pot însoţi eu acasă… Eu sunt Mike, s-a prezentat el.

Adonis şi Crissy l-au salutat şi s-au prezentat şi ei. Apoi, Adonis a adăugat:

— Doamnele vor pleca într-o croazieră în doar câteva ore, aşa încât cred că este timpul să plecăm.

Jenny o privea pe Crissy, dar aceasta părea neînduplecată.

— Cred că într-adevăr trebuie să plec. A fost o nebunie, Mike, dar trebuie să mă grăbesc.

— Nu! Te rogi Te duc eu la hotel! Este abia ora patru. Poţi sta încă o oră sau două.

— Regret! Trebuie să dispar. Mi-a plăcut această noapte. Mă bucur că te-am cunoscut.

L-a sărutat pe obraz şi a pornit către ieşire. Mike era pe urmele lor, încercând să o convingă pe Jenny să rămână. Drumul spre hotel a fost străbătut în mare viteză şi când au ajuns, Adonis a coborât şi le-a însoţit până la uşă. După ce i-a mulţumit lui Adonis pentru companie, Jenny a intrat în hotel.

— Vin şi eu imediat, a spus Crissy în grabă.

Apoi s-a întors către Adonis.

— Ai fost minunat şi îţi mulţumesc pentru atenţia pe care ne-ai acordat-o.

— Poftim, la asta, te rog. Toate numerele mele de telefon sunt trecute acolo. Te rog sună-mă oricând doreşti, i-a spus el oferindu-i cartea de vizită.

Crissy a scos şi ea o carte de vizită:

— Te rog să faci şi tu acelaşi lucru oricând doreşti, dar nu uita că pentru o vreme nu voi fi acasă.

Adonis a luat cartea de vizită, a vârât-o în buzunar, apoi a îmbrăţişat-o şi a sărutat-o pe păr.

— Mi-a făcut mare plăcere să te cunosc. Eşti cea mai frumoasă femeie pe care am întâlnit-o vreodată.

— Mulţumesc, Adonis. Cred că este timpul să plec.

S-a desprins din îmbrăţişare şi Adonis a deschis uşa, lăsând-o să treacă pe lângă el şi să intre în holul hotelului. După ce uşa s-a închis în urma ei, Crissy s-a întors şi a fluturat mâna în semn de rămas-bun.

Adonis a rămas nemişcat urmărind-o din priviri cum străbătea holul şi apoi pornea în sus, pe scări. Înainte de a dispărea, Crissy i-a trimis un sărut.

Când a ajuns în cameră, Jenny era deja în pat.

— N-am adus cu noi un ceas deşteptător, s-a plâns ea.

— Am rugat la recepţie să ne trezească la ora nouă.

— Dumnezeule! Oribili s-a plâns Jenny şi şi-a tras pătura peste cap.

Crissy s-a pregătit de culcare, dar după ce a stins lumina, somnul refuza să vină. În mintea ei se învălmăşeau toate evenimentele din acea zi.

Am plecat de puţin timp de acasă şi vraja deja pluteşte în aer. Am întâlnit un om care mă consideră frumoasă. Atrăgătoare. Mulţi alţi bărbaţi nu-şi puteau lua privirile de la mine. Să sperăm că această noapte este un sol al unor vremuri fericite.

În cele din urmă s-a cufundat într-un somn adânc.

Capitolul şase

Ajungând în port, taxiul le-a lăsat în faţa unui terminal uriaş. Jenny aţipise în taxi, dar Crissy era atât de emoţionată gândindu-se că în sfârşit sosise momentul îmbarcării încât nu simţea oboseala. Terminalul nu se deosebea cu nimic de cele din lumea întreagă, dar după ce au trecut de formalităţile legate de securitate şi au zărit nava au rămas surprinse. Deşi Crissy văzuse fotografia în pliantul oferit de agentul de turism nici ea şi nici Jenny nu erau pregătite pentru ceea ce li se oferea privirilor.

— Jenny! Arată precum un iaht.

Jenny a privit-o calm.

— Cris, dar asta şi este. E un vapor.

— Ştiu, dar nu arată la fel ca acele autobuze plutitoare, cu zeci de punţi. Pare un iaht uriaş.

— Cred că ai dreptate.

Jenny era uşor mahmură şi în acel moment nu prea dornică de conversaţie.

Sosiseră mai devreme aşa încât erau puţini pasageri care se îmbarcau. După ce li s-au făcut fotografii la punctul de control au primit cârdurile pentru cabină. De-a lungul holului, Crissy privea încântată stucatura din lemn şi culorile calde ale tapiţeriei şi covoarelor. Mobilierul era ales cu gust şi spre uimirea ei, nu părea să se fi folosit plastic sau fibră de sticlă. Au ajuns la lift, au urcat şi au pornit către puntea următoare. Apoi au coborât şi

pornind de-a lungul unui alt coridor au observat că fiecare cameră avea un nume. Când au ajuns în dreptul cabinei lor au observat că aceasta purta numele de Mykonos, o insulă din arhipelagul Cicladelor despre care Crissy citise. Au folosit cârdul şi au intrat.

— Oho! Este superbi Dumnezeule, este minunat! a exclamat Jenny.

— Este foarte frumos! a fost de acord Crissy.

Se aflau într-un hol cu un dulap în perete de o parte şi cu o baie în partea opusă. În faţă se afla un spaţiu destinat a fi cameră de zi, cu o canapea fixată în perete, cu masă şi scaune. Pe masă se afla un coş plin cu fructe şi o sticlă cu vin. Dincolo de acest spaţiu se putea vedea o fereastră mare şi două paturi fixate în perete, dulăpioare, noptiere şi comode ca şi un minifrigider. Pe un birou lung fixat şi el în perete se afla un televizor. La fel ca în spaţiile comune ale vasului şi aici predominau nuanţe de verde şi albastru, culori marine şi lambriuri din lemn. Crissy s-a grăbit către fereastră, dornică să admire priveliştea oferită de port.

Jenny s-a prăbuşit pe unul din paturi şi s-a cuibărit în el.

— Este atât de plăcut.

— Vrei să mergem să aruncăm o privire în jur? o întrebă Crissy.

— Cred că glumeşti. Mă aflu exact unde îmi doream să fiu. Dar mai întâi cred că am să fac un

control al barului să văd ce pot găsi de băut.

— Cum de-ţi trece prin minte să bei acum?

— Este cel mai bun remediu în cazul unei mahmureli.

— Poate ai dreptate, a zâmbit Crissy, deschizând minifrigiderul. Avem o sticlă mică de şampanie, vin alb, apă minerală şi gazoasă, sucuri.

— Şampaniei Trebuie să sărbătorim. Numai noi două.

Crissy a luat sticla şi se pregătea să o desfacă în momentul în care a auzit o bătaie în uşă. S-a îndreptat către uşă şi a deschis. Un băiat de serviciu tocmai le adusese bagajul şi l-a lăsat în holul de la intrare.

— Mulţumesc!

Crissy i-a zâmbit şi i-a oferit un bacşiş pe care îl avea deja pregătit.

După ce a închis uşa în urma lui, a desfăcut sticla de şampanie. Dopul a zburat către peretele pe care se afla o oglindă uriaşă apoi a căzut pe covor. Amândouă râdeau fericite. Crissy a turnat şampania şi i-a oferit un pahar prietenei sale.

— Pentru un nou început! a toastat Jenny.

— Pentru un nou început, a răspuns Crissy.

Jenny a sorbit hotărâtă şi după un timp a spus:

— Cred că deja mă simt mai bine.

A sorbit din nou din pahar, apoi a întrebat-o pe Crissy:

— Ai observat ce băieţi sexy în uniformă sunt pe acest vas?

— Eu? Da, am văzut, hohotea Crissy, dar nu mi-am imaginat că şi tu i-ai remarcat. Păreai pe jumătate adormită.

— Poate. Dar cu toate acestea am observat câteva bucăţi bune, bune rău.

— Ar fi trebuit să ştiu că aşa stau lucrurile.

— Îţi pare rău că nu ai avut mai mult timp pentru tânărul de azi-noapte?

— Îhm! Nu ştiu… acum totul îmi pare ireal. De parcă nici nu s-ar fi întâmplat.

— Scumpa mea, a fost real. Crede-mă. Şi eu cred că se gândeşte la tine. Sunt convinsă.

— Crezi?

— Te-ai prostit? Desigur. Era topit după tine.

— Arată bine şi trebuie să recunosc faptul că m-am simţit excelent pentru că… am fost remarcată. Dar cred că era… cam… puţin cam…

— Înfierbântat. Îi ardeau călcâiele, Cris. După tine, evident.

— Dacă spui tu. Indiferent cum a fost pot spune că am trăit o experienţă plăcută. Ce zici, mergem pe vas într-o recunoaştere? Poate descoperim centrul de sănătate, teatrul, discoteca, biblioteca, cazinoul şi tot ce ne mai poate stârni interesul. Eu cred că voi face o plimbare să văd cum arată vaporul.

— Da. Cred că ai dreptate. Să vedem ce uniforme ne pot stârni simţurile, a fost de acord Jenny care părea să se simtă plină de vioiciune după şampania băută.

Brusc, uşa cabinei se deschise violent şi o tânără a dat buzna, având un zâmbet larg pe faţă.

— Bună ziua! îmi cer scuze că vă deranjez. Mă numesc Iskra şi voi fi stewardul dumneavoastră pe timpul călătoriei. N-am ştiut că v-aţi îmbarcat deja şi tocmai voiam să mă asigur că totul este în ordine.

Vorbea cu un accent puternic.

— Cred că totul e bine, a liniştit-o Jenny.

— Oricum noi ne pregăteam să ieşim.

Crissy şi-a luat geanta şi Jenny s-a ridicat din pat şi s-a încălţat.

— Petrecere frumoasă! le-a urat Iskra, care deja intrase în baie cu o rezervă substanţială de şampon şi săpun.

— Mulţumim! Pe curând! a spus Crissy, luând cu sine o hartă a vasului aflată pe birou.

Pe coridor şi-a aruncat o privire asupra hărţii:

— Ne va lua ceva timp să ne obişnuim să circulăm în direcţia dorită.

— Cel mai bine ar fi să ne folosim nasul.

Jenny se îndrepta deja către ascensor şi casa scărilor.

— Acum ne aflăm pe puntea patru, puntea Venus, comentă Crissy urmând-o îndeaproape.

— Îmi place cum sună.

Jenny a apăsat butonul chemând ascensorul.

— De ce nu mergem pe scări?

— Fie! Cum doreşti la mormăit Jenny uşor nemulţumită.

Ajungând pe puntea cinci au remarcat un spaţiu larg destinat recepţiei unde se afla un birou pentru informaţii şi un altul pentru excursii pe uscat. Au intrat apoi pe un culoar destinat cabinelor şi apoi au observat o încăpere uriaşă, elegantă ce servea drept sufragerie şi care oferea o priveliţte asupra mării prin cei trei pereţi din sticlă. Au schimbat saluturi cu o seamă de pasageri şi membri ai echipajului. Cei din urmă se pregăteau să încheie toate aranjamentele necesare pentru ridicarea ancorei. Din sufragerie au pornit pe o scară ce ducea către alt grup de cabine.

— Priveşte Jenny!

Crissy îi arăta casa scărilor unde se aflau panouri din sticlă pe care erau imprimate versuri. Pe o faţetă în engleză şi pe cealaltă în greacă.

— Este minunat!

Au urcat pe puntea şase şi au străbătut barul în care se asculta muzică interpretată la pian apoi au aruncat o privire bibliotecii. În afara unui număr restrâns de cărţi alese cu grijă, publicate în diferite limbi au descoperit şi un ziar de dimensiunea unei scrisori. Era format din patru pagini şi existau exemplare în limba engleză, franceză, germană şi olandeză. Crissy a luat exemplarul în limba engleză şi aruncându-i o privire a observat că era vorba de titlurile importante ale unor evenimente la zi. În jur se aflau câteva computere conectate la Internet şi

informaţii referitoare la modul în care se putea cumpăra un cârd pentru accesarea computerului.

— Doreşti să trimiţi un e-mail? a întrebat Jenny.

— Nu. Nu ştiu pe nimeni căruia aş putea să-i scriu.

— Nici eu.

Revenind pe culoarul de acces au observat vitrinele unor mici magazine în care se putea achiziţiona mărfuri fără a plăti taxe vamale. Cel mai mare dintre ele vindea băuturi alcoolice, bomboane, cosmetice, tutun şi un număr redus de bijuterii. Celelalte două erau de dimensiuni mai mici şi ofereau suveniruri, costume de baie, pălării de soare, eşarfe şi o gamă restrânsă de obiecte de îmbrăcăminte elegante. Imediat lângă aceste magazine se afla un micuţ cazinou.

— Minunaţi Aşa ne vom putea distra! s-a arătat Jenny entuziasmată la vederea meselor de joc şi a jocurilor mecanice. Se pare că au cele mai noi jocuri.

Un tânăr le-a zâmbit când s-au apropiat de intrare:

— Bună ziua. Nu deschidem până când nu ieşim în larg, dar sper că veţi reveni.

Tânărul vorbea cu accent britanic.

— În mod cert, l-a asigurat Jenny.

— Perfect. Abia aştept să vă revăd.

Şi-au continuat drumul trecând pe lângă spaţiul destinat fumătorilor, apoi au ajuns la

teatru: Sala Hercule.

Aceasta era decorată într-un roşu-intens: pereţii, scaunele şi covorul. Exista o scenă mică şi pe lângă ea şi un ring de dans.

— Este genul acela de teatru combinat cu un club de dans unde poţi întâlni speranţele de mâine de pe Broadway.

— Presupun că asta este, i-a dat dreptate Crissy.

După ce au mai făcut câţiva paşi au ajuns la o sufragerie de dimensiuni uriaşe situată la probă. Era mai puţin elegantă decât cea dintâi având un aspect de braserie, dar era atrăgătoare prin cele trei laturi prevăzute cu pereţi de sticlă ce ofereau o privelişte copleşitoare. Ieşind din braserie au ajuns pe punte unde se adunaseră deja şi alţi pasageri. Un bar în aer liber oferea o mare varietate de băuturi, cafea şi apă minerală. Mesele aşezate în jur erau scăldate în razele soarelui.

Jenny a comandat un pahar cu vin alb şi Crissy a cerut Coca Cola light.

Şi-au luat băuturile şi s-au aşezat la o masă. Era o zi răcoroasă şi adia un vânt uşor dar razele soarelui străluceau cu dărnicie.

— Îmi place la nebunie mirosul mării. Ţie nu-ţi place?

— Ce spui? Peşte? Sare? Ăsta-i miros care să-ţi placă? Duhneşte, a fost de părere Jenny.

— Poate ai dreptate. Chiar şi eu nu cred că fac altceva decât să văd latura romantică. Dar chiar

îmi place acest amestec de mirosuri. Este… este tonifiant.

— Dumnezeule!!! a exclamat Jenny. Nu te întoarce acum, nu te uita, dar încearcă să tragi cu coada ochiului. Un tip trăsnet coboară scările.

Crissy l-a observat, fără a întoarce capul. Era cu adevărat chipeş. Cum rar poţi întâlni un bărbat. Avea în jur de treizeci de ani, era înalt, binefăcut, cu păr negru, priviri întunecate, gură senzuală şi nas acvilin. Purta un sacou ca cele marinăreşti, pantaloni într-o nuanţă maronie-deschis, pantofi uşori sport şi o eşarfă în care predomina roşul. Păşea cu încredere, cu un aer regal şi a părut să nu le dea nici cea mai mică atenţie. În mod cert era cel mai frumos şi mai atrăgător bărbat pe care-l văzuse vreodată.

— Pur şi simplu simt că încep să salivez.

— Ei bine, nu cred că şi pe el îl încearcă acelaşi sentiment, a izbucnit în râs, Crissy.

— Mă întreb cine este. Nu poartă uniformă aşa că presupun că este şi el pasager.

Bărbatul s-a îndreptat către bar, a dat comanda apoi s-a întors către ele. Crissy şi-a luat brusc privirile de la el, dar Jenny îl fixa cu priviri albastre ca ale unui bebeluş. Când a lovit-o pe Crissy pe sub masă cu piciorul, aceasta a privit-o mirată.

— Ce-i?

Jenny zâmbea cu gura până la urechi, dar nu către Crissy şi atunci aceasta a înţeles că de fapt

zâmbetul îi era adresat tânărului.

Când barmanul a adus comanda – o cafea – bărbatul cel chipeş a luat ceaşca şi a pornit direct către masa lor.

— Vă deranjează dacă mă aşez la aceeaşi masă? a întrebat el.

— Nu. Deloc, la loc! l-a invitat Jenny.

— Mulţumesc. Numele meu este Mark.

Vorbea cu un accent slab, abia perceptibil pe care Crissy îl găsea extrem de atrăgător.

Crissy şi Jenny s-au prezentat şi ele.

— Vă place vaporul?

— Este minunat, s-a grăbit Crissy să răspundă.

— Da şi cu cât petrecem mai mult timp aici cu atât pare mai atrăgător, a adăugat Jenny aruncându-i ocheade.

Zâmbind, Mark a răspuns:

— Mă bucur. Sunt şi câţiva americani la bord. Cei mai mulţi turişti sunt olandezi, germani şi francezi şi doar câţiva italieni, canadieni şi britanici.

— Nu înţeleg de ce, şi-a arătat Crissy nedumerirea.

— Cine poate ştii? Un motiv poate fi acela că excursia începe la Atena. Poate că americanii nu sunt încântaţi de ideea unei călătorii în afara graniţelor. Nu ştiu. Ce pot să vă spun este că cei mai mulţi turişti vor urca la bord la Nisa. Până atunci nu vor fi mai mult de o sută de persoane la bord.

— Pe toată nava? a întrebat Jenny.

— Ciudat, a fost de părere Crissy.

— Nu chiar. Este vorba de o reducere de o săptămână ceea ce înseamnă mai puţini bani şi timp mai scurt petrecut în această călătorie. Şi pe lângă asta, Nisa este mai accesibilă pentru persoanele în vârstă decât Atena.

— Mă întreb cum de sunt în stare să traverseze şi strada, a comentat cu ranchiună Jenny.

— Ha, ha ştiu ce vrei să spui. Veţi vedea scaune cu rotile şi bastoane şi dacă marea va fi agitată vor apărea vânătăi şi julituri.

— Se pare că ştii o mulţime de lucruri legate de călătorie. Care este motivul? a dorit Jenny să ştie.

— Îmi place să mă informez.

— Serios?!

Dar chiar în acel moment Jenny s-a văzut nevoită să întrerupă conversaţia din pricina unui bărbat la fel de chipeş ca şi cel în a cărui companie se aflau deja. Nou-venitul purta o uniformă albă ca zăpada cu epoleţi negri şi aurii, avea pieptul împodobit cu medalii şi pe un mic ecuson aflat pe clapa buzunarului de la piept se putea citi: DEMETRIOS PAPADOPOLIS: CĂPITAN.

— Scuzaţi-mă pentru întrerupere, dar doresc să vă urez bun venit la bordul navei *Sea Nymph.* Sper că vă veţi bucura de această călătorie.

Crissy şi Jenny i-au mulţumit, dar Mark a dat

doar din cap şi a evitat privirile căpitanului.

— Dacă aveţi nevoie de ceva, anunţaţi-mă pe mine sau pe unul din ofiţerii mei. Sper să ne revedem curând.

— Mulţumesc, a mai apucat Crissy să spună în timp ce căpitanul se depărta. Apoi îndreptându-şi atenţia către ceilalţi doi a întrebat:

— Ce părere aveţi? Fermecător, nu-i aşa?

— Da, a fost de acord Jenny. Curtenitor, amabil.

Mark ignora conversaţia şi continua să privească în gol. Apoi, deodată, s-a ridicat şi a spus:

— Trebuie să plec. Poate ne mai vedem.

— Pleci? Deja? Dar… Jenny era nedumerită.

Mark şi-a îndreptat atenţia către Crissy adăugând:

— Mi-a făcut plăcere.

Pentru moment Crissy a rămas uluită. *Un ciudat, şi-a spus ea. Un ciudat cât se poate de sexy.*

— Da. Sper să ne revedem, a reuşit să spună.

Tânărul a pornit către scări şi a urcat fără să arunce nicio privire în urmă. Mergea cu un aer ţeapăn, rigid.

— Ce măgar nenorociţi fumega Jenny aruncând priviri furioase în urma lui.

— Un tip misterios.

— Hai să vedem ce se află pe puntea către care s-a îndreptat el.

— Aceea este puntea Dionisos. Puntea numărul şapte. Harta spune că acolo se află o piscină şi un bar, o pizzerie, centrul de sănătate, salon de frumuseţe, sală de gimnastică şi discotecă. Şi cele mai spaţioase cabine.

— Aha! să mergem.

După ce au făcut un tur al punţii numărul şapte, s-au sprijinit de balustradă privind către zona în care se aflau măsuţele unde luaseră băuturile ceva mai devreme. Se adunaseră deja tot mai mulţi turişti şi aproape toate mesele erau ocupate. Crissy s-a întors şi a ridicat privirile către coşul uriaş al navei. Era cu adevărat un vapor impresionant. Apoi a privit-o pe Jenny.

— Am aparatul de fotografiat cu mine. Hai să-ţi fac câteva fotografii!

— Minunat!

Jenny era întotdeauna încântată să se lase fotografiată, indiferent de circumstanţe.

— Vezi punţile care se află sub coş? Hai să începem de acolo.

Au trecut pe lângă piscină şi barul acesteia, au ieşit prin uşile masive şi s-au aflat pe o punte lungă deasupra căreia se înălţa mândru, plin de graţie, coşul vaporului. O scară metalică ducea către o pasarelă aflată la baza acestuia.

— Cred că ar trebui să urci treptele şi eu te voi fotografia din acest loc. În felul acesta poate voi reuşi să prind şi emblema vasului.

Aceasta era reprezentată de un trident stilizat

într-o nuanţă de albastru pur pe un fundal alb ca zăpada.

Jenny a urcat treptele de metal până când a ajuns în vârf. Aflată la înălţime flutura mâna frenetic. Crissy a făcut câteva fotografii apoi a strigat:

— De ce nu încerci şi alte poziţii? Priveşte marea!

Jenny era pusă pe glume. Şi-a dus mâna la frunte concentrându-se de parcă voia să vadă ce se întâmpla departe pe mare, sau în port. Crissy a mai făcut încă un grup de fotografii apoi a început să se retragă, cu spatele, căutând alte unghiuri din care să o surprindă pe Jenny. Acesta a şi fost motivul pentru care nu a observat persoana ce tocmai urcase puntea.

— Scuze! a rostit bărbatul.

— Îmi pare rău. Este vina mea. Îmi cer scuze.

Un ofiţer îi zâmbea.

— Te-am văzut dar după aceea am ridicat privirile către prietena ta şi nu mi-am dat seama că te aflai în mişcare.

Jenny i-a zărit stând de vorbă şi a coborât neîntârziat.

— Bună! l-a salutat pe ofiţer.

Acesta şi-a dus mâna la chipiu.

— Bună ziua! Îmi cer scuze pentru că v-am întrerupt şedinţa foto. Am fost la un pas să o lovesc pe prietena ta.

— Jenny, a întins aceasta mâna.

— Şi eu sunt Crissy.

— Manolo. Încântat de cunoştinţă.

— Eşti ofiţer pe vas? a dorit Jenny să ştie.

— Da.

— Cred că trebuie să fie minunat să lucrezi pe acest vas. Este un vapor foarte frumos, a spus Crissy.

— Da, este. Dar, în acelaşi timp, este şi cel mai rapid vas din lume.

— Glumeşti. Este atât de mic dacă îl comparăm cu vapoarele din zilele noastre.

— Da Are doar 25. 000 de tone şi o lungime de aproape 590 de metri dar este foarte rapid. Putem naviga cu o viteză de 28 de noduri. *Queen Elizabeth* II şi alte câteva nave pot atinge această viteză dar nu o pot menţine pe o durată mai lungă. De aceea putem ajunge dintr-un port în altul atât de repede şi traversarea Atlanticului ne ia mai puţin.

— Câţi pasageri poate lua?

— Are o capacitate de 836 de locuri dacă sunt ocupate toate cabinele duble. La acest număr se adăugă şi echipajul: 360 de oameni. Prin urmare, suntem minusculi în comparaţie cu alte nave.

— Cred că tocmai de aceea îmi place atât de mult, a fost Crissy de părere.

— Pare mai intim, a adăugat Jenny zâmbindu-i lui Manolo.

— Da. Desigur. Mult mai intim, a fost de acord Manolo, aţintindu-şi privirile asupra ei.

— Mi-a făcut plăcere, a spus Crissy.

Văzuse că între cei doi părea să se înfiripe o legătură aşa încât dorea să-i lase împreună.

— Se pare că barul de la piscină este deschis. Aş vrea să beau ceva. Ne vedem acolo sau în cabină, a adăugat ea privind-o pe Jenny.

— Pal a răspuns aceasta fluturând mâna.

Crissy a intrat în spaţiul rezervat piscinei, trecând prin uşile masive. Prin ferestre îi vedea pe Jenny şi pe Manolo stând de vorbă. A comandat un pahar cu apă minerală, apoi s-a îndreptat către balustradă şi şi-a aruncat privirile către puntea aflată dedesubt. Mulţimea adunată pe punte era formată din turişti purtând haine sport, dar între aceştia remarcase o femeie uluitoare. Părul acesteia i-a atras atenţia mai întâi. Era vorba de o masă argintie, ce părea îndreptată cu vârfurile în sus. La o privire mai atentă şi-a dat seama că de fapt era vorba de un gen de onduleu foarte moale. Machiajul reuşise să creeze o adevărată mască Kabuki din chipul ei. Sprâncenele arcuite, rimei aplicat din belşug atât pe genele de sus cât şi pe cele de jos şi o linie dreaptă, accentuată pe sub ochi nu avea nicio legătură cu linia anatomică firească*. Încearcă să arate ca şi Cleopatra?* se întreba Crissy. Ochii îi erau umbriţi de nuanţe întunecate de purpuriu şi pe orizontală chipul îi era sfâşiat de buzele de culoare sângerie. Pudra sau fardul de obraz era de cea mai deschisă nuanţă sidefie oferind un contrast şocant. Când a

reuşit să-şi desprindă privirile de părul şi chipul femeii a prins a cerceta îmbrăcămintea acesteia. Un zâmbet i-a luminat chipul. Era şi imposibil să nu zâmbeşti la vederea bluzei strălucitoare de care atârnau palete argintii mari ce jucau în lumină. Aceasta era purtată împreună cu o fustă până la jumătatea genunchiului la lei de scânteietoare şi strălucitoare în nuanţe argintii. Sandalele cu tocuri înalte împleteau argintiul cu auriul.

Geanta era de dimensiuni uriaşe, din piele, în decoraţiuni aurii. Femeia străbătea puntea cu paşi mici, ţinându-şi capul drept şi avântat înainte; pe chip purta urma unui zâmbet. Era greu să spui ce vârstă ar fi putut avea. În mod sigur trecuse de patruzeci de ani dar încă nu ajunsese la şaizeci.

Femeia a salutat pe câţiva dintre pasageri apoi s-a îndreptat către o masă unde un cuplu în jur de patruzeci de ani o aştepta.

Cei doi s-au ridicat, s-au sărutat şi apoi au luat loc toţi trei. Femeia mai tânără era îmbrăcată într-un costum de un alb scânteietor. Era o prezenţă ce atrăgea de îndată privirile celor din jur, părea chiar frumoasă cu părul strâns la spate cu o panglică de mătase. Bărbatul care o însoţea – poate chiar soţul acesteia – părea chipeş la prima vedere. Avea o mustaţă perfect tunsă, de culoare neagră şi un mic barbişon. Privindu-l cu mare atenţie Crissy a observat că şi el era elegant, asemenea soţiei sale, dar avea un aer sălbatic pe

care nici eleganţa nu-l putea ascunde.

Crissy şi-a întors privirile către locul în care îi văzuse ultima oară pe Jenny şi pe Manolo, dar aceştia dispăruseră. Ştiuse încă de la început că Jenny avea să-şi găsească pe cineva încă mai înainte ca vasul să ridice ancora. A privit apoi către puntea aflată mai jos şi a hotărât să coboare. Îşi dorea să ajungă în apropierea femeii cu părul argintiu şi a cuplului ceva mai tânăr.

Ajunsă pe punte a mai privit o dată portul, a luat o înghiţitură de apă din paharul pe care îl avea în mână, apoi a privit în jur către pasagerii aflaţi în jurul meselor. Femeia cu părul strâns în panglica de mătase i-a zâmbit.

— Vrei să stai la masa noastră? Avem un scaun liber, unul din puţinele din jur.

Vorbea cu accent britanic.

— Mulţumesc! Nu vreau să deranjez.

— Nicio problemă, a intrat în vorbă şi soţul pentru a o ajuta pe Crissy să se aşeze.

— Sunteţi foarte amabili. Sunt în mişcare de o bucată de vreme şi toată noaptea am petrecut într-un club.

— Numele meu este Mina.

Femeia a întins mâna şi Crissy i-a urmat exemplul.

— Aceasta este Monika Graf, a adăugat ea făcând un semn cu capul spre femeia cu păr argintiu. Şi Rudolf, soţul meu.

Acesta din urmă a luat mâna lui Crissy şi a

dus-o la buze mimând un sărut.

— Crissy Fitzgerald.

— Eşti americană, a remarcat Mina.

— Da.

— De unde, din America? a dorit să ştie Monika Graf care vorbea engleza cu un uşor accent.

— Din New York.

Spera că nu i se vor mai pune şi alte întrebări, l-ar fi plăcut ca cei trei să creadă că era chiar din oraş. Nu dorea să fie privită ca o provincială, venind dintr-un orăşel necunoscut.

— Aha! Din New York City? a dorit Monika să ştie.

Părea foarte interesată să afle răspunsul.

— Nu. Sunt din Albany, capitala statului New York. La trei ore distanţă de New York City, spre nord.

Brusc scânteile din privirile Monikăi au dispărut şi şi-a pierdut interesul. Privită mai de aproape nu părea chiar atât de bătrână pe cât crezuse la început. Părul era negru la rădăcini sub argintiul coafurii şi sub fardul aplicat din belşug tenul era neted. Mâinile, care totdeauna pot trăda vârsta unei femei, erau încărcate de bijuterii, brăţări şi inele care le acopereau în cea mai mare parte. Probabil avea în jur de patruzeci şi cinci de ani, cel mult cincizeci.

— De unde sunteţi? a întrebat Crissy la rândul ei.

— Din Austria. Eu şi soţul meu. Din Graz. De unde este şi vedeta voastră Arnold Schwarzenegger, a spus Mina râzând uşor.

— Eu sunt din Viena, a spus Monika, îndreptându-şi din nou atenţia către Crissy.

O privea de parcă voia să se asigure că aceasta înţelegea că ea, Monika, nu se trăgea dintr-o văgăună de provincie ci chiar din Viena, fosta reşedinţă habsburgă, vestita capitală a Sfântului Imperiu Roman.

— Toţi vorbiţi engleza excelent, s-a văzut Crissy obligată să remarce.

— Învăţăm această limbă de când începem şcoala, a informat-o Rudolph.

— Da, aşa este. La noi este altfel decât în America unde rareori găseşti pe cineva care să vorbească o limbă sau două în afară de engleză. Cei mai mulţi dintre noi vorbim câteva limbi străine. Eu mă descurc bine vorbind şapte limbi străine, a ţinut Monika să-i spună.

— Şapte!

— Nu trebuie să uiţi că trăim în preajma celor ale căror limbi le vorbim, a intervenit Mina cu diplomaţie. Vecinii noştri sunt germani, francezi, italieni.

— Da, asta contează!

— Da, a confirmat Mina care s-a întors către soţul ei.

— Dragule, eu mă retrag în cabină. Vreau să fac un duş, apoi mă voi odihni.

Şi de parcă simţea nevoia să explice atitudinea ei, într-un fel nepotrivită pentru momentul zilei, s-a întors către Crissy:

— Am dansat toată noaptea într-un local din Atena. Plin de viaţă. N-am dormit deloc şi vreau să fiu proaspătă pentru cină şi pentru dansul de diseară.

— Mă bucur că ne-am cunoscut. Sper să ne revedem.

— În mod sigur, a spus Rudy ridicându-se. În această seară ne vedem la discotecă.

— Voi fi acolo, i-a zâmbit Crissy.

Cei doi au plecat şi Crissy şi-a aruncat privirile către Monika Graf aflată de cealaltă parte a mesei. Femeia purta pe chip un zâmbet permanent, dar şi-a concentrat atenţia asupra lui Crissy, lucru pe care nu-l făcuse mai înainte.

— Sunt o pereche minunată.

— Da, a confirmat Crissy. Aşa se pare.

— Mare păcat că au acel accent gutural asemenea lui Arnold al vostru. Provincial.

— Nu mi-am dat seama.

— Oh, desigur. Jenant, cu adevărat. Mai ales în Austria.

Ochii ei fardaţi puternic în nuanţe violet străluceau cu un soi de atitudine maliţioasă.

— Îi ador fără nicio îndoială, dar nu mă pot abţine să nu zâmbesc.

— Şi în America ne amuză accentul unora dintre cei cu care stăm de vorbă.

— Da, desigur. Am călătorit de nenumărate ori în Statele Unite: New York, Los Angeles, Las Vegas, Miami. Cunosc o mică parte a ţării voastre – doar locurile cele mai atrăgătoare, strălucitoare.

— Da, înţeleg. Aşa mi-am spus şi eu.

Crissy o urmărea sorbind din paharul cu şampanie. Probabil că strălucirea, fastul, era tot ce o interesa în mod deosebit în afară de coafură, machiaj şi toalete extravagante.

— Ai mai fost vreodată într-o croazieră? a dorit Monika să ştie.

— Doar o dată. Dar nu se compară cu cea de acum. Am fost într-o călătorie de o săptămână de la New York în Caraibe.

— Pe unul din acele vapoare de tip nou?

— Da.

— Îmi plac la nebunie. Mult mai strălucitoare, mal atrăgătoare decât această barcă. Mari, luminoase, elegante. Au cazinouri imense şi magazine nenumărate.

Crissy s-a mulţumit să păstreze pentru sine faptul că îi plăcea mai mult barca pe care se afla.

— Călătoria nu a fost interesantă. Nici nu am văzul insulele cum se cuvine. Doar câteva vizite scurte pe uscat. Am avut sentimentul că cei mai mulţi dintre turişti se aflau pe vas doar pentru a bea.

Monika Graf a izbucnit în râs. Expunea două şiraguri de dinţi nefiresc de albi.

— Înţeleg ce vrei să spui. Călătoreşti singură?

— Nu. împreună cu o prietenă, Jenny.

— Aha! Drăguţ. Cu ce te ocupi în America?

— Colorez părul. Uneori fac şi tunsori şi aranjamente, dar în principal mă ocup de culoare.

— Interesant!

— Dar tu? Lucrezi?

— Sunt scriitoare de romane.

— Oho! Interesant.

Crissy era sincer interesată şi entuziasmată.

— Ce fel de romane?

— Poveşti de dragoste. Iubire, iubire şi iar iubire.

Zâmbea larg şi ochii îi deveniseră strălucitori.

— Minunat! N-am cunoscut pe nimeni până acum care să scrie romane de dragoste.

De fapt, îşi spuse ea, nu cunoscuse niciodată o persoană care să se ocupe de literatură.

— Este o muncă absolut minunată. Să scrii despre dragoste. Este cel mai bun subiect despre care se poate scrie. Eşti de acord?

— Nu ştiu ce să spun? Dar pare incitant.

— Ai fost vreodată îndrăgostită? Sau căsătorită?

— Am… am fost atrasă de câte cineva dar nu pot spune că am fost cu adevărat îndrăgostită de cineva. Şi nici nu am fost căsătorită.

— O fată atât de frumoasă ca tine? Sunt uluită! Aş fi putut să cred că ai fost cel puţin o dată măritată şi de mai multe ori îndrăgostită, având un lung şir de iubiţi.

— Ei bine, am avut câţiva prieteni dar… dar cred că niciuna dintre aceste relaţii nu a fost serioasă şi nu mi-a adus satisfacţie. Eşti căsătorită? a întrebat Crissy.

— Am fost. De două ori. Dezastrul hohotea Monika.

— Ai copii?

— Nu, slavă cerului Niciunul dintre ei nu ar fi fost ceea ce se numeşte un tată adevărat. Iar în ceea ce mă priveşte sunt dedicată muncii mele. Copiii au nevoie de multă atenţie şi cred că nu aş fi fost o mamă bună.

— Cred că mi-ar plăcea să fiu mamă într-o bună zi, a fost de părere Crissy.

Monika a întins peste masă o mână încărcată de bijuterii.

— Trebuie să ne ocupăm de asta.

Zâmbea şi sprâncenele ei se arcuiseră uşor.

— Ştiu şi eu… a zâmbit Crissy la rândul ei.

— Dar desigur. S-ar putea chiar la bord să se afle câţiva bărbaţi interesanţi. Celibatari, dacă asta are importanţă.

— Fără îndoială, a izbucnit în râs Crissy.

— Rămâi în preajma mea. Te voi îndrepta în direcţia cea bună.

Pentru o clipă Crissy a rămas fără replică.

— Eu… da… mulţumesc. Dar nu ştiu… nu cred că lucrurile de genul acesta se rezolvă astfel, forţând nota.

— Nu, dar poţi da o mână de ajutor. Asta-i

sigur. Îţi voi dovedi, a spus ea bătându-se uşor peste piept cu mâna încărcată de bijuterii ce răspândeau scânteieri şi licăriri la fiecare mişcare.

— Eşti foarte amabilă, dar…

— Niciun dar. Mulţumesc. Eu voi fi ghidul tău în lumea poveştilor de iubire. Poate că vom începe din această seară. Tu şi prietena ta vă puteţi alătura grupului nostru, la cină, în seria a doua, la ora opt şi jumătate. Prima serie este la ora şase şi jumătate, dar este mult prea devreme pentru o croazieră, nu crezi? Având în vedere activitatea nocturnă, care reprezintă partea cea mai importantă a vieţii pe vas, trebuie să tragi un pui de somn după-amiaza şi ai nevoie şi de timp pentru a te pregăti să întâmpini petrecerile de seară. De acord?

— Presupun că aşa este.

— Prima serie este pentru candidaţii la saloanele de geriatrie care la ora nouă seara se prăbuşesc în pat.

Spunând acestea, Monika şi-a dus mâna la gură de parcă se jena de mica răutate rostită cu seninătate.

— Aşa trebuie să fie, i-a dat Crissy dreptate.

— Prin urmare, diseară să-l anunţi pe şeful de sală că vrei să iei masa cu grupul meu. Te aşteptăm. Mina şi Rudy vor fi acolo. Şi doctorul Von Meckling. Este un bărbat mai în vârstă, dar distins. Sunt convinsă că tu şi prietena ta vă veţi simţi minunat în compania noastră.

— Mulţumesc. Îi voi spune lui Jenny când o voi întâlni. Încă nu ştiu ce planuri are.

— Presupun că despachetează.

— Nu tocmai. A cunoscut deja un ofiţer de pe vas şi au pornit într-o plimbare împreună.

— Deja?

Sprâncenele Monikăi se arcuiseră de uimire.

— Se mişcă repede, a remarcat ea. Trebuie neapărat să o cunosc.

— Da, a izbucnit în râs Crissy, amuzată de atitudinea Monikăi. Şi-atunci, pentru că mi-ai amintit de bagaje, cred că trebuie să mă retrag şi să despachetez.

— Desigur, draga mea. Şi eu trebuie să-ţi urmez exemplul.

A băut ultimul strop de şampanie din pahar şi s-a ridicat.

— Sper să ne vedem diseară.

Spunând asta a fluturat din mână cu un aer protocolar.

— Da, desigur. Abia aştept, a asigurat-o Crissy.

Apoi Monika s-a întors şi ţinând strâns geanta uriaşă a pornit cu paşi mici către uşa cu ferestre mari, din sticlă. Crissy a urmărit-o din priviri până când aceasta a dispărut din raza ei vizuală. Privind către port a înţeles că nava urma să ridice ancora curând. Se gândea să se grăbească să despacheteze şi apoi să revină pe punte cât mai curând. Dorea să facă o serie de fotografii mai

înainte ca portul Pireu să dispară în zare.

A străbătut sufrageria cea mare şi a coborât scările către puntea numărul patru unde a găsit drumul spre cabina ei fără prea mult efort. A trecut cârdul prin dispozitivul de la intrare şi uşa s-a deschis. Jenny se afla întinsă în pat, complet goală. În momentul în care Crissy a păşit în cabină s-a acoperit cu cearşaful.

— Credeam că vei rămâne pe punte până părăsim portul, i-a spus ea lui Crissy.

— M-am gândit să despachetez mai întâi şi să-mi iau aparatul de fotografiat. Vrei să te odihneşti?

— Nu ştiu încă.

Cu un semn din cap către baie şi vorbind în şoaptă **a** lămurit-o pe Crissy.

— Manolo este în baie. Se pregăteşte să plece.

— Eşti pur şi simplu lipsită de pudoare, a izbucnit ea în râs.

— Da, şi el este focos fără pereche.

Uşa de la baie s-a deschis şi Manolo a apărut aranjându-şi chipiul. A zărit-o pe Crissy, s-a oprit şi a spus:

— Am însoţit-o pe Jenny până la cabină. Sper că asta nu a însemnat un mare inconvenient pentru tine.

— În niciun caz. Eşti oricând binevenit.

Apoi Manolo şi-a îndreptat atenţia către Jenny:

— Trebuie să plec. Sper să ne revedem curând.

— Desigur. Şi eu sper.

— În scurt timp vom ieşi în larg, aşa că dacă doriţi să vedeţi Atena şi portul Pireu de pe mare trebuie să vă grăbiţi să ieşiţi pe punte, le-a mai spus el.

— Mulţumesc, dar în ceea ce mă priveşte voi admira peisajul de aici, a răspuns Jenny.

După plecarea lui Manolo, Jenny a rămas o vreme tăcută urmărind-o din priviri pe Crissy care despacheta.

— Este de necrezut, a spus ea într-un târziu.

Crissy s-a întors către ea şi a privit-o scurt după care râzând i-a dat dreptate.

— Da, sunt de acord. A fost plăcut?

— Uluitor, chiar dacă lucrurile au mers puţin cam repede. Ştii, nu au voie să socializeze cu pasagerii. Nu în felul acesta, cel puţin, dar mi-a mărturisit că nu s-a putut abţine. Dar nici eu nu m-am ţinut mai bine.

Crissy a revenit la bagajele ei şi luând una dintre rochii a aşezat-o pe umeraş dar în acelaşi timp era atentă la Jenny.

— Nici nu mă mir în ceea ce te priveşte. Nici n-am apucat să ieşim în larg şi deja te-ai înfierbântat.

— Şi el, trebuie să fii convinsă. Tu ce-ai făcut?

— Am stat de vorbă pe punte cu nişte persoane foarte interesante. Ne-au invitat la masa lor în această seară, la cină. Seria a doua, la ora opt treizeci.

— Cine sunt?

Crissy i-a povestit despre Monika, Mina şi Rudy.

— Ce părere ai?

— Mi se pare interesant. Dacă nu-mi plac, pot oricând să mă mut la altă masă.

Apoi după o scurtă pauză, cu un aer visător a adăugat:

— Îmi doresc să pot sta la aceeaşi masă cu Manolo.

— Poate vei pune ochii pe altcineva la cină. Poate se află şi bărbaţi singuri, chipeşi la bord.

Sirena vasului a sunat prelung apoi a urmat un anunţ în trei limbi care îi invita pe vizitatori să coboare. Jenny a căscat şi a închis ochii.

— Nu vrei să te afli pe punte în momentul în care ieşim în larg? a întrebat-o Crissy.

— Nu simt un interes deosebit. Cred că o să trag un pui de somn. Binecuvântata stare de *după,* a zâmbit ea.

— Cum doreşti. Ne vedem mai târziu.

Crissy a părăsit cabina şi a urcat scările către puntea cea mai de sus. Când a ajuns pe puntea şapte, a zărit doi marinari ieşind din lift. Cei doi cărau un cufăr uriaş. Pe capac şi pe laturi avea gravată litera V iar în mijlocul acesteia se afla un gen de blazon.

În urma acelor doi marinari păşea Mark, tânărul chipeş, atrăgător pe care ea şi Jenny îl întâlniseră mai devreme. Mark nu a observat

prezenţa ei, fiind antrenat în conversaţie cu cei doi marinari, Crissy l-a văzut îndrumându-i pe cei doi către un coridor, apoi aceştia au dispărut după colţ. Pornind pe urmele lor i-a văzut oprindu-se în faţa unei uşi. Ştia că apartamentele aflate la acel nivel erau cele mai scumpe dintre toate.

În momentul următor a întors spatele celor doi marinari şi a pornit către balustrada punţii. Ceea ce tocmai aflase îi stârni interesul. Mark era un om bogat, foarte bogat.

A ajuns la balustradă, zonă foarte aglomerată în acel moment. Toţi pasagerii se îngrămădiseră în acel loc aşteptând ieşirea din port. Privind imaginea portului Pireu pierzându-se din vedere, îi era greu să-i dea uitării pe cei doi marinari purtând cufărul, ca şi pe Mark. Era uimitor să poţi călători în felul acesta. În mod cert erau foarte puţini cei care îşi puteau permite să călătorească cu un cufăr în zilele noastre şi mai ales când persoana care călătorea astfel era un tânăr chipeş, lucrurile deveneau şi mai interesante. Ciudat era şi faptul că nu fusese adus la bord ceva mai devreme. Se întreba de ce aşteptaseră până în ultimul moment. Probabil că era vorba de un tratament special de care nu se bucurau pasagerii obişnuiţi. Interesul îi fusese stârnit de această situaţie în cel mai înalt grad, oricum ar fi privit lucrurile.

Capitolul şapte

Georgios Vilos a luat telefonul mobil şi a format numărul pe care-l memorase pentru a nu fi niciodată descoperit asupra sa. Chiar dacă numărul ar fi putut fi găsit în apelurile făcute prin telefonul său, nu va atrage necazuri avându-l scris în agenda de pe birou.

După cel de al treilea apel un bărbat a răspuns.

— Da?

— Coletul meu se află la locul lui?

— Desigur, a venit răspunsul mustind de aroganţă.

— Ai supravegheat chiar tu operaţiunea?

— Asta nu te priveşte.

Georgios Vilos simţea o poftă cumplită să-l înjure din tot sufletul pe nemernicul care îndrăznea să-i vorbească astfel, dar în acelaşi timp nu avea nici cea mai mică dorinţă să-l facă să se simtă ofensat, mai ales până nu-şi termina treaba şi nu se asigura că planul se desfăşoară conform voinţei sale. S-a mulţumit să spună doar:

— Da, înţeleg. Dar eşti sigur că se află acolo unde trebuie?

— Mă crezi tâmpit?

— Nu. În niciun caz. Dar situaţiile de genul acesta pot să scape de sub control.

— Nu şi atunci când îţi faci treaba cu mine.

— Oricine poate face greşeli, a mai spus Georgios Vilos fără a sta pe gânduri.

În acel moment omul care îi fusese partener de conversaţie i-a închis telefonul.

Georgios Vilos a apăsat şi el butonul pe care scria END, a închis telefonul şi l-a aruncat deoparte, apoi şi-a prins capul în mâini.

Dumnezeule! Cât pot să-l urăsc! L-aş spânzura de boaşe cu mâinile mele! Dar n-am nicio altă calei Niciuna.

S-a sprijinit de spătarul scaunului privind pe fereastră fără însă a vedea nimic din peisajul aflat dincolo de geamuri. Gândurile sale erau departe. Îşi dădea seama că îşi asumase un mare risc, dar aşa era cel mai bine. Ascunderea explozibilului în cufărul lui Mark reprezentase modul cel mai simplu de a-l duce la bord. Oficialităţile vamale n-ar fi îndrăznit să cotrobăie prin bagajul fiului său. Ştiuse că toţi îl vor întâmpina pe acesta ca pe un prinţ moştenitor şi că va trece de oficialităţile marine fără nicio piedică. Chiar dacă detectoarele de metale ar fi zumzăit ar fi fost ignorate. Niciun membru al familiei sale nu fusese vreodată silit să-şi prezinte bagajul pentru control ca să nu mai vorbim de îndepărtarea curelelor, a mărunţişului din buzunare sau scoaterea pantofilor. În niciun caz în portul Pireu şi tot ceea ce îl interesase pe el era legat de acest port. Dacă se ajungea la folosirea explozibilului, atunci nimeni nu ar fi gândit să facă legătura între Vilos şi explozie, mai ales că nu va rămâne nimic din vas.

Georgios Vilos a oftat adânc. Nu voia nici în

ruptul capului să pună viaţa lui Mark în pericol, dar acesta avea oricând posibilitatea să părăsească vaporul. Existau câteva porturi în care nava urma să ancoreze mai înainte de a porni în traversarea Atlanticului către Brazilia. Georgios a început să se frământe pe scaun. Spera din toată inima să nu fie nevoit să facă gestul suprem. Scârbele de fraţi Lampaki ar fi putut să-l ajute să nu se ajungă la o astfel de situaţie şi îşi dorea ca aceştia să-i acorde sprijinul financiar care să-l ajute să salveze compania.

Până atunci, gândea el cu oarecare satisfacţie, dacă cele spuse de Azad se dovedeau adevărate, explozibilul se afla în cufărul lui Mark iar acesta nu era în niciun pericol. Era un plan minunat. Strălucit. Nimeni, niciodată n-ar fi putut să creadă că Mark Vilos ar fi avut cea mai mică dorinţă să ducă la distrugere ceea ce tatăl său privea drept mândria flotei sale.

În momentul în care Jenny şi Crissy au ajuns în sufragerie se formase deja coadă. Şeful de sală ajutat de câţiva dintre stewardesi îi însoţea pe pasageri la mesele rezervate. Cele două tinere au fost imediat îndrumate către masa la care se aflau deja Monika Graf, Mina, Rudy şi doctorul.

Rudy s-a ridicat de pe scaun la sosirea lor şi asemenea lui şi doctorul a mimat intenţia de a le saluta altfel decât în poziţie şezând. Doamnele au rămas aşezate.

— Mă bucur că v-aţi alăturat mesei noastre!

le-a întâmpinat Monika. Tu trebuie să fii Jenny.

— Da, a răspuns aceasta incapabilă să-şi smulgă privirile de la coafura, hainele şi machiajul Monikăi.

Aceasta arăta asemenea unui animal exotic, învăluită în scânteieri şi străluciri date de toaleta pe care o purta.

După ce au fost făcute prezentările, stewardul care servea băuturile s-a apropiat de masă aşteptând comanda. Jenny şi Crissy au hotărât să ceară o sticlă cu vin alb. Au fost anunţate că aceasta avea să poarte numărul cabinei lor pentru a le fi adusă la masa următoare în cazul în care nu terminau vinul în acea seară, în timp ce îşi aruncau privirile asupra meniului au schimbat impresii despre navă şi despre felul în care îşi petrecuseră după-amiaza. Toţi cei din jurul mesei furaseră câteva ore de somn înainte de cină.

— Sunt total dezamăgită. Nicio strălucire. Nimic ieşit din comun.

— Draga mea, a intervenit doctorul, a fost construită şi decorată cu mult bun-gust şi dimensiunea navei este ideală. Nu sunt foarte mulţi pasageri şi din fericire, nici copii. Suntem cu adevărat norocoşi.

Vorbea cu un ton autoritar care se potrivea de minune înfăţişării sale distinse. Era îmbrăcat ireproşabil, într-un costum perfect, închis la culoare. Avea păr alb, scurt, o mustaţă îngrijită, o batistă de un alb imaculat, în buzunarul sacoului

şi un mic trandafir roşu la rever.

— Adevărat, i-a dat dreptate Monika fluturând o mână încărcată de bijuterii.

— Mie îmi place. Este intim şi aşa cum a spus şi doctorul decorată cu mult bun-gust, s-a alăturat Mina conversaţiei.

— Este şi foarte rapidă această navă. Cea mai rapidă din lume, a adăugat Rudy.

După ce au comandat, au început să facă planuri pentru ziua următoare.

— Ai mai fost în Sicilia? a întrebat-o doctorul pe Jenny care stătea alături de el.

— Nu. Am mai călătorit prin Europa dar niciodată nu am ajuns în Sicilia.

— Mergi în excursie? a dorit Mina să ştie întorcându-se către Crissy.

— Da. Am ales Taormina. Am citit câte ceva despre ea şi asta m-a făcut să o prefer excursiei la muntele Etna.

— Ah! să nu aud de Etna! Un munte mirosind a sulf. Şi nici nu poţi face cumpărături pe când în Taormina găseşti cele mai atrăgătoare magazine.

— Eu nu aş rata o excursie pe muntele Etna pentru nimic în lume, a intervenit doctorul. Am mai vizitat acele locuri, dar de-abia aştept să le revăd. Nu sunt prielnice pentru persoanele cu probleme cardiace – din pricina altitudinii – înţelegeţi şi nici astmaticii nu trebuie să meargă în acele locuri – fumul este motivul, dar eu trebuie să merg. Dar tu, draga mea? a întrebat-o el pe Jenny.

— Muntele Etna. Fierbinte!

I-a aruncat priviri lascive apoi a continuat:

— Mi-am spus: Ce naiba? Mai există şi alte ocazii pentru a face cumpărături. Crissy dorea să vadă Taormina aşa că în felul acesta putem face schimb de păreri.

Salatele şi antreurile au fost aduse şi toată lumea a început să mănânce cu poftă. Toţi păreau încântaţi de felurile oferite. Când a fost adus desertul, Crissy a observat cu mirare că toţi europenii comandaseră platouri cu brânzeturi şi numai ea şi Jenny aleseseră o prăjitură delicioasă, mustind de rom peste care fusese aşezată îngheţată.

S-au înţeles să se întâlnească toţi la ora zece şi jumătate pe puntea şase, în salonul Hercule pentru a participa la spectacolul nocturn, asta după ce fiecare îşi va fi făcut plimbarea de seară.

Crissy şi Jenny s-au ridicat de la masă scuzându-se pentru plecarea grăbită şi au pornit către ieşire, nu fără a lua în seamă privirile ce li se aruncau de la mesele din jur. Pe hol au remarcat o uşă ce ducea pe punte.

— Ies să fumez, a anunţat Jenny.

— Te însoţesc.

În ciuda protecţiei oferite de bărcile de salvare ca şi de pereţii despărţitori, puntea era măturată de vânt şi cufundată în semiîntuneric. Lumina firavă răspândită de lămpile micuţe montate pe perete nu depăşea spaţiul din faţa

uşilor sau a uneia dintre încăperile rezervate personalului sau turiştilor. Au rămas sprijinite de balustradă privind apele întunecate. În depărtare se zăreau luminile unui alt vapor, poate un alt vas de croazieră, semănând cu o himeră ce plutea în beznă. S-au aplecat peste balustradă şi apoi s-au tras înapoi râzând din pricina stropilor fini de apă ce se năpustiseră asupra lor, în ciuda faptului că se mai aflau cinci punţi sub cea pe care stăteau ele. În jur se aflau doar câţiva pasageri încântaţi să se plimbe sau să privească sprijinindu-se de balustrade. Erau mai ales cupluri, aproape toţi dornici să fumeze o ţigară după cină.

— Un loc minunat pentru hâţa-hâţa. În special într-unul din acele colţuri întunecate.

— Sau ai putea urca într-una din bărcile de salvare, a fost de părere Crissy.

— Asta da idee genială.

— Te vezi cu Manolo în seara asta?

— Poate. Cred că va fi la discotecă pe la miezul nopţii. Dacă vine ne vom strecura într-un loc mai retras.

— Pare să se lase cu distracţie.

— Da. Aşa se pare.

S-au întors apoi pornind către uşă, au intrat şi s-au îndreptat către salonul Hercule, unde urma să aibă loc spectacolul. Abia au păşit în interior şi s-au întâlnit cu Mina şi cu Rudy care se pare că le aşteptau.

— Bună! Avem locuri minunate dacă vrem să

comandăm cocteiluri.

Mina îşi schimbase ţinuta, îmbrăcând o rochie de seară de un roşu-agresiv cu o mulţime de volane, amintind de rochia dansatoarelor de flamenco. În jurul gâtului purta un colier scânteietor, cercei ia urechi şi o mulţime de brăţări îi licăreau la încheieturile mâinilor. Nici Crissy şi nici Jenny nu erau sigure dacă bijuteriile Minei erau autentice sau doar strasuri.

— Mulţumim pentru amabilitate. Rochia ta este adorabilă. Superbă! a spus Crissy.

— Mulţumesc.

Cele două prietene au pornit în urma cuplului către banchetele îmbrăcate în pluş roşu unde doctorul şi Monika erau prinşi într-o conversaţie vie. Monika i-a salutat cu o înclinare uşoară a capului, iar bătrânul doctor s-a ridicat doar pe jumătate de pe scaun, în semn de salut. Când toţi s-au aşezat în jurul măsuţei, Rudy a propus să se comande o sticlă de şampanie.

— Lată, o propunere pe gustul meu! s-a arătat Jenny încântată.

— Şi pe al meu! s-a grăbit Mina să adauge punând un braţ protector pe umerii lui Rudy.

Acesta a chemat un chelner şi a comandat şampania.

Doctorul Von Meckling şi-a îndreptat atenţia către Jenny aşa cum procedase şi în timpul cinei. Părea vrăjit de ea aşa că nu-şi irosea atenţia acordând interes celor din jurul său. Jenny s-a

lăsat antrenată din politeţe într-o conversaţie cu el, în vreme ce Crissy stătea de vorbă cu ceilalţi. Îndată ce şampania a fost adusă şi turnată în pahare şi chelnerul s-a retras, Rudy a propus un toast:

— Pentru o călătorie incitantă şi romantică!

Toţi au ridicat paharele, au ciocnit şi au sorbit din şampanie. În acest timp lumina a început să se stingă treptat. Spectacolul era pe cale să înceapă. Orchestra a atacat primele acorduri şi un tânăr afro-american, înalt, subţire şi chipeş, a apărut pe scenă. Publicul a început să aplaude cu amabilitate.

— Doamnelor şi domnilor, bine aţi venit la bordul vasului *Sea Nymph.*

Apoi a continuat cu o serie de glume şi istorioare amuzante, trecând de la un registru amuzant la unul patetic. Eforturile sale au fost răsplătite cu aplauze frenetice. În cele din urmă a anunţat:

— Spectacolul din seara aceasta este „Delicii răsăritene”.

Cei trei membri ai formaţiei au trecut la acorduri originare din Orientul Mijlociu. Dansatoarele îşi mişcau şoldurile într-un dans tipic oriental, iar dansatorii le priveau costumaţi în şeici. La sfârşitul dansului prima dansatoare a fost purtată pe braţe de către şeic, partenerul său.

— Ce tâmpeniei a şoptit Monika la urechea lui Crissy.

— Au dansat totuşi binişor, nu putem nega.

Ridicând o sprânceană arcuită perfect din creion.

Monika a răspuns izbucnind în râs:

— În fond suntem prizonieri pe un vas.

Spectacolul nu a durat mai mult de treizeci de minute, după care orchestra a început să cânte muzică de dans. Mare parte dintre cei prezenţi au pornit către ringul de dans.

Doctorul Von Meckling s-a întors către Jenny:

— Dansăm, draga mea?

— Desigur! Minunat! a răspuns aceasta aruncându-i lui Crissy o privire ironică.

S-au ridicat şi doctorul a însoţit-o către ringul de dans unde Rudy şi Mina li s-au alăturat de îndată.

— La discotecă se află mai mulţi bărbaţi, a încercat Monika s-o consoleze pe Crissy.

— Crezi?

— Da, desigur. Cea mai mare parte din cuplurile în vârstă vor fi în pat şi vor apărea tinerii. Aşteaptă şi te vei convinge. Vor sosi şi o parte din ofiţerii de pe vas. Unii dintre ei sunt năucitor de chipeşi. Numai că nu are niciun rost să încerci să legi ceva cu ei.

— De ce?

— Pentru că cei mai mulţi dintre ei au pe cineva acasă, chiar dacă nu vor să vorbească despre asta. Şi să nu uităm că nu fac parte din genul care să-ţi asigure viitorul, dacă înţelegi ce

vreau să spun.

— Mă tem că nu ştiu despre ce vorbeşti.

— Bani, draga mea, la asta mă gândeam.

Rostind cuvântul „bani” Monika a bătut cu degetul perfect manichiura! în masă, de parcă dorea să sublinieze clar despre ce vorbea.

— Nu fac bani aşa cum s-ar putea crede. Dacă vrei un marinar, atunci numai la căpitan să te gândeşti. Este singurul pentru care merită să te agiţi.

— Deci cam la atât se reduce povestea romantică, a izbucnit Crissy în râs.

— Trebuie să fim practice. Este greu să păstrezi vie flacăra iubirii dacă eşti înfometat sau dacă nu ai bani să-ţi plăteşti factura la telefon.

— Înţeleg perfect.

În ciuda acestor vorbe, Crissy începea să o privească pe Monika din altă perspectivă. Nu era femeia romantică pe care şi-o imaginase Crissy la început.

Dansul a fost scurt şi toţi au fost de acord că sosise momentul să pornească către discotecă.

— Mai întâi vreau să-mi schimb ţinuta, a spus Jenny. Vii cu mine? a întrebat-o pe Crissy.

— Desigur. Ne vedem la discotecă, s-a adresat Crissy celorlalţi.

— Neapărat. Vreau să dansez cu tine. Mina nu poate dansa numai cu mine, a spus Rudy.

— Negreşit, i-a făcut Crissy cu ochiul.

Pe drumul către cabină, Jenny i-a povestit cum

o pipăise doctorul Von Meckling pe ringul de dans. Râzând a adăugat:

— Boşorogul se excita, nu glumă. Am intenţionat să mă amuz, dar el a pornit de fapt jocul, l-am tot dat mâinile la o parte, dar moşul nu renunţa.

În cabină, Jenny a îmbrăcat o rochie lungă, al cărui material imita pielea leopardului, care avea un decolteu foarte adânc şi era despicată pe ambele părţi, lăsând să se vadă coapsele.

— Dacă doresc să las chiloţii să se zărească pot s-o fac fără niciun efort purtând această rochie. Cred că am să-i permit bătrânului doctor bucuria de a zări câte ceva.

Râzând, Crissy a întrebat-o:

— Câte toalete ai ce imită pielea de animale?

— Am pierdut şirul. Dar tu ce faci? Nu te schimbi?

— Cred că nu. Nu este o seară deosebită.

— Da, ai dreptate. Dar după câte ştiu ai toalete mai sexy decât cea pe care o porţi în acest moment.

Jenny s-a dus la dulapul cu haine, a deschis uşile larg, apoi a început să caute o nouă ţinută pentru Crissy.

— Ia te uită. Ai arăta perfect pe ringul de dans. Pantalonii îţi scot în evidenţă fesele, iar în partea de jos flutură ademenitor şi bluza lasă să se vadă o idee mai mult decât de obicei, ceea ce se află sub ea.

Spunând acestea, ţinea în mână un costum crem format din pantaloni largi şi un top cu un decolteu adânc.

La început Crissy a ezitat, dar în cele din urmă a acceptat ideea lui Jenny.

După ce s-au îmbrăcat, au pornit către puntea şapte. Păşind în discotecă, turiştii se simţeau de parcă intrau într-o altă lume, erau purtaţi într-un alt timp. Spaţiul era slab luminat doar barul se bucura de lumină din plin – şi canapelele intime, confortabile, din pluş se aflau în mici separeuri de-a lungul pereţilor. Câteva cupluri şedeau la măsuţele din separeuri, sorbeau din pahare sau se sărutau. În jurul micului ring de dans în formă de U se aflau în jur de şaptezeci şi cinci de măsuţe. Monika a început să fluture mâna de la o măsuţă aflată în capătul opus uşii prin care tocmai intraseră Jenny şi Crissy.

— Se agită de parcă ar fi existat cel mai mic pericol să nu o zărim. Părul, machiajul şi toate paietele şi podoabele strălucitoare pe care le poartă ar lumina şi cea mai întunecată gaură a iadului, a comentat Jenny sarcastic.

Au răspuns fluturând mâna şi şi-au croit drum către măsuţa aflată în celălalt capăt al sălii. O sticlă de şampanie fusese deja desfăcută.

— Avem şi două pahare gata pregătite, a anunţat Rudy.

— Mulţumesc. Eşti foarte amabil, s-a grăbit Crissy să răspundă.

— Perfect pentru a ne pregăti pentru ceea ce urmează.

S-au aşezat şi Rudy a turnat şampanie. Toţi au ridicat paharele şi au ciocnit aşa cum făcuseră şi la spectacol.

— Cred că acesta va deveni un obicei, a remarcat Jenny.

— Rudy adoră şampania, a spus Mina. Totdeauna bem şampanie. Acasă, la cinele pe care le organizăm, sau în excursii. Există oricând o ocazie pentru a bea şampanie.

Dar Crissy deja nu mai era atentă. Privirile ei se concentrau asupra unei doamne în vârstă, elegantă, aflată la bar. Purta o rochie de seară evident foarte scumpă şi fuma în timp ce făcea conversaţie cu doi bărbaţi de vârstă mijlocie.

În apropierea ei se afla un bărbat tânăr foarte atrăgător, aparent singur şi care părea absorbit de ritmurile muzicale, bătând tactul în scaunul înalt pe care stătea. Avea părul blond, scurt şi purta un sacou de un albastru marin, cu o batistă albă la buzunar, pantaloni crem şi pantofi albi din năbuc. Părea atât de musculos, încât sacoul abia stătea pe el. La un moment dat s-a ridicat şi trecând pe lângă Crissy s-a îndreptat către o masă unde se afla o doamnă singură pe care a invitat-o la dans. Atunci Crissy i-a zărit ochii: erau de un albastru-gri cu priviri pătrunzătoare. Crissy nu-şi dădea limpede seama dacă îi plăcea sau nu şi nu înţelegea de ce prezenţa lui o neliniştea, o intriga.

Dar el nici nu o luase în seamă. Şi cu toate acestea, ea dorea să ştie cât mai multe despre acest tânăr.

Rudy şi Mina au atras privirile celor din jur după ce au dansat pe un ritm alert. Rochia Minei a constituit punctul de interes al numărului. Volanele zburau în toate direcţiile, iar Rudy făcea tot soiul de acrobaţii în jurul ei pe ringul de dans. Apoi a invitat-o pe Crissy la dans. Aceasta l-a prins de mână şi amândoi au dansat pe acordurile unei melodii lente urmată de una cu un ritm mai alert.

Discoteca se aglomera treptat, odată cu trecerea timpului. Câţiva dintre ofiţerii echipajului şi câteva tinere care lucrau la bord în magazinele duty-free sau în alte locuri de pe vas se alăturau turiştilor. Crissy a rămas o vreme la masă, singură, bucurându-se de spectacolul oferit de dansatori. La un moment dat, tânărul musculos, pe care-l remarcase ceva mai devreme s-a apropiat de masa ei.

— Îmi faci onoarea de a-mi acorda acest dans?

Avea un accent uşor, dar îi era imposibil să-şi dea seama de originea tânărului.

— Desigur. Chiar îmi face plăcere.

O străbătuse un fior, dar încerca să-şi păstreze cumpătul.

A luat-o de mână şi au pornit către ring. Era o melodie lentă şi bărbatul părea să fie un bun cunoscător al dansului. Când ritmul s-a schimbat, devenind mai alert, a privit-o cu un aer întrebător:

— Continuăm?

Crissy a încuviinţat din cap. Tânărul a luat-o de mână şi a început să o învârtească, conducând-o cu dibăcie prin mulţimea de pe ring cu paşi iuţi, luând-o în braţe din când în când, făcând piruete, până când Crissy a început să se simtă ameţită. Dar se bucura de fiecare moment, se simţea minunat. Când muzica a tăcut, i-a spus tânărului că dorea să se întoarcă la masă pentru a bea ceva.

— Nu vrei să bem la bar împreună?

De ce nu? şi-a spus Crissy.

— Fie!

Tânărul a însoţit-o la bar. Crissy s-a aşezat pe unul din scaunele înalte, iar bărbatul s-a aşezat pe cel pe care stătuse la începutul serii.

— Ce doreşti să bei?

— Apă. Deja am băut suficient alcool.

— Minerală sau plată?

Nu încerca să o convingă să bea altceva.

— Minerală.

A comandat apă pentru ea şi un scotch cu apă pentru el.

— Numele meu este Valentin Petrov.

A făcut o uşoară plecăciune şi a întins mâna cu un aer elegant, oarecum oficial.

— Tu, cum te numeşti?

— Crissy Fitzgerald.

— Mă bucur să te cunosc.

Barmanul le-a adus băuturile şi tânărul i-a oferit paharul lui Crissy.

— Şi mie îmi pare bine să te cunosc. Mulţumesc pentru apă.

A sorbit din pahar, apoi a băut încă odată cu sete.

Aprinzându-şi o ţigaretă a întrebat-o:

— Aceasta este prima ta croazieră?

— Am mai fost o dată într-o călătorie, pentru o săptămână, în Caraibe. Nu se compară, totuşi.

— Înţeleg. Nu bei băuturi alcoolice?

— Ba da, dar nu mai mult de un pahar.

— Aha! Presupun că este o problemă de disciplină.

A zâmbit. Părul blond, ochii cenuşii şi trupul musculos, puternic care îl făceau să pară o prezenţă ameninţătoare n-au mai părut atât de înspăimântătoare.

— Sunt mulţi cei care au astfel de probleme.

— Eu nu ştiu cum sunt alţii, mă cunosc doar pe mine.

A mai sorbit încă o dată din paharul cu apă, ce se golea rapid.

— Din ce loc anume eşti?

— New York.

— Oraşul?

— Nu. Trăiesc în Albany. Este capitala statului.

— O fundătură, după câte am auzit.

Crissy nu ştia ce să-i răspundă. Deşi nu-şi iubea oraşul natal, nu-i plăcea ca acesta să fie denigrat de un străin.

— Ei bine…

— Glumeam. Sper că nu te-ai supărat.

Zâmbea abia perceptibil.

La rândul său, Crissy i-a zâmbit, dar era în continuare nedumerită şi uimită de gluma pe care acesta o făcuse.

— De unde eşti?

— Sofia. Bulgaria. Făcea parte dintre ţările comuniste.

— Interesant. Nu cred că am mai cunoscut pe cineva din această ţară.

— Nu? Nu mă mir. Nu mulţi dintre noi părăseau ţara. Abia de curând am început să călătorim. Ruşii nu ne permiteau, iar acum când este permis nu sunt destui bani. Dacă există o fundătură mai mizeră decât Albany atunci Bulgaria se numeşte.

A tras din ţigară cu nesaţ.

— Prin urmare, se poate presupune că suntem egali, a izbucnit ea în râs.

— Nu ştiu ce să spun. Tu pari blândă şi tandră, amabilă, sensibilă. Eu? Eu fac parte din poporul care îngroaşă rândurile KGB-ului. Se spune că bulgarii pot fi transformaţi în cei mai buni asasini.

— Glumeşti.

— Nu. Vorbesc foarte serios. Dansăm? a întrebat-o el stingând ţigara.

— Sigur.

Pe ring a ţinut-o aproape de el tot timpul dansului, o melodie lentă, dar nu a depăşit limita

bunului simţ. Când dansul a luat sfârşit, Crissy şi-a cerut scuze spunându-i că era timpul să se întoarcă la masă.

— Desigur. Mi-a făcut plăcere.

A condus-o la masă şi a salutat cu un aer ceremonios după care s-a întors la bar mai înainte să apuce Crissy să facă prezentările. După plecarea lui s-a aşezat lângă Monika.

— Spune-mi despre ce aţi vorbit, i-a şoptit Monika.

Avea un evantai împodobit cu scene de curte în auriu. îl flutura cu mişcări rapide sau îşi acoperea chipul pe jumătate atunci când vorbea.

— Este din Bulgaria şi se numeşte Valentin Petrov.

— Înţeleg.

Şi-a acoperit faţa cu evantaiul, apoi i-a şoptit lui Crissy:

— Draga mea, nu cred că este potrivit. Nici măcar pe departe.

— Monika, eu nu am avut niciun fel de gânduri serioase. Am acceptat o invitaţie la dans şi nimic mai mult.

— Sfatul meu este să stai departe de toţi cei ce vin din Europa de est.

— De ce?

Vorbind cu tonul celui care se adresează unei persoane cu un prag scăzut de înţelegere, Monika a încercat să o lămurească:

— Draga mea, sunt cruzi, necivilizaţi. Timp

îndelungat au fost lipsiţi de tot ceea ce înseamnă viaţă, până şi de oxigen, aş putea spune. Vor trece încă mulţi ani până îşi vor reveni. Este evident că tânărul tău este deosebit de ceilalţi: mai deştept, mai descurcăreţ, de vreme ce a reuşit să urce pe un vas de croazieră ca turist. Oricum, niciunul dintre ei nu reprezintă o persoană demnă de încredere. Cei mai mulţi sunt gangsteri nemiloşi.

— În primul rând tânărul nu este al meu.

Felul în care Monika gândea despre Valentin o amuza. Câtă imaginaţie aveai Oare ce găsea el de făcut pe vapor dacă era gangster?

— Câţiva dintre cei care lucrează pe vas sunt bulgari. Există şi ruşi sau români. Mai toţi au slujbe umile, Crissy. Nu sunt capabili decât să facă munca de jos. Vei afla toate acestea în timpul călătoriei.

— Sunt convinsă că ai dreptate.

Crissy nu dorea cu niciun chip să o contrazică, deşi bunul ei simţ o făcea să trăiască un sentiment de revoltă ascultându-i spusele.

— Monika, nu trebuie să-ţi faci niciun fel de griji. Doar am dansat cu acest tânăr.

— Desigur. Înţeleg. Dar faci un pas, apoi încă unul şi tot aşa.

— Mă crezi sau nu, dar dansul cu Valentin nu va avea urmări.

— Bine, am înţeles. Priveşte-l pe doctor, dansează cu prietena ta. Ce dans nebun.

Chicotea la adăpostul evantaiului.

— Cred că doctorul Von Meckling este topit după prietena ta.

— Adevărul este că Jenny atrage o mulţime de bărbaţi. Nu ştiu dacă ar fi cu adevărat interesată de un bărbat de vârsta doctorului.

— Vârsta nu contează atunci când inima vorbeşte. Sau carnetul de cecuri.

— Jenny are un venit frumuşel. Are o pensie substanţială din partea fostului soţ.

— Serios? Isteaţă fată! a comentat Monika după ce a făcut o pauză, timp în care a părut să cântărească informaţia primită.

— Chiar mult mai isteaţă decât lasă să se vadă.

— Ce vrei să spui?

Crissy se pregătea să sară în apărarea prietenei sale.

— Mă mir că are şi minte pe lângă nuri. Draga mea, să nu crezi că vreau să-ţi jignesc prietena, dar felul în care atrage bărbaţii îmi pare ostentativ. Nu are niciun fel de subtilitate.

Rudy şi Mina tocmai au revenit în acel moment la masă.

— Tu şi Rudy sunteţi vedetele ringului, i-a lăudat Crissy. Dansaţi perfect orice tip de dans.

— Am luat lecţii de dans. Un număr nesfârşit de lecţii. Ne place enorm să dansăm.

Toate capetele s-au întors în clipa următoare când a intrat căpitanul Papadopolis însoţit de doi dintre ofiţerii săi. Căpitanul avea prestanţă în mod

cert, dar mai era o persoană alături de el care i-a atras atenţia lui Crissy.

Asemenea majorităţii grecilor avea părui întunecat, un ten măsliniu, ochi negii, dar era mai înalt ca ceilalţi. Avea o atitudine rezervată. În vreme ce căpitanul se oprea şi strângea mâna celor aflaţi în drumul său, sau schimba câteva cuvinte, bărbatul care îi atrăsese atenţia se ţinea la câţiva paşi depărtare. După ce s-au aşezat la o masă, o chelneriţă s-a apropiat de îndată şi a luat comanda. Puţin după aceea căpitanul şi unul dintre ofiţeri s-au ridicat şi au invitat la dans doamnele aflate la mesele din apropiere. Tânărul care-i atrăsese atenţia lui Crissy a rămas la masă, privind în jur, aparent plictisit. Când i-a fost adus paharul a sorbit din vin. Probabil aerul lui retras, felul diferit de a se purta stârnea interesul lui Crissy.

Atenţia i-a fost atrasă însă de remarca făcută de Mina în şoaptă:

— Fantastic dansatori Eşti de acord?

— Despre cine vorbeşti?

— Despre căpitan. E de la sine înţeles. Un dansator perfect. Neîntrecut. Cel mai graţios de pe ring.

Crissy şi-a concentrat atenţia asupra căpitanului aşa cum de altfel se întâmpla cu toţi cei prezenţi în discotecă, şi i-a dat dreptate Minei. Îşi conducea partenera pe ring asemenea unui dansator profesionist. Ţinuta şi uniforma ofereau o

şi mai mare distincţie dar trebuia să recunoască talentul şi graţia înnăscute ca şi orele de pregătire pe care în mod sigur le făcuse.

— Aş putea să-l privesc întreaga noapte şi nu m-aş plictisi.

Mina deborda de entuziasm.

— Da, într-adevăr. Este un dansator bun, a fost de acord Rudy. Hai pe ring să-i arătăm de ce suntem şi noi în stare.

S-au ridicat amândoi şi au pornit către ring. Crissy a rămas în compania Monikăi şi a doctorului care revenise şi el la masă.

Mina şi Rudy dansau cu înflăcărare şi în momentul în care acordurile unui flamenco au răsunat în discotecă, cei doi parcă au prins aripi şi mulţimea de admiratori s-a retras pe marginea ringului pentru a privi dansul lor. La sfârşit au fost răsplătiţi cu aplauze furtunoase. Căpitanul i-a cerut permisiunea lui Rudy de a dansa cu Mina şi numărul următor a fost de-a dreptul incendiar. Aproape toţi cei prezenţi în discotecă se aflau pe ringul de dans dornici să fie cât mai aproape de căpitan şi de frumoasa lui parteneră.

Crissy privea în tăcere. A observat că Valentin dansa cu o doamnă de vârstă mijlocie pe care o remarcase ceva mai devreme în compania unei alte doamne. Brusc, a simţit un sentiment ciudat. O deranja să vadă cum femeia mai vârstnică râdea şi se simţea bine conversând cu Valentin care părea să-i şoptească ceva la ureche. Se întreba

dacă îi spunea aceleaşi lucruri pe care i le spusese şi ei. Dar în clipa următoare a dat uitării toate aceste gânduri, atunci când a zărit-o pe Jenny dansând cu Manolo, chipeşul ofiţer. Erau înlănţuiţi unul de celălalt şi păreau să se simtă singuri pe ringul de dans. Crissy a zâmbit întrebându-se dacă avea să o mai vadă pe Jenny în acea noapte.

De îndată ce dansul a luat sfârşit a primit răspuns la această întrebare, atunci când Jenny s-a apropiat de masă.

— Îmi iau geanta pentru că vreau să mă alătur unui prieten. Ne vedem mai târziu. Pa!

S-a aplecat, a sărutat-o pe Crissy în fugă pe obraz şi i-a şoptit:

— Nu vin în cameră în noaptea aceasta. Nu-ţi face griji pentru mine.

Crissy a încuviinţat din cap în semn că a înţeles şi a urmărit-o din priviri cum se îndrepta către uşă. Era evident că Manolo părăsise deja discoteca pentru a nu fi văzuţi plecând împreună.

Doctorul o privea şi el cum se îndepărtează. Apoi întorcându-se către Monika a comentat:

— Tinerii îşi irosesc anii. Nu crezi? Aleargă în căutarea imposibilului… sau a ceea ce nu ar trebui să-şi dorească.

— Da, doctore, dar ar trebui să încerci să-ţi aminteşti cum erai la vremea tinereţii.

— Cred că ai dreptate, a fost el de acord, apoi şi-a îndreptat atenţia către Crissy.

— Fetiţo, tu te distrezi?

— Desigur, doctore. Mulţumesc. Totul este perfect. Dar dumneavoastră?

— Eu întotdeauna mă simt minunat, a răspuns el făcându-i uşor cu ochiul.

Nu părea să aibă mai mult de şaptezeci de ani şi din ceea ce-i spusese Jenny era evident că nu-şi pierduse interesul pentru femei.

Crissy şi-a concentrat din nou atenţia asupra ringului de dans şi l-a văzut pe Valentin dansând deja cu o altă femeie, de asemenea de vârstă mijlocie. Era supraponderală şi deloc atrăgătoare, dar după cum se putea observa, se distra de minune, râzând şi ascultând ceea ce-i şoptea Valentin la ureche. L-a văzut pe căpitan revenind la masa lui şi l-a urmărit din priviri. Ofiţerul înalt, singuratic pe care-l zărise mai devreme în compania căpitanului stătea în continuare la masă şi sorbea din paharul cu vin. Nu-I văzuse dansând şi nici făcând conversaţie. Se întreba ce fel de om era. Era chipeş dar nu se simţea deloc bine, nu se distra şi lucrul acesta îi părea de neînţeles. Brusc şi-a dat seama că tânărul o fixa din priviri aşa că şi-a mutat privirile de îndată sperând că nu se făcuse de râs holbându-se la el ca o proastă.

Şi atunci a remarcat intrarea lui Mark, îmbrăcat cu un costum elegant şi evident foarte scump. Acesta a zărit-o imediat şi a pornit către ea. Crissy s-a foit pe scaun cu un aer neliniştit. Era foarte arătos şi era evident că se scălda în bani dar faptul că era atât de atrăgător, o făcea să

se simtă oarecum jenată. N-a avut prea mult timp să se gândească la ceea ce simţea cu adevărat căci acesta şi ajunsese alături de ea.

— Dansezi? a întrebat-o Mark purtând urma unui zâmbet pe buze.

— Da.

Se simţea pierdută.

Oare acest bărbat bogat şi chipeş, poate fi interesat cu adevărat de persoana mea?

Mark a luat-o de mână şi a condus-o pe ring. Au dansat pe un ritm lent şi în tot acest timp a ţinut-o strâns lipită de pieptul său.

— Te simţi bine pe vas?

Privirile întunecate o străpungeau.

— Minunat. Totul este perfect.

— Este un vapor cu totul deosebit şi poţi întâlni pasageri interesanţi.

— Da, a fost de acord Crissy gândind că el era unul dintre aceştia, poate singurul pasager fascinant cu adevărat.

— Asemenea ţie, a spus Mark.

— Eu… simţea roşeaţa cuprinzându-i chipul. Eu… sunt doar o persoană obişnuită din New York.

Se simţea flatată de remarca lui, deşi îşi dădea seama că el nu avea niciun motiv să o considere o persoană deosebită, interesantă.

— În orice caz nu arăţi ca o persoană obişnuită.

— Am să iau vorbele tale ca pe un compliment,

a izbucnit Crissy în râs.

— Aşa şi trebuie. Eşti frumoasă dar în acelaşi timp eşti şi… accesibilă, comunicativă. Nu eşti plină de tine.

Şi mai ales pot ajunge uşor la tine şi pot obţine tot ce doresc. Aşa cum se întâmplă cu toate femeile, îşi spunea el.

— Mulţumesc, a şoptit Crissy.

Nu-şi dădea seama ce-ar mai fi fost de spus. Interesul lui brusc faţă de persoana ei o dezarma, mai ales pentru că era cu totul neaşteptat. Întâlnirea cu Adonis în Atena fusese o experienţă minunată, dar Mark făcea parte dintr-un alt gen de oameni. Cu înfăţişarea lui la care se adăugau şi banii pe care îi avea în mod sigur, judecând după aparenţe, putea avea pe oricine îşi dorea. Şi mai ales sentimentul pe care îl trăia simţindu-i trupul cald alături de ea… îi stârnea simţurile.

— Am văzut un grup de oameni ducând un cufăr în cabina ta.

— Serios? Prin urmare, m-ai spionat.

— Nu. Întâmplarea a făcut să mă aflu în hol şi te-am văzut urmându-i. Nu mi-am imaginat că în zilele noastre se mai călătoreşte în felul acesta. Este uriaş. N-am putut să înţeleg ce ai în el. Este absolut uriaş.

— Probabil. Ce pot să-ţi spun în mod cert este că uneori pornesc în călătorie pentru timp îndelungat şi sunt nevoit să iau o mulţime de haine cu mine.

— N-am vrut să comit o indiscreţie. Pur şi simplu m-am gândit că… Ei bine cinstit vorbind n-am mai văzut niciodată pe cineva călătorind cu un astfel de cufăr.

Şi în cercurile în care te învârţi, mă tem că nu vei mai vedea vreodată, gândea Mark.

A strâns-o şi mai tare la piept conducând-o pe ring în paşi lenţi până când melodia a luat sfârşit. Apoi ignorând ritmul alert a continuat să o ţină în braţe şi cu priviri pătrunzătoare a întrebat-o?

— Nu vrei să vii în cabina mea pentru o vreme?

Din privirile lui îşi dădea seama că nici nu-şi imagina că ar fi putut să-l refuze. Oare nu acceptau toate femeile ştiind în compania cui se aflau?

Dar în seara aceea nu avea să-i facă pe plac. O deranjau propriile sentimente faţă de el şi nu era pregătită să facă un astfel de pas.

— Cred că nu… Poate… poate altă dată.

Mark s-a desprins de lângă ea, a făcut un pas înapoi şi cu un aer rigid şi un zâmbet şters a repetat.

— Poate.

Crissy şi-a dat seama că se simţea jignit. Probabil i se întâmpla extrem de rar să fie refuzat.

— Pe curând, i-a şoptit când i-a ţinut scaunul pentru a se aşeza. Mulţumesc pentru dans.

— Mi-a făcut plăcere.

Dar Mark deja se îndepărta fără a mai lua în

seamă prezenţa ei sau a celor aflaţi la aceeaşi masă.

Crissy a respirat adânc şi s-a lăsat pe spătarul scaunului.

Privirile Monikăi scânteiau de cealaltă parte a mesei.

— Nu pot să cred!

— Ce? a dorit Crissy să ştie.

— Părăsesc masa pentru câteva minute şi când revin te găsesc dansând cu *el.* Cum a fost? Spune-mi!

— Minunat! Chipeş şi mai ales un foarte bun dansator.

— Scumpa mea, este evident că este chipeş şi un dansator neîntrecut. Oricine are ochi poate vedea. Nu asta am dorit să ştiu. S-a stabilit o relaţie? O să-l mai vezi?

— M-a invitat în cabina lui.

— Şi nu te-ai dus? Ştii cine este?

O privea cu ochi mari, uluită.

— Nu, dar nu este greu să înţeleg că este bogat şi mai ştiu că are rezervată una dintre cele mai scumpe cabine. Şi este atât de… atrăgător.

Mâna Monikăi s-a prăbuşit pe masă, în clinchetul brăţărilor.

— Scumpa mea. Nu călătoreşte într-una dintre cele mai scumpe cabine. El este *proprietarul* cabinei. Tânărul cuceritor este Mark Vilos. Familia lui deţine acest vas.

— Aha! N-am ştiut.

Îşi amintea iniţială de pe cufăr.

— Crissy scumpo, este cel mai vânat bărbat de pe vas.

Capitolul opt

În dimineaţa următoare Crissy a urcat pe puntea şase pentru a lua micul dejun la cofetărie. Când a revenit în cabină a întâlnit-o pe Jenny care tocmai ieşea de sub duş.

— M-ai speriat de moarte, a exclamat aceasta.

— Scuze. N-am vrut. Sunt convinsă că ai avut o noapte excelentă.

Jenny şi-a aruncat braţele în sus, apoi le-a aşezat pe umerii lui Crissy.

— Scumpo, a fost cea mai frumoasă. Este amantul perfect.

— Oh! înţeleg. Unde aţi fost? Parcă există nişte reguli care interzic echipajului să doarmă împreună cu pasagerii.

— Nu ştiu dacă există reguli, dar lui îi place să acţioneze cu prudentă. Mai întâi am fost în biroul lui şi am tras draperiile. Am băut câteva pahare şi ne-am giugiulit pe canapea. A durat ceva vreme până când am simţit că o iau razna dacă nu o facem cu adevărat. Mi-a cerut să aştept câteva minute până când va face o verificare de rutină asupra echipajului aflat în subordinea sa. S-a întors în scurt timp şi ne-am retras în cabina lui. Acolo a început adevărata distracţie care a durat

toată noaptea.

— Toată noaptea.

— Aproape. Am aţipit de câteva ori. O mică problemă s-a ivit de dimineaţă când m-am furişat afară din cabina lui. Manolo a scos capul pe uşă şi s-a asigurat că drumul era liber, dar o manichiuristă grasă şi cu gura mare a ieşit tocmai în acel moment din salonul aflat pe acelaşi coridor. M-a zărit şi a pornit drept spre mine. „Ce faceţi aici în zona rezervată echipajului?” Urâtă treabă! Manolo a scos capul pe uşă şi i-a şoptit ceva, iar mie mi-a cerut să dispar cât mai repede cu putinţă. Ceea ce am şi făcut. Şi iată-mă înapoi. Regulată, nu glumă!

— Jen, cred că deja întreci măsura, a izbucnit Crissy în râs.

— Draga mea, pot să te asigur că el întrece măsura. Ar trebui să te convingi singură.

— Nu, nu! Nici nu se pune problema. Ce ai de gând să faci acum? Excursiile sunt programate să înceapă în jumătate de oră, dar eu vreau să urc deja pe punte să fac o serie de fotografii când ancorăm în Catania.

În câteva minute au pornit către puntea şapte. O mulţime de pasageri era adunată în acel loc. Toţi dornici să facă fotografii. Vasul se apropiase mult de Catania. Crissy şi Jenny erau teribil de emoţionate. În depărtare se zăreau munţii, dar nu ştiau exact care dintre ei era vulcanul. Cerul era posomorât şi norii se tot adunau. Era limpede că

ploaia nu putea să fie departe.

Pe măsură ce se apropiau de oraş au început să se vadă parcurile cu palmieri şi biserici imense în stil baroc ale căror faţade erau înnegrite de trecerea anilor. Multe dintre clădiri erau construite în stil neoclasic cu coloane şi frontoane. Vaporul a intrat în port şi atunci au zărit şi autocarele aliniate aşteptând să ducă turiştii în turul de oraş şi în celelalte excursii.

— Uluitor, şi-a arătat Crissy uimirea în momentul în care un steward a introdus cârdul acesteia şi pe monitor a apărut chipul ei chiar în clipa în care se pregătea să coboare.

— Îţi dă fiori, a fost de acord Jenny. Parcă am fi la Big Brother.

La doc şi-au luat la revedere.

— Nu te lăsa înghiţită de vulcan, a glumit Crissy.

— Nu te teme. Mă aşteaptă prea multe lucruri de făcut la întoarcerea din excursie.

Crissy a zărit părul argintiu al Monikăi la distanţă de doar câţiva paşi de ea şi a pornit într-acolo.

— Crissy, scumpa mea! Rudy şi Mina sunt deja în autocar şi ne-au rezervat locuri alături de ei. Am vrut să ne asigurăm că micuţa noastră prietenă din America nu duce lipsă de nimic.

Au urcat şi i-au zărit pe Rudy şi Mina în mijlocul autocarului, fluturând mâna către ele pentru a le atrage atenţia. În câteva minute, după

o scurtă trecere în revistă a turiştilor aflaţi la bord, au pornit către Taormina. Drumul îi purta pe străduţele înguste ale Cataniei şi Crissy privea încântată şi totodată uimită construcţiile în stil baroc. Cel mai complicat şi plin de imaginaţie din lume.

— Culoarea neagră nu este datorată doar trecerii timpului. Construcţiile sunt ridicate din rocă vulcanică.

— Fascinant. Mă bucur să mă aflu alături de tine. Ştii o mulţime de lucruri.

— Şi tu le ştii acum, a zâmbit Monika, evident încântată.

În afara oraşului au trecut pe lângă o seamă de complexe de locuinţe. Cele mai multe dintre ele fuseseră ridicate după al Doilea Război Mondial ca parte a planului de reconstrucţie a Europei ce a urmat distrugerilor provocate de război. Autocarul a început să urce muntele către Taormina şi drumul devenea tot mai sinuos şi mai periculos, odată cu fiecare stâncă şi prăpastie ce-l mărginea. Vile superbe ofereau un plus de frumuseţe peisajului. Ridicând privirile, Crissy a zărit în depărtare Taormina. Părea suspendată deasupra muntelui. Curând, autocarul a oprit într-o parcare special amenajată. Din acest loc urma să continue drumul pe jos, oraşul fiind prevăzut în cea mai mare parte cu zone pietonale.

Când au ajuns în oraş, Crissy a izbucnit în râs.

— Scumpa mea, ce s-a întâmplat? a întrebat-o

Monika, gâfâind din pricina urcuşului.

— Primul magazin pe care l-am zărit este Prada. Jenny va fi necăjită că a ratat o astfel de vizită.

Chiar în apropiere se afla o piaţă minunată umbrită de un arbore secular, iar în apropiere pe unul din trotuare era o cafenea micuţă. Magazinele erau ticsite de obiecte din faianţă pictată; vase şi vaze erau expuse de ambele părţi ale trotuarelor, la acestea se adăugau şi magazine micuţe, dar elegante. Vitrinele erau împodobite cu flori în culori strălucitoare precum muşcatele şi plantele agăţătoare. Chiar în apropierea unui hotel elegant cu preţuri astronomice se afla o arcadă gigantică pe sub care au trecut pentru a ajunge la un teatru antic, monument ce făcuse ca Taormina să ajungă pe lista oraşelor turistice. Crissy a rămas fără glas în primul moment.

— Încă se mai dau spectacole în acest loc, i-a spus Monika.

Crissy a încuviinţat din cap în semn că înţelesese, apoi a privit cu mai mare atenţie teatrul aflat la picioarele ei, sub cerul liber. Pentru o clipă, norii au lăsat câteva raze de soare să lumineze acele locuri. În acel moment a zărit şi vârful muntelui Etna înălţându-se în depărtare.

— Priveşte-l Este Etna, nu-i aşa? a întrebat-o pe Monika.

Mai vârstnica femeie a privit în aceeaşi direcţie şi i-a răspuns:

— Da, scumpa mea.

Chiar mai înainte de a rosti aceste cuvinte, vulcanul a dispărut învăluit, din nou, în nori.

Grupul lui Crissy a părăsit restul pasagerilor şi a pornit de-a lungul străzii principale pe care se aflau o mulţime de magazine elegante. Pentru Crissy priveliştea oferită de clădirile vechi era extrem de interesantă şi emoţionantă. Treptele înguste din piatră ce duceau către un restaurant sau un hotel sau către un magazin constituiau un lucru deosebit, la fel ca şi treptele abrupte ce o purtau către alte locuri asemănătoare.

— Cred că oamenii ce urcă şi coboară aceste scări sunt permanent în pericol, şi-a împărtăşit ea gândurile cu glas tare.

— Trebuie să fie blestemul unui loc frumos ca acesta. Când urci, când cobori. Dar merită, a fost de părere Monika.

Au ajuns, în cele din urmă, într-o piaţă uriaşă, în care se aflau două biserici impozante. Într-o parte se afla un zid jos. S-au îndreptat către acel loc. Privind drept în faţă au văzut marea. Apele străluceau şi scânteiau în ciuda cerului acoperit de nori, până departe. Privind înapoi pe drumul pe care veniseră au ajuns la micuţa cafenea aflată pe trotuar şi au luat loc la o masă comandând cafele. Proprietarii magazinelor din apropiere veneau şi ei pentru a lua o cafea. Crissy a remarcat ţinuta lor îngrijită şi elegantă. În acelaşi timp a observat că bărbaţii mergeau braţ la braţ şi conversau cu

înflăcărare.

— În America nu poţi vedea aşa ceva, i-a spus ea Monikăi.

Aceasta a râs uşor, cu înţelegere.

— Desigur, scumpa mea. Acest lucru este cât se poate de firesc în aceste locuri. Bărbaţii nu se tem să se poarte astfel pentru că aici nu există teama că ar putea fi consideraţi ceea ce nu sunt. Se sărută şi se poartă astfel pentru că ideea de bărbat adevărat este o obsesie deja printre ei. Ei sunt obsedaţi de *bella figura.* Totdeauna caută ce este mai bine. Trupuri, haine, meserie. Imaginea reprezintă totul.

— Ciudat. Bărbaţii care se poartă astfel devin ridicoli în ţara mea. Toată lumea i-ar considera homo.

— Scumpa mea, aceasta poate reprezenta una dintre micile diferenţe culturale. Vezi perechea de acolo, de lângă chioşcul cu ziare?

— Da.

— Dacă râzi de ei sau aduci o insultă faţă de ceea ce ei numesc mândria lor de masculi atunci rişti să fii aruncată în mare direct de pe stânci.

Turiştii de pe vas se plimbau prin piaţetă, care fusese desemnată ca loc de întâlnire. Curând au pornit către autocar şi au început să coboare muntele. Drumul dificil le stârnea fiori. După ce au trecut de punctul de control au urcat la bord. Crissy şi Monika s-au îndreptat fiecare către cabinele lor cu promisiunea că se vor întâlni la

cină. Crissy era singură în cabină căci Jenny încă nu revenise din excursia pe muntele Etna. S-a întins pe pat spunându-şi că se va odihni pentru câteva minute după care va merge la duş, dar în curând a adormit.

Limuzina Mercedes aparţinându-i lui Georgios Vilos a pornit din faţa clădirii ce aparţinea fraţilor Lampaki. Clădirea se afla în Atena şi era luminată intens. Vilos nu a dat nici cea mai mică atenţie clădirii a cărei faţadă era placată cu marmură. Secretara sa personală, Rosemary, privea drept înainte, asemenea şefului său şi strângea din dinţi din pricina emoţiei. Era conştientă de faptul că şeful ei avea nevoie de încurajare, de un cuvânt blând, dar în acelaşi timp ştia că dacă ar fi procedat astfel s-ar fi întors împotriva ei precum un animal de pradă fie şi numai dacă ar fi adus vorba despre cele întâmplate în sala de conferinţe a fraţilor Lampaki.

Un paznic în uniformă îi întâmpinase în holul de la intrare şi îi însoţise în sala de şedinţe de la etajul patru. Au fost invitaţi în încăperea uriaşă, lambrisată cu mahon cu un candelabru de alamă şi împodobită cu portretele unor bancheri morţi demult – o imitaţie a băncilor englezeşti. În mijloc se afla o masă lungă. Cei patru fraţi şi secretarele lor se aflau deja acolo, şezând în jurul mesei. Toţi erau trecuţi de prima tinereţe, chiar de vârsta mijlocie. Bărbaţii purtau costume de culoare închisă în dungi subţiri şi cravate conservatoare.

Părul cărunt sau pe cale de a încărunţi era pieptănat cu grijă. Cele două secretare purtau şi ele costume întunecate la culoare, de parcă ar fi vrut să estompeze feminitatea. Părul lor părea izbitor de asemănător: bucle mici, cu şuviţe şatene.

Bărbaţii s-au ridicat la intrarea lui Georgios Vilos, în semn de salut. Au urmat prezentările, apoi fiecare şi-a ocupat locul rezervat. Dintr-un vas de argint s-a turnat apă în pahare de cristal şi oaspeţii au fost întrebaţi dacă doresc cafea.

— Eu nu beau cafea, a refuzat Vilos. Rosemary?

— Nu, mulţumesc, a spus şi Rosemary.

După câteva minute în care s-au schimbat amabilităţi – minute nesfârşit de lungi pentru Vilos – legate de vreme şi alte subiecte de interes general, Niko, cel mai vârstnic dintre fraţi a deschis dosarul aflat în faţa sa apoi şi-a aşezat mâinile împreunate pe el cu un gest ceremonios. Din spatele ochelarilor privirile sale albastre îl urmăreau scrutător pe Georgios Vilos.

— Domnule Vilos, am studiat solicitarea pe care aţi făcut-o şi în acelaşi timp ne-am îndreptat atenţia către situaţia financiară, către declaraţia pe care aţi întocmit-o.

— Aşa am şi bănuit că se va întâmpla. După cum aţi avut ocazia să vedeţi, compania Vilos Shipping Ltd. se află într-o situaţie financiară delicată dar avem o seamă de bunuri mobile şi în

acelaşi timp un renume internaţional.

A făcut o scurtă pauză, timp în care a studiat chipurile celor de faţă.

— Familia mea se ocupă de aceste afaceri dintotdeauna şi tatăl meu a făcut acelaşi lucru şi de-a lungul anilor compania s-a dezvoltat până când am ajuns în acest punct. Din păcate ne-am extins prea mult dar am luat măsuri drastice şi încă vom mai lua o serie de astfel de măsuri pentru a reduce cheltuielile şi pentru a reveni la o situaţie financiară solidă.

— Este exact ceea ce am aflat şi noi, dar după ce am studiat în amănunt solicitarea pe care ne-aţi făcut-o am ajuns la concluzia că nu vă putem acorda împrumutul solicitat pentru a plăti băncile din Germania faţă de care sunteţi dator. Ne pare rău, regretăm această situaţie, dar nu vedem nicio altă modalitate de rezolvare a problemei.

Georgios Vilos a tăcut încercând să înţeleagă pe deplin spusele lui Niko Lampaki. Făcea eforturi deosebite pentru ca pe chipul său să nu se citească ceea ce simţea. Stomacul i se strângea, transformându-i-se într-un nod dureros şi gândurile îi alergau în toate direcţiile. Încerca să câştige timp mai înainte de a începe să vorbească. A ridicat paharul de cristal aflat în faţa sa, a băut apa pe îndelete apoi a aşezat paharul pe masă şi l-a privit drept în faţă pe Lampaki.

— Am avut impresia, domnule Lampaki că aţi fost gata să acoperiţi împrumuturile făcute la

băncile din Germania contra unor dobânzi foarte mari. După cum ştiţi am o seamă de bunuri adiacente: petroliere, clădirile pentru birouri…

— Noi nu avem aceeaşi perspectivă asupra situaţiei, domnule Vilos.

Cuvintele au plutit undeva peste capul lui Georgios Vilos de parcă ar fi fost doar nişte firicele de praf. În scurt timp fiecare dintre fraţi a repetat cam aceleaşi cuvinte precum cele rostite de Niko Lampaki. În esenţă spusele lor reprezentau cumplitul adevăr. Sub nicio formă, indiferent care ar fi fost dobânda, nu aveau de gând să-i acorde împrumutul.

După discursurile interminabile, cea mai mare parte dintre ele referindu-se la situaţia financiară a lui Vilos, lucru pe care el îl cunoştea mai bine ca oricine altcineva, Georgios i-a privit pe cei patru fraţi, a respirat adânc şi a spus cu glas limpede:

— Am înţeles ce aţi avut de spus, dar vă rog încă o dată. Puteţi să-mi cereţi orice preţ doriţi, puteţi să-mi impuneţi orice condiţii credeţi necesare, dar acordaţi-mi împrumutul. Vă implor să-mi acordaţi acest împrumut. N-am implorat pe nimeni niciodată dar acum vă implor.

S-a aşternut tăcerea în încăpere. O tăcere peste care plutea un sentiment de jenă al celor aflaţi acolo; poate chiar le făcea plăcere că se aflau în situaţia de a-l refuza, de a nu-i oferi o mână de ajutor pentru a-şi salva compania Cei patru fraţi erau cunoscuţi ca având o atitudine

cămătărească, bancheri ce căutau să nu iasă în evidenţă, dar în acelaşi timp erau extrem de bogaţi. Îşi duceau viaţa în spatele uşilor închise într-o atmosferă intimă, luxoasă pe care străinii nu aveau permisiunea să o cunoască. În concepţia lor, Georgios Vilos era un personaj celebru, trăind pe picior mare, a cărui familie frecventa magazine exclusiviste, era prezentă în paginile revistelor la fel ca şi reşedinţele lor opulente expuse publicului de către mass-media. Vilos aparţinea unei caste pe care cei patru fraţi o găseau dezagreabilă – nouveau riche – cea mai rea dintre toate. Era conştient de faptul că era inutil să mai încerce să-i convingă.

S-a ridicat, urmat de îndată de Rosemary care a închis servieta diplomat. Georgios Vilos a mai aruncat încă o privire în jurul mesei după care a spus:

— Mulţumesc. Şi-acum ne vom retrage.

A întors spatele şi a pornit către uşa gigantică din mahon care acoperea întregul perete al sălii de conferinţă. Rosemary a salutat cu o înclinare scurtă a capului, apoi s-a grăbit să-l urmeze.

Paznicul în uniformă care-i însoţise la sosire s-a grăbit să-i conducă la ascensor. Georgios s-a întors către el:

— Ne descurcăm şi singuri.

— Am ordinele mele.

Georgios a încercat să spună ceva, apoi şi-a dat seama că era mai bine să păstreze tăcerea.

Omul îşi făcea datoria. Ajuns la parter s-a îndreptat către ieşire cu fruntea sus şi a urcat în limuzină fără a protesta că şoferul îi ţinea uşa deschisă. Când s-a aşezat pe bancheta din piele şi-a aţintit privirile într-un punct aflat undeva, în faţă, ignorând total prezenţa lui Rosemary care şedea alături de el. Era conştient că aceasta se stăpânea cu greu să nu spună ceva, să nu-şi exprime solicitudinea într-un fel sau altul, dar pur şi simplu nu găsea resursele necesare să o asigure că totul avea să fie bine.

Când maşina a pornit, Georgios i-a cerut şoferului să-l ducă direct acasă, apoi s-a întors către Rosemary.

— Te va duce pe tine acasă după aceea, dacă nu te deranjează.

— Nicio problemă, domnule.

Când limuzina a oprit în faţa reşedinţei din Kifissia, Georgios nu a avut răbdare să aştepte ca şoferul să coboare şi să-i deschidă portiera. A deschis el însuşi, a coborât salutând-o scurt din cap pe Rosemary şi a descuiat o uşă de serviciu accesând codul alarmei. S-a dus drept către biroul său, a trântit uşa în urma sa, s-a aşezat pe scaunul aflat în faţa biroului şi-a deschis telefonul mobil şi a format numărul.

— Da, a venit răspunsul după cel de al treilea apel.

— Coletul este la locul lui?

— Da.

— Eşti absolut sigur?

— Te asigur că am văzut când a fost urcat ia bord.

— A fost depozitat în locul în care am cerut?

— Bineînţeles.

— Ai văzut cu ochii tăi?

— Da.

Georgios Vilos şi-a şters sudoarea de pe frunte şi şi-a apropiat telefonul de buze şi mai mult.

— Vreau să te asiguri că încă se află acolo unde a fost dus.

— Nu este necesar. Eu…

— Fă-o şi să-mi comunici imediat ce ai aflat.

Deodată îşi pierduse încrederea în Azad. După întrevederea cu fraţii Lampaki, lumea îi apărea în culori mai întunecate şi nu mai vedea decât trădare oriunde privea. Cuvântul lui Azad nu era suficient pentru a-l linişti. Sosise momentul să se încreadă doar în omul aflat la bordul navei *Sea Nymph.*

Georgios Vilos a închis telefonul şi s-a pregătit să aştepte până când avea să primească răspunsul. A scos o batistă fină din buzunarul pantalonilor şi şi-a şters mâinile asudate, apoi şi-a tamponat fruntea şi restul feţei. *Blestemata asta de umezeală tipic ateniană.* De fapt, în ciuda acestor gânduri, ştia că nu vremea din Atena era de vină pentru transpiraţia ce-i înflorea pe frunte.

S-a trezit şi-a tresărit. Cabina era cufundată în întuneric şi pentru câteva momente s-a simţit

confuză. S-a ridicat, a aprins lumina şi a privit ceasul. Era aproape opt. Când s-a ridicat din pat a avut brusc o senzaţie de greaţă şi ameţeală. Vasul se mişca şi ea simţea această mişcare aşa cum nu se mai întâmplase până atunci. Trăia sentimentul că ea şi vasul se aflau într-un dezacord total. Avea fruntea transpirată. A luat o sticlă cu apă rece din micul bar aflat în cabină, a băut câteva înghiţituri, dar în loc s-o liniştească, apa a avut efectul contrar. Nu, nu se poate, doar nu era rău de mare. Asta se întâmpla doar atunci când marea era agitată, pe furtună. Ziua minunată petrecută în Catania era pe cale să-şi piardă vraja. Se simţea teribil de nefericită, mai ales pentru că nu înţelegea motivele şi nici nu ştia ce era de făcut.

A luat agenda aflată pe una din măsuţe încercând să afle unde era situată infirmeria. Când a ajuns acolo nu a găsit pe nimeni în micuţa sală de aşteptare. Totuşi în clipa următoare a apărut o asistentă.

— Cu ce vă pot fi de folos?

Vorbea engleza cu un accent puternic.

Părul vopsit fără prea mare îndemânare era strâns la spate într-o panglică, dar, de o parte şi de cealaltă a feţei, îi ieşeau câteva şuviţe blonde de sub bonetă. Purta ochelari cu rame negre care făceau ca ochii să-i pară mai mari decât erau în realitate. Nu părea deloc prietenoasă. Era ţeapănă şi Crissy o găsea incapabilă să aducă mângâiere unei persoane aflate în suferinţă.

— Îmi este rău de la stomac. Nu ştiu dacă este rău de mare sau altceva. Transpir şi nu mă simt bine.

— Bine?

Asistenta o privea de parcă era înapoiată mintal.

— Nu ştiu cum să explic, dar îmi este rău.

Asistenta începea să o calce pe nervi.

— Vă rog să completaţi formularul, a îndemnat-o aceasta.

Crissy s-a aşezat şi a făcut imediat ceea ce i se ceruse apoi i-a dat asistentei formularul şi pixul înapoi. Aceasta a citit cele scrise.

Din spatele paravanului de lemn ce separa sala de aşteptare de restul cabinetului medical a apărut o doamnă mai vârstnică susţinută de un tânăr. Acesta a salutat-o pe Crissy înclinând capul şi i-a zâmbit. Tânărul şi doamna schimbau câteva cuvinte. Era oare limba italiană? apoi tânărul s-a întors către ea şi a întrebat-o pe asistentă:

— Care este problema, Voula?

— Nu se simte bine.

Asistenta rostise aceste cuvinte cu un soi de nemulţumire.

În acel moment Crissy şi-a dat seama că-l mai văzuse pe doctor. S-a simţit roşind. Era jenată aflându-se atât de aproape de el după seara trecută. El era tânărul chipeş care intrase în discotecă împreună cu căpitanul în seara precedentă; el era cel care nu dansase şi

rămăsese singur la masă. Aceeaşi persoană pe care ea o fixase din priviri până când îşi dăduse seama că şi el făcea acelaşi lucru.

— Nu te simţi bine?

Cuvintele acestea o făceau să se simtă ca o fetiţă de şase ani căci îi era imposibil să descrie simptomele.

— Îmi simt stomacul întors pe dos şi mişcarea vasului o percep altfel…

— Urmează-mă! Te vom ajuta să te simţi bine în cel mai scurt timp.

I-a zâmbit şi Crissy a trăit un moment de relaxare. Nu glumea pe seama ei. Sau cel puţin aşa simţea ea.

Crissy l-a urmat intrând într-un coridor ce ducea către cabinet.

— La loc! a invitat-o.

Crissy a făcut ceea ce i se ceruse.

— Eu sunt doctorul Santo. Şi mă aflu aici ca să te fac să te simţi mai bine.

Vorbea aproape fără accent.

— Spune-mi când a început totul şi încearcă să-mi descrii exact ce simţi.

Privirile lui întunecate nu au părăsit chipul ei cât timp ea i-a vorbit despre simptomele pe care le avea. Apoi a notat cele spuse de ea. Crissy era tulburată din pricina privirilor lui care nu o părăseau dar îşi tot spunea că era doctor şi aşa trebuia să procedeze.

— Este limpede că ai rău de mare, dar este

posibil să fie vorba şi de un virus. Ai călătorit cu avionul mai multe ore, ceea ce poate cauza stări neplăcute, ai stat până târziu noaptea, nu te-ai odihnit suficient.

Zâmbea şi zâmbetul său era minunat. Crissy nu era sigură dacă o certa pentru că nu avusese grijă de sănătatea ei. Şi parcă totuşi îl amuza nepăsarea ei faţă de propriul corp.

— Pe lângă toate acestea ai mâncat şi lucruri care sunt străine organismului tău. Oricum, fără analize este greu să spun exact care este problema. Propunerea mea este să iei un antibiotic pentru a preveni urmările în cazul în care este vorba de un virus şi îţi voi da nişte plasturi cu scopolamină contra greţurilor. Pui un plasture după ureche cât timp durează călătoria. Chiar dacă nu este vorba de rău de mare nu sunt dăunători organismului şi vor diminua starea de disconfort dacă asta te face să te simţi rău.

— Am înţeles. Mulţumesc mult. Chiar nu reuşesc să-nţeleg ce mi se întâmplă. Călătoria abia a început şi eu am rău de mare.

— O să te ajutăm să te simţi bine în cel mai scurt timp, astfel încât să te bucuri de călătorie. Te sfătuiesc să începi tratamentul chiar din această seară şi să iei o cină uşoară. Şi mai ales alege mâncarea pe care o mănânci în mod obişnuit.

— Dar nu cred că voi putea să înghit fie şi numai o îmbucătură.

— Trebuie să mănânci ceva. Puţin iaurt. Aşteaptă aici până îţi aduc medicamentele. Durează doar un minut.

— Am înţeles.

L-a urmărit din priviri cum părăsea încăperea. Era atât de atrăgător. Şi avea un zâmbet minunat, încurajator. În acelaşi timp se dovedea un doctor bun, care ştia exact ce avea de făcut. Cu toate acestea, Crissy simţea totuşi că era capabil să tragă o linie invizibilă între el şi pacienţi, cel puţin astfel simţea ea. Îşi amintea de atitudinea retrasă şi oarecum rece şi posomorâtă pe care o afişase cu doar o seară înainte. Se întreba dacă era profesia care-l modelase sau aşa îi era firea.

A revenit în încăpere cu un flacon cu pastile şi cu o cutiuţă.

— Acesta este antibioticul şi aceştia sunt plasturii. Dă-mi voie să-ţi arăt cum să-i foloseşti.

A deschis cutiuţa, a luat un plasture, l-a dezlipit de pe suportul adeziv şi l-a prins pe deget.

— Trage-ţi părul peste cap şi lasă-mă să-ţi lipesc plasturele.

— Are importanţă pe care parte îl aplici?

— Nu.

Crissy şi-a tras părul într-o parte dezgolindu-şi urechea dreaptă. Doctorul i-a aplicat plasturele apăsând cu fermitate şi masând de câteva ori pentru a se asigura că se lipise perfect.

— Gata. S-a rezolvat. Mâine seară îl scoţi şi aplici altul. Şi chiar în acest moment te rog să iei

două capsule de antibiotic. Îţi aduc imediat şi un pahar cu apă. Este bine să începi tratamentul fără întârziere.

A luat un pahar de unică folosinţă şi a turnat apă dintr-o sticlă. A deschis flaconul şi i-a dat două pastile.

— Poftim.

Crissy a făcut exact ceea ce i se spusese. Era surprinsă de atenţia care i se acorda Doar nu era obligaţia lui să-i aplice tratamentul. Dacă nu exagera cu atenţia acordată, cel puţin trecea dincolo de acea linie invizibilă pe care Crissy avusese sentimentul că o trăgea între el şi pacienţi.

Doctorul şi-a privit ceasul.

— Dacă te duci acum în restaurant îi poţi întâlni pe prietenii tăi şi poţi lua cina în compania lor. Dacă nimic de pe meniu nu te atrage, cere supă sau iaurt. Poţi să spui chelnerului că eu am hotărât ce ai voie să mănânci.

— Am înţeles. Şi încă o dată, mulţumesc. Cred că deja am început să mă simt mai bine pentru că ai fost… minunat.

— De aceea mă aflu aici.

Crissy s-a ridicat şi a pornit către uşă:

— Mi-a făcut plăcere să te cunosc.

— Sper că te simţi mai bine.

Crissy s-a îndreptat către sala de primire unde a fost întâmpinată de Voula. Aceasta o privea prin lentilele ochelarilor săi asemănătoare unor lupe şi

a întrebat-o cu un aer amuzat:

— Te simţi mai bine acum?

— Da, mulţumesc.

Crissy încerca să nu se ia după aerul condescendent al femeii. A deschis uşa şi a părăsit cabinetul medical. Urca încet scările către puntea cinci unde ştia că deja începuse să fie servită cina.

După ce le-a povestit Monikăi şi celorlalţi despre cele întâmplate şi după ce a mâncat un iaurt a pornit înapoi către cabina sa încă o mai chinuia o greaţă uşoară. Când a ajuns în cabină, Jenny nu era acolo, dar lucrul acesta nu îi mai provoca nici cea mai mică mirare. Era convinsă că Jenny şi Manolo reuşiseră să-şi găsească un colţişor unde să se bucure unul de altul nestingheriţi. Probabil erau unul în braţele celuilalt, îşi spunea ea în timp ce se dezbrăca şi se pregătea să se aşeze în pat. Paturile fuseseră făcute, bomboanele de ciocolată aşezate la locul lor şi programul activităţilor pentru ziua următoare fusese deja pus pe măsuţă. Crissy a luat bomboanele şi le-a pus în dulăpior, apoi a luat broşura cu programul după care s-a întins în pat. În ziua următoare nava avea să acosteze la Neapole. Era foarte emoţionată la gândul că urma să se afle atât de aproape de Pompei şi îşi dorea să se simtă în stare să meargă în excursia organizată. După ce a terminat de citit programul a luat cartea de pe noptieră şi a început să citească.

Deja trecuse mai bine de o jumătate de oră de când începuse să citească în momentul când auzi o bătaie în uşă. Şi-a spus că era posibil să fie camerista care dorea să completeze sticlele cu băutură din minibarul din cameră.

— O clipă!

S-a ridicat şi-a luat chimonoul pe care şi-l adusese şi s-a îndreptat către uşă. Când a deschis uşa, a rămas surprinsă.

— Bună! a salutat-o doctorul Santo descoperindu-şi capul. Treceam pe aici şi mi-am spus că n-ar fi rău să încerc să aflu cum te mai simţi.

Crissy ţinea uşa larg deschisă şi-l privea nedumerită. Apoi, zâmbetul lui a trezit-o din uimire însoţit de întrebarea:

— Am ales un moment nepotrivit? Dacă deranjez, pot să…

— Nu, nu! Scuză-mă! Te rog, intră! Tocmai…

— Eşti uimită de vizita mea? a întrebat-o doctorul păşind în hol.

Zâmbea şi ochii lui negri păreau uimitor de luminoşi deşi holul era învăluit în obscuritate.

— Da… eu. Da, trebuie să recunosc.

Simţea roşeaţa năpădindu-i obrajii şi lucrul acesta o irita. *De ce mă port astfel? Parcă aş fi o şcolăriţă.* S-a îndreptat către canapeaua micuţă şi îşi făcea de lucru cu mâinile înnodând cordonul chimonoului.

— Am vrut doar să văd cum te mai simţi. Eşti

mai bine?

— Da. Presupun că da. Puţin.

Din locul în care se aşezase pe canapea, doctorul îi părea şi mai înalt, prezenţa lui dominând încăperea. Părea că abia dacă era loc pentru trupul său impunător. Avea peste un metru şi optzeci şi cinci înălţime, umeri largi, cu o talie suplă şi cu picioare lungi. Părea abia trecut de treizeci de ani şi într-o formă fizică excelentă. Părul său era de culoare întunecată şi tenul măsliniu. Când se aflase în infirmerie nu-şi dăduse seama cât de impozant era, fapt ce se datora probabil stării de rău care o făcuse să se îndrepte către acei loc.

— Am încă o stare de disconfort, dar nu mă mai simt la fel de rău ca la început.

— Perfect. Ai cumva temperatură?

— Nu. Cred… De ce nu iei loc? Sunt teribil de nepoliticoasă. Te rog ia loc pe unul din scaunele de acolo.

— Mulţumesc.

S-a aşezat picior peste picior cu glezna sprijinită de genunchiul piciorului opus.

— Ai de gând să te culci devreme?

— Am venit direct în cabină, după cină. Grupul cu care am luat masa se pregătea să meargă la spectacol, dar eu mi-am spus că mai bine mă retrag mai devreme.

— Şi nu ai de gând să te duci la discotecă ceva mai târziu?

— În niciun caz. Oricum, nu sunt o dansatoare înflăcărată.

— Nici eu. Presupun că asta se datorează faptului că mi-am petrecut cea mai mare parte a timpului prin şcoli, învăţând. Nu am avut timp pentru dans şi băutură – lucruri obişnuite, fireşti pentru ceilalţi. Chiar şi acum mă simt ca un peşte pe uscat atunci când sunt silit să merg în astfel de locuri.

O privea intens şi buzele lui senzuale purtau urma unui surâs.

Lui Crissy i se părea greu de crezut că bărbatul aflat în faţa ei, atât de chipeş, educat şi inteligent putea să aibă astfel de sentimente. Era un specimen superb. Era genul de bărbat care putea intra într-o încăpere şi de îndată stârnea interesul şi capta atenţia. Părea să fie înconjurat de o aură care îi vrăjea pe cei din jur. Ascultându-i confesiunea nu-i mai era greu să-şi explice atitudinea posomorâtă şi rezervată pe care o afişase cu o seară în urmă la discotecă în vreme ce căpitanul şi ceilalţi ofiţeri stăteau de vorbă cu pasagerii şi dansau cu doamnele singure.

— Dar cu pacienţii te porţi frumos. Cel puţin aceasta este părerea mea.

— M-am pregătit pentru a fi doctor şi relaţia medic-pacient mi se pare că este cea mai uşoară pe care am putut să o stabilesc vreodată. Cu ceilalţi semeni îmi este mai greu să intru în contact dacă nu-mi sunt pacienţi. Vorbesc de o

relaţie mai personală. Înţelegi ce vreau să spun.

— Înţeleg. Este la fel ca şi în ceea ce fac eu. Mă ocup de vopsitul părului şi unele dintre clientele mele îmi destăinuiesc cele mai intime secrete, dar în afara locului de muncă nu ne vedem, nu suntem în relaţii amicale. Pur şi simplu nici nu mă bagă în seamă, nu mă salută.

— Imposibili Eşti atât de prietenoasă, comunicativă. De ce să se poarte astfel?

— Mai întâi din pricina meseriei. Nu suntem la acelaşi nivel social.

— Dar este absolut ridicol. Eşti faimoasă şi deşteaptă. Şi în America nu funcţionează acest sistem, după câte ştiu eu.

— Oh, te rog! Doar nu crezi ce spui. Nu este la fel de rigid ca în alte ţări, dar în mod cert există.

— Desigur!

Zâmbea cu un aer ştrengăresc.

— Ştiu. Şi mama mea este de origine americană. A crescut în Main Line Philadelphia şi în Palm Beach. Tata în schimb a crescut într-un *palazzo* în Florenţa, dar a studiat în Anglia, la Oxford.

O familie bogată, gândi Crissy.

— Înţeleg. Aceasta este explicaţia pentru engleza perfectă pe care o vorbeşti.

— Eşti din New York, nu-i aşa?

— Da. Din Albany.

— Iubesc New York City. Un oraş clocotind de energie, sofisticat.

— Şi mie îmi place mult, dar oraşul în care locuiesc eu este cu totul altfel. Nu este mare şi în mod sigur nu-l poţi considera sofisticat.

— Dar tu îmi pari o tânără cu adevărat sofisticată.

— Nu încerca să mă flatezi.

— Dar nici nu-mi trece prin minte. Mă cheamă Luca, nu cred că m-am prezentat astfel.

A întins mâna către ea cu o privire luminoasă şi un zâmbet cald.

— Crissy. Dar ştiai deja.

— Da, dar n-am vrut să par prea îndrăzneţ şi să-ţi spun pe nume.

— Şi nici eu nu aş fi îndrăznit să-ţi spun altfel decât doctor Santo.

— Te rog spune-mi Luca.

— Mă bucur să te cunosc, Luca.

— Plăcerea este de partea mea. Sper să te pot întâlni şi în alte ocazii.

— Eu… da… Desigur.

Şi mai înainte să-şi dea seama de ceea ce spunea, cuvintele au ţâşnit limpezi:

— Aş fi încântată. Mi-ar face mare plăcere.

— Minunat. Şi-acum e timpul să plec. Trebuie să mă alătur căpitanului Papadopolis pentru programul de la discotecă.

— Prin urmare, mergi la petrecere.

— Mi-ar fi făcut plăcere dacă te-ai fi aflat şi tu acolo. Poate aş fi dansat. Doar cu tine.

Crissy simţea cum se îmbujora din nou.

— Şi mie mi-ar fi plăcut. Am fi putut sta de vorbă mai mult.

Luca s-a ridicat şi Crissy l-a urmat. Ajuns la uşă, tânărul doctor s-a întors.

— Ai grijă de tine. Culcă-te şi mâine te vei simţi mai bine.

— Aşa voi face.

— Noapte bună.

— Noapte bună.

Doctorul a pornit de-a lungul coridorului, iar Crissy a închis uşa în urma lui. *Dumnezeule! Incredibil. Deştept, chipeş, se poartă ca un domn şi este înspăimântător de sexy. Şi mă consideră frumoasă.*

Simţea nevoia să se ciupească singură pentru a se convinge că nu visează. O considera frumoasă şi inteligentă, chiar sofisticată. S-a băgat în pat şi a stins lumina. *Sper să-l reîntâlnesc. Oare chiar credea tot ceea ce mi-a spus?* Chiar şi după ce Mark îi spusese că era frumoasă, tot nu era în stare să-şi dea seama ce să creadă despre complimentele făcute. Simţea că Mark se juca cu ea. Nu-i spusese că o considera deşteaptă şi sofisticată. Luca părea absolut sincer. Gândul i-a zburat la acea noapte hotărâtoare în care îl întâlnise pe Tom Gentry. Şi-a amintit durerea pe care i-o provocase acesta ca şi sentimentul că aveau o mulţime de lucruri în comun, că exista o legătură specială între ei. Nu putea să creadă că Luca era în stare de astfel de minciuni, dar, pe de

altă parte, nu ştia nimic despre el ca să poată să ia o hotărâre. De un singur lucru era convinsă: nu-i va ceda până când nu va fi convinsă că era un tip onest şi integru. Se simţea nevoită să-şi înăbuşe emoţia, tulburarea, dorinţa fizică pe care nu o mai trăise de ceva vreme. *Tu nu sari în pat din primul moment aşa cum face Jenny. Tu nu eşti genul.*

Tot repetându-şi astfel de gânduri a adormit în cele din urmă.

Bărbatul şi-a aruncat o privire de-a lungul coridorului. Era pustiu. A vârât cartela în dispozitiv şi apoi a apăsat clanţa. Uşa se deschise fără nici cel mai mic zgomot. Odată intrat în cabină, a închis uşa în urma sa şi a rămas nemişcat în mijlocul holului micuţ. Era încordat ascultând cu atenţie pentru a se convinge că nu mai era nimeni în cabină. Ştia că Mark nu se afla în apartamentul său, dar era posibil ca un steward sau un alt angajat de pe vas să se afle acolo.

Când s-a convins că era singur, a păşit către camera propriu-zisă. Şi-a aruncat privirile în jur. A zărit de îndată cufărul uriaş pe care se afla gravată litera V. Se afla, lângă unul din pereţii cabinei fiind mult prea mare pentru a putea fi aşezat într-una din debaralele pentru haine. Indiferent cât de mare era numărul acestora în cabina ocupată de Mark, niciuna dintre debarale nu era suficient de spaţioasă.

S-a apropiat de cufăr şi a luat un inel cu chei pe care-l purta în buzunarul pantalonilor. A ales

cheia potrivită – cu o formă total deosebită de a celorlalte – şi a vârât-o în lacăt. A ridicat capacul şi a dat peste un teanc de pături vechi. Cu mişcări iuţi, îndemânatice, a luat vraful, l-a așezat pe podea şi apoi a descoperit ceea ce căuta.

Chiar aproape de fundul cufărului, pe un alt strat de pături se afla ascuns explozibilul. Era vorba de Semtex. Acesta părea atât de inofensiv, învelit în pungi de plastic de la Hondos Center din Atena. A pus păturile la loc peste explozibil şi a încuiat cufărul după care a pornit către uşa cabinei fără a face nici cel mai mic zgomot. A întredeschis uşa şi a cercetat coridorul din priviri. O doamnă vârstnică păşea liniştită. A închis uşa şi a rămas cu mâna pe clanţă. Când nu s-au mai auzit paşii femeii, a întredeschis uşa din nou, a privit cu atenţie, a ieşit şi a lăsat uşa să se închidă singură, în mod automat.

A luat telefonul mobil din buzunar şi a pornit către punte. Acolo, asigurându-se că nu se afla nimeni în preajma sa, i-a telefonat lui Georgios Vilos şi l-a asigurat că explozibilul se află la locul său.

Capitolul nouă

Când s-a trezit, Crissy se simţea mult mai bine, chiar dacă nu era în forma sa obişnuită. Jenny încă nu-şi făcuse apariţia, dar acest lucru nu o îngrijora. Şi-a făcut un duş, stând îndelung sub

jetul de apă, s-a fardat cu multă grijă şi apoi s-a îmbrăcat. Pofta de mâncare îi revenise. Îi era chiar foame aşa încât s-a îndreptat către restaurant unde se servea micul dejun, un loc amenajat în stil *cafeterie* numit Sky Garden aflat pe puntea şase. Acolo a întâlnit mai mulţi pasageri, majoritatea persoane vârstnice. S-a aşezat la rând şi şi-a umplut tava cu ouă cu slăninuţă, iaurt cu fructe, mini-croasante şi o cană de cafea cu zahăr şi frişcă. Era un mic dejun uriaş pentru ea, dar îi era o foame cumplită pentru că nu mâncase decât un iaurt la cină.

Pe punte, afară, se aflau mai multe mese libere aşa că a luat tava şi a ieşit din *cafeterie.* Cerul era senin şi marea calmă. Pământul nu se vedea nicăieri, dar mai multe păsări planau deasupra vasului. Sorbea din cafeaua tare şi aromată când a zărit o tânără înaltă, slabă, cu părul roşcat-portocaliu, însoţită de un grup de doamne şi domni mai vârstnici. Femeia mergea cu pas alert, iar ceilalţi încercau să se ţină pe urmele ei. Crissy i-a urmărit din priviri, trecând chiar pe lângă masa ei şi apoi pornind pe scări în sus. Aceasta, ajunsese deja în vârful scărilor şi îi aştepta îndemnându-i să mărească ritmul. Era evident pentru Crissy că tocmai o văzuse pe experta în fitness care conducea plimbarea de dimineaţă despre care se amintea şi în programul zilnic al navei. Tot aceeaşi expertă, de origine germană, conducea şedinţele de fitness ce se

desfăşurau pe tot parcursul zilei.

— Ei bine, nu se poate! Mănânci singură?

Când s-a întors l-a zărit pe Mark. Ca şi în celelalte ocazii când îl întâlnise acesta era îmbrăcat ireproşabil. Purta un sacou perfect, de culoare albastru-marin, o cravată scurtă, lată, din mătase cu modele complicate în care predomina roşul, o cămaşă de un albastru-deschis şi pantaloni într-o nuanţă maron-arămie. Pantofii străluceau perfect. Părul era pieptănat spre spate, fapt ce făcea ca nasul său acvilin să pară şi mai impozant. Crissy a simţit cum bătăile inimii se înteţeau. Era în mod cert unul dintre cei mai atrăgători şi interesanţi bărbaţi pe care îi întâlnise vreodată.

— Te deranjează dacă mă aşez la masa ta?

— În niciun caz.

Mark a tras de scaun şi a luat loc.

— Prin urmare, habar nu ai cine sunt eu.

— Ştiu. Prietena mea, Monika, mi-a spus aseară după ce am încheiat dansul. Acum ştiu cine eşti şi de ce cunoşti atât de multe lucruri despre navă.

— Da. Şi chiar nu-ţi pare rău că ai refuzat invitaţia de a vizita cabina mea?

Zâmbea, dar o privea cu atenţie, urmărindu-i reacţia.

— În această privinţă nu-ţi pot răspunde afirmativ. Abia ne-am cunoscut.

— Te temi de mine?

— Nu. Dar nu te cunosc.

— Poate ar trebui să începi să mă cunoşti. Nu-mi place să fiu refuzat, mai ales atunci când refuzul vine din partea unei doamne frumoase şi sexy ca tine. Eşti o adevărată provocare şi mie îmi plac provocările. Şi mai ales, nu muşc.

— Nu m-am gândit că ai putea să mă muşti, a izbucnit Crissy în râs.

Era surprinsă şi în acelaşi timp impresionată de modul direct în care îi vorbea, de sinceritatea lui.

— Nici nu mi-a trecut prin minte că aş putea să te înspăimânt. Presupun că am luat lucrurile prea repede având în vedere că abia ne-am cunoscut.

— Nu trebuie să-ţi faci probleme.

Începea să se simtă uşor vinovată. În afara faptului că arăta ucigător de chipeş, Mark avea stil şi era fermecător. Poate că era totuşi un tip deosebit, cu mult suflet şi sincer. Era evident că se simţea atrasă de el şi recunoştea faţă de ea însăşi că îl găsea sexy şi greu de refuzat.

— Sper că vom ajunge să ne cunoaştem mai bine. Şi poate atunci nu voi mai părea atât de înfricoşător.

— Dar nu eşti înfricoşător. Niciodată nu am gândit astfel, Mark. Şi eu sper să avem ocazia să ne cunoaştem mai îndeaproape.

— Perfect, atunci. Ce ai de gând să faci azi?

— Merg să vizitez oraşul Pompei. Abia aştept.

— Este fascinant.

— Deci l-ai vizitat.

— Da. De câteva ori.

— Te superi dacă-mi spui câteva lucruri despre el?

— Nicio problemă.

Cunoştinţele lui erau uimitor de bogate. îl asculta cu interes în timp ce Mark îi vorbea despre vechiul oraş şi ea încerca să memoreze cât mai mult din informaţiile primite.

— Erupţia a avut loc în anul 79 d.Hr. şi lava vulcanului Vezuviu a acoperit orăşelul în întregime. În oraş trăiau aproximativ douăzeci de mii de locuitori dintre care două mii au fost ucişi. Eu cred sincer că Herculanum, care se află nu departe de Pompei, este mai interesant, dar nici Pompeiul nu trebuie ratat. Astăzi nu vei avea timp suficient, dar cândva trebuie să te gândeşti să vizitezi muzeul din Neapole. Cea mai mare parte a obiectelor descoperite de arheologi sunt expuse acolo.

— De ce?

— Pentru că într-un muzeu pot fi protejate mai bine decât în Pompei. Oricum vei vedea lucruri fascinante. Mozaicurile îţi vor atrage atenţia în mod sigur, statuile şi arhitectura construcţiilor care s-au păstrat.

Pe măsură ce-l asculta, Crissy devenea tot mai impresionată de cunoştinţele lui în materie de istorie. Din pricina înfăţişării ca şi a banilor pe

care îi avea nu era greu să-l consideri un băiat de bani-gata, superficial, dar descopereai că era inteligent şi entuziast atunci când vorbea despre lucruri care-l interesau. Niciodată nu întâlnise un bărbat care să arate bine, să aibă bani, farmec şi mai ales să fie inteligent. Şi era foarte greu să nu se lase prinsă în mreje, să nu se simtă atrasă de el. Şi interesul lui faţă de ea o flata cu atât mai mult, cu cât descoperea calităţile lui Mark.

— Dumnezeule! Câte lucruri cunoşti! a exclamat Crissy atunci când Mark şi-a încheiat prezentarea.

— Nu este cine ştie ce. Doar am fost acolo de câteva ori şi am petrecut ceva timp colindând împrejurimile.

Golful Neapole şi coasta Amalfi ca şi insulele din apropiere sunt şi ele foarte frumoase. Sper să-ţi placă.

— Sunt convinsă.

— Şi-acum, ce ai de gând să faci?

— Să mă schimb şi să fac plajă.

— Ţi-aş cere voie să petrecem ceva timp împreună, dar mi-e teamă că ai gândi că vreau să-ţi forţez mâna. Îmi pari o persoană uşor timidă, dar poate după ce ne vom cunoaşte mai bine vei vedea că nu sunt un tip chiar atât de nesuferit.

— Dar nu am gândit asta. Niciodată.

— Bine, bine. Cred că e timpul să plec. Sper să ne vedem la discotecă în seara aceasta.

Crissy era surprinsă şi totodată dezamăgită că

nu-i ceruse permisiunea să meargă împreună să facă plajă sau să o însoţească la discotecă. Cu cât petrecea mai mult timp împreună cu el, cu atât i se părea mai atrăgător. Sinceritatea lui era plină de prospeţime, încurajatoare.

— Ar fi minunat, i-a răspuns ea.

— Pe curând, Crissy. Sper să-ţi placă Pompeiul.

— Mulţumesc, Mark.

S-a ridicat şi s-a îndepărtat. Crissy l-a urmărit din priviri. Era înalt, suplu şi elegant. *Poate am fost o proastă că l-am refuzat. Doar sunt în vacanţă şi de ce-ar fi rău dacă m-aş distra cu un tip atât de atrăgător aşa cum este Mark?*

A mai rămas câteva minute la masă pierdută în gânduri, apoi s-a ridicat.

A intrat în *cafeterie* şi apoi a pornit pe scări în jos către cabina ei. Şi-a luat costumul de baie, a îmbrăcat chimonoul, a luat o pereche de sandale uşoare şi a pus o carte într-o geantă de plajă. Prosoape putea găsi şi la piscină.

Când a ajuns pe puntea unde se afla piscina a reuşit să găsească un şezlong într-o zonă mai puţin aglomerată. A întins un prosop pe şezlong; şi-a lăsat geanta alături şi apoi s-a îndreptat către bar unde a comandat Coke Lite, apoi a revenit la şezlong şi-a pus ochelarii de soare şi a căutat cartea în geantă. A început să citească, dar atenţia îi era atrasă de cei care tot soseau la piscină ca şi de cei care treceau în sus şi în jos, pe lângă ea.

Câţiva dintre pasageri erau în piscină şi Crissy a descoperit cu încântare că unii dintre ei erau cu adevărat bătrâni. Ridaţi, cu pete de colesterol, prea slabi, uscaţi sau graşi cu pieile tremurânde. Unele dintre prietenele ei, chiar şi Jenny, i-ar fi găsit dezgustători, urâţi şi ar fi făcut glume răutăcioase. În schimb ea spera ca atunci când va avea vârsta acelor oameni va fi la fel de dezinvoltă şi se va bucura de viaţă aşa cum făceau ei.

Puntea pe care se afla piscina oferea un spectacol permanent, în limbi diferite, dar atracţiile, hohotele de râs, zumzetul permanent, clipocitul n-au reuşit să o ţină trează aşa încât sub razele soarelui, toropită de căldură, a aţipit. Când s-a trezit, pentru un moment s-a simţit confuză, dar curând şi-a dat seama unde se află. Cartea îi căzuse din braţe şi în jurul paharului pe jumătate gol se adunase apă din pricina condensului. A aruncat o privire ceasului şi a descoperit cu surprindere că se apropia ora prânzului. Şi-a strâns lucrurile şi a pornit către cabină. A făcut un duş şi s-a îmbrăcat.

A hotărât că prânzul trebuia luat în restaurantul elegant unde avea toate şansele să-i întâlnească pe Monika, Mina, Rudy şi ceilalţi, aşa încât a pornit către puntea cinci. Şeful de sală a însoţit-o la masă, unde prietenii ei erau deja aşezaţi.

— Crissy, scumpa mea! Mă bucur să te văd. Cum te mai simţi? a dorit Monika să ştie.

— Mult mai bine, mulţumesc.

Crissy s-a aşezat, a luat meniul oferit de chelner şi a aruncat o privire peste felurile prezentate.

— Unde este prietena ta? a întrebat-o doctorul Von Meckling.

— Nu ştiu exact. Cred că ia prânzul cu altcineva.

— În mod sigur cu acel tânăr ofiţer, a fost de părere Monika.

— Se simte bine în compania lui, a adăugat Rudy.

— Da. Cred că se distrează de minune.

— Te-ai gândit să mergi în vreuna din excursiile organizate azi? a dorit Monika să ştie.

— Da. Vreau să văd Pompeiul.

— Minunat. Vom merge amândouă, s-a bucurat Monika, bătând din palme. Va fi distractiv.

Chelnerul s-a apropiat de masa lor şi Crissy a comandat.

— Ştii cumva dacă va veni şi prietena ta în excursie? a întrebat doctorul Von Meckling.

— Nu ştiu.

Dumnezeule! Este obsedat, gândea Crissy.

— Tânărul acela, din nou, a remarcat Monika. Păcat! îşi pierde timpul cu el.

— Ce vrei să spui? a dorit Crissy să ştie.

— Draga mea, se foloseşte de ea doar pentru a se distra. Cred că procedează astfel, cu fiecare

tânără pe care o întâlneşte în călătoriile sale. Ştii tu. Sindromul: o fată în fiecare port. Doar că în ceea ce-l priveşte este o fată în fiecare voiaj.

— Nu cred că el se foloseşte de ea, mai mult decât ea de el. Lui Jenny îi place enorm să se distreze.

Crissy a descoperit că Pompeiul îi plăcea enorm, exact aşa cum bănuise Mark. Nici nu-şi imaginase pe ce suprafaţă uriaşă se întindea monumentul arheologic. Curând şi-a dat seama că ar fi avut nevoie de mult mai mult timp pentru a vizita anticul oraş aşa cum se cuvine. După mai mult de două ore, timp petrecut străbătând aleile, uluită şi în acelaşi timp încântată de tot ceea ce văzuse, Crissy a acceptat invitaţia Monikăi de a reveni la Poarta mării pe unde intraseră. Acolo se aflau cafenele unde se putea odihni şi unde ar fi putut să comande cafea şi o băutură răcoritoare.

— Nici nu-mi trece prin minte că încă se păstrează mirosul de foc şi fum. L-ai simţit? a întrebat-o Crissy pe Monika pe când ieşeau din Pompei.

— Trebuie să recunoaştem că a fost un crematoriu uriaş. Am simţit şi eu izul acela oribil.

— Îmi plac nespus casele şi curţile lor interioare ca şi fântânile. Cred că erau foarte frumoase.

— Da, sunt convinsă. Planurile erau excelente. Mai ales că vremea le permitea să aibă astfel de case. Ah, iată că am ajuns. În sfârşit. Acum pot să-

mi odihnesc picioarele.

Crissy a preferat să tacă, deşi găsea ţinuta Monikăi total nepotrivită cu locul şi genul lor de activitate. Monika purta pantofi cu tocuri înalte, care nu reprezentau cea mai bună alegere pentru aleile cu piatră cubică şi pentru treptele de marmură. Se gândea că Monika ar fi purtat aceeaşi ţinută chiar de ar fi fost să urce pe munte, adică pantofi cu tocuri şi o rochie de după-amiază potrivită pentru cocteil. Îşi spunea că mai vârstnica doamnă era atât de legată de garderoba ei scânteietoare şi strălucitoare încât nu ar fi purtat haine sport sub nicio formă, în nicio ocazie.

Au comandat café frappé şi au stat de vorbă schimbând impresii despre ceea ce văzuseră. În acelaşi timp Monika nu scăpa nicio ocazie să comenteze referitor la ţinuta turiştilor care treceau pe lângă masa lor.

— Haine numai bune pentru sala de gimnastică. Pantofi sport. Lumea întreagă se duce de râpă cu astfel de haine purtate în călătorie. Poţi să-ţi imaginezi ce se întâmplă? După cum arată cei mai mulţi, nici nu cred că au văzut vreodată interiorul unei săli de gimnastică.

— Asta-i adevărat. Majoritatea au multe kilograme peste greutatea normală.

— Da. N-au niciun strop de condiţie fizică. Sper să nu te laşi să ajungi într-o astfel de stare. Eşti mult prea frumoasă ca să-ţi pierzi acest dar de la natură. Nu trebuie renunţat la anume

standarde chiar dacă prea multă lume devine comodă, neglijentă, delăsătoare şi lipsită de respect pentru cei din jur îmbrăcându-se cum nu se cuvine.

Cafeneaua era situată în vârful unui deal pe care îl străbătea drumul de acces şi privind de-a lungul acelui drum a avut impresia că zăreşte o siluetă familiară. Pe măsură ce bărbatul se apropia şi-a dat seama că era exact persoana la care se gândise; chiar dacă nu purta uniformă îl recunoscuse. Luca Santo era îmbrăcat cu o jachetă sport elegantă, pulover şi pantaloni. Crissy a simţit cum îi creştea pulsul şi inima îi bătea mai repede aşa cum se întâmplase şi atunci când îi urmărise pe Mark din priviri. Era pur şi simplu un răspuns instinctiv, pe care nu-l putea reprima şi a cărui prezenţă o irita pe Crissy pentru că îi dovedea că nu avea control asupra propriilor sentimente.

Când a văzut-o, Luca a salutat-o fluturând mâna şi Crissy i-a răspuns în acelaşi mod. Spera ca Monika să nu fi observat emoţia ce pusese stăpânire pe ea la vederea lui Luca căci nu-şi dorea să o audă pe aceasta exprimându-şi părerea în privinţa lui. Totodată nu dorea să asculte predici legate de timpul pierdut într-o relaţie trecătoare cu unul dintre angajaţii de pe vas.

Luca s-a apropiat de masă şi le-a salutat:

— Bună ziua, doamnelor!

— Mă bucur să te văd, l-a salutat Monika.

— Bună, a spus şi Crissy.

— Sper că te simţi mai bine astăzi.

— Da, doctore.

Nu se simţea în largul ei, spunându-i numele de botez în faţa Monikăi şi mai ales nu dorea ca Monika să afle cât de bine se cunoşteau ea şi doctorul.

— Mă simt mult mai bine.

— Prin urmare tu eşti doctorul de pe vas, l-a privit Monika al cărei interes fusese brusc stârnit. Îţi suntem recunoscători pentru grija dovedită faţă de scumpa noastră prietenă.

— Mi-am făcut doar datoria şi mi-a făcut plăcere. O pacientă ascultătoare şi cuminte.

Monika l-a cântărit din priviri de parcă s-ar fi aflat în faţa unei hălci de carne de vită.

— Doctore, nu vrei să ni te alături? Bem cafea şi ne odihnim picioarele. După cum cred că ştii, aceste locuri interesante se întind pe o suprafaţă uriaşă.

Luca a tras un scaun şi s-a aşezat, apoi a încercat să-i atragă atenţia chelnerului.

— Mai doriţi o cafea? Sau poate doriţi şi altceva.

— Eu aş vrea încă o cafea, a spus Crissy.

— Şi eu. Este o cafea minunată pentru un astfel de loc turistic.

Luca a făcut comanda vorbind chelnerului în italiană.

— Pe Crissy o cunoşti, fără îndoială. Eu sunt

Monika Graf, romanciera.

— Luca Santo. Prin urmare, o scriitoare.

— Da. Romanele mele sunt publicate în limba italiană.

— Trebuie să le citesc şi eu.

— S-ar putea să nu fie genul de literatură pe care-l preferi.

Monika părea totuşi încântată de cuvintele lui. Privindu-l cu mai multă atenţie l-a întrebat:

— Eşti italian?

— Da.

— De unde?

— Florenţa.

— Minunat. Mi-am dat seama că accentul tău este din nord. Napolitanii vorbesc… diferit.

Spunând asta făcuse o figură de parcă avea un gust neplăcut în gură.

— Da. Există numeroase feluri de a vorbi aşa cum se întâmplă şi în alte ţări, dar este greu de spus că unul dintre accente este superior celorlalte.

— Serios? Aşa gândeşti? Cred că glumeşti.

— Nu. La şcoală am avut prieteni deosebit de inteligenţi care vorbeau cu accent palermitan practic imposibil de înţeles până când te obişnuiai cu el. Unii dintre ei erau din Calabria şi vorbeau cu accent din sud, dar erau în fruntea studenţilor.

— Da, sigur.

În ciuda răspunsului evaziv, era limpede că fie nu era de acord cu el, fie nu-i făcea plăcere ceea

ce auzea. Crissy îşi amintea cum se amuzase Monika pe seama felului în care vorbeau Mina şi Rudy.

Chelnerul a revenit aducând cafelele. Luca i-a mulţumit.

— Vă place excursia? a întrebat Luca, schimbând subiectul conversaţiei.

— Da, deşi mie îmi plac vasele de croazieră mai impunătoare, de dimensiuni mai mari.

Luca a început să râdă şi a întrebat:

— Dar tu, Crissy?

— Mie îmi place nespus de mult. Îmi place Atena şi Taormina şi cât am apucat să văd din Catania. Ziua de azi a fost minunată. Mi-am dorit dintotdeauna să văd oraşul Pompei.

— Mă bucur. Această călătorie reprezintă o ocazie de a vedea multe locuri minunate.

Luca a sorbit din cafea.

— Spune-mi, doctore Santo, cum ţi se pare să lucrezi pe vas?

— Reprezintă o experienţă interesantă. Un mod de a-ţi începe cariera dar nu cred că voi continua să lucrez astfel mai mult de un an sau doi.

— Cred că ar fi mai bine pentru tine, cel puţin din punct de vedere financiar, dacă ai lucra în domeniul privat.

— Desigur, a asigurat-o el pe Monika. Dar în felul acesta am posibilitatea să mă bucur de un strop de aventură mai înainte de a mă aşeza.

— Şi unde plănuieşti să te stabileşti?

— Nu m-am gândit încă. Probabil în Italia sau în SUA.

— În State?

— Da. Mama este de origine americană şi am fost acolo de mai multe ori. A crescut în Philadelphia şi în Florida. Acum familia ei s-a stabilit în Florida. Îmi place mult acolo.

— Înţeleg. Ce parte a Floridei?

— Palm Beach. Îmi place marea. Îmi place oraşul cu tot ceea ce oferă. Este aproape de Miami.

— Sunt o mulţime de europeni în acele locuri, ceea ce contează, presupun.

Monika a pus ceaşca pe masă şi l-a privit pe Luca:

— Ce te-a adus azi, aici, în aceste locuri? Dorinţa de a vizita oraşul Pompei?

De parcă îşi căuta cuvintele, Luca a încercat să-i explice:

— Desigur… am… am vizitat oraşul Pompei cu alte ocazii, dar pur şi simplu am vrut să-l mai văd o dată. Am dorit să plec de pe vas pentru câteva ore. Am luat trenul din Neapole ca să admir peisajul şi am aruncat o privire Pompeiului.

Privirile lui şi ale lui Crissy s-au întâlnit pentru câteva momente şi aceasta din urmă a zâmbit.

— Înţeleg.

Monika nu părea să fi remarcat schimbul de priviri.

— Spune-mi, dacă vei lua hotărârea să profesezi în Italia, în ce oraş te vei stabili? Florenţa?

— Probabil. Tatăl meu este doctor acolo şi aş putea să mă alătur lui. Deşi eu îmi doresc să lucrez singur.

— Presupun că ai o fire independentă.

— Tot ce se poate.

— Asta mi se pare extrem de atrăgător atunci când este vorba de un tânăr.

Monika zâmbea privindu-l cu un aer cochet.

Atitudinea Monikăi o şoca pe Crissy. Pe de altă parte trăia un sentiment ciudat, posesiv faţă de Luca. I se părea iraţional ce se întâmpla.

— Tatăl meu este genul de om căruia îi place să deţină controlul, aşa că nu ştiu dacă sunt eu o fire independentă sau pur şi simplu simt nevoia să ies de sub aripa lui protectoare.

Monika şi-a aşezat mâna pe braţul lui:

— Fiecare dintre noi doreşte să scape de sub aripa părinţilor şi să-şi croiască propriul drum, altfel ne sufocăm.

Pentru o clipă o umbră de nemulţumire a întunecat chipul doctorului, dar şi-a revenit repede şi zâmbind a spus:

— Cred că ai dreptate.

Crissy l-a zărit pe ghidul lor însoţit de un grup de turişti de pe vas apropiindu-se.

— Cred că trebuie să ne pregătim de plecare. Rudy, Mina şi alţi câţiva turişti de pe vas se

pregătesc şi ei.

— Mai avem timp, a liniştit-o Monika luându-şi mâna de pe braţul lui Luca. Mai înainte de plecare vor merge să viziteze acea jalnică, înfiorătoare, fabrică de camee.

— Nu vrei să o vezi? a întrebat Luca.

— Nu-mi plac cameele. Demodate şi mai ales potrivite pentru doamne în vârstă. Nu sunt deloc pe gustul meu.

— Ei bine, cred că a sosit momentul să plec. Trebuie să iau trenul şi acesta va porni în scurt timp.

— Ce păcat! Abia ai sosiţi şi-a arătat Monika dezamăgirea, punându-şi din nou mâna pe braţul lui.

Luca s-a ridicat.

— Mi-a făcut plăcere să te cunosc, s-a adresat el Monikăi.

Apoi, întorcându-se către Crissy a îndemnat-o:

— Ai grijă de tine.

— Sigur. Aşa voi face.

I-a făcut un semn chelnerului pentru a-i aduce nota. i-a aruncat o privire scurtă şi apoi a plătit.

— Pe curând, le-a salutat el încă o dată şi a pornit să coboare dealul.

— Un tânăr promiţător, a comentat Monika. Foarte promiţător. Cu adevărat.

— Prin urmare îţi place.

— Desigur, numai că are nevoie de o mână care să-l conducă pe drumul cel bun. O persoană

cu experienţă.

A început să se joace cu medalionul din jurul gâtului. Inelele licăreau şi scânteiau la fiecare mişcare a mâinii, impresionând-o pe Crissy aşa cum se întâmpla de obicei.

— O femeie matură ar fi ideală pentru un tânăr aşa cum este el.

— Dar chiar tu ai spus că are o fire independentă. Nu crezi că…

— Scumpa mea, am glumit cu el. Este cât se poate de limpede că nu este încă maturizat, format. Este un tânăr ce poate fi modelat şi transformat într-un bărbat formidabil, distins, cu totul deosebit. N-ai văzut nimic din toate acestea?

O privea aşa cum te uiţi la o creatură ignorantă, inofensivă, lipsită de minte.

— Poate ai dreptate, i-a răspuns Crissy deşi nu era convinsă deloc.

Ea simţea că Luca era genul de bărbat care ştia foarte bine ce-şi dorea, ce trebuia să facă.

— Ei bine, cred că ar trebui să pornim înapoi către vas. Dacă doreşti mai ai încă suficient timp să vizitezi fabrica de camee. Prefer să admir vaze şi faianţe decorate cu scene indecente decât să mă zgâiesc la acele obiecte aşa-zis preţioase. Eşti gata?

S-a ridicat şi a luat uriaşa geantă de piele pe care o purta pretutindeni cu ea.

— Da, dar cred că voi admira scenele indecente împreună cu tine.

— Isteaţă fată.

Pe când coborau dealul, Crissy îşi spunea că-şi dorea să fi luat trenul împreună cu Luca. Îşi imagina cum ar fi fost să stea alături de el şi să-l asculte dându-i amănunte legate de locurile prin care îi purta trenul. Oftând s-a consolat cu gândul că se află sub aripa ocrotitoare a unei romanciere europene, o doamnă sofisticată de la care avea de învăţat o mulţime de lucruri.

Jenny a apărut la cină, fapt ce a uimit pe toată lumea şi l-a făcut să tresară de încântare pe doctorul Von Meckling.

— Am petrecut întreaga după-amiază cu un prieten, dar în această seară are nişte obligaţii de îndeplinit, aşa că iată-mă!

A flirtat cu bătrânul doctor în mod evident, provocator. Părea să se bucure de atenţia pe care i-o acorda acesta. Coapsele lor se atingeau permanent, iar mâna lui Jenny se odihnea mult prea des pe braţul doctorului. Toţi cei din jurul mesei se amuzau pe seama acestui comportament, deşi nimeni nu făcea vreo remarcă directă.

După cină au plecat toţi la spectacol. În acea seară spectacolul era intitulat. În jurul lumii” şi se asemăna în multe privinţe cu cel anterior. Doar muzica şi costumele erau diferite. Când a luat sfârşit, Jenny s-a retras în cabină cu promisiunea că li se va alătura la discotecă după ce se va fi schimbat într-o ţinută potrivită.

Toaleta aleasă pentru discotecă era

reprezentată de o rochie extrem de scurtă cu un decolteu adânc.

— Ce părere ai? a întrebat-o pe Crissy.

— Cred că vrei să dai de bucluc.

— Sper din tot sufletul.

— Va fi şi Manolo la discotecă?

— Habar nu am. Poate da, poate nu.

Crissy o privea întrebător. Era nedumerită.

— Ce vrea să însemne asta? Deodată, aşa din senin nu te mai interesează? Ce s-a întâmplat?

— Nimic. Pur şi simplu a sosit timpul să merg mai departe. Să întâlnesc pe altcineva. Manolo a fost minunat pentru doar câteva reprize de sex perfect, dar nu este deloc un tip fascinant. Şi pe de altă parte cred că s-a aprins cam tare. A luat lucrurile foarte… în serios.

Aha. Acum am înţeles, îşi spuse Crissy. Manolo se îndrăgostise de ea, de fapt, dar Jenny nu era pregătită pentru o astfel de situaţie. Cel puţin nu în ceea ce-l privea pe el. De când divorţase sărise de la un bărbat la altul. Poate că Jenny nu avea nevoie de o relaţie stabilă, suferise mult prea mult din pricina divorţului, deşi nu ar fi recunoscut nici în ruptul capului.

— Prin urmare, el a luat jocul în serios, în schimb tu nu ai acelaşi gen de sentimente faţă de el.

— Iubito, am să duc dorul acestei scule superbe, dar asta-i tot, a izbucnit Jenny în râs.

— Eşti de-a dreptul neruşinată.

— Arăţi superb, a exclamat Jenny privind-o cu atenţie. Seducătoare, fără a fi provocatoare.

Crissy era încântată de complimentul primit şi îşi spunea că Jenny găsise cele mai potrivite cuvinte pentru a descrie ţinuta ei.

Partea de sus era din şifon negru şi îi acoperea braţele până la încheietură. Decolteul era în formă de V. Sub şifon purta un body foarte decoltat din satin negru. Lăsa să se vadă ce era de văzut dar în acelaşi timp părea să ascundă o parte din farmece. Oricum nu era provocatoare ca Jenny în rochia ei extravagantă. Partea de jos a rochiei era scurtă, deasupra genunchiului, bogată, din mai multe straturi de şifon ce fluturau la fiecare mişcare dându-i un farmec romantic.

— Ei bine, hai să pornim! E timpul.

La discotecă s-au aşezat în jurul unei măsuţe rotunde, alături de ceilalţi.

Crissy a remarcat modul în care Jenny a reuşit să-şi facă loc alături de doctorul Von Meckling. Intenţiona să-l scoată din minţi pe bietul bătrânel, îşi spunea ea aşezându-se între Monika şi Rudy.

— Am comandat o sticlă de şampanie, a anunţat Rudy. Sper că vei bea şi tu, s-a adresat el către Crissy.

— Un strop.

Rudy a început să toarne în paharul lui Crissy.

— Atât! Te rogi Nu mai mult!

— Eşti sigură?

O privea cu interes.

— Din păcate, dacă beau mai mult de atât va trebui să mă duceţi pe braţe la cabină.

— Dacă te răzgândeşti…

Când toate paharele au fost umplute, Monika a toastat:

— Pentru Rudy, cel care ne-a oferit această minunată tradiţie!

— Să bem în cinstea lui la adăugat şi doctorul Von Meckling.

Toţi au ridicat paharele apoi au sorbit.

Crissy abia pusese paharul la loc pe masă când l-a văzut pe Valentin coborând de pe scaunul său de la bar şi pornind către ea.

— Dansezi? a întrebat-o el ajuns la masă.

— Desigur.

A însoţit-o pe ringul de dans şi au dansat împreună un foxtrot.

— Unde ai fost aseară? a dorit el să ştie. Mi-a părut rău că nu am putut dansa cu tine.

— Serios? Sunt convinsă că ai un număr impresionant de partenere. Te-am văzut dansând cu o mulţime de doamne.

— Da, dar nu este la fel ca atunci când dansez cu tine.

— Eşti un drăguţ.

— Prietena ta a fost aici. A dansat cu unul dintre ofiţerii de pe vapor.

— Da, mi-a spus.

— Totuşi, nu mi-ai răspuns la întrebare. Unde ai fost.

O privea cu un aer serios şi Crissy nu ştia cum să interpreteze atitudinea lui.

— Nu m-am simţit prea bine aşa că m-am culcat devreme.

— Sper că nu a fost ceva grav.

Părea uşor îngrijorat.

— Nu. Rău de mare sau un virus neînsemnat.

— Trebuie să ai grijă de tine. Nu vrem să ţi se întâmple ceva rău.

Spunând asta a strâns-o la piept cu priviri sfredelitoare.

Ciudat mod de exprimare... sau poate nu chiar atât de ciudat pe cât de străin pare modul în care a rostit cuvintele. Sinceritate absolută în glas. Şi privirile albastre, metalice. Felul în care m-a strâns la piept. A simţit un fior străbătând-o din cap până în picioare. Apoi, lăsându-se purtată pe ringul de dans, în braţele lui şi-a spus că felul ei de a gândi era cel puţin melodramatic. Valentin era de origine bulgară şi Monika îl considera lipsit de cultură, de educaţie, un primitiv. Poate că avusese dreptate când îi făcuse această descriere. Oricum, îl văzuse dansând cu o mulţime de femei ceea ce însemna că era atrăgător, se bucura de succes. Poate era un tip ceva mai ciudat.

Când dansul a luat sfârşit i-a cerut permisiunea să se mai bucure încă un dans de compania ei. Era vorba de o melodie mai alertă şi Crissy se bucura de faptul că astfel avea ocazia să-l urmărească mai bine pe Valentin. Era un

dansator experimentat, indiferent de stil. Când şi acest dans a luat sfârşit l-a rugat să-i acorde permisiunea să se odihnească.

— Nu se poate l Doar nu ai obosit chiar atât de rău?

Valentin părea îngrijorat cu adevărat.

— Mă simt bine, doar că trebuie să mă odihnesc. Nu trebuie să-ţi faci griji, Valentin.

— Dar chiar îmi fac.

I-a strâns mâna uşor.

— Vreau să te vedem într-o formă perfectă, gata pentru orice.

— Da, înţeleg.

Crissy îşi spuse că trebuie să fi fost vorba de modul în care percepea el limba engleză căci felul în care vorbea părea şi mai ciudat ca înainte. Accentul era slab dar felul în care folosea şi înţelegea vocabularul de bază nu se ridicau la nivelul pronunţiei.

— Mulţumesc mult, a spus el conducând-o la masă, după care s-a îndepărtat fără niciun alt cuvânt ca şi în noaptea precedentă.

— Dansator perfect, a remarcat Monika, dar hainele sunt jalnice.

— Ce vrei să spui?

Crissy credea că acesta era cât se poate de atent cu ţinuta şi hainele sale.

— N-ai observat? a întrebat-o Monika surprinsă.

Ţinea în mână unul dintre evantaiele sale şi îl

flutura cu nervozitate.

— Nu. Nu înţeleg la ce te referi.

— Scumpa mea! Curând tot ceea ce poartă va ceda la cusături, şi hainele acestea nu sunt cea mai potrivită ţinută pentru el.

Monika vorbea cu indulgenţă, aşa cum te adresezi unui copil.

— Priveşte-l! Stă pe scaunul de la bar şi vorbeşte cu acea cântăreaţă de origine română – oribilă creatură – cu părul acela negru ca iadul. Pantalonii sunt cu puţin mai scurţi decât ar trebui. Am dreptate? Sacoul este în mod cert mult prea strâns pe trup. Şi cravata este demodată. Pantofii… ei bine sunt cu totul nepotriviţi.

Crissy îşi îndreptase privirile către bar şi îl studia din priviri pe Valentin şi hainele acestuia. Era prins într-o conversaţie înflăcărată cu Petronella, cântăreaţa românca, aşa încât nu era conştient de faptul că era urmărit îndeaproape. Pantalonii erau într-adevăr doar puţin mai scurţi decât ar fi trebuit şi sacoul era şi el mult prea strâmt. Cravata, demodată, constituia totuşi un obiect vestimentar pe care Crissy îl încadra în categoria eforturilor lui Valentin de a realiza un anume stil, o nuanţă de ironie sau o dovadă de înţelepciune. Pantofii făceau parte din aceeaşi categorie. Despre ce era vorba oare?

— Priveşte-l Jen şi doctorul Von Meckling dansează, şi-a arătat Crissy uimirea.

— Da. Au mai dansat două sau trei dansuri

împreună. Chiar şi unele ceva mai sălbatice. Desigur, el dansează mai mult pe loc. Presupun că la vârsta lui lucrul acesta poate fi privit ca un triumf.

— Cred că este minunat.

— Vezi cum o ţine? Atât de aproape. Pun pariu că împieliţatul a luat o pastilă de Viagra cu şampanie şi şi-o freacă de Jenny chiar sub ochii noştri.

Crissy mai avea puţin şi leşina din pricina hohotelor de râs în vreme ce Monika zâmbea cu toată gura şi în priviri îi jucau luminiţe şirete.

— Bună seara, s-a auzit o voce cunoscută, chiar în spatele lor.

Amândouă s-au întors şi Crissy a încetat să mai râdă.

— Doctor Santo! Ce plăcere!

— Plăcerea este de partea mea! Mă bucur să vă revăd doamnelor.

Monika flutura genele încântată, deşi efortul era deosebit având în vedere cantitatea de fard.

— Dansezi? s-a adresat el lui Crissy.

— Cu multă plăcere.

A remarcat privirile Monikăi ce se plimbau de la ea la Luca şi în direcţie inversă dar mai vrâsnica doamnă nu spunea nimic.

Luca a condus-o către ringul de dans şi apoi a luat-o în braţe, în acordurile unei melodii lente.

— Mă bucur să te am alături.

— Şi mie îmi face plăcere că te afli aici şi că

m-ai invitat la dans.

Luca a zâmbit dar a rămas tăcut în vreme ce o conducea pe ringul de dans cu o graţie uimitoare.

— Credeam că nu eşti un adevărat dansator.

— Nu sunt un dansator. Oricum nu sunt la fel de priceput ca unii dintre cei din jur.

— Eşti minunat.

Crissy a zărit-o pe Jenny în timp ce aceasta încerca să-i vadă mai bine pe ea şi pe Luca, ridicându-se pe vârfuri şi privind peste umărul doctorului Von Meckling. i-a zâmbit lui Jenny şi aceasta a ridicat o sprânceană cu un aer întrebător. Luca a purtat-o într-o altă direcţie aşa încât Jenny şi doctorul au dispărut din câmpul ei vizual.

Au dansat încă un dans şi apoi Luca a invitat-o la masa lui.

— Am venit împreună cu alţi ofiţeri. Căpitanul se află şi el cu noi. Nu vrei să luăm o masă împreună?

— Ba da, dar trebuie să-mi iau poşeta. Am lăsat-o la masă.

S-au oprit la masa unde Monika şedea singură, fluturând evantaiul. Le-a zâmbit cu toată gura.

— Rămâi cu noi doctore?

— Mi-ar face plăcere, dar mai întâi vom merge la altă masă, apoi vom reveni.

Crissy şi-a luat poşeta.

— Pe curând.

Monika i-a urmărit din priviri şi i-a salutat,

fluturându-şi mâna. Cei doi s-au pierdut în mulţimea de dansatori şi în întunericul din discotecă. Oricum, expresia iritată şi nemulţumită a fost înlocuită rapid de zâmbetul pe care îl purta permanent pe chip atunci când se afla în public.

Luca a condus-o către un colţ întunecat unde pe banchetă nu se afla nimeni. Se aflau chiar sub arcada ferestrei. Crissy s-a strecurat pe banchetă, în spatele mesei şi Luca a luat loc alături de ea.

— Aşa este mai bine. Departe de lumini şi mai ales de zgomot.

— Da. Poate chiar vom reuşi să purtăm o conversaţie, a fost el de acord.

O tânără s-a apropiat de ei pentru a lua comanda.

— Ce doriţi?

— Apă, a răspuns Crissy. Am băut deja şampanie, aşa încât ar trebui să mă opresc.

Luca a dat comanda pentru o sticlă mare cu apă minerală.

— Tu trebuia să-ţi iei ceva de băut.

— Ţi-am mai spus că nu sunt un mare băutor şi am luat deja un pahar mare cu vin alb la cină. Trebuie să fiu pregătit în cazul în care apare o urgenţă.

— Se întâmplă ades?

— Nu tocmai, dar se întâmplă. Pe vas sunt o mulţime de persoane vârstnice aşa că, în mod inevitabil, apar probleme.

— Cum ar fi?

— Atacuri de cord, cerebrale, căderi urmate de fracturi serioase. Toată gama de probleme, de la simple răceli, la decese.

— Nu mi-ar fi trecut prin minte astfel de lucruri. Şi ce se întâmplă dacă apare un deces?

— Există o morgă pe vas. Cadavrul este debarcat în primul port şi apoi este urcat în avion şi dus acasă. Nu crezi că ar trebui să schimbăm subiectul? a întrebat el zâmbind.

— Presupun că este fascinant. Trist, întunecat, dar fascinant. Şi să nu uităm că este o parte din ceea ce faci tu şi sunt interesată de asta. Tu eşti o persoană interesantă pentru mine.

— Şi eu simt la fel. De ce nu-mi spui câte ceva despre tine?

— Ce doreşti să ştii?

— Totul.

— Nu cred că viaţa mea ţi-ar putea părea interesantă. Sau cel puţin nu la fel de atrăgătoare ca a ta.

— Cred că ai fi surprinsă dacă ai afla. Hai, nu mai ezita şi vorbeşte-mi despre tine.

Chelneriţa le-a adus apa minerală şi două pahare cu lămâie. După ce a turnat apa a plecat şi Luca a îndemnat-o pe Crissy:

— Acum, vorbeşte-mi despre tine!

Crissy i-a povestit despre copilăria şi familia ei, despre anii de şcoală şi despre munca ei, lăsând deoparte o mulţime de amănunte, cele mai multe detalii neplăcute. O asculta cu atenţie,

întrerupând-o din când în când cu întrebări sau cerându-i amănunte. După un timp, şi-a aşezat braţul pe umărul ei, cu un gest tandru care o făcu pe Crissy să se simtă protejată, apărată de tot ceea ce era neplăcut în lume. Când a încheiat, el i-a mai pus o serie de întrebări, dornic să ştie cât mai multe lucruri despre ea.

La rândul său, Luca i-a povestit despre părinţii săi aflaţi în Florenţa. Tatăl său, medic italian, era o persoană retrasă, dar totodată un om extrem de ocupat din punct de vede profesional şi dornic să deţină controlul atunci când era vorba despre viaţa fiului său. Mama sa, de origine americană, îşi întâlnise soţul pe vremea când erau amândoi studenţi în Anglia. Ea lucra ca restaurator de tablouri în Florenţa şi îşi adora fiul. Luca avea şi o soră mai mare, care locuia în zona rurală, în apropiere de Siena. Când a terminat de vorbit despre trecutul său, poveste ce era presărată cu tot soiul de întâmplări hazlii despre familia şi prietenii săi, Crissy l-a întrebat care-i erau planurile de viitor.

Privirile lui întunecate au prins să strălucească asemenea apelor adânci. Privindu-l, Crissy îşi spunea că avea în mod cert cei mai frumoşi ochi de alcov. Dorea să se facă plăcută, să-i îndeplinească orice dorinţă.

— Vreau să mă căsătoresc. Să mă aşez la casa mea. Dacă se poate să întemeiez o familie. Un copil sau poate zece. Nu contează numărul.

Crissy încuviinţă din cap în semn că înţelegea.

— La ţară sau la oraş, dar neapărat aproape de apă. Iubesc apa şi îmi place să înot. Ador soarele. În Italia sau în Statele Unite. Şi-mi doresc să lucrez pe cont propriu. Dacă nu se poate nu mă deranjează să lucrez şi cu alţi medici. Îmi doresc să fiu un medic de familie aşa cum existau pe vremuri şi nu un medic într-un spital uriaş.

Apoi zâmbind şi privind-o intens a adăugat:

— Şi în acest moment te doresc pe tine.

Crissy a simţit inima oprindu-i-se pentru o clipă, apoi a început să-i bată nebuneşte. Mărturisirea lui o luase prin surprindere. Era uluită. Rămăsese fără cuvinte.

— Ştiu că este prea devreme.

— M-ai luat prin surprindere.

Îşi dădea seama că o înspăimântau propriile sentimente, dar în acelaşi timp îşi dorea să se culce.cu acest bărbat. Căldura şi fumul din discotecă deveniseră brusc sufocante şi ritmul sacadat al muzicii îi părea un ciocan atacându-i tâmplele, împiedicând-o să gândească. Trebuia să părăsească acel loc.

— Am nevoie de aer.

— Hai să mergem afară, pe punte. Doar dacă nu vrei să rămâi singură.

— Oh, nu. Nu asta am vrut să spun. Doar am nevoie de aer proaspăt. Asta-i tot.

A luat-o de mână şi au pornit către ieşire evitând ringul de dans. Niciunul dintre ei nu era

conştient de privirile care i-au urmărit până când au părăsit discoteca. Când au ajuns pe coridor, Crissy a inspirat adânc.

— Pe aici! a îndemnat-o Luca. Nu e lume multă şi vei avea aer din belşug.

Spunând acestea a deschis uşa către punte şi i-a făcut loc să treacă.

Vântul răcoros bătea cu putere şi-i ridică fusta lui Crissy. Aceasta râdea şi încerca să o ţină pe lângă trup, dar în cele din urmă a renunţat văzând că eforturile sale erau inutile. Luca o cuprinse protector pe după umeri şi s-au îndreptat către balustradă unde au rămas un timp privind marea.

— Vrei să ne retragem într-o zonă protejată împotriva vântului?

— Nu. Este minunat aici şi nu-mi pasă dacă mi se udă părul sau rochia.

Luca a strâns-o mai aproape şi s-a bucurat simţind căldura trupului puternic. A sărutat-o pe creştet şi Crissy a ridicat privirile către el. i-a zâmbit cuprinzând-o în braţe şi căutându-i buzele. S-au sărutat mai întâi reţinut, sfielnic, dar curând pasiunea s-a dovedit copleşitoare şi s-au abandonat dorinţei, limba lui bucurându-se de dulceaţa ei. Mâinile îi mângâiau spatele, apoi au coborât cuprinzându-i fesele şi apropiind-o cât mai mult de el. Gemea şi Crissy a simţit dorinţa lui. Tremura în braţele lui şi se agăţa de el, în vreme ce buzele lui se plimbau pe gâtul ei, pe păr şi pe obraji.

— Este minunat. Mă faci să mă simt minunat.

Limba lui aluneca pe gât ca o adiere şi Crissy gemea de plăcere, excitată de aroma trupului său care chiar şi în aerul nopţii, în mijlocul mării se dovedea afrodiziac. Pasiunea lui pe care o simţea din plin pe trupul ei o stârnea şi mai tare. Şi-a coborât buzele atingându-i sânii prin mătasea fină, ridicându-i pentru a-i simţi cât mai aproape.

Pe sub materialul mătăsos, Crissy simţea sfârcurile întărindu-se sub mângâierile lui şi mâinile ei au coborât de-a lungul coapselor bărbatului, din dorinţa de a-l trage cât mai aproape de ea. Îşi dorea mai mult ca orice să poată să-i smulgă hainele de pe el şi să scape de rochia pe care o purta. Buzele lui Luca au revenit asupra buzelor ei şi mâna i-a alunecat pe sub rochie, plimbându-se de-a lungul coapsei. Crissy simţea picioarele devenind tot mai moi, era tot mai neajutorată în momentul în care degetele lui au început să mângâie triunghiul aflat între coapse. Respiraţia lui era tot mai grea şi a gemut când degetele lui s-au umezit atingându-i doar lenjeria.

— Dumnezeule!

Uşor i-a tras ciorapii în jos.

Crissy torcea ca o pisică când mâna lui i-a atins trupul gol şi apoi a gemut când degetul lui a pătruns-o.

— Luca… eşti… este minunat…

Luca gemea şi gâfâia într-un mod aproape

dureros. Crissy îşi coborâse mâna între coapsele lui şi-l mângâia peste pantalonii albi ai uniformei. Gemea şi se trăgea tot mai aproape de el, fără ca degetul lui să-şi întrerupă explorarea acelui loc secret, aflat între coapsele ei.

Deodată, s-au auzit hohote de râs şi glasuri vorbind tare. Amândoi au tăcut şi au rămas nemişcaţi, unul în braţele celuilalt.

Luca şi-a coborât privirile asupra ei, zâmbind:

— Poate vor merge mai departe, a murmurat.

— Sper, a zâmbit şi Crissy lăsându-şi capul pe pieptul lui.

Au rămas neclintiţi aşteptând ca petrecăreţii, foarte beţi de altfel după cum sunau glasurile şi hohotele de râs, să treacă dincolo de uşile batante. În cele din urmă şi-au dat seama că de fapt era un lung şir de dansatori de conga, ce porniseră din discotecă şi ajunseseră până pe punte.

În ciuda sentimentului de frustrare faţă de cele întâmplate, Crissy şi Luca au izbucnit în râs, conştienţi de faptul că le-ar fi fost imposibil să se bucure de linişte pentru o vreme. Şi-au aranjat hainele cu discreţie şi au reluat atitudinea ce dovedea interes faţă de spectacolul nocturn oferit de mare.

Au rămas alături, umăr la umăr, dar hărmălaia făcută de mulţimea de dansatori făcea orice încercare de conversaţie imposibilă. În cele din urmă au părăsit balustrada şi au pornit către zona acoperită a punţii, refuzând cu un zâmbet invitaţia

de a se alătura dansatorilor.

— Am putea să mergem pe puntea unde se află piscina. La această oră este posibil să fie pustie, a sugerat Luca în şoaptă strângându-i uşor mâna.

Când au ajuns la piscină au fost surprinşi să vadă că multe dintre şezlonguri erau ocupate şi pasagerii care aleseseră acel loc pentru a admira cerni nopţii şi marea, vorbeau încetişor, schimbau opinii şi beau.

— La naiba! Pe vasul acesta nu se doarme niciodată. Mi-ar plăcea să ne putem retrage în spaţiul rezervat personalului, dar nu-mi pare o idee strălucită. Mâine întregul echipaj numai despre asta ar vorbi.

S-au sprijinit de balustradă, într-un loc mai retras şi au continuat conversaţia.

— Am putea să mergem în cabina mea. Cel puţin aşa cred. Niciodată nu ştii ce-i trece prin minte lui Jenny. S-ar putea să se afle acolo, chiar acum, în compania unui bărbat. Nu poţi ştii.

— Nu cred că ar fi o idee prea bună.

— Am auzit că nu este permis să aveţi relaţii foarte strânse cu pasagerii.

— Totuşi, se întâmplă, dar nu vreau ca tu să devii subiectul de bârfă şi glumă printre membrii echipajului.

— Ce vrei să spui?

— Oamenii din echipaj vorbesc dauna de alta şi chiar fac schimb de opinii cu unii dintre

pasageri, cei cu care sunt în relaţii mai apropiate şi se vorbeşte într-un mod peiorativ. Aşa cum o fac pe seama acelei americane în compania căreia te-am văzut mai devreme, care a poposit în cabina lui Manolo, unul dintre ofiţeri. Oamenii de pe vas formează o comunitate mică, dar strâns unită.

— Vorbeşti despre Jenny. Este prietena mea şi călătorim în aceeaşi cabina.

— N-am vrut să o vorbesc de rău, dar nu-mi place ideea de a te vedea subiect de bârfă şi glume proaste.

— Aha! Deci au început să vorbească despre Jenny.

— O prostie, bineînţeles, dar toţi tipii încreadă să o facă acum cu ea. Nu cred că tu-ţi doreşti asta.

— Nu, în mod sigur.

— Şi eu am gândit la fel şi nici nu mi-ar plăcea o astfel de situaţie pentru tine. M-ar scoate din minţi.

A luat-o de mână, oftând:

— Hai să mergem în partea din faţă a punţii. De obicei nu se află nimeni acolo.

— De acord. Hai să încercăm.

Au ocolit zona barului şi au ieşit pe o uşă ce se deschidea spre o parte a punţii, total pustie în acel moment. Luca a luat un pat pentru plajă şi l-a deschis.

— Iată, poţi să stai aici, a invitat-o pe Crissy.

S-a aşezat, şi-a scos pantofii şi apoi s-a întins pe pat. Când a observat că Luca dorea să i se

alături s-a retras făcându-i loc. Luca s-a întins alături de ea privind-o intens.

— Eşti atât de frumoasă!

S-a aplecat şi a sărutat-o.

— Şi tu eşti minunat!

Şi-a aşezat mâna pe capul lui, trecându-şi degetele prin părul bogat.

S-au sărutat îndelung. Buzele şi limba lui Luca se plimbau agale către urechi, apoi de-a lungul gâtului. A început să-i mângâie sânii şi Crissy a simţit din nou acea dorinţă nebună de a se abandona în braţele lui. Voia să i se dăruiască şi-l dorea cu pasiune. Când mâna i-a alunecat sub rochie şi a urcat către coapsele ei, Crissy şi-a desfăcut uşor picioarele, dornică să-l simtă în ea. S-a ridicat uşor de pe pat şi Luca i-a scos lenjeria. S-au sărutat din nou şi degetul lui a pătruns-o. Crissy a gemut şi s-a strâns mai aproape de el şi apoi a simţit cum un al doilea deget o pătrundea. Gemând şi-a coborât o mână între coapsele lui. Luca şi-a schimbat poziţia pe pat şi atunci Crissy a simţit cât era de excitat.

Înnebunită de dorinţă şi-a dat seama că era hotărâtă să plătească orice preţ pentru a-l avea cu totul.

Luca gâfâia. Pasiunea lui atinsese punctul în care nu mai exista cale de întoarcere atunci când a simţit degetele lui umezite de dorinţa ei.

Brusc s-a ridicat şi a luat-o de mână spunând:

— Vino cu mine.

Crissy s-a ridicat şi şi-a luat lucrurile în grabă. Au pornit către o scară metalică ce ducea către zona aflată în jurul coşului navei. Un lanţ atârna de-a lungul căii de acces, dar Luca l-a scos din cârlig şi a lăsat-o pe ea să treacă după care a urmat-o şi a pus lanţul la loc.

— Sus! în vârful scărilor a luat-o din nou de mână şi a condus-o pe o mică punte aflată în spatele coşului uriaş.

— Nimeni nu vine aici sus.

A îmbrăţişat-o şi a sărutat-o cu pasiune mai înainte de a-i trage fermoarul rochiei. Continua să-i sărute gâtul şi buzele lui i-au mângâiat mai apoi spatele gol. A ajutat-o să se aşeze pe punte, apoi s-a întins alături de ea. A îmbrăţişat-o şi apoi i-a scos rochia, eliberându-i umerii şi braţele. Sânii albi străluceau în lumina lunii. Buzele lui au coborât asupra lor.

— Eşti perfectă, a şoptit.

Crissy simţea fiori străbătându-i trupul şi i-a desfăcut cureaua pantalonilor apoi a deschis nasturii. Era excitat şi când l-a atins, Luca a gemut:

— Dumnezeule!

Crissy l-a simţit fremătând sub atingerea ei, dar continua să-l mângâie. Luca a tras-o către sine. Era nerăbdătoare să-l simtă în adâncul fiinţei sale. Luca şi-a ascuns chipul între sânii ei, sărutându-i, plimbându-şi limba pe sfârcurile tari. Crissy şi-a ridicat fusta şi el şi-a schimbat poziţia

pentru a fi cât mai aproape de ea. îl simţea tare, fremătând lipit de triunghiul dintre coapsele ei şi îşi spunea că era posibil să aibă un orgasm, chiar mai înainte ca el să o pătrundă.

Când l-a simţit pătrunzând-o a scos un ţipăt uşor.

— Luca! Eşti minunat! E perfect!

Luca a pătruns-o şi mai adânc apoi a ajutat-o să se întindă pe spate, rămânând în tot acest timp deasupra ei, fără a-şi lăsa greutatea asupra ei pentru a nu o face să se simtă neplăcut, din pricina durităţii materialului din care era făcută puntea. Încet a început să se mişte în trupul ei, şi după câteva mişcări a pătruns-o până la capăt.

Crissy se temea de parcă nu reuşea să-l facă să se simtă bine, dar îl dorea şi restul nu mai avea nicio importanţă. L-a tras către ea, dorinţa făcând-o să lase deoparte orice alte gânduri. Luca se mişca încet înainte şi în afară până când Crissy a simţit brusc contracţiile şi valuri de plăcere au invadat-o.

Tulburat, excitat şi stăpânit de aceeaşi dorinţă, Luca a scos un geamăt prelung şi trupul său s-a încordat eliberându-se apoi, cotropind-o valuri de pasiune.

— Da, dai Dumnezeule! Da!

A tras-o pe o parte şi au rămas unul lângă celălalt. Şi-a trecut buzele prin părul ei, apoi i-a sărutat chipul, trăsătură cu trăsătură.

Crissy încerca să-şi recapete respiraţia,

bucurându-se de acest moment de intimitate. Se simţea împlinită cum nu se mai întâmplase vreodată şi era convinsă că nimeni, niciodată nu o făcuse să atingă astfel de culmi ale dorinţei şi plăcerii. Gândurile ei au zburat către Tom Gentry şi la sentimentele trăite în acea noapte pe care o petrecuseră împreună, dar în adâncul fiinţei sale o voce îi spunea că lucrurile stăteau altfel în acel moment. Luca se purtase cu ea minunat fără să pară calculat sau să-i dea sentimentul că o manipula. Avea o puritate, o inocenţă care-i păreau lui Crissy absolut naturale, fără urmă de prefăcătorie.

— La ce te gândeşti? i-a şoptit sărutând-o.

— La cât de bine m-ai făcut să mă simt.

— Este un vis împlinit? Pentru mine este, Crissy.

— Da, şi pentru mine. Un vis devenit realitate.

A început să o sărute din nou şi Crissy i-a răspuns, dornică să se convingă de sentimentele pe care le nutrea pentru el, să creadă în efectul magic al acelei nopţi.

După o vreme s-a retras din braţele lui.

— Riscăm să fim descoperiţi aici în zori, dacă vom continua astfel.

— Ştiu dar nu mă pot abţine, a zâmbit el.

Plimbându-şi un deget de-a lungul chipului său, Crissy l-a îndemnat:

— Cred că este cazul să pornim către cabinele noastre. Vrei să mă ajuţi să-mi închid rochia?

— Desigur. O clipă.

S-a ridicat, şi-a aranjat ţinuta şi apoi a ajutat-o să-şi îmbrace rochia.

Au coborât treptele metalice ajungând pe puntea de dedesubt, pustie în acel moment. Crissy s-a încălţat şi mână în mână au pornit către puntea pe care se afla piscina. Câţiva pasageri se mai aflau încă acolo privind cerul înstelat. A condus-o la cabină şi acolo a luat-o în braţe sărutând-o cu pasiune.

— Sper că te vei distra mâine. Ne revedem după ce vei urca la bord, la Nisa.

— Abia aştept.

— Noapte bună, i-a urat Luca sărutând-o din nou.

Îi era greu să se despartă de ea.

— Noapte bună, Luca.

El a pornit de-a lungul coridorului apoi a cotit către casa scărilor. Crissy a descuiat şi a intrat în cabină. Jenny nu era acolo fapt care o făcea să se simtă bine. Era dornică să împărtăşească cuiva experienţa trăită, dar nu era sigură de atitudinea lui Jenny. Aceasta ar fi privit totul drept un exerciţiu sexual şi nimic mai mult. În timp ce se dezbrăca şi se pregătea pentru culcare un gând i-a trecut prin minte. Şi-a dat seama că nu o auzise niciodată pe Jenny mărturisind că era îndrăgostită. Nici măcar despre fostul ei soţ nu vorbise astfel. Bărbaţii erau jucării pentru Jenny.

S-a urcat în pat şi a stins lumina. Era încă

stăpânită de o dulce ameţeală. Niciodată nu-şi imaginase că o noapte ar fi putut să producă o schimbare totală. Totdeauna se temuse că soarta îi rezervase un viitor comun, că avea să trăiască până la sfârşitul vieţii fără să-şi dea seama ce înseamnă cu adevărat bucuria de a trăi. Temerile îi fuseseră nefondate. Destinul îi rezervase o întâlnire şi numele celui pe care îl rezervase pentru ea, era Luca.

Georgios Vilos aflat în apartamentul său elegant din Kifissia, păşea în sus şi în jos de-a lungul bibliotecii. S-a oprit o clipă şi şi-a şters broboanele de sudoare care-i apăruseră pe frunte.

La naiba! Era iritat de felul în care trupul său răspundea la situaţia de tensiune prin care trecea. Sudoarea nu contenea să-i apară pe frunte şi trăia un sentiment de oboseală cumplită.

S-a îndreptat către scaunul aflat în spatele biroului şi s-a aşezat. A căutat printre telefoanele mobile aliniate pe birou.

Dumnezeule! S-a ajuns şi la asta. Trebuie să dau de Mark şi să-i cer să coboare de pe vasul blestemat.

Când a ridicat telefonul a observat cum îi tremură mâinile ceea ce l-a enervat şi mai tare. *Este timp din belşug. Mark va fi bine. Va fi foarte bine.* A respirat adânc şi a deschis telefonul apoi a format numărul. În ciuda tremurului, degetele sale nu au greşit niciuna dintre tastele minuscule ale telefonului.

A început să sune. A sunat de trei ori. De patru. De cinci. Şase. Şapte. Opt. *La naiba!* De zece ori. De douăsprezece ori. *Nimic.*

Nimic. Mark nu răspundea deşi îi promisese că o va face, ori de câte ori avea să-l sune. Ce era de făcut? Georgios Vilos a aşteptat să se deschidă căsuţa vocală a fiului său şi când vocea robotului a fost activată, aproape că a ţipat trimiţând mesajul:

— Mark! Mark! ai promis să răspunzi la telefon. Sună-mă imediaţi Imediat!

A închis telefonul furios şi l-a aruncat pe birou. *Ce face? De ce se poartă astfel acest căcat cu ochi? De ce? De ce?*

Georgios Vilos s-a ridicat brusc şi a reînceput patrularea făcând să răsune pardoseala din marmură. *Blestematul! Tâmpitul! De ce-mi face asta?* Ar fi dorit numai să pună mâna pe fiul său şi să-l bată până îi bagă minţile în cap. Era la fel ca şi mama lui. Nu te puteai baza pe ei. Nu îi puteai ţine sub control. Şi mai ales erau nerecunoscători.

Georgios Vilos s-a îndreptat către măsuţa pe care se aflau băuturile şi şi-a turnat un pahar de uzo. A luat o gură zdravănă din băutura tare, cu aromă de chimen apoi a aruncat paharul izbindu-l de pardoseală cu atâta furie încât cioburile au zburat în toate direcţiile.

Explozibilul se afla în apartamentul lui Mark. Chiar sub nasul său. Nebunul care avea să-l amorseze nu avea nici cel mai mic respect pentru viaţa omenească indiferent cui aparţinea, deci

inclusiv cea a lui Mark.

A pornit din nou către birou. A luat telefonul, a format numărul şi l-a lăsat să sune. La fel ca şi mai înainte a sunat fără ca cineva să răspundă. Georgios Vilos era pe punctul de a exploda de furie.

De ce? De ce-mi face asta? Fiul meu! Propriul fiul.

Capitolul zece

— Iisuse! Picioarele mele! Abia merg!

Tânguiala a trezit-o pe Crissy, dar era atât de nedumerită încât cu greu îşi dădea seama despre ce era vorba. Tot ce înţelegea era faptul că dintr-un anume motiv, Jenny era supărată. S-a ridicat încet în capul oaselor şi a privit către patul alăturat. Jenny şedea pe marginea patului, încă purtând toaleta elegantă şi sexy din seara precedentă. Părul îi era ciufulit şi machiajul arăta îngrozitor. Un picior îl avea sprijinit de genunchiul opus şi îşi studia talpa de parcă era vorba de un specimen biologic de o mare raritate. Crissy a privit-o un timp, apoi a atins-o uşor cu degetul. Jenny a tresărit.

— Iisuse!

— Ce-i Jen? Ce s-a întâmplat?

— La naiba! Nu pot să cred!

— Ce nu poţi să crezi?

Crissy se trezise complet. Şi-a privit ceasul de

mână aflat pe noptieră. Era ora şapte.

— Picioarele mele. Blestematele de picioare.

Cu mare atenţie şi-a lăsat piciorul pe podea şi l-a examinat pe celălalt.

— Am fost în fruntea unui dans conga azi-noapte şi am dansat nebuneşte în zona în care pardoseala este acoperită cu mochetă şi apoi pe punte. Astea două la un loc mi-au nenorocit picioarele! Mi le-au ars pur şi simplu! De abia pot să merg!

— Este chiar atât de rău?

Crissy a dat la o parte pătura cu care era învelită, s-a ridicat din pat şi s-a apropiat pentru a vedea mai bine despre ce era vorba. Tălpile lui Jenny erau mai mult de culoare roşiatică decât rozacee aşa cum ar fi trebuit să fie, dar altfel nu existau motive de îngrijorare.

— Doare ca naiba, s-a plâns Jenny.

— Îmi pare rău, draga mea. Cum te pot ajuta? Dacă le ţii în apă rece şi te ungi cu o cremă mai grasă? Ce zici?

Jenny i-a aruncat o privire cum numai la un nebun te uiţi.

— Ce vrea să-nsemne asta? Vreun vechi remediu vietnamez?

Jignită de remarca ei şi nedumerită totodată, Crissy a răspuns cu glas calm:

— Nu ştiu nimic despre medicina populară vietnameză, dar m-am gândit că de vreme ce te plângi că te ard, apa rece ar putea fi remediul

potrivit ca şi un unguent. Nu ştiu dacă asta este rezolvarea, dar poţi încerca.

— Ce tâmpenie! Trebuie să mă duc la doctor.

— Infirmieria se deschide la ora opt. Vrei să te ajut să ajungi acolo?

— Nu, sunt în stare şi singură să mă descurc. Mulţumesc.

Jenny era o persoană veselă, amabilă şi bine dispusă, de aceea atitudinea ei agresivă constituia o surpriză pentru Crissy care îşi spunea că durerea trebuie să fi fost de vină.

— Ştiu că poţi să ai grijă de tine şi singură, dar am încercat să-ţi fiu de folos.

Jenny şi-a lăsat piciorul pe podea şi a oftat.

— Arăt ca naiba şi sunt mahmură. N-am închis un ochi toată noaptea.

— N-ai dormit deloc? s-a mirat Crissy.

— Nu. M-am distrat cu un grup din Montreal şi abia m-am întors acum câteva minute. Unii dintre oameni nu se culcă devreme pentru a se scula cu noaptea în cap, a adăugat ea privind-o pătrunzător pe Crissy.

— Am vrut să mă odihnesc înainte de excursia de azi. Va fi una lungă. Mai mult de zece ore.

Jenny a fluturat mâna de parcă spusele lui Crissy erau lipsite de importanţă.

— Eu nu merg. Rămân pe vas.

— Păcat. O să-ţi simt lipsa, dar poate e mai bine aşa pentru picioarele tale.

La micul dejun, Crissy a încărcat o tavă cu

mâncare la restaurantul cu autoservire şi apoi a ieşit pe punte în căutarea unei mese. A avut noroc şi a găsit o masă liberă. Nimeni nu i s-a alăturat astfel încât s-a bucurat în linişte de frumuseţea mării, de aerul răcoros, de soare şi de cerul senin. Păsările se învârteau în cerc deasupra vasului şi a zărit şi câteva bărci în depărtare. Deodată a simţit vasul încetinind. Se vedea uscatul aşa că s-a ridicat şi s-a îndreptat către balustradă.

Dealurile de pe coasta Liguriei se aflau chiar acolo, în depărtare şi erau punctate din loc în loc de vile şi construcţii mari cu apartamente. De-a lungul coastei se aflau hoteluri şi în spatele acestora ceea ce trebuie să fi fost centrul de afaceri din San Remo. Oraşul arăta minunat, coborând până la mare. Crissy a făcut câteva fotografii în vreme ce vasul se îndrepta către port. Când în sfârşit ancora a fost aruncată, a pornit împreună cu alţi pasageri către puntea doi de unde urma debarcarea.

După ce a trecut prin zona de securitate, s-a îndreptat către autocarele care aşteptau, căutându-şi prietenii din priviri. Părul argintiu al Monikăi nu era de văzut, dar curând a zărit-o pe Mina care flutura mâna în direcţia ei.

Rudy ne-a ocupat locuri.

— Mulţumesc.

— Te-ai distrat azi-noapte? a întrebat-o Mina cu un zâmbet şiret.

— Da.

În ciuda a tot ceea ce gândea, nu a putut să nu zâmbească.

Mina a izbucnit în râs.

— Mă bucur. E un tip formidabil. Atât de atrăgător. Sexy.

— Da, este foarte drăguţ, pe lângă toate celelalte.

— Excelent. Am observat adesea că bărbaţii chipeşi nu sunt neapărat şi plăcuţi. Evident, Rudy este excepţia de la regulă.

— Chiar este. Şi asta este excelent.

— Touché! a izbucnit Mina în râs.

Apoi, atenţia i-a fost atrasă de mulţimea de turişti care continua să coboare de pe vas.

— Perfect, iată-l şi pe doctorul Von Meckling. Ceilalţi s-au urcat deja în autocar. Am să-l aştept, dar tu poţi urca dacă doreşti.

Crissy a urcat în autocar şi i-a zărit pe Monika şi pe Rudy.

— Aici! a strigat Monika. la loc alături de mine, scumpa mea.

Apoi, luându-i braţul cu un gest prietenos a spus:

— Aseară ţi-am simţit lipsa după ce ai dispărut împreună cu tânărul acela minunat.

— Îmi pare rău, dar simţeam nevoia să plec din fumul şi zgomotul de la discotecă.

— Este italian, să ştii. Asta poate însemna o mulţime de lucruri neplăcute pentru tine.

— De ce?

Crissy era uluită şi nedumerită de un astfel de comentariu.

Mina şi doctorul Von Meckling au sosit şi ei şi i-au salutat pe ceilalţi, ocupându-şi locurile. Crissy a repetat întrebarea:

— De ce?

— În mod sigur trebuie să ştii cum sunt italienii. Amante. Toţi au amante, scumpa mea. Toţi sunt plini de ei şi au o singură preocupare: propria înfăţişare. Şi sunt romano-catolici, a adăugat în şoaptă, dar nu aşa ca noi, austriecii. Primitivi. Cea mai rea specie de primitivi atunci când vine vorba de biserică.

Crissy se abţinea cu greu să nu izbucnească în hohote de râs. Oare nu rostise Monika acelaşi gen de vorbe referitor la Valentin şi la bulgari. Oare nu exista nicio altă persoană, un bărbat demn de atenţie care să nu fie austriac? Sau de origine germană? se întreba dacă Monika chiar credea ceea ce spunea sau pur şi simplu încerca să o ţină departe de bărbaţi pentru a se bucura din plin de compania ei.

— Monika, Luca este un bărbat drăguţ, civilizat. Este doctor, pentru Dumnezeu!

— Doctori Asta-i şi mai rău. Un doctor de vapor până în măduva oaselor. Vreau să-ţi pun o întrebare: Dacă erai o persoană decentă, un doctor serios ai fi pierdut vremea lucrând pe un vapor? Nu cred.

— Ei bine, mi-a făcut plăcere compania lui, dar

asta nu înseamnă nimic altceva. Cred că este un tip inteligent. Tatăl său este medic în Florenţa şi mama este de origine americană. Restaurator de obiecte de artă. Şi să ştii că nu are de gând să practice medicina pe vapor până la adânci bătrâneţi. A considerat această muncă drept un prim pas şi din dorinţa de a vedea o parte din lume.

— *Gottin Himmel,* dar ştii o mulţime de lucruri despre el. Fii atentă! Am auzit o groază de zvonuri pe seama lui.

— Ce fel de zvonuri?

— O, tot felul de lucruri. Un afemeiat, un mare crai. Şi se pare că… are… să spunem… gusturi exotice.

— Ce tot spui?

— Mă refer la înclinaţiile lui sexuale. Foarte ciudate!

Crissy nu putea să rămână liniştită auzind toate acestea şi se întreba ce voia Monika să spună. Luca nu părea să aibă niciun fel de gusturi exotice, aşa cum îi dădea Monika de înţeles şi totuşi îşi dădea seama că nu ştia prea multe lucruri despre el. Poate că în noaptea petrecută împreună se abţinuse având în vedere că era pentru prima oară când aveau o relaţie intimă. Simţea un val de disperare aruncându-se asupra ei. Oare era adevărat tot ceea ce-i spusese Monika?

Jenny era încântată că se ocupase în amănunt

de trupul său mai înainte de a pleca în croazieră. Pe lângă toată seria de tratamente cosmetice îşi făcuse şi pedichiura şi împrospătase culoarea unghiilor doar cu o zi mai înainte. Abia se abţinea să nu izbucnească în râs gândindu-se la modul în care urma să-l atace pe doctor. Când îl zărise în compania lui Crissy luase hotărârea fără să stea pe gânduri. Chiar dacă o rănea pe Crissy trebuia ca doctorul să fie al ei. După ce se sătura de el, Crissy îl putea lua înapoi. Manolo devenise o povară căci începuse să ia lucrurile în serios. În schimb doctorul o atrăgea la nebunie, căci îi părea un armăsar superb. Exact genul potrivit pentru câteva zile de acrobaţii sexuale.

Când a ajuns la recepţia infirmeriei, a trăit un moment de dezamăgire. Se mai aflau câteva persoane aşteptând să fie tratate de doctor. A luat o revistă, a frunzărit-o, apoi a luat alta încercând să găsească ceva interesant. Recepţionera a apărut în sală şi i-a cerut lui Jenny să completeze un formular. Jenny i-a luat formularul din mână spunându-şi că nu mai văzuse vreodată o femeie mai urâtă şi mai respingătoare.

Aşteptarea se prelungea. Începea să se întrebe dacă misiunea în care pornise avea să fie încununată de succes şi chiar se gândea să renunţe când a apărut doctorul însoţind o doamnă mai vârstnică până la uşă. *Nu se poate! Trebuie să merg mai departe.* E *un specimen apetisant şi trebuie să-mi încerc norocul*. În lumina zilei părea

chiar mai chipeş decât la discotecă.

În cele din urmă monstrul pe nume Voula a poftit-o să intre în cabinet. Jenny a observat cum aceasta o urmărea cu atenţie de parcă avea înaintea ochilor un specimen pe care îl găsea dezgustător. Era aşa enervantă, dar Jenny şi-a îndreptat spatele, a împuns aerul cu sânii ce păreau să ţâşnească din tricoul uşor pe care îl îmbrăcase. Nu purta sutien şi era conştientă de efectul pe care îl avea imaginea sfârcurilor vizibile prin materialul subţire. Tricoul care nu-i acoperea buricul lăsa să se vadă limpede inelul cu diamante pe care-l purta în buric.

Spera din toată inima că diamantele scânteiau în lumina zilei.

Voula urmărea spectacolul oferit de Jenny în timp ce o conducea către cabinetul doctorului Santo.

Acesta a întins mâna către Jenny şi a întrebat-o care erau motivele pentru care se afla acolo.

— Azi-noapte am dansat ore în şir şi în această dimineaţă mă ardeau tălpile picioarelor. Încă mă supără şi abia merg.

— Poate că nici papucii aceştia cu toc cui nu sunt tocmai cei mai potriviţi având în vedere situaţia în care vă aflaţi. Sunt incomozi şi în timpul mersului lovesc călcâiele la fiecare pas.

— Dar ce altceva poate să poarte o tânără? N-am venit pregătită pentru astfel de situaţii.

— Ei, hai, să vedem despre ce este vorba!

Așează-te pe masa de consultaţie!

Jenny s-a aşezat pe masa pe care în prealabil fusese întins un cearşaf din hârtie şi s-a proptit în mâini, scoţând bustul în evidenţă. Dar, chiar dacă a observat ceea ce se întâmpla, atitudinea doctorului a rămas neschimbată.

Jenny şi-a depărtat picioarele atât cât îi permitea fusta extrem de strâmtă şi scurtă, gândind că priveliştea pe care o avea de oferit l-ar fi putut atrage pe doctor, mai ales că nu purta niciun fel de lenjerie.

— Scoate papucii, te rog! a îndemnat-o şi s-a aşezat pe un scaun în faţa ei.

Jenny s-a aplecat uşor înainte şi a lăsat să-i alunece papucii cu tocuri înalte, unul câte unul după care a început să-şi mişte degetele de la picioare.

— Ce durere! Ce-am să mă fac în această seară? Pe vas dacă nu dansezi ce altceva mai poţi face?

— Nu vreau să te gâdil, a liniştit-o doctorul luându-i laba piciorului şi cercetând-o cu atenţie.

— Oooh! Asta e cumva o propunere?

Luca nu a luat în seamă comentariul şi a continuat să-i examineze piciorul ţinându-şi privirile departe de priveliştea oferită de Jenny. Când a terminat a anunţat-o:

— Este vorba de o iritaţie obişnuită provocată de contactul îndelungat cu un covor, domnişoară…?

— Jenny!

Rostindu-şi numele s-a foit pe masa de consultaţie, şi-a întins braţele şi-a tras tricoul în sus scoţând în evidenţă buricul cu diamantul ce-l împodobea.

— Cel mai bun lucru pe care-l poţi face este să ţii picioarele în apă rece sau doar călduţă de câteva ori pe zi şi am să-ţi dau şi o alifie. Iritaţia te va mai supăra câteva zile după care te vei simţi ca mai înainte.

— Eşti sigur, doctore?

— Absolut. În cazul în care vei avea din nou probleme caută-mă, dar eu cred că totul se va rezolva în cel mai scurt timp. Şi ar fi bine să încerci să le oferi o mică pauză picioarelor tale. Doar două-trei zile. Cred că ar trebui să dansezi mai puţin în picioarele goale.

— Este o recomandare cam greu de urmat pentru că îmi place dansul la nebunie. Poate ar trebui să-mi ţin picioarele sus. În pat probabil. Ce crezi?

Îl privea provocator.

Luca se simţea tot mai stânjenit de agresivitatea ei. Fusese ţinta unor astfel de atacuri în multe alte ocazii, atât din partea pacientelor cât şi în afara orelor de serviciu. Era un risc pe care şi-l asumase când îşi alesese profesia de medic.

— Şi mai este o problemă. Am avut de gând să aştept până ajung acasă, dar… Poate ai putea să

mă consulţi…

— Despre ce este vorba?

— Cred că am un mic nodul la sân. Ştiu, îmi fac un control regulat pentru a mă asigura că totul este în ordine.

— Un nodul? Eşti sigură?

— Nu chiar. Nu ştiu. Este greu de spus. Nu scap de gândul că simt ceva în neregulă la sânul stâng. Poate că îţi dai seama dacă mă consulţi.

— Desigur. Vrei să-ţi scoţi tricoul, te rog?

Luca se întreba dacă nu cumva era antrenat într-un alt joc cu tentă sexuală.

Jenny se şi pregătea să-şi scoată tricoul când Luca i-a cerut:

— Aşteaptă. Am să-ţi dau un halat să te acoperi.

I-a oferit un halat de spital pe care i l-a înmânat cu un aer firesc.

— Poftim. îmbracă-l, te rogi cu deschizătura la spate.

Îşi ferea privirile şi Jenny începuse să-şi spună că acţiunea la care pornise avea să se dovedească mai dificilă decât îşi imaginase. A îmbrăcat halatul de consultaţii aşa cum i se ceruse fără a comenta.

— Ai terminat? a întrebat-o Luca aflat în faţa biroului unde îşi făcea de lucru cu nişte hârtii.

— Da.

Purtând încă mănuşile pe mâini, Luca s-a apropiat de ea.

— Este vorba de sânul stâng.

— Da. În mod sigur, stângul.

— Nu durează mult consultul. S-ar putea ca mâna mea să ţi se pară rece.

— Nicio problemă. Te încălzesc eu.

Fără niciun comentariu, Luca şi-a strecurat mâna pe sub halat şi i-a examinat sânul încercând să găsească nodului.

Jenny şi-a depărtat picioarele astfel încât să se asigure că îl putea atinge cu genunchiul, dar Luca s-a tras înapoi. După alte câteva momente, consultaţia a luat sfârşit.

— Eu nu simt nimic, dar când ajungi acasă poate ar fi bine să faci un consult medical. Poate mie îmi scapă ceva.

Era o fată frumoasă, cu un trup de vis dar era convins că nu era întru totul mâna mamei natura căci simţise un mic implant. Păcat că încerca să se arunce în braţele bărbaţilor fără nicio reţinere. Şi totuşi, îşi spuse Luca, probabil era o persoană drăguţă dacă era prietena lui Crissy.

— Am înţeles. Am să fac o programare imediat ce ajung acasă.

— Perfect…

Mai înainte ca Luca să înţeleagă ce se întâmpla, Jenny şi-a dat jos halatul şi a rămas cu sânii dezgoliţi în faţa lui. Bărbia era uşor ridicată într-o atitudine sfidătoare şi picioarele erau într-o poziţie provocatoare şi mai depărtate unul de celălalt. Îşi trecea limba peste buze şi îl privea cu un aer ce părea să spună: „Hai, vino mai aproape!

Nu te sfii!”

— Te rog să te îmbraci. Asistenta îţi va aduce alifia.

Jenny s-a simţit de parcă primise o pereche de palme direct în faţă. Şi-a tras tricoul şi s-a încălţat în grabă. *Nemernicul! Cine se crede?*

A pornit către sala de aşteptare fără niciun cuvânt şi se pregătea să iasă când Voula a strigat:

— Domnişoară? Domnişoară!

Jenny s-a întors.

— Alifia. Aşteptaţi un moment, vă rog!

— Păstreaz-o! Oricum, presupun că este ulei de şarpe.

A deschis uşa şi a ieşit fără să privească în urmă.

Mă voi răzbuna pe fiţosul ăsta chiar de ar fi ultimul lucru din viaţa mea. Am să-i fac viaţa un coşmar.

Capitolul unsprezece

Privea Monaco şi era surprinsă. După priveliştea superbă oferită de malul mării şi-a spus că Monte Carlo arăta asemenea unui dezastru modern ce urâţea frumuseţea naturii şi asta din pricina turnurilor înalte cu totul nepotrivite pe malurile mării Mediterane.

— Superbi Minunat! a auzit ea glasul Monikăi. Este unul din locurile mele preferate.

— Adevărat? Este atât de… de vertical!

— Scumpa mea, trebuie să construiască pe verticală pentru că nu mai este loc în plan orizontal.

— Arată de parcă au folosit fiecare centimetru pătrat de pământ şi abia dacă au mai lăsat loc pentru câte un pom răzleţ.

— Ai să rămâi surprinsă când ai să vezi grădinile superbe şi părculeţele din oraş. Este magnific, crede-mă, scumpa mea, a încercat să o convingă Monika, bătându-i uşor mâna.

Crissy privea iahturile elegante ancorate în portul celebru şi câteva dintre clădirile mai vechi, având un aer impunător, dar sincer nu înţelegea de ce Monika îl considera un oraş magnific. Îşi spunea că ar fi fost posibil să-şi schimbe părerea dacă îl privea mai de aproape, dacă încerca să-l cunoască mai bine.

— În acest oraş îţi poţi purta bijuteriile fără nicio teamă. Îţi poţi imagina? Bijuterii în valoare de milioane de dolari fără să-ţi fie teamă!

— De ce? a dorit Crissy să ştie.

— Datorită poliţiei, bineînţeles. Şi a camerelor. Sunt pretutindeni. Şi veghează. Veghează. Hoţii nu îndrăznesc să facă nicio mişcare. Pur şi simplu nu sunt toleraţi. Şi este curat, absolut perfect. O să-ţi placă. Sunt convinsă.

Autocarul le-a dus într-o parcare subterană de unde, cu ajutorul unei scări rulante au urcat la suprafaţă. Ieşind din parcare în faţa lor s-a ivit o

clădire în stil *belle époque.*

— Ce-i aici?

— Institutul oceanografic. Locul favorit al lui Jacques Cousteau. Au bazine, acvarii uriaşe cu tot felul de creaturi înspăimântătoare.

— Trebuie să vizitez acest loc.

Speriată, Monika a intervenit rapid:

— Este imposibili Nefiresc! Cazinoul, Hotel de Paris şi Hermitage sunt locuri ce trebuie vizitate. Cum să-ţi pierzi vremea uitându-te la peşti?

— Dar am citit despre acest loc.

Rudy, Mina şi doctorul Von Meckling s-au apropiat de ele.

— Ei, sunteţi gata să pornim către cazinou? a întrebat Mina.

— Cred că da, a răspuns Monika.

— Eu aş dori să vizitez Institutul oceanografic, i-a anunţat Crissy. Ne vedem mai târziu la cazinou.

— Sigur. Nicio problemă, a liniştit-o Rudy.

— Faci o mare greşeală, dar te las să afli singură. Noi te vom aştepta, a spus Monika.

Au pornit către cazinou şi Crissy s-a îndreptat către casa de bilete a Institutului oceanografie. S-a plimbat printre bazinele uriaşe, a admirat acvariile micuţe încastrate în pereţi şi s-a lăsat atrasă de culorile uimitoare şi de formele ciudate ale diferitelor creaturi marine. A pierdut noţiunea timpului explorând fiecare încăpere, bucurându-se de magia, culorile şi formele bizare create de

natură.

Dând colţul pentru a intra într-o altă încăpere a Institutului oceanografie, s-a întâlnit faţă-n faţă cu Mark. Acesta i-a zâmbit în felul său infatuat, plin de sine.

— Scuză-mă că te-am lovit. Sunt atât de prinsă de tot ce văd în jurul meu încât nici măcar nu văd pe unde calc.

— Fantastic loc, nu-i aşa?

— Da, îmi place la nebunie. Am citit despre el, dar pur şi simplu uitasem că se află în acest oraş. Toată lumea vorbeşte despre cazinou, despre palat şi despre multe altele. Sunt convinsă că sunt locuri demne de văzut, dar acesta este magic, este parcă de pe altă lume.

— De fapt este foarte potrivit pentru această lume şi chiar de aceea îmi şi place foarte mult. Lumea naturală în toată splendoarea ei. Nu este o frumuseţe artificială aşa cum este cea a cazinoului.

— Voi încerca să merg şi acolo.

— Te afli pentru prima oară în Monte Carlo?

— Da.

— Atunci trebuie să vezi cazinoul şi Hotel de Paris şi Hermitage. Sunt locuri minunate. Şi mai ales să nu uiţi portul. Acolo poţi vedea unele dintre cele mai frumoase iahturi din lume.

— Am zărit portul din autocar.

— Vrei să te conduc eu la cazinou? Cunosc aceste locuri foarte bine şi de vreme ce nu ai

foarte mult timp la dispoziţie eu pot să-ţi arăt tot ce trebuie văzut în mod obligatoriu dacă treci prin Monte Carlo.

— Trebuie să mă întâlnesc la cazinou cu nişte prieteni.

Crissy nu era sigură că i-ar fi făcut plăcere să petreacă ceva timp în compania lui Mark.

— Atunci te însoţesc până acolo, dacă nu te deranjează. Ai uitat? Nu muşc.

Crissy a izbucnit în râs. La urma-urmei ce era atât de rău în a face câţiva paşi în compania lui?

— De acord. Merg cu tine având în vedere că mi-ai promis că nu muşti.

— Perfect.

Au luat liftul şi au urcat ieşind printr-o sală uriaşă în care erau expuse modele de nave. Odată ajunşi afară, Mark i-a oferit braţul.

— Nu este departe. Pe drum vom avea ocazia să vedem mai multe iahturi ancorate în port.

— Se pare că-ţi plac ambarcaţiunile. Îmi amintesc prima zi pe care am petrecut-o la bord. Am înţeles că ştii o mulţime de lucruri despre *Sea Nymph.*

— Eşti un observator atent. Sunt obsedat de bărci, de orice ambarcaţiune. Le iubesc pur şi simplu!

— Ai un gen anume de ambarcaţiune care-ţi place mai mult decât celelalte?

— Este imposibil de răspuns la o astfel întrebare căci există tot soiul de nave şi bărci,

fiecare cu o destinaţie precisă. Îmi plac iahturile cu pânze. Cele făcute de Camper & Nicholson sunt superbe. Şi Perini. Şi îmi plac bătrânele iahturi cu motor, Feadship. Şi iahturile Wallu şi Benetti şi Baglietto. Bărcile rapide Riva şi caiacele greceşti. Îmi plac aproape toate genurile de ambarcaţiuni. Şi o barcă cu vâsle mă atrage. Şi o canoe.

Entuziasmul lui era evident şi Crissy era convinsă că îi plăceau toate acestea fără cea mai mică urmă de îndoială. Au pornit în sus, pe scările ce duceau către cazinou. Când au ajuns pe o terasă de unde se vedea portul, Mark s-a oprit:

— Priveşte!

Crissy a privit în direcţia indicată. Cele mai multe dintre iahturi erau frumoase, cu un design deosebit. Şi toate erau întreţinute perfect arătând la fel de bine ca restul oraşului.

— Sunt impunătoare, într-adevăr.

— Acest port a adăpostit o seamă dintre cele mai mari iahturi ce s-au construit vreodată, a rostit Mark cu oarecare nostalgie. În zilele noastre lucrurile s-au schimbat oarecum faţă de timpurile în care Onassis şi Niarchos îşi purtau disputele.

— Despre ce era vorba?

— Despre mărime. De fapt mărimea iahtului.

O privea cu un aer provocator.

— Cine avea cea mai mare jucărie. Mai erau şi alţii prinşi în astfel de lupte. Americanii Revson şi Lefrak. Şi astăzi se mai joacă astfel de jocuri

numai că numele sunt altele. Costurile s-au multiplicat, cum era de aşteptat. Vezi iahtul alb ancorat în capătul celălalt al portului?

— Da.

— A costat în jur de patruzeci de milioane de dolari, dar fără îmbunătăţiri. Numai întreţinerea lui costă câteva milioane pe an.

— Îmi este greu să-mi imaginez astfel de lucruri, a spus Crissy.

Privindu-l pe Mark şi-a reamintit.

— Trebuie să ajung la cazinou. Nu mai avem prea mult timp.

I-a oferit braţul din nou şi au continuat să urce treptele de granit ce duceau către cazinou. Când au ajuns în vârful treptelor, Crissy s-a trezit pe o stradă plină de magazine. Gucci şi Prada spuneau prezent şi gândurile lui Crissy au zburat către Jenny. Avea să fie dezamăgită când va afla că ratase şansa de a alege obiecte de la două din firmele sale favorite. Erau şi anticari cu obiecte de colecţie expuse în vitrine. Au trecut pe lângă superbul hotel Hermitage şi imediat după colţ se înălţa Hotel de Paris în faţa căruia se aflau aliniate, precum taxiurile, maşini Bentley şi Rolls-Royce. Nu mai văzuse de mult atâtea maşini din aceste mărci alăturate la un loc, în acelaşi timp. Cazinoul se afla aproape de hotel şi vizavi de Cafă de Paris în faţa căreia se aflau o mulţime de mese aşezate pe trotuar.

— Arată ca o lume de basm chiar dacă

pretutindeni poţi vedea clădiri cu mai multe etaje.

— Da, ai dreptate. Este o lume de basm pentru o seamă de oameni.

— Ce vrei să spui?

— Ştii ce se spune despre Monte Carlo? „Un loc însorit pentru oamenii ce doresc să rămână în umbră pentru că au motive să o facă”.

— N-am ştiut, a izbucnit în râs, Crissy.

Mark nu i s-a alăturat şi zâmbetul său dispăruse înlocuit de o expresie ciudată.

— Ce zici, mergem la cazinou? Există nişte *salons privées* unde putem să bem ceva departe de agitaţia provocată de turişti. La vremea asta presupun că saloanele sunt pustii.

— Ştiu şi eu…

Crissy nu agrea expresia iritată de pe chipul lui Mark şi nici nu-i plăcuse modul în care se referise la turişti, dar Mark o apucase de braţ şi părea iritat:

— Hai! încetează! Joci acest joc de prea mult timp.

— Dar nu mă joc, Mark!

— Ba da.

O strângea tot mai tare de braţ.

— Cred că e timpul să plec.

— Nu. Hai cu mine. Acum.

Degetele lui o strângeau ca o menghină.

— Dă-mi drumul!

Vorbise cu glas mai ridicat decât şi-ar fi dorit.

Mark a aruncat grăbit o privire în jur apoi i-a

eliberat braţul.

— Perfect. Du-te!

Crissy l-a privit atent o clipă şi a zărit acel zâmbet plin de îngâmfare înflorind din nou pe chipul său. A rămas tăcut, iar ea a făcut stânga-împrejur şi a plecat. Dorea să o găsească pe Monika, dar bucuria dispăruse. Avea sentimentul că se apropiase de ceva sau cineva ciudat şi dezgustător.

Când au revenit la bord, atmosfera pe navă părea ciudat de animată. Crissy a descoperit că la Nisa urcaseră la bord cei mai mulţi dintre pasagerii care doreau să traverseze Atlanticul. La început fuseseră mai puţin de două sute de persoane, dar la Nisa numărul pasagerilor urcase până aproape de opt sute. Promiţând prietenilor săi să li se alăture la cină, Crissy a pornit către cabina ei. Dorea să facă un duş şi să-şi schimbe hainele. Fusese o zi minunată, dar obositoare. Un duş avea să-i alunge oboseala.

Jenny stătea întinsă pe pat şi îşi făcea manichiura.

— Bună! Ce-ţi mai fac picioarele? a întrebat-o Crissy zâmbitoare.

— Mult mai bine, a răspuns Jenny din vârful buzelor.

— Ţi-au dat vreun medicament la spital?

— Da. Cred că doctorul este un tip pervers, dar în cele din urmă mi-a dat un tratament.

Vorbea cu jumătate de gură, aparent

concentrată asupra manichiurii.

Crissy simţea cum faţa îi ia foc.

— Ce vrei să spui?

— Ah, nimic deosebit.

— Cu mine s-a purtat frumos. Nu înţeleg de ce ţie ţi se pare un tip pervers.

— Trebuie să mă crezi. Este un pervers. N-am nicio îndoială. Nu m-aş apropia de el pentru nimic în lume.

Crissy s-a simţit copleşită de un sentiment de uimire profundă şi deznădejde, l-ar fi plăcut ca Jenny să fie explicită, dar dacă ar fi insistat ar fi fost ca şi când ar fi încercat să-i scoată un dinte. Dacă Jenny nu voia să vorbească, atunci nu exista nicio cale de a o trage de limbă. Simţea cum gândurile i se învălmăşeau. Şi-a amintit cele spuse de Monika. Luca are gusturi „exotice” atunci când e vorba de sex. Jenny îl numea pervers. Nu ştia ce să mai creadă şi se întreba dacă se înşelase în privinţa lui. Se mai grăbise şi cu alte ocazii să tragă concluzii care mai apoi se dovediseră greşite, dar în privinţa lui Luca totul părea să fie cum nu se poate mai limpede.

— Dar ce-ai păţit? De ce eşti atât de tăcută? Nu te-ai distrat azi?

— A fost o zi perfectă, s-a grăbit Crissy să răspundă. Am vizitat o seamă de locuri şi toate doar într-o singură zi, dar mă bucur că am făcut această excursie. Tu ce-ai făcut?

— O vreme am petrecut-o la piscină dar cum

acolo nu se afla decât un grup de ramoliţi citind cărţi de zor, prea bătrâni pentru a pleca în excursie, m-am retras în cabină şi am tras un pui de somn. Mă simţeam obosită după noaptea trecută. Cam atât. Şi faptul că am trecut pe la perversul de doctor.

La naiba! Iar folosea acel cuvânt, şi-a spus Crissy. Simţea cum devenea tot mai furioasă.

— De ce tot repeţi acest cuvânt? Vreau să spun că nu înţeleg ce a putut să îţi facă pentru a-l numi pervers.

Jenny i-a zâmbit acru:

— Cred că n-ai vrea să ştii.

— Dar chiar vreau.

— De ce?

Îi făcea plăcere să o chinuie pe Crissy.

— Pentru că… ei bine… pur şi simplu aş dori să ştiu.

Tot nu voia să-i dezvăluie secretul ei lui Jenny. Nu voia să-i povestească despre noaptea minunată petrecută alături de Luca.

— Ei bine, cred că ar fi mai bine să încerci să afli singură pentru că eu nici nu vreau să-mi amintesc şi mai ales să mai vorbesc.

Aruncând pila de unghii a încheiat cu hotărâre:

— Să nu mă mai întrebi vreodată. Ai înţeles?

Crissy n-o mai văzuse vreodată pe Jenny purtându-se astfel şi pur şi simplu nu-i făcea nicio plăcere întreaga situaţie.

— Da, desigur.

A intrat în baie şi a închis uşa în urma ei. Pentru o clipă a crezut că va izbucni în lacrimi, dar s-a încrâncenat să nu verse nicio lacrimă. *În mod sigur nu are dreptate. Nici ea, nici Monika nu ştiu ce vorbesc. Luca nu poate fi aşa cum spun ele. Sunt convinsă.* Dar chiar şi aşa îndoielile o chinuiau.

După cină pe care a luat-o în aceeaşi companie ca şi în serile precedente, au pornit toţi către sala de spectacol unde şi-au ocupat aceleaşi locuri ca şi în celelalte seri. Ceva mai târziu, Jenny şi doctorul Von Meckling s-au alăturat dansatorilor pe ringul de dans mişcându-se în ritmul lent al melodiei interpretată de formaţia alcătuită din trei persoane. Rudy şi Mina, ca de obicei, se aflau şi ei printre dansatori:

— Jenny pare să fie interesată de doctorul Von Meckling, i-a şoptit Monika lui Crissy.

— Crezi, cu adevărat?

— Sunt convinsă. Este mult mai deşteaptă decât am crezut la început.

— Ce vrei să spui?

— A descoperit că poţi avea satisfacţii nu numai din partea tinerilor chipeşi care fac sex o noapte întreagă.

— Şi despre ce fel de satisfacţie este vorba? Ce poate primi din partea doctorului?

Monika i-a aruncat o privire scurtă şi a izbucnit în râs:

— Bani, desigur. Ceea ce înseamnă siguranţă, draga mea.

— Prin urmare doctorul este bogat.

— Foarte. În Germania familia lui este foarte cunoscută pentru averea ei. Sunt convinsă că Jenny a auzit câte ceva despre treaba asta. Este lipsită de inimă, dar va ajunge departe. Sunt sigură.

— Dar şi ea are bani. Are o pensie alimentară şi a obţinut o seamă de bunuri în urma divorţului.

— Mă îndoiesc de faptul că ceea ce are ea se poate compara cu averea familiei Von Meckling. Şi nici nu-i asigură poziţia socială de care ar putea beneficia în urma unei căsătorii cu doctorul Von Meckling.

— Căsătorie? Doar nu vorbeşti serios? Chiar crezi că Jenny s-a gândit la o eventuală căsătorie?

Monika a aprobat din cap, apoi a zâmbit conspirativ.

— Nu vorbesc aiurea. Sunt absolut convinsă că lucrul acesta se va întâmpla. Chiar mai înainte de încheierea excursiei. Doctorul îi va cere mâna şi ea va accepta.

Crissy nu era în stare să rostească niciun cuvânt. Apoi, revenindu-şi a spus:

— Nu se poate! Nu cred! Totdeauna a căutat numai bărbaţi chipeşi, l-a adunat ca pe o colecţie. Niciodată nu am văzut-o alături de un bărbat bătrân.

— Crissy, scumpa mea, chiar nu înţelegi? Lui

Jenny nu-i pasă de bărbaţi. Absolut deloc. Tocmai de aceea şi trece de la unul la altul. Îi foloseşte pentru a se distra, pentru divertisment. Aşa cum unele femei folosesc un… vibrator.

— Doar nu vorbeşti serios!

— Ba da. Lui Jenny îi pasă doar de ea însăşi.

Crissy a rămas tăcută încercând să cumpănească asupra celor auzite. Monika nu era singura persoană care făcea astfel de afirmaţii referitoare la Jenny. Şi Adonis, bărbatul pe care îl cunoscuseră în Atena, spusese acelaşi lucru. Şi dacă îşi amintea bine şi Luca avea o părere similară. Brusc, i-a zburat gândul la el. Confuzia şi sămânţa îndoielii sădită de Monika şi recent şi de Jenny o lăsaseră într-o stare de totală nedumerire. Nu ştia ce să mai creadă şi cu toate acestea abia aştepta să-l întâlnească în acea seară. Era chiar uimită că nu primise niciun mesaj din partea lui când se îmbarcase la Nisa; dar probabil era ocupat la infirmerie. Având în vedere numărul de pasageri care se îmbarcaseră la Nisa probabil era ocupat până peste cap.

Dansatorii au revenit la masă şi s-au pregătit pentru a pleca la discotecă.

— Ei, sunteţi gata pentru a începe dansul cu adevărat? a întrebat Rudy făcând o piruetă şi înălţând braţele în aer.

— Eu şi Mina vom pleca mai înainte şi vom ocupa o masă. De vreme ce numărul pasagerilor a devenit mult mai mare va fi o noapte agitată.

Crissy urmărea fascinată cum doctorul Von Meckling părăsea sala însoţit de Jenny. Aceasta îl ţinea de braţ, iar doctorul părea mândru de parcă purta un trofeu. Monika i-a urmărit privirile şi făcându-i cu ochiul, i-a şoptit:

— Doar ţi-am spus!

Şi-au luat poşetele. Monika, bineînţeles, purta o geantă uriaşă, din piele cu mult auriu. Deşi oferea un spectacol ciudat prin felul în care se îmbrăca, se pieptăna şi se farda, Crissy considera normal felul ei de a se purta având în vedere că Monika era o femeie sofisticată şi autoarea unui număr mare de romane de dragoste.

Ajunse la discotecă, l-au zărit pe Rudy care flutura mâna pentru a le atrage atenţia.

— Vedeţi cât de multă lume s-a adunat?

Deja comandase şampania aşa cum îi era obiceiul şi de cum a fost adusă a turnat în pahare.

— Jenny şi doctorul dansează, le-a spus el făcând un semn cu capul.

Crissy şi-a îndreptat privirile în direcţia indicată şi a zărit-o pe Jenny dansând cu doctorul Von Meckling. Capul lui Jenny se odihnea pe umărul doctorului. Părea mulţumită, chiar fericită, şi doctorul o ţinea în braţe de parcă ar.fi fost din cel mai fin porţelan de Meissen.

— Nu pot să înţeleg.

Mina râdea ca de o glumă bună.

— Draga mea, asta este una dintre cele mai vechi legende ale omenirii. Este evident că Jenny

este genul de fată care a hotărât ce-şi doreşte, ce vrea de fapt şi tot ce-i trebuie ei nu prea are legătură cu sexul.

Crissy a aruncat o privire către celălalt capăt al sălii. Dorea să afle dacă Luca şi grupul căpitanului îşi făcuse intrarea în discotecă. Se tot întreba de ce nu primise un semn din partea lui de la plecarea din Nisa. Era probabil ocupat îşi tot repeta ea. În ciuda îndoielilor dorea să-l vadă cât mai curând posibil. Era hotărâtă să discute direct sau mai bine spus să-i dezvăluie ceea ce aflase de la Jenny şi Monika.

Deodată, Monika a luat unul din evantaiele pe care le purta cu ea şi a început să-l fluture cu un aer agitat.

— Scumpa mea, fii atentă, cel mai atrăgător bărbat de pe vas se apropie de noi. Să nu faci prostii, din nou!

S-a ridicat pe jumătate şi a înălţat mâna fluturând-o insistent:

— Dragule, te rog, vino la masa noastră! Aici!

Crissy se străduia să vadă despre cine era vorba, dar nu putea să-şi dea seama din pricina mulţimii de dansatori care se mişcau în ritmul muzicii. *Cred că Monika are un radar.* Apoi tot mişcându-se în dreapta şi stânga, l-a zărit pe Mark.

Acesta s-a îndreptat direct către Monika şi a sărutat-o pe amândoi obrajii.

— Madame Graf, este o plăcere să vă

întâlnesc. Cum vi se pare croaziera?

— Minunată, dragul meu. Şi ţin să-ţi spun că am descoperit cea mai încântătoare tânără din State, dar de fapt v-aţi cunoscut deja. Crissy Fitzgerald… îl cunoşti pe Makelos Vilos. I se spune Mark, mult mai simplu.

O privea cu un aer de superioritate, zâmbind plin de sine.

— Da, ne-am cunoscut. Ne-am întâlnit de câteva ori.

— Serios? De ce nu mi-ai spus? Sau am uitat eu?

— Presupun că nu m-am gândit la asta sau poate nu ai fi fost de acord şi atunci nu ştiu ce ai fi avut de spus.

— Ah! Se poate? în niciun caz nu m-aş fi opus dacă era vorba de Mark. la loc, dragul meu! Vrei să bei un pahar de şampanie în compania noastră?

— Aş fi încântat.

A luat loc la masă, în faţa lor.

— Presupun că v-aţi cunoscut pe vas, a dorit Mark să ştie.

— Da şi mă consider norocoasă pentru că este o tânără minunată. Crissy este divină. La fel ca şi tine.

— Cât de norocoase sunteţi amândouă. O călătorie făcută de unul singur poate fi plictisitoare, chiar obositoare. Este mult mai interesant dacă ai un companion plăcut.

— Desigur. Crissy călătoreşte împreună cu o

prietenă, Jenny, dar aceasta a lăsat-o în voia sorţii, îmi cer scuze dacă te deranjează expresia. Tot timpul această prietenă este în compania unui alt bărbat.

— Cred că şi Crissy ar putea să facă acest lucru dacă ar vrea, a spus Mark.

— Crissy a noastră ştie să aleagă.

Mark a ridicat sprâncenele cu un aer întrebător şi i-a aruncat o privire lui Crissy.

— Trebuie totuşi să ai grijă să nu sfârşeşti prin a rămâne singură. Chiar şi o doamnă atât de frumoasă ca tine poate ajunge într-o astfel de situaţie.

— Nu cred că mă aflu în faţa unui astfel de pericol.

— Eu unul am hibernat o vreme. Ce zici de un dans?

— Cu plăcere.

În ciuda acordului dat fără nicio ezitare, Crissy nu putea să uite cele întâmplate în Monte Carlo.

Mark s-a întors către Monika şi a întrebat:

— Nu vă deranjează să rămâneţi singură?

— Nu, dragul meu, nicidecum.

Mark a condus-o pe Crissy către ring şi au început să danseze pe acordurile unei melodii lente. Monika nu-i scăpa din priviri. Alcătuiau o pereche minunată, îşi spunea şi ar fi format un cuplu perfect. Crissy era o nimeni, o persoană fără nicio avere, dar acesta era un lucru lipsit de

importanţă. Era frumoasă, binecrescută, cinstită şi avea instincte minunate. Avea mintea ageră şi învăţa uşor şi astfel nu avea să-i fie greu să deprindă în scurt timp arta de a se purta în societatea înaltă. Era o persoană maleabilă, ceea ce din punctul de vedere al Monikăi reprezenta o calitate vitală. Era hotărâtă să o modeleze astfel încât să devină o soţie perfectă pentru un bărbat ca Mark. Un fior de plăcere o străbătea gândindu-se la toate astea: *Familia lui pur şi simplu mă va adopta. Mă va strânge la pieptul ei pentru că m-am străduit ca nepreţuitul Makelos să pornească pe calea cea bună.*

Beneficiile care ar fi putut să se nască dintr-o astfel de manevră menită să-i arunce pe cei doi unul în braţele celuilalt erau imense, nepreţuite.

Îi urmărea din priviri. Râdeau, dansau, se părea că le făcea plăcere să se afle împreună. Inima îi tresălta de bucurie. *Da, da, Crissy şi Marţi. Un cuplu. Şi voi fi considerată pe veci zâna cea bună care i-a unit, cea care le-a făcut cunoştinţă.* Fiori de încântare o străbăteau oferindu-i o plăcere mai mare decât sexul. Puterea şi influenţa de care s-ar fi bucurat în urma unei astfel de căsătorii erau incomensurabile. Dar planurile sale erau abia la început şi asemenea unui luptător trebuia să-şi organizeze bătălia cu mare atenţie. Primul pas pe care trebuia să-l facă era legat de doctorul italian. Trebuia să se asigure că el şi Crissy nu se vor mai întâlni. Era un pas

esenţial. Naivă cum era Crissy, era absolut sigură că făcuse o pasiune pentru doctor, dar Monika era hotărâtă să nu lase lucrurile să meargă mai departe. Era ridicol să laşi sentimentele să se amestece într-o afacere atât de serioasă.

Când dansul a luat sfârşit, Mark a însoţit-o pe Crissy la masă.

— Cred că vei sfârşi prin a mă urî, pur şi simplu, i s-a adresat el Monikăi.

— Nici nu mi-ar trece prin minte.

— Am rugat-o pe Crissy să bea un pahar cu mine în cabina mea şi ea a acceptat, aşa că te vom lăsa singură.

Monika a bătut din palme şi inelele şi brăţările au zăngănit uşor.

— Minunaţi Perfect!

Crissy era surprinsă de reacţia ei. Ştia că Monika îl simpatiza pe Mark şi era conştientă că îl considera o partidă perfectă, dar reacţia ei îi păruse uşor exagerată.

— Ne întoarcem curând. Vreau să văd şi eu apartamentul ultraelegant, a completat Crissy informaţia dată de Mark.

Acesta fusese fermecător pe ringul de dans, astfel încât îşi spusese că poate era bine să dea uitării cele întâmplate la Monte Carlo. Probabil fusese o zi mai proastă pentru el. Oricum, era dispusă să-i acorde o şansă.

— Scumpa mea, stai cât doreşti. Este încă devreme şi mă bucur de o companie numeroasă

aici, la discotecă.

— Ai grijă ce faci, cât vom lipsi noi, i-a atras Mark atenţia.

Monika a chicotit precum o puştoaică şi a început să fluture evantaiul.

Pe când părăseau discoteca, Jenny i-a urmărit din priviri peste umărul doctorului, dar Crissy nici măcar nu observase în ce parte a sălii de dans se afla aceasta. Ochii lui Jenny s-au îngustat precum ai unei pisici. Crissy era în compania unui alt tânăr armăsar, chipeş, bogat, exact genul de bărbat de care ar fi dorit să se bucure ea. Dar ea se afla în braţele bătrânului doctor. Nu i-ar fi fost greu să-l smulgă din ghearele lui Crissy. Nu părea genul care să aibă scrupule, aşa cum se întâmplase cu doctorul de pe vas. Era hotărâtă să obţină ceva demn de ea, aşa cum era fiul armatorului.

Crissy nu ratase numai privirile aruncate de Jenny, ci şi expresia de tristeţe adâncă şi amară dezamăgire apărută pe chipul lui Luca. Acesta tocmai intrase în discotecă împreună cu restul grupului ce-l însoţea pe căpitan aşa cum era obiceiul şi toţi ofiţerii se îndreptaseră către masa rezervată lor. Inima lui pornise să bată mai tare atunci când o zărise pe Crissy îndreptându-se către masa la care se afla aşezată Monika. Apoi îl zărise pe bărbatul care o însoţea şi pe chipul său apăruseră nori de îndoială. *Chiar el. Dintre toţi cei de pe vas, tocmai el,* gândea Luca. Pentru o clipă

şi-a spus că ar fi putut să pornească după ei, dar apoi s-a răzgândit. Era o femeie în toată firea, matură şi avea dreptul să ia hotărâri ce priveau viaţa ei. S-a aşezat pe un scaun, ceva mai retras de restul grupului, bucuros că toţi ceilalţi porniseră deja către ring sau stăteau de vorbă cu turişti aflaţi în apropierea mesei lor.

Brusc a simţit că-i era imposibil să mai rămână în acea încăpere. S-a ridicat şi a pornit în grabă către cabina lui. Nu voia să afle dacă ea revenea sau nu în discotecă. Dacă nu se întorcea nu era greu de înţeles că-şi petrecea noaptea în compania altui bărbat.

Când au ajuns în cabina lui Mark, acesta a găsit pe podea un plic. S-a aplecat, l-a ridicat şi Crissy a zărit numele lui scris pe plic.

— La naiba! a murmurat Mark.

— S-a întâmplat ceva rău?

— Nu. Nimic.

A luat plicul şi l-a aruncat pe o măsuţă.

— Impresionant!

Crissy privea în jurul său, cabina elegantă pe care o ocupa Mark, chiar pe puntea şapte la câţiva paşi de discotecă.

— Mă bucur că-ţi place. Ce vrei să bei? Am aproape tot ce ai putea să-ţi doreşti şi dacă totuşi nu-ţi pot împlini dorinţa atunci voi face o comandă.

— Apă minerală, te rog.

— Atât?

Nu voia să-i dea prea multe detalii despre neputinţa ei, considera că nu era necesar să-i dea astfel de amănunte personale.

— Doar atât.

În timp ce el era ocupat la bar, Crissy privea cabina uriaşă, impresionantă. Holul era spaţios asemenea camerei de zi în care se aflau în acel moment. Dormitorul era separat, aflat în capătul unui mic culoar.

— Foarte faimos şi mai ales uriaş. Un apartament.

— Da, aşa e, a răspuns Mark, dar părea cu gândul în altă parte.

— Ce cufăr uriaş ai! Pe el este emblema familiei?

— Da, da.

Mark părea iritat, mai ales în momentul în care şi-a întors privirile către cufăr.

— Aparţine tatălui meu. În mod obişnuit eu nu călătoresc având drept bagaj un astfel de obiect. Pur şi simplu am grijă de cufăr pentru tatăl meu.

— Aha, înţeleg.

Dar Crissy tot nu înţelegea de ce era necesară prezenţa cufărului în apartamentul lui Mark.

— Mă întreb ce conţine, a adăugat ea.

— Cine poate şti.

Mark a ridicat din umeri cu nepăsare, dar Crissy observase deja expresia de iritare pe chipul lui.

— Scuză-mă, nu vreau să par prea curioasă.

— Dar nici nu eşti, a răspuns el făcându-şi de lucru la bar.

Crissy a privit din nou în jur. Chiar în faţa ei se aflau uşi glisante din sticlă ce permiteau accesul pe balcon. *Cred că această cabină costă o avere. Este de cinci sau şase ori mai mare decât cabina pe care o împart eu cu Jenny.* Pe un birou se aflau câteva plicuri nedesfăcute, asemenea celui pe care îl ridicase Mark de pe podea.

Becul roşu al telefonului ce anunţa mesajele înregistrate pe telefon s-a aprins.

— Ai un mesaj pe telefon a anunţat ea.

— Nu mă interesează niciun mesaj în această croazieră.

— Dar dacă…

— Am spus că nu mă interesează.

— Scuză-mă, dar n-am vrut să…

— Nu, nu. Nicio problemă. N-ar fi trebuit să mă enervez, nu este vina ta Ideea este că am o familie foarte dificilă.

I-a oferit paharul cu apă minerală, lămâie şi gheaţă şi i-a zâmbit.

— Mulţumesc.

— Cu plăcere.

Mark şi-a turnat uzo peste câteva cuburi de gheaţă şi a amestecat conţinutul paharului.

— Noroc, i-a urat el ridicând paharul.

— Noroc!

— Te-am necăjit cu tonul meu nervos, dar familia mea chiar mă agasează cu tot soiul de

nimicuri. Sau cel puţin încearcă. Tocmai de aceea sună telefonul sau primesc valuri de mesaje. Mi-am închis chiar şi telefonul mobil, ceea ce pentru un grec reprezintă o măsură disperată.

— Sunt convinsă. Toţi cei pe care i-am văzut în Atena păreau să fi devenit una cu telefonul mobil.

— Vrei să mergem pe balcon?

— Ar fi minunat, chiar mă întrebam cum arată aceste balcoane.

Mark a deschis uşile glisante şi i-a făcut loc să iasă.

— La loc.

Dar Crissy a preferat să rămână în picioare admirând marea întunecată.

— Stelele sunt incredibil de luminoase. Este atât de frumos. Balconul tău oferă o privelişte splendidă.

— Mai există un balcon şi la dormitor.

Spunând asta s-a apropiat de ea.

— Apartamentul tău este uimitor. Te lasă cu gura căscată. O minune. Nu mi-am imaginat că poate exista o astfel de cabină pe vas.

Brusc, şi-a dat seama că Mark se afla chiar în spatele ei. Îi simţea răsuflarea. S-a întors şi l-a privit.

— Aceasta este singura cabină de acest fel.

Îi zâmbea relaxat, dar mâinile lui se sprijineau de balustradă, astfel încât Crissy părea prinsă într-o capcană.

— Când au făcut proiectul pentru această

navă au prevăzut douăsprezece cabine pe această punte. Un fel de zgârie-nori. Dar eu le-am cerut să unească două dintre ele. Astfel încât au apărut doar zece, la care se adaugă apartamentul meu.

Crissy s-a sprijinit de balustradă. Era tot mai agitată, dar a continuat conversaţia, aparent liniştită.

— Le-ai cerut să modifice proiectul? Cum. a fost posibil?

— După cum ştii, familia mea deţine compania.

— Da, ai dreptate.

S-a rezemat de balustradă încercând să scape din cursă, dar Mark nu s-a clintit.

— După cum ai observat, nu-mi place să vorbesc în public despre acest lucru. Dacă faci asta, te trezeşti brusc înconjurat de zeci de prieteni care vor să te cunoască tot mai bine. Cred că înţelegi ce vreau să spun.

— Încerc să-mi imaginez.

Crissy i-a desprins mâna de pe balustradă şi a făcut un pas în lături. Mark nu a comentat, dar a rămas aproape de ea.

— Presupun că este asemenea cu situaţia în care se află persoanele celebre. Se întreabă dacă cei care roiesc în jurul lor sunt interesaţi de persoana respectivă sau doar de banii de care dispune.

— De ce nu de amândouă.

— Trebuie să admit faptul că sunt

impresionată de tot ceea ce văd. Nu am mai întâlnit un armator până acum şi nici nu am mai fost într-un astfel de apartament.

— Ei, de fapt tata este armatorul, proprietarul, şi trebuie să ştii că nu dă nimănui şansa să uite acest lucru.

— Cred că înţeleg ce vrei să spui. Mama mea cred că seamănă cu tatăl tău din acest punct de vedere.

— Nici mama mea nu are o atitudine mai puţin sufocantă, dar ea are alte probleme. Bea mult şi mă copleşeşte cu dragostea ei oferindu-mi bani şi daruri.

— Tatăl meu este la fel. Bea mult prea mult şi îşi ia revanşa încercând să se poarte ca un tată. Mă vizitează, vrea să luăm cina împreună. Tot soiul de lucruri asemănătoare.

— Se pare că avem multe lucruri în comun.

S-a sprijinit de balustradă alături de ea privind marea.

Crissy şi-a îndreptat şi ea privirile către mare.

— Oricum, în ceea ce mă priveşte, eu nu provin dintr-o familie de armatori, a spuse ea râzând uşor. Familia mea este un dezastru.

— Şi a mea. Doar că ai mei reprezintă un dezastru cu mulţi bani.

Diferenţa privitoare la mediile din care venea fiecare dintre ei era cât se poate de clară, astfel încât Crissy s-a grăbit să schimbe subiectul.

— Am observat că o cunoşti bine pe Monika.

— Nu. Absolut deloc, doar că agentul ei de publicitate a trimis un e-mail companiei noastre şi întâmplător, când s-a îmbarcat, eram prezent şi eu. Căpitanul a făcut prezentările şi atunci m-a copleşit cu atenţia ei. l-a cunoscut pe părinţii mei la o petrecere oarecare. Nu-mi amintesc unde. Oricum, am sentimentul că este un gen de monstru, dar îmi pare amuzantă.

— Un monstru?

— Ei, poate am exagerat. Cred că ştiu mai mult decât ar trebui. Este o persoană care doreşte şi pretinde să se bucure de un tratament special, să fie băgată în seamă mai mult decât merită.

Părăsind locul din faţa balustradei, a trecut din nou în spatele lui Crissy.

— Înţeleg.

Dintr-un motiv pe care nu şi-i putea explica, apropierea de Mark îi dădea un sentiment de nelinişte. S-a întors cu faţa spre el.

— Este genul de persoană care simte nevoia să fie înconjurată de admiratori. Cei care râd şi bat din palme la comandă. Am întâlnit o mulţime de persoane celebre, asemănătoare din acest punct de vedere.

— Cei care aplaudă şi râd la comandă. Interesant. Cred că mi-ar plăcea şi mie, zâmbea Crissy.

— Toţi avem nevoie de admiratori din când în când a spus Mark şi a început să râdă.

— Mai interesant decât să ne lăsăm sufocaţi

de părinţi.

Se simţea mult mai bine când îl vedea zâmbind şi chiar râzând din toată inima aşa cum se întâmplase cu puţin mai înainte.

— Da, da, ai dreptate. Chiar în acest moment încerc să fug cât mai departe de părinţii mei. Este ridicol. Am treizeci şi trei de ani şi pur şi simplu am fugit de acasă.

— Nu cred că este ridicol. Şi eu simt nevoia să mă aflu cât mai departe de mama. Dacă i-aş acorda o cât de mică şansă mi-ar organiza viaţa aşa cum ar crede ea de cuviinţă.

Mark părea să se fi gândit la ceva anume şi a luat o hotărâre. A luat-o de braţ spunând:

— Vrei să luăm cina împreună mâine seară? Nu în restaurant, ci aici în cabină.

— Ştiu şi eu… cred că…

Era uimită de invitaţia pe care i-o făcuse.

— Maestrul bucătar va pregăti o cină specială. Încă nu m-am gândit ia ceva anume, dar totdeauna are provizii speciale pentru călătorii de pe puntea şapte.

Remarcase ezitarea ei aşa că s-a grăbit să adauge:

— Sincer să fiu, în ultimul timp am tânjit după companie, m-am simţit singur.

— Da, cu plăcere. Sunt încântată.

I-ar fi fost imposibil să-l refuze după ce se dovedise o gazdă atât de ospitalieră.

— Perfect. Sper că nu vei fi dezamăgită.

Bucătarul-şef este capabil să pregătească cele mai gustoase mese.

— Sunt convinsă.

— Opt şi jumătate?

— Minunat! Dar acum cred că este cazul să plec.

— Atât de curând?

Îl luase prin surprindere şi poate tocmai de aceea a prins-o din nou în capcană sprijinindu-se de balustradă.

— A fost o zi lungă. San Remo, Monte Carlo, Nisa. Vreau să-i urez noapte bună Monikăi şi celorlalţi după care abia aştept să mă culc.

A privit-o atent pentru câteva clipe, apoi s-a retras.

— Te voi conduce la discotecă. Abia aştept să te revăd mâine.

Sentimentul de dezamăgire era evident.

Când au ajuns la discotecă, a convins-o să mai danseze încă un dans lent. Crissy a remarcat privirile celor din jur aţintite asupra lor. Era vorba de câţiva ofiţeri şi alţi angajaţi de pe vas. îl cunoşteau pe Mark. Simţea că devine un fel de persoană celebră, doar pentru că se afla în compania lui. Sentimentul acesta nu era deloc rău, de fapt chiar îi făcea bine. Îi plăcea atenţia de care se bucura, dar ştia că era efemeră. Urma să ia cina împreună cu Mark dar după aceea urma sfârşitul. Şi-a aruncat privirile către capătul sălii, acolo unde ar fi trebuit să se afle Luca, dar nu l-a

zărit, deşi căpitanul se afla în discotecă la fel ca în fiecare seară. Chinuită de un oarecare sentiment de vinovăţie simţea că evenimentele de peste zi şi invitaţia lui Mark făceau ca întâmplările din noaptea precedentă să pară ireale. Dar chiar în acel moment, pe când Mark o strângea uşor la piept, şi-a amintit îmbrăţişarea lui Luca şi a simţit o dorinţă profundă să-l aibă aproape.

După ce dansul a luat sfârşit, Crissy şi-a luat poşeta, i-a urat noapte bună Monikăi şi a pornit către cabina ei însoţită de Mark. Ajunsă la uşa cabinei i-a mulţumit lui Mark pentru seara plăcută pe care i-o oferise.

— Abia aştept să te revăd mâine.

— Şi eu, i-a răspuns Crissy. Pe mâine, la opt şi jumătate.

— Da. Ciao.

Mark s-a aplecat şi a sărutat-o uşor pe obraz. Un sărut ca o adiere de vânt, apoi s-a întors şi a plecat.

Crissy şi-a atins obrazul în locul în care poposiseră buzele lui. Îi era imposibil să creadă ceea ce se întâmpla. Fiul armatorului tocmai o sărutase. O invitase la cină în apartamentul lui. Era un tânăr interesant, un bărbat chipeş care se dovedea atras de ea. Mark ar fi putut să-şi aleagă orice femeie îşi dorea, dar o alesese pe ea. Totuşi, amintirea celor întâmplate la Monte Carlo nu putea fi dată uitării uşor. Un bărbat fermecător, manierat care avea o izbucnire nelalocul ei, ca mai

apoi să redevină un gentleman. Nu ştia ce să creadă, dar nici nu putea să scape de sentimentul că era ceva în neregulă cu el, ceva pe care ea nu-l putea defini.

După ce a stins lumina, gândurile ei au zburat către Luca, din nou. Se întreba de ce nu încercase să stea de vorbă cu ea. Dezamăgirea ei era cu atât mai mare cu cât nu găsise niciun mesaj pe telefon. Îşi tot repeta că era posibil să se fi întâmplat ceva deosebit la infirmerie. Aceasta putea fi o explicaţie pentru absenţa lui de la discotecă. Nu ştia ce să creadă, dar îşi spunea că indiferent de situaţie, în mod sigur ar fi putut să-şi găsească timp să-i dea un telefon. Poate că spusele Monikăi nu erau o pură invenţie, precum şi afirmaţiile lui Jenny. Gândurile nu-i dădeau pace şi imaginea lui Mark îi dansa înaintea ochilor. În cele din urmă a adormit, dar nu mai înainte de a-şi spune că viaţa ei devenea tot mai interesantă, indiferent de ceea ce-i rezerva ziua următoare.

Capitolul doisprezece

Sirena vaporului anunţa pasagerii că se apropiau de ţărm. Urma Barcelona. Crissy era nerăbdătoare. A zărit câteva ambarcaţiuni dar pentru că se afla la tribord nu avea o privelişte clară. S-a grăbit către cabină pentru a-şi lua aparatul de fotografiat, apoi s-a întors pe puntea pe care se afla piscina şi a luat câteva instantanee,

în vreme ce nava ancora. Mulţimea de turişti se îngrămădea în faţa balustradelor şi admira priveliştea. Din locul în care se afla, a zărit telecabina care făcea legătura între chei şi muntele situat la oarecare distanţă. În apropierea portului se înălţa o statuie. Îşi spunea că probabil îl înfăţişa pe Cristofor Columb. Din locul în care stătea, oraşul părea atrăgător şi abia aştepta să ajungă la mal. După tot ceea ce aflase de la Monika putea spune că se familiarizase cu oraşul. Era hotărâtă să nu se înscrie în nicio excursie ci să se plimbe singură.

Înainte de a părăsi vaporul ar fi trebuit să încerce să ia legătura cu Luca, apoi şi-a spus că nu ar fi fost un pas înţelept.

El avea o slujbă importantă pe vas şi pe deasupra ar fi dorit să vadă cât timp i-ar fi luat lui s-o sune. Gândul că ar fi putut să profite de ea îi displăcea profund, dar, cu toate acestea, tot soiul de întrebări o chinuiau. Ar fi trebuit să se întâlnească după ce vasul ridicase ancora la Nisa, dar nu primise niciun semn din partea lui. Voia să dea deoparte toate aceste gânduri aşa că a părăsit nava şi a pornit de una singură, pe jos, înarmată cu o hartă oferită de linia maritimă şi cu ghidul pe care şi-i procurase la plecarea în călătorie. A trecut de statuia lui Cristofor Columb şi s-a îndreptat către faimoasa stradă numită *Ramblas de Flores.* Străbătând celebra stradă destinată numai pietonilor, de-a lungul căreia se aliniau

clădiri vechi dar elegante, era impresionată de frumuseţea acelor locuri. La umbra unor arbori bătrâni, uriaşi, vânzători ofereau cele mai atrăgătoare flori aduse din întreaga lume. Întâlneai şi vânzători de ziare şi cărţi; într-o mică piaţă de păsări, puteai cumpăra înaripate exotice. Mici hoteluri, teatre, clădiri care adăposteau baruri şi cafenele se înălţau de o parte şi de cealaltă etalând faţade în stil baroc sau neoclasic completate de grupuri statuare sau împodobite cu elemente lucrate în fier forjat. Oamenii pe care îi întâlnea pe stradă îi păreau o specie aparte. Explodau de energie şi păreau sofisticaţi, îmbrăcaţi elegant, în pas cu moda. Barcelona era în mod evident un oraş modern, atrăgător. La un moment dat s-a hotărât să părăsească *Ramblas.* Harta îi arăta că strada pe care tocmai o alesese o ducea în cartierul vechi. La o mică distanţă de *Ramblas* s-a oprit în faţa unei catedrale din secolul XV şi a admirat pentru o vreme statuile din piatră şi vitraliile. A pornit apoi pe străduţele înguste, pietruite, fascinată de magazinele micuţe. Toate tipurile de comercianţi aveau reprezentanţi: brutari, măcelari, croitori. În micuţele magazine puteai găsi tot ceea ce îţi doreai. În ciuda faptului că avea o hartă, curând şi-a dat seama că se rătăcise. A trăit un sentiment de bucurie în momentul în care străduţa pe care mergea a purtat-o către o piaţă cu o mare deschidere, scăldată în lumina soarelui.

Un grup de oameni se adunase în jurul unui muzicant. A pornit către ei. Muzicantul părea o replică mai puţin reuşită a lui Emmett Kelly, celebrul clown şi cânta la acordeon şi la flaşnetă în timp ce păpuşi mecanice dansau în acordul melodiilor sale. Spectacolul era totuşi atrăgător şi Crissy a aruncat câteva monede într-o pălărie aflată pe jos, apoi a pornit să străbată piaţa. După un timp a luat un taxi şi i-a cerut şoferului s-o ducă la catedrala neterminată a lui Gaudi, *Sagrada Família.* Când a ajuns, a plătit şi a coborât privind cu profundă admiraţie copleşitoarea construcţie, un monument impresionant, un exemplu de art nouveau. După ce a petrecut ceva timp plimbându-se în jurul catedralei, a oprit un alt taxi şi i-a cerut şoferului s-o ducă în Park Guell, creat după desenele lui Gaudf şi menit să reprezinte o grădină aşezată pe deal, într-o suburbie a Barcelonei. O dureau deja picioarele şi a luat hotărârea de a se aşeza la o masă, în faţa unei cafenele. Dorea să mănânce şi să bea ceva. A luat un taxi şi a cerut să fie dusă la Piaza de Cataluñya, la capătul a ceea ce se numea *Ramblas.*

Din informaţiile pe care le avea, această piaţă reprezenta inima Barcelonei. Îşi spunea că era locul perfect unde putea bea o cafea tare şi să privească mulţimea de oameni, mişcându-se în toate direcţiile, grupuri explodând de viaţă. În vreme ce privirile ei alunecau de-a lungul străzii,

gândurile i-au zburat, din nou, către Luca şi iar şi-a pus întrebarea care o chinuia: de ce nu încercase să ia legătura cu ea. Noaptea pe care o petrecuseră împreună fusese una deosebită şi tocmai de aceea nu înţelegea ceea ce se întâmplase. *Poate am să ajung mai devreme pe vapor şi voi încerca să aflu ce s-a întâmplat.* A privit ceasul de la încheietura mâinii. Avea suficient timp. A comandat un prânz simplu: *arroz con pollo,* care s-a dovedit un preparat delicios, condimentat perfect. A plătit şi apoi a pornit înapoi către port străbătând din nou, dar în direcţie inversă, *Ramblas.* Şi de această dată frumuseţea acestei străzi o impresiona. Soarele devenise mai puternic, dar arborii înalţi, seculari, ofereau suficientă umbră.

Odată ajunsă în cabină şi-a dat seama că Jenny plecase deja, dar nu mai înainte de a se fi schimbat. Hainele purtate cu o seară în urmă erau aruncate pe pat şi pantofii pe podea.

Crissy s-a dus direct la telefon şi a format numărul de la infirmerie. A răspuns asistenta-recepţioneră şi a anunţat-o că doctorul nu se află acolo.

— Ştiţi unde aş putea să-l găsesc.

— Este vorba de o urgenţă medicală?

— Nu. Sunt o prietenă.

— Înţeleg. Va trebui să reveniţi cu un telefon în timpul programului.

— Aş putea să-i las un mesaj?

— Desigur.

— Vă rog să-i spuneţi că l-a căutat Crissy Fitzgerald.

Şi i-a dat asistentei numărul cabinei în care locuia.

Apoi a adormit şi a fost trezită de un anunţ. Era timpul pentru cea de a doua serie să ia cina, prin urmare trebuia să se pregătească pentru întâlnirea cu Mark. S-a fardat, s-a pieptănat şi s-a îmbrăcat cât a putut de repede.

Pe când se apropia de puntea pe care se afla cabina lui Mark şi-a dat seama că era emoţionată, agitată. Inima ei bătea să-i spargă pieptul. Se întreba de ce. Din pricina lui Mark, desigur. Se purta ca un gentleman, dar aerul de superioritate ce făcea parte din modul lui de a fi, o neliniştea şi încă nu reuşise să scape de sentimentul că era ceva în neregulă cu el… ceva ciudat. Când mai avea doar câţiva paşi până la cabină şi-a spus că exagera şi că lăsase imaginaţia să zburde. Mark era fiul proprietarului acelui vapor, era un bărbat arătos şi părea profund interesat de ea.

A ciocănit în uşa cabinei şi i s-a deschis imediat.

Temerile şi neliniştea i s-au spulberat imediat. Mark îi zâmbea prietenos, cu căldură.

— Intră, te rogi sunt atât de fericit că ai acceptat invitaţia!

— Mă bucur să mă aflu aici, din nou.

Era la fel ca mai înainte, copleşită de eleganţa

cabinei. Masa fusese aşezată în dreptul uşii de la balcon. Porţelan, argintărie, o faţă de masă albă fină; în mijlocul mesei se afla un vas cu flori proaspete. Lumânările deja aprinse răspândeau jocuri de lumină tremurătoare.

— Un pahar cu şampanie? Ştiu că nu bei mult, dar m-am gândit că totuşi, am putea să bem un pahar.

— Da. Sigur. Minunat.

— Marea este uşor agitată aşa încât m-am gândit că este mai bine să luăm băuturile aici, înăuntru, la loc, te rog, pe canapea.

Încă tulburată, Crissy s-a aşezat într-un colţ al canapelei. Aruncându-şi privirile în jur, a zărit iar, cufărul, cu blazonul familiei.

— Mi se pare amuzant faptul că trebuie să călătoreşti purtând cu tine acel cufăr.

Râdea uşor, apoi şi-a acoperit gura cu mâna. Brusc îşi adusese aminte expresia iritată de pe chipul lui Mark atunci când, cu o seară în urmă, adusese vorba despre cufăr. Se aştepta la o reacţie asemănătoare din partea lui. Dar, în mod surprinzător, nu părea deranjat de remarca ei. Probabil era într-o dispoziţie mai bună.

— Cred că tatăl meu este uşor demodat. De fapt este foarte demodat.

A râs făcând cu ochiul de parcă împărtăşeau amândoi acelaşi secret.

Încurajată de atitudinea lui, Crissy a întrebat:

— L-ai deschis? Adică ai încercat să afli ce

este înăuntru?

— Presupun că este vorba de documente. Lucruri pe care doreşte să le păstreze în apartamentul nostru din Miami.

— Aveţi un apartament şi în Miami?

— Da. Aparţine companiei. Avem o filială care desfăşoară un volum mare de afaceri acolo şi de aceea a fost cumpărat, dar, practic, eu sunt singura persoană din familie care îl foloseşte. Mama a stat şi ea acolo de câteva ori.

I-a oferit un pahar înalt cu şampanie.

— Pe masă se află gustări. Serveşte-te!

Crissy a luat paharul.

— Mulţumesc, Mark.

Admiră modul elegant în care fusese aranjat caviarul pe gheaţă, înconjurat de bucăţele mici de pâine prăjită. Era evident că ceea ce li se servea lor nu se afla în meniul din restaurant.

Mark s-a aşezat în colţul opus al canapelei.

— Pentru o călătorie de vis. Şi o seară minunată, a toastat el ridicând paharul.

— De acord, a răspuns ea.

Simţea cum renăşteau temerile ei sub privirile pătrunzătoare ale ochilor lui întunecaţi.

— Ţi-a plăcut Barcelona?

— Cred că este un oraş fermecător. Nu m-am înscris în niciuna din excursii, dar am reuşit să văd o bună parte a oraşului.

A luat o gură de şampanie, apoi l-a întrebat:

— Ai coborât de pe vas?

— Nu. Am avut multe lucruri de făcut, aşa că am rămas la bord.

Crissy se întreba ce probleme fusese nevoit să rezolve. Observase deja teancul de plicuri rămase nedesfăcute. De fapt părea că numărul lor se mărise între timp.

— Aha! Această călătorie este de fapt o călătorie de afaceri pentru tine.

— Da. Ceva de genul acesta.

Şi-a sprijinit braţul pe spătarul canapelei şi s-a întors cu faţa către ea.

— Hai să nu vorbim despre muncă sau despre familiile noastre.

— Scuză-mă! N-am vrut să…

— Lasă! N-ai de ce să-ţi ceri scuze. Vorbeşte-mi despre felul în care ţi-ai petrecut ziua.

Crissy i-a vorbit despre plimbarea prin Barcelona, dându-i o seamă de amănunte. Când şi-a încheiat povestirea a văzut că Mark zâmbea.

— Ce ţi se pare atât de amuzant?

— Emoţia ta. Felul în care povesteşti. Este minunat, aduci un aer proaspăt care înviorează. Mulţi dintre cei pe care îi cunosc sunt atât de blazaţi încât o astfel de plimbare nu i-ar emoţiona câtuşi de puţin. Au văzut toate acestea de atâtea ori încât nimic nu-i mai face să tresară.

— Şi tu eşti la fel?

— Presupun că da, în unele privinţe. Toate marile oraşe par să se amestece într-un fel anume în mintea mea şi să se transforme într-un tot.

Cluburi, maşini şi femei frumoase. Par toate la fel, oriunde te-ai afla, în ciuda diferenţelor existente. Totul devine o mare plictiseală!

Crissy nu-şi putea imagina că s-ar fi plictisit de spectacolul oferit de oraşele lumii.

— Nu mai există nimic ce ar putea să-ţi stârnească interesul? Să te emoţioneze?

— Iubesc vapoarele şi marea. Şi tu mă atragi. Este evident.

Zâmbea într-un fel dezarmant. Crissy nu dădea crezare vorbelor lui. Îi părea că pentru Mark ea reprezenta doar o simplă distracţie, un divertisment, nimic mai mult. Aducea un aer proaspăt. Îi înviora. *Şi duşul înviorează şi o băutură,* îşi spunea ea.

— Eşti drăguţ. Foarte amabil.

— Nu mă crezi, nu-i aşa?

— Nu ştiu… nu…

Un ciocănit în uşă a pus capăt conversaţiei.

— Scuză-mă, ne-a fost adusă mâncarea.

Doi chelneri au intrat aducând tăvi grele pe care le-au aşezat pe masa aflată în faţa uşilor glisante, apoi au rămas în spatele scaunelor aşteptând să-i ajute să ia loc.

— Mergem? a întrebat Mark oferindu-i mâna pentru a o ajuta să se ridice de pe canapea.

— Da.

Crissy s-a ridicat şi împreună s-au îndreptat către masa aflată câţiva paşi mai departe. După ce chelnerul i-a tras scaunul şi i-a făcut loc să se

aşeze, Mark a luat şi el loc în celălalt capăt al mesei.

— Cred că ne descurcăm şi singuri. Nu vreau să fim deranjaţi de nimeni. Atunci când trebuie strânsă masa, voi da un telefon.

Cei doi chelneri au încuviinţat din cap, apoi au părăsit cabina.

Mark a turnat vin în pahare. Părea să fi uitat că alcoolul nu era băutura preferată a partenerei sale de masă. Crissy ştia că nu putea să bea mai mult de un pahar. A luat a înghiţitură de vin, savurând aroma şi delicateţea băuturii. Era un vin scump din care nu avea să mai bea din nou, prea curând. Dar, cu toate acestea nu îndrăznea să se mai atingă de pahar. Au început să mănânce şi au continuat să facă conversaţie vorbind despre vapor, cea mai dragă navă a lui din întreaga flotă a tatălui său. După gustări precum foie gras în sos de coniac ce se topea în gură, Mark a ridicat capacul ce acoperea tava pe care se afla peştele: limbă-de-mare înăbuşită. Era cel mai bun peşte pe care-l mâncase vreodată Crissy. Chiar şi legumele care-l însoţeau erau deosebite: sparanghel alb, belgian cu sos olandez, cartofi tăiaţi în bucăţele mici, acoperiţi cu smântână şi caviar. Era sublim. Desertul: créme brúlée într-un cuib de bezea. Niciodată nu mâncase asemenea delicatese şi probabil că nici nu avea să se mai repete o astfel de experienţă.

— Cred că aceasta a fost cea mai gustoasă

masă pe care am luat-o vreodată.

— Sunt încântat că ţi-a plăcut. Bucătarii sunt foarte buni şi nu trebuie să-şi demonstreze talentele pentru hoardele din restaurant.

Au mai rămas o vreme aşezaţi la masă, vorbind despre diverse lucruri. Mark i-a menţionat următoarele escale aflate în planul croazierei. Vizitase deja toate acele locuri, unele dintre ele chiar de mai multe ori, astfel încât a răspuns la întrebările amănunţite pe care i le-a pus Crissy. Se însufleţise vorbind despre toate aceste lucruri şi Crissy se simţea bine în compania lui şi părea să fi scuturat de pe umeri aerul plictisit şi blazarea ce părea să facă parte din felul său de a fi.

— Aş vrea să ieşim pe balcon, a spus el în cele din urmă. Te deranjează?

— Nu, câtuşi de puţin.

Crissy îşi spunea că briza mării era bine-venită după masă.

Bătea un vânt puternic şi spuma valurilor împrăştia stropi de apă sărată ce ajungeau până sus. S-au sprijinit de balustradă. Fără să vrea, Crissy s-a înfiorat din pricina aerului rece.

— Ţi-e frig, a remarcat Mark şi a cuprins-o cu braţul pe după umeri.

Crissy a tresărit şi a fost la un pas de a se retrage dar s-a stăpânit. Spera să nu meargă mai departe cu atenţia faţă de ea. Nu dorea să-l dezamăgească, dar nici nu voia să-l încurajeze. Au rămas alături privind în tăcere apele neliniştite ale

mării şi cerul întunecat. Nemărginirea era impresionantă prin frumuseţea sa chiar dacă vremea nu era tocmai bună şi Crissy putea să admire natura în toată splendoarea şi sălbăticia sa, lucru pe care n-ar fi putut să-l facă pe străzile din Albany.

— Te simţi bine?

— Da. Minunat!

— Vrei să mergem împreună la discotecă?

Crissy a ezitat pentru o clipă.

— Doar câteva dansuri, a insistat Mark.

— Da. Mi-ar face plăcere.

Au intrat în cabină şi după ce Mark a telefonat, cerând ca masa să fie strânsă, au plecat împreună la discotecă. Odată ajunşi, Mark a condus-o la o masă micuţă, aflată în capătul sălii, departe de ring şi de jocul de lumini ca şi de mulţimea ce se adunase deja. *La fel cum a făcut şi Luca,* şi-a spus Crissy. Abia se aşezaseră când o tânără s-a apropiat plină de solicitudine. Privirile ei scânteiau când s-au oprit asupra lui Mark.

— Cu ce vă pot servi? a întrebat cu un zâmbet larg pe gura rujată strident punând un picior înainte de parcă voia să fie admirată.

Mark s-a întors către Crissy:

— Ce-ai vrea să bei?

— Apă minerală cu lămâie.

— Două pahare, a comandat Mark.

Tânăra a făcut o mică reverenţă şi a plecat.

— Ştie cine sunt, a comentat Mark cu o undă

de dezgust. Ce mizerie! Se aruncă asupra ta precum târfele.

Crissy era surprinsă de aerul vehement, chiar dacă nu-i era greu să înţeleagă la ce presiune era supus din pricina unor astfel de avansuri.

— Probabil că este doar o copilă naivă, visând la stele, a încercat ea să-l liniştească.

— Hai să dansăm, i-a propus Mark, ridicându-se brusc de pe scaun.

Părea mai mult un ordin decât o invitaţie, dar s-a ridicat fără comentarii.

— Pot să-mi las poşeta aici?

— Fără probleme. Fata care ne serveşte n-ar îndrăzni să se atingă de ea şi nici n-ar lăsa pe altcineva s-o facă.

S-a lăsat condusă pe ringul de dans, unde Mark a luat-o în braţe şi au început să danseze în acordurile lente. Valentin care dansa cu o doamnă de vârstă mijlocie a salutat din cap printr-o mişcare aproape imperceptibilă, apoi şi-a îndreptat toată atenţia asupra partenerei de dans.

— Văd că îl cunoşti pe Valentin.

Pe chipul lui Mark apăruse zâmbetul acela care părea mai mult un rânjet.

Nimic nu-i scapă, gândea Crissy.

— Am dansat cu el de câteva ori. Nu-I cunosc prea bine.

— Dansează cu toate doamnele. Acesta este motivul pentru care se află pe vas.

— Ce vrei să spui?

— Exact ceea ce am spus. Primeşte un mic salariu, călătoreşte pe gratis şi bea pe bani mai puţini decât ceilalţi, dar trebuie să se ocupe de doamnele de pe vas. În special de cele care călătoresc neînsoţite sau nu au soţi.

— Este *plătit* să danseze cu turistele de pe vapor?

— Desigur. N-ai ştiut?

— Nu.

Nici nu i-a trecut prin minte să-i vorbească lui Mark despre bănuiala pe care o avusese în legătură cu Valentin şi anume, că era interesat de ea.

— Este asemenea unui gigolo. Sunt câţiva astfel de bărbaţi în orice croazieră. Pândesc şi vânează femei mai vârstnice, singure; caută bani în schimbul favorurilor acordate: dans, sex, companie. Noi, avem însă grijă să nu aducem la bord tineri de genul acesta ci doar bărbaţi precum Valentin, care nu reprezintă un risc pentru femeile singure de pe vas şi care este oricând dispus să danseze.

— Ciudaţi să dansezi în jurul lumii pentru a-ţi câştiga existenţa.

— Nu ai dreptate. Nu aşa stau lucrurile. Noi angajăm un bărbat pentru fiecare călătorie, dar niciodată aceeaşi persoană.

— De ce?

— Pentru că mulţi dintre clienţii noştri călătoresc des cu vasele noastre. În special

femeile. Văduve. Nu vrem ca ele să afle că bărbatul care le invită la dans este plătit pentru ceea ce face. Ar reprezenta o insultă faţă de ele. Aşa încât ne folosim de serviciile unei companii care ne furnizează bărbaţi prezentabili.

— Prin urmare, nu este greu să găseşti bărbaţi dornici să facă astfel de servicii.

— Nicidecum. Avem o listă de aşteptare nesfârşită, mai ales din Europa de est. Sunt o mulţime de bărbaţi care vor să iasă din România, Bulgaria, sunt şi albanezi şi sârbi. Înţelegi cum stau lucrurile.

Crissy era încă oarecum şocată de informaţiile primite. Valentin era foarte bun în ceea ce făcea pentru că o făcuse să simtă că era interesat de ea.

Un alt dans lent, aşa încât nu au părăsit ringul. Mina şi Rudy au apărut pe ring şi au fluturat mâna în semn de salut. Rudy a ridicat degetul mare către ea, în mod semnificativ.

Mark i-a observat şi, privind către Crissy, a rostit scurt:

— Ţărani.

— Ce vrei să spui?

— Oamenii aceia. Încă au rămas cu un picior la fermă. Ai observat cât de mult îi place Monikăi să se înconjoare de persoane care au luat legătura cu lumea bună, mai puţin decât ea?

Crissy s-a simţit de parcă fusese arsă cu fierul roşu. Remarca lui era o insultă de fapt. A roşit, stânjenită.

— N-am vrut să te jignesc. Tu eşti altfel.

— Cum adică?

Nu era sigură că ar fi vrut să ştie ce avea de spus.

— În primul rând eşti frumoasă. Şi inteligentă. Prinzi repede, cum spun englezii. Eşti sensibilă.

— N-am rămas cu un picior la fermă?

— Nu. Nici nu cred că ai trecut vreodată pe la o fermă. În niciun caz aşa cum a făcut-o cuplul de austrieci.

Crissy se vedea cu ochii minţii desprinzându-se din braţele lui şi păşind de-a lungul ringului de dans, lăsându-l în urmă. Era furioasă din pricina observaţiilor făcute. Mina şi Rudy fuseseră foarte drăguţi şi binevoitori cu ea chiar din primul moment când se cunoscuseră şi nu-i plăcea să-l audă vorbind dispreţuitor despre ei. Poate erau ţărani, oameni simpli, dar se împrieteniseră.

Dansul a luat sfârşit şi s-au îndreptat către masă. Paharele îi aşteptau şi au băut amândoi apa minerală.

Crissy a observat că fusese adusă o sticlă plină fără ca Mark să fi cerut. Acesta putea fi privit ca un privilegiu. Era în fond fiul armatorului. A aruncat o privire în jur întrebându-se dacă Luca şi suita căpitanului sosise, dar nu-i zări pe niciunul dintre ei.

— Eşti foarte tăcută.

— Mă gândeam.

— La ce anume?

— S-a făcut târziu şi cred că ar trebui să mă retrag în cabină.

— Te-am supărat.

A întins mâna peste masă şi şi-a aşezat-o pe braţul ei.

— Da. Este adevărat. Nu-mi place să aud că prietenii mei sunt trataţi ca un gunoi. S-au purtat foarte frumos cu mine.

— Îmi cer scuze. Chiar nu am vrut să te jignesc.

Părea sincer.

Crissy a rămas tăcută sorbind din pahar.

— Tu nu eşti europeană, aşa că nu poţi înţelege exact despre ce e vorba. Dar nu am vrut să fac rău nimănui.

— Cred că ai fi reuşit să mă păcăleşti.

— Te rog, nu te supăra. Dacă te simţi jignită pentru tine şi pentru prietenii tăi, îmi cer scuze. Vrei să-i invit să bem un pahar împreună?

— Nu. Cred că este mai bine să plec.

A încercat să-i zâmbească.

— Cred că mâncarea delicioasă şi vinul mă fac să mă simt obosită.

— Mă bucur că te-ai simţit bine.

— Chiar a fost o seară minunată. Sper că nu crezi altceva?

Spunând asta, fără a sta pe gânduri, Crissy a întins mâna şi şi-a aşezat-o pe braţul lui.

— Mă bucur. Crezi că am putea să mai bem un ultim pahar în cabina mea?

— Nu. Îmi pare rău. Sunt foarte obosită.

— Păcat. Te voi însoţi până la cabină. Poate că vom lua cina, din nou împreună, cât mai curând.

— Ar fi minunat.

Mark s-a ridicat şi a ajutat-o şi pe Crissy să facă acelaşi lucru. Aceasta şi-a luat poşeta şi l-a luat de mână pe Mark care întinsese mâna către ea. Au pornit împreună către ieşirea din discotecă, Crissy i-a zărit pe Jenny şi pe doctorul Von Meckling aflaţi la marginea ringului de dans. Era un dans alert şi mai vârstnicul doctor făcea eforturi lăudabile mişcându-şi braţele şi picioarele pe ritmurile sălbatice. Era o persoană plăcută dar, cu toate acestea, Crissy nu înţelegea cum era posibil ca Jenny să-şi concentreze întreaga atenţie asupra lui şi nu asupra unui bărbat mai tânăr. Nu erau puţini cei care ar fi dat năvală la cel mai mic semn pe care aceasta l-ar fi făcut.

Odată ajunsă în cabină a închis uşa şi s-a sprijinit de ea pentru o clipă. Cina în compania unui bărbat bogat putea fi o activitate epuizantă. Oare ce gândea Mark despre ea, dacă pe toţi ceilalţi îi dispreţuia profund? Atracţia faţă de ea ar fi putut fi rezultatul singurătăţii în care trăia pe timpul croazierei şi poate şi faptul că era diferită de toate celelalte femei pe care le cunoscuse. Ei doi proveneau din lumi total diferite între care era imposibil să ridici o punte. O făcuse să se simtă ca o bomboană, o plăcere de care te bucuri pentru scurt timp.

Începuse să se dezbrace când telefonul a sunat. A răspuns de îndată şi un fior de încordare a străbătut-o când a auzit glasul lui Luca.

— Mă – mă întrebam dacă ar fi posibil să te văd.

Crissy a simţit inima crescându-i de bucurie.

— Aş fi fericită.

Orice urmă de oboseală dispăruse.

— Chiar vrei să ne vedem?

Era uimit.

— Desigur. Ce te face să crezi că lucrurile ar sta altfel? Am încercat să iau legătura cu tine şi începusem să fiu îngrijorată că nu am nicio veste de la tine.

— Dumnezeule! Se pare că m-am înşelat amarnic.

— Ce vrei să spui?

— Te-am văzut împreună cu Mark la discotecă şi am crezut… mi-am… spus că…

— Luca! Dacă ai şti… Aşteptam cu nerăbdare să primesc un semn de la tine. Te-am căutat, dar nu am reuşit să te găsesc. Mi-am spus că poate nu erai interesat să mă vezi.

— Oh, Doamne! Hai să ne vedem chiar acum.

— Unde?

— Pe puntea unde se află piscina. Mai ţii minte locul în care am mers prima dată?

— Da. Acum pornesc.

Fără a mai sta pe gânduri a ieşit din cabină şi a pornit în fugă spre puntea pe care se afla

piscina.

Muzica din fundal era un mixaj electronic, într-o tonalitate scăzută, un acompaniament perfect pentru ceea ce intenţiona ea să facă. Nici prea lent nici prea alert. Jenny şi-a scos pantofii şi a lăsat să alunece bluza strălucitoare. Sânii ampli au ţâşnit la lumină cu sfârcurile de culoare întunecată, tari. Îşi legăna capul, aruncându-şi părul pe spate. Apoi şi-a desfăcut fermoarul fustei scurte pe care o purta şi a lăsat-o să alunece de-a lungul coapselor. Nu purta lenjerie aşa încât nu a fost uimită când bărbatul aflat gol în pat a gemut uşor la vederea goliciunii ei. Şi-a strecurat un deget în gură, şi-a plimbat limba de-a lungul lui, apoi şi l-a dus între coapse, mişcându-şi coapsele lasciv şi plimbându-şi degetul de-a lungul feminităţii perfect epilate. Apoi cu o expresie de pasiune sălbatică înscrisă pe chip şi-a vârât degetul între coapse. Se mişca în jurul degetului, provocator şi se tot apropia de pat, privindu-l cum o sorbea din priviri, îi făcea plăcere să-l vadă excitat şi faptul că îl stârnea fi provoca o plăcere sălbatică.

Bărbatul s-a ridicat din pat. Era excitat şi privirile lui nu părăseau trupul femeii ce i se oferea în toată splendoarea. Când a ajuns lângă ea şi-a aşezat mâinile pe umerii ei şi a împins-o în jos. Era pregătită pentru o astfel de situaţie căci se întâmplase şi în seara precedentă, l-a luat în gură şi a început să-şi plimbe limba în sus şi în jos,

permiţându-i să pătrundă tot mai adânc, încetul cu încetul, apoi să iasă, mai înainte de a intra din nou. A repetat mişcarea până când bărbatul nu a mai fost în stare să suporte senzaţia oferită. Gemând, a ieşit şi limba ei a coborât plimbându-se pe mingiuţele tari după care el a ridicat-o şi a sărutat-o cu pasiune, limba lui croindu-şi drum cercetător, l-a cuprins sânii şi sfârcurile între degete. Jenny a gemut plină de dorinţă şi i-a cuprins sexul în mână. Era pregătită, nu mai putea aştepta. Dorea să-l simtă în ea cât mai curând.

De parcă i-ar fi citit gândurile, a condus-o către pat unde ea s-a întins pe spate cu picioarele desfăcute. S-a aşezat şi el pe pat, în genunchi, între picioarele ei apoi a lăsat un deget să alunece în trupul ei. O simţea umedă, îl aştepta, era pregătită. O privea pătrunzător în clipa în care şi-a scos degetul şi şi-a trecut limba peste el. S-a înălţat deasupra ei şi a pătruns-o adânc, cât mai adânc.

Jenny trăia o stare de extaz. Era scăldată în valuri de plăcere şi de dorinţa ce se ridica din pântecele ei. Îşi unduia coapsele ademenindu-l. Bărbatul a început să se mişte ritmic, înainte şi înapoi, într-un ritm sălbatic. Părea posedat – de pasiunea femeii. Incapabil să se mai controleze a pătruns-o adânc, în vreme ce ea se agăţa de umerii lui şi-l încolăcea cu picioarele în dorinţa de-ai păstra în trupul ei. El a scos un geamăt profund în clipa în care a explodat în trupul ei; pentru o

clipă a rămas ţeapăn, apoi s-a prăbuşit asupra ei, gâfâind.

— Ahh… a fost… a fost mai bine ca oricând… Cel mai… bine… şoptea Jenny savurând apropierea de trupul musculos, scăldat în sudoare.

Bărbatul a rămas tăcut, continuând să respire greu, bucurându-se de senzaţia pe care o trăia, aflându-se încă în trupul ei. Pentru o vreme au rămas nemişcaţi, înlănţuiţi, în tăcere, doar respiraţia lui grea spulberând liniştea. Părea pierdut în gânduri, într-o lume a lui, îşi spunea Jenny. În cele din urmă, când şi-a recăpătat respiraţia normală şi penisul lui a început să se înmoaie în trupul ei, s-a retras, rostogolindu-se pe o parte.

Jenny a gemut dezamăgită şi s-a încruntat când l-a simţit retrăgându-se. Sperase că o vor lua de la capăt, dar el părea să-şi fi pierdut interesul. Nu-i plăcea să-şi piardă vremea jucându-se inutil şi nici nu era adeptul dulcegăriilor de „după”. De fapt avea sentimentul că nu-i făcea plăcere s-o mai atingă după ce termina cu ea. Şi era atât de tăcut de parcă s-ar fi aflat la mii de kilometri distanţă. Lui Jenny nu-i lipsea încrederea în sine şi era conştientă de faptul că arăta bine. Avea un chip frumos care totdeauna atrăgea atenţia celor din jur. Era deşteaptă şi educată atât cât era necesar. Nu era o toantă. Şi, de ce atunci când termina se purta cu ea de parcă ar fi fost o oarecare? Dacă există o problemă, atunci el era problema şi nu ea.

Poate că se purta astfel pentru că era putred de bogat şi provenea dintr-o familie importantă? *Ce mare scofală?* Şi ea avea bani şi familia el, deşi nu era bogată, era înstărită chiar dacă nu avea o poziţie socială înaltă.

Tăcerea lui devenea insuportabilă. Şi-a pus o mână pe umărul lui şi l-a mângâiat.

— Eşti un bărbat minunat.

Spera să obţină o reacţie din partea lui.

— Îmbracă-te şi pleacă! i-a cerut Mark fără să-i arunce o privire. Acum vreau să rămân singur.

— Poftim?

— Du-te! Pleacă!

Vorbea răstit, printre dinţi.

Jenny îşi dorea să-i ardă un pumn, dar şi-a stăpânit pornirea. S-a ridicat din pat în tăcere şi s-a îmbrăcat. Când a fost gata şi-a luat geanta şi privind către pat, a anunţat:

— Plec.

El s-a ridicat din part şi s-a dus la uşă.

— Pe curând! îi zâmbea cu aerul superior ce-l caracteriza.

— Sper! Pa!

Şi-a ridicat mâna şi a fluturat degetele în semn de rămas-bun.

— Ciao!

I-a deschis uşa şi ea a ieşit.

Jenny a auzit uşa închizându-se în urma ei. A pornit de-a lungul coridorului într-o stare de confuzie totală. Ce se mai întâmplase cu acest

ciudat? După ce-l văzuse în compania lui Crissy cu o seară în urmă, îl urmărise până la cabina pe care o împărţea ea şi Crissy, apoi continuase să meargă pe urmele lui când Mark rămăsese singur. Mai înainte ca el să ajungă să deschidă uşa cabinei sale, Jenny aruncase un cercel pe jos şi când l-a zărit pe Mark a scos o exclamaţie de dezamăgire, l-a sărit de îndată în ajutor şi au găsit cercelul şi-atunci când bustul ei aproape gol a atins braţul bărbatului, acesta a părut încântat, mai ales că ea s-a oferit să-i facă cinste cu un pahar drept mulţumire pentru ajutorul dat. El a invitat-o în cabină oferindu-i o băutură. Deşi nu au mai apucat să bea nimic, practic au făcut sex întreaga noapte. Au dormit, s-au trezit, au făcut sex şi au luat-o de la capăt.

Sperase că lucrurile vor urma acelaşi tipar şi în această seară şi nu simţea numai un sentiment de adâncă frustrare, ci şi furie. *Din cauza lui Crissy. Fata – cea – bună i-a spus probabil ceva despre mine în timpul nenorocitei de cine pe care au luat-o împreună. Scârba!*

Nu se simţea încă obosită, aşa că nu avea de gând să se retragă în cabină. *Poate mai e ceva acţiune la discotecă. Dacă nu, mă pot baza pe Manolo. Ne putem regula pe cinste.* S-a oprit la toaletă, mai înainte de a intra la discotecă. Şi-a reîmprospătat machiajul, şi-a trecut mâinile prin păr şi l-a înfoiat. *Nimeni nu-mi poate rezista,* şi-a spus privindu-se în oglindă.

Întinşi sub coşul înalt al navei, Luca o ţinea în braţe pe Crissy, cu un aer protector, şi-i săruta părul din când în când. După ce au făcut dragoste au rămas în acel loc, admirând cerul înstelat. Luca îi arăta câte o constelaţie ce se ivea dintre nori şi îi dădea explicaţii.

— După ce ne vom plasa pe drumul ce duce către Capul Verde, cerul se va limpezi şi-atunci îţi voi arăta şi mai multe constelaţii. Mă tem că vremea va fi schimbătoare.

— Este uimitor câte lucruri ştii despre stele. Eu nu sunt în stare să găsesc pe cer decât Carul Mare şi Carul Mic. În general oricine este în stare să facă asta.

— N-ai dreptate. Nu oricine poate face asta. Oricum este mult mai uşor pe mare. În marile oraşe, luminile şi poluarea te împiedică să vezi stelele.

— Dar trebuie să ştii ce cauţi.

— De aceea am avut o hartă cerească de când eram copil. Şi un telescop.

A sărutat-o din nou.

— Te simţi bine?

— Îhm. Mă simt de parcă aş fi în Rai. Niciodată n-am crezut că atingerea metalului poate fi atât de plăcută.

Au izbucnit amândoi în râs.

— Mi-ar plăcea să te pot duce în cabina mea. Dar aşa cum ţi-am mai spus nu vreau să te expui bârfelor de pe navă. Wilma, manichiurista, ţine

echipajul sub o atentă observaţie.

— Adevărat? Ciudat.

— Cred că doarme cu ochii deschişi şi cu urechile ciulite. Caută tot timpul să afle ce s-a mai întâmplat. Apoi se duce direct la căpitan şi-l informează şi crede-mă că dacă aş duce o doamnă în cabina mea s-ar afla imediat.

— L-ar supăra o astfel de treabă?

— Nu ştiu ce să cred, pentru că nu mi s-a întâmplat niciodată până acum. Ştiu că nu dă atenţie relaţiilor care se stabilesc între membrii echipajului. Este imposibil de ţinut sub control o astfel de situaţie. Dar atunci când este vorba de pasageri şi membri ai echipajului lucrurile se schimbă. Asta aduce prejudicii companiei.

— Nu m-am gândit la asta.

— O doamnă ar putea să depună plângere că a fost violată şi tot astfel de lucruri. Înţelegi.

— Mă întreb dacă a ajuns la urechile căpitanului vreun zvon legat de Jenny şi Manolo.

— Sunt convins că a fost informat cât de cât. Ştiu că Wilma a aflat totul şi lumea bârfea pe tema asta. Dar Jenny ţi-a spus ceva?

— Nu. Abia dacă o văd când şi când. Merge la cabină la ore foarte ciudate şi doar pentru a-şi schimba hainele, aşa încât cred că se vede cu cineva Tot timpul dansează cu doctorul Von Meckling, ceea ce mă uimeşte peste măsură.

Luca se întreba dacă să-i povestească lui Crissy cele întâmplate la infirmerie, despre

avansurile evidente pe care le primise din partea lui Jenny. În cele din urmă şi-a spus că era mai bine să păstreze pentru sine acea întâmplare. Nu i se părea firesc să se amestece în prietenia dintre Jenny şi Crissy. Probabil că Jenny deja dăduse uitării cele întâmplate, iar în ceea ce-l privea pe el avansurile ei erau total lipsite de importanţă.

A mângâiat-o plimbându-şi un deget de-a lungul obrazului, apoi a sărutat-o.

— Hai să nu ne mai pierdem timpul vorbind despre astfel de lucruri. Mă simt atât de… de… mă simt eliberat de orice temeri legate de Mark Vilos. M-am temut cu adevărat. Şi am fost furios.

— Nu ai niciun motiv de teamă. Ţi-am mai spus. S-a purtat ca un adevărat domn şi presupun că singurul motiv pentru care a dansat cu mine şi m-a invitat la cină a fost sentimentul de singurătate.

— Ha! Nici să nu-ţi treacă prin minte. Din câte am auzit e un tip periculos. Nu e bine să ai de-a face cu el.

— Ce vrei să spui? a întrebat râzând.

Îşi spunea că sentimentul de gelozie îl făcea să exagereze.

— Este un pericol pentru femei. Au circulat tot soiul de zvonuri în trecut, însă toată lumea tace în această privinţă. Căpitanul este hotărât să nu se amestece în problemele lui Mark Vilos şi n-ar da ascultare niciunei plângeri lansate împotriva lui.

— Presupun că ar scăpa nepedepsit chiar dacă

ar săvârşi o crimă, având în vedere că este fiul patronului.

— Exact.

A strâns-o la pieptul său şi apoi a spus:

— Mă bucur să te am aici, lângă mine. Începusem să-mi pierd minţile de disperare. El este atât de bogat şi femeile îl găsesc atrăgător. Mi-am imaginat că a început să-ţi placă.

Şi-a plimbat degetul peste buzele lui, şi apoi l-a îndemnat să tacă:

— Sst! Hai să nu ne pierdem vremea vorbind despre el. Nu mai are niciun rost. Să ne gândim doar la noi. Şi ia stele.

— Nu-mi vine să cred cât de norocos pot fi. Cred că sunt cel mai mare norocos dintre bărbaţi.

S-a aplecat asupra ei şi a sărutat-o cu pasiune.

— Iar eu sunt cea mai norocoasă femeie.

Au început să se sărute din nou, incapabili să-şi potolească pasiunea. Deşi se îmbrăcaseră după ce făcuseră dragoste pentru prima oară, mâinile lui au început să-i mângâie sânii şi Crissy a simţit dorinţa străbătându-i trupul. Luca gemea uşor, dornic să o aibă din nou.

În cele din urmă s-au eliberat de haine şi el a pătruns-o uşor, cu gingăşie. Agăţându-se unul de altul de parcă ar fi vrut să nu se mai despartă vreodată au început să se mişte amândoi în acelaşi ritm, suspinând şi şoptindu-şi vorbe de dragoste până când au ajuns pe culmile plăcerii. Când totul s-a sfârşit au rămas strâns îmbrăţişaţi, respirând

cu greu. Luca a sărutat-o cu tandreţe.

— N-avem nevoie de un pat, Luca. Aici, sub stele am descoperit locul perfect în care ne putem întâlni.

— Poate că lucrurile vor sta mai bine.

— Ce vrei să spui?

— Mâine vom petrece întreaga zi pe mare. Peste două zile, lucrurile vor sta la fel. Cred că va fi cazul să facem nişte programări la doctor.

— Chiar vorbeşti serios?

— În mod categoric. Nu înţeleg de ce nu mi-a trecut ideea asta prin minte ceva mai devreme. Poate pentru că niciodată nu am mai făcut un astfel de lucru. Chiar de ar fi să lucrez peste program ca să nu îmi las pacienţii fără asistenţa necesară tu trebuie să-ţi faci o programare în timpul orelor de consultaţie. Şi asta începând de mâine.

— Excelent! Dar ce trebuie să-i spun asistentei?

— Spune-i că te doare stomacul. Nu trebuie să-i oferi detalii.

— Dar crezi că vom fi în siguranţă în cabinetul tău?

— Da. Vom fi tăcuţi ca de obicei, dacă se întâmplă să fie cineva prin preajmă. Poate ar fi bine să-ţi faci programarea spre sfârşitul orelor de consultaţii.

— Abia aştept.

— Şi eu. Dar până atunci avem locul nostru

aici.

— Un loc foarte special, Luca.

— Cel mai bun din lume.

Crissy a introdus cârdul şi a deschis uşa cabinei. Jenny nu era înăuntru aşa încât s-a pregătit pentru noapte pe îndelete. A făcut un duş, s-a masat cu o cremă emolientă, a îmbrăcat un tricou larg pe care îl folosea în loc de cămaşă de noapte şi se gândea cu plăcere la momentul în care avea să se lase purtată pe braţele somnului. Trăia încă din plin bucuria momentelor plăcute petrecute împreună cu Luca. Nimic nu putea să-i despartă. Nimic pe lume nu-i putea atinge. Ceea ce trăiau împreună era de nezdruncinat. Era minunat. Şi mai ales real. Se simţea atât de puternică.

Telefonul a clipit şi pentru o clipă a rămas cu privirile aţintite asupra beculeţului. *Cine poate fi?* Zâmbind şi-a spus: *Luca. Mă sună să-mi ureze noapte bună.*

A ridicat receptorul:

— Alo?

Niciun răspuns, doar sunetul acela inconfundabil.

— Alo?

Era deja furioasă.

Respiraţia se auzea în continuare. Crissy a trântit telefonul.

— Cine dracului face aşa ceva?

S-a aşezat pe marginea patului privind

telefonul de parcă acesta i-ar fi putut răspunde la întrebare. Poate era doar o greşeală. Sau poate cineva se ţinea de glume. În orice caz nu era o glumă plăcută. Sau poate… poate era Mark. Probabil era nemulţumit de refuzul ei de a mai bea un ultim pahar în compania lui. Cu cât se gândea mai mult cu atât era mai sigură. Mark se aflase la capătul firului. Trecuse mult timp de când părăsise discoteca. Dacă el telefonase de ce aşteptase atât de mult timp?

A simţit fiori de gheaţă trecându-i pe şira spinării. Primise telefonul nu mult după ce revenise în cabină. De parcă cel care sunase ar fi ştiut exact momentul în care se întorsese. Dar, din nou îşi spunea, că era ceva în neregulă căci îi lăsase răgazul să-şi facă duş, să se pregătească pentru noapte. Când intrase în cabină, beculeţul mesageriei nu licărea. Oricum cine făcea asemenea apeluri telefonice nu lăsa mesaje.

— La naiba!

Încep să o iau razna din… din ce? Dintr-o prostie. Probabil cineva se gândeşte să facă glume.

Mintea îi lucra febril. Îşi punea întrebări. Răspundea. S-a ridicat de pe pat şi a început să bată cabina dintr-un capăt în altul. Se întreba dacă dovedea înţelepciune anunţând cele întâmplate.

Dar pe cine să informez? Şi ce ar trebui să spun? Probabil că aş deveni subiect de glume. O

femeie isterică. Sau şi mai rău, ar putea fi considerată o uşuratică ce a dat peste un bărbat în discotecă şi primeşte ce merită.

S-a aşezat din nou pe pat, încercând să se liniştească. *Mare scofală. N-am de ce să mă agit. Mă aflu pe un vas împreună cu peste şapte sute de aiţi turişti. La aceştia se adaugă oamenii de pază. Şi Luca. Nu mi se poate întâmpla nimic rău atât timp cât el se află aproape de mine.*

Bărbatul a închis telefonul mobil şi a zâmbit mulţumit. Bătrânului Vilos îi tremura curul. Nu mai văzuse de mult timp un caz asemănător. Şi-a înăbuşit cu greu hohotele. Trăia o adâncă satisfacţie văzându-l îngenuncheat pe bătrânul bogătan. Mai ales că acesta nu era altul decât Georgios Vilos, cel atât de plin de sine. Îşi spusese cu trufia ce-l caracteriza că prinsese întreaga lume de boaşe şi putea face tot ce-i trecea prin minte. Numai că lucrurile stăteau exact invers.

Brusc, boşorogul devenise temător. Îşi făcea griji din pricina prinţişorului său.

Ce glumă! De ce nu se gândise la el de la început? De ce nu-şi făcuse probleme din pricina nemernicului arogant atunci când nu era prea târziu? Copilaşul nu răspundea la telefon. Ce căcat! Foarte bine. Asta merita. Zâmbea subţire. Urât. Când îi povestise lui Vilos despre curvele care se perindau prin cabină, moşul fusese la un pas de apoplexie. Îşi ieşise din minţi din pricina explozibilului numai la gândul târfelor ce treceau

prin apartamentul elegant al copilului de aur. Îşi făcea griji că puteau lua droguri. Li se urca la cap şi atunci împinse de curiozitate scormoneau prin cufăr şi găseau explozibilul.

Iisuse! Moşul devenise paranoic. De ce n-ar fi fost curioasă una dintre fufe de ce se află în cufăr? Tăticul se gândea că ar fi putut fi împinsă de lăcomie. Să-l jupoaie pe băieţel. Sau poate ar fi căutat jucările pentru sex. Bărbatul a pufnit în râs. Ţapul bătrân! în ce secol trăia?

S-a sprijinit de balustradă şi a lăsat telefonul să-i alunece în buzunar. Trebuia să găsească momentul potrivit în care să se strecoare în apartamentului Mark pentru a se asigura că explozibilul era la locul lui şi astfel să-l liniştească pe Georgios Vilos. Nimic altceva nu i-ar fi alungat temerile. El ştia clar că explozibilul era neatins.

Dar oare s-ar fi liniştit bătrânul? Nu. În niciun caz.

Era obsedat de gândul că explozibilul se afla în pericol de a fi descoperit mai înainte de a-l folosi şi mai rău era că îşi pierduse minţile de teamă pentru fiul său. Bărbatul a scuipat pe punte. Nu dădea doi bani pe fiul bătrânului. El fusese angajat pentru a face o anumită treabă şi avea s-o facă aşa cum trebuia. Dacă nepreţuitul băiat de aur sărea în aer alături de restul pasagerilor nu era problema lui.

Să-l ia dracu'. Şi pe boşorog asemenea. Sunt plătit să arunc vaporul în aer nu să am grija

ţâncului.

Ochii lui străluceau cu ură chiar şi în întunericul de pe punte. Slujba pe care o primise îi făcea o plăcere nespus de mare.

Capitolul treisprezece

S-a trezit mai târziu ca de obicei. S-a îmbrăcat în grabă şi a pornit către *cafeteria* pentru a lua micul dejun. Brusc şi-a reamintit telefonul primit cu o seară în urmă. Apoi şi-a spus că trebuie dat uitării. Nu fusese altceva decât o glumă proastă. Întâlnirea cu Luca i-a revenit în minte înlocuind toate gândurile neplăcute. Abia aştepta să stabilească o nouă întâlnire cu el aşa cum plănuiseră cu o seară în urmă. S-a trezit fredonând fericită.

A luat micul dejun aşa cum făcea în fiecare dimineaţă, afară, pe punte, în aer liber. În acea dimineaţă cerul avea o culoare cenuşie şi în aer plutea ameninţarea ploii. Din locul pe care îl găsise aproape de parapet putea să vadă coasta Spaniei aflată undeva departe, în zare.

În jurul orei zece, pasagerii au început să se înghesuie în spatele balustradelor. Se apropiau de Gibraltar. Crissy îşi adusese aparatul de fotografiat şi a luat câteva instantanee, interesată de stâncile Gibraltarului apoi s-a concentrat asupra coastelor Spaniei şi Africii. *N-am să pot spune că am fost în Africa, dar pot afirma că am*

văzut-o. Vasul a trecut dincolo de celebra stâncă îndreptându-se către Tenerife, în Insulele Canare. Sosirea avea să fie abia în ziua următoare. Spre după-amiază. S-a trezit zâmbind. Îşi reamintise că trebuia să-şi facă o programare la infirmerie.

A pornit înapoi către cabină. Luca o sfătuise să facă programarea cât mai târziu, astfel încât să fie ultima pacientă. Când vrăjitoarea Voula a răspuns la telefon, Crissy i-a cerut să-l vadă pe doctorul Santo.

— Ce problemă aveţi?

— Stomacul.

— Aha. Stomacul.

Crissy o vedea aievea. Ochii femeii erau imenşi din pricina ochelarilor şi părul de un blond-albicios, cu şuviţe portocalii şi aurii.

— Da. Mă supără stomacul.

— Asta nu este o urgenţă.

Crissy a remarcat felul în care rostise cuvintele. Nu pusese o întrebare ci făcuse o simplă afirmaţie. Fiind o problemă stomacală, Voula nu considera situaţia ca fiind o urgenţă aşa că nu era necesar să fie primită de doctor urgent.

— Nu, nu este o urgenţă. Am fost consultată şi iau antibiotice. Dar nu mă simt bine.

— Înţeleg… Puteţi veni în seara aceasta. La nouă şi treizeci sau nouă patruzeci şi cinci. În niciun caz mai devreme. Şi dacă vă supără stomacul va trebui să îndurаţi. Doctorul este foarte ocupat.

— Nouă şi patruzeci şi cinci.

Perfect!

— Numele, vă rog!

— Crissy Fitzderald.

— Nouă şi patruzeci şi cinci.

Şi Viola a trântit receptorul.

Ar trebui să-i spun lui Luca să-i dea câteva lecţii în privinţa relaţiilor cu clienţii.

A auzit deschizându-se uşa cabinei. S-a întors şi a văzut-o pe Jenny intrând.

— Bună! a salutat-o cu voioşie. Pe unde ai mai umblat? Ce-ai mai făcut?

Jenny a ridicat din umeri şi şi-a scos pantofii din picioare aruncându-i într-un colţ al cabinei. Aceiaşi pe care îi purtase cu o seară în urmă, a observat Crissy.

— Nimic deosebit. Oricum, nimic din ce te-ar putea interesa pe tine.

Bun răspuns, şi-a spus Crissy. Perfect, dar lipsit de amabilitate. Şi ce era şi mai ciudat era că-l primise din partea unei femei divorţate care îi împărtăşise lui Crissy toate experienţele sexuale prin care trecuse de la despărţirea de soţ. Era evident că nu voia să-i ofere lui Crissy niciun fel de informaţii. Dar nici ea nu avea să facă niciun fel de confesiuni.

Astfel de gânduri nu-i provocau nicio bucurie, dar Crissy nu dorea să împărtăşească nimănui fericirea pe care o trăia alături de Luca, deşi ea şi Jenny făcuseră schimb de informaţii de genul

acesta despre bărbaţii ce trecuseră prin viaţa lor. Dar deja lucrurile se schimbaseră. Îi era de neînţeles ce se întâmpla cu Jenny, de ce aceasta părea să o excludă din viaţa ei dar, în acelaşi timp, gândea că nu trebuia să o agaseze pe Jenny cu întrebări, mai ales pentru că aceasta nu părea deloc a fi în toane bune.

A urmărit-o în tăcere cum se dezbrăca aruncându-şi hainele pe podea, după care a dispărut în baie fără a rosti un cuvânt. Oare de ce era atât de tăcută?

Dar de ce să-mi pese? Oricum, nu va reuşi să-mi strice ziua! gândea Crissy. Nimic, nici cerul cenuşiu, nici ameninţarea ploii nu ar fi reuşit să-i alunge buna dispoziţie. Şi-a luat poşeta şi a hotărât să facă o plimbare.

A urcat scările ce duceau la punţile superioare unde se aflau magazinele, cazinoul, librăria, sala de jocuri şi barul. Observând un duty-free shop ce i se părea interesant a hotărât să caute câteva mici daruri pentru cei de acasă. O tânără tare frumuşică, o nemţoaică, Gudrun, pe nume, după cum scria pe ecusonul ei, i s-a adresat într-o engleză perfectă, fără accent străin, întrebând-o dacă era dispusă să accepte un test.

— Pentru ce?

— Vezi rolele acelea cu diamante? a întrebat ea arătându-i masa încărcată cu role din lanţurile de aur cu pietre strălucitoare.

— Despre ce este vorba?

— Mai întâi trebuie să ne lămurim. Ceea ce vezi nu sunt diamante. Şi nici lanţurile nu sunt din aur. Strasuri montate în lanţuri aurite.

— Dar nu înţeleg la ce pot folosi.

— Oh, în multe scopuri. Le pot tăia pentru a face brăţări şi coliere dintr-un şirag sau mai multe, depinde de ce doreşti. Se pot folosi şi pentru a împodobi părul, dacă îţi strângi părul. Nu uita că în seara aceasta este organizată o petrecere elegantă aşa încât îţi doreşti să arăţi cât mai bine.

Zâmbetul ei plăcut şi ochii ei de un albastru-stins împrăştiau sclipiri jucăuşe din spatele ochelarilor.

— Cred că sunt nevoită să refuz oferta. Nu am bani pe care să-i pot cheltui pe astfel de podoabe.

— Dar nici nu ştii cât costă.

— Fie. Cât costă?

— Pentru tine sunt gratis.

— Gratis? De ce?

— Pentru că-mi vei face reclamă. Eşti una dintre cele mai frumoase femei de pe vas, astfel încât toată lumea va vedea bijuteriile create de mine. Toate celelalte turiste vor dori să cumpere sperând că astfel vor putea arăta ca tine.

Brusc a tăcut şi împreunându-şi mâinile în faţă, a rămas privind-o pe Crissy de parcă aştepta să vadă cum ar fi putut aceasta să-i demoleze raţionamentul. Zâmbetul rămăsese neschimbat.

— Vorbeşti serios, a observat Crissy.

— Îţi voi face brăţări, un colier şi câteva şiraguri de prins în păr.

S-a apropiat de Crissy şi cerându-i permisiunea şi-a ridicat mâinile către părul acesteia:

— Îmi dai voie?

— Da.

I-a ridicat părul la spate, apoi l-a lăsat să cadă la loc.

— Este suficient de lung pentru a prinde un şirag sau o lucrătură franţuzească din faimoasele noastre diamante.

Au început să chicotească amândouă ca două şcolăriţe.

— Ei, ce zici? Te interesează? Nu trebuie să faci nimic altceva, decât să porţi celebrele mele pietre false, să arăţi frumoasă şi să spui tuturor de unde le-ai cumpărat. De acord?

— Cred că nu am de ce să te refuz.

— Îţi promit să te fac frumoasă, de fapt să te fac să arăţi şi mai frumoasă, dar în acelaşi timp mă voi abţine să-te transform într-o reclamă umblătoare. Voi avea şi eu parte de profit, aşa încât vreau să arăţi excelent.

— S-a făcut.

— Eşti minunată. Voi tăia brăţările şi colierul chiar acum. Şi dacă nu îţi este prea greu, te rog să vii diseară, înainte de cină şi-ţi voi aranja părul.

— Îl voi aranja mai înainte aşa încât nu-ţi va lua prea mult timp.

— Eşti adorabilă! Lasă-mă câteva minute şi-ţi voi face colierul şi brăţările. Vreau să le potrivesc pe tine.

Crissy a privit-o pe Gudrun cum alegea rolele şi le tăia. Le-a aşezat pe mâna lui Crissy şi, uimitor, strasurile arătau mult mai bine decât pe role.

— Acestea le vom înfăşură de trei ori.

A desfăşurat o altă rolă de lanţuri de aur, a montat pietrele pe care le-a lăsat ceva mai lungi şi apoi le-a agăţat în jurul gâtului, privind-o pe Crissy cu un ochi de cunoscător.

— Perfect. Priveşte!

Crissy a făcut aşa cum îi ceruse Gudrun. Într-adevăr, arăta bine şi se potrivea cu singura rochie de seară elegantă pe care o avea.

— Arată minunat. Nu ştiu cum reuşeşti.

— Am mai făcut lucrul acesta de nenumărate ori. Multe femei călătoresc fără bijuteriile lor valoroase aşa că vor astfel de lucruri mărunte pentru a adăuga un strop de culoare ţinutei lor. Nu costă mult şi dacă se întâmplă să fie furate, nu este o pierdere de valoare materială sau sentimentală mare.

— Asta voi spune tuturor celor care mă vor întreba. Mi-am lăsat bijuteriile acasă şi a fost necesar să le cumpăr pe acestea.

— Perfect! s-a arătat Gudrun încântată.

Îşi făcea de lucru cu o pereche de cleşti şi cuţite speciale pentru tăiat metale. Tăiase primul

şirag şi-l prindea de un al doilea.

— Pentru păr poate ar trebui să încercăm ceva diferit. Alte lanţuri şi alte strasuri. Ce zici?

— De ce nu? Poate.

— Eşti un model perfect. Mai doreşti ceva?

— Nu. Nu cred. Mă gândeam să cumpăr un flacon de *Femme,* dar chiar şi aici este scump, aşa încât renunţ.

Gudrun s-a îndreptat către raftul cu parfumuri, a luat un flacon micuţ şi l-a strecurat în geanta lui Crissy.

— Poftim. Şi mulţumesc.

— Eu îţi mulţumesc. Acum mă simt asemenea Cenuşăresei.

Au izbucnit amândouă în râs.

— Ne revedem la ora Opt, i-a reamintit Gudrun înainte de a se despărţi.

La infirmerie, Monika s-a aşezat pe masa de consultaţii, strâmbând uşor din nas la vederea hârtiei ce o acoperea ştia că era pusă în scopuri igienice, dar foşnetul era neplăcut. Încrucişându-şi picioarele lungi, cu forme frumoase – tot ce avea mai atrăgător, după părerea ei – şi-a ridicat fusta uşor doar atât cât să-i ofere doctorului o privelişte mai plăcută, dar fără să piardă nimic din aerul de doamnă. Când intrase în cabinet şi-l studiase cu mai multă atenţie, observase cât de chipeş era cu adevărat.

A întins mâna şi i-a ţinut-o pe a doctorului mai mult decât era necesar.

— Sunt Monika Graf. Scriitoarea.

— Da. Sigur. Ne-am cunoscut în Pompei.

Şi-a tras mâna şi s-a întrebat dacă ea îi făcea avansuri. Şi-a spus că era bine să nu-i spună că habar nu avea de cărţile ei. Şi-a aruncat privirile pe fişa completată de Voula.

— Îmi pare rău că ne revedem în astfel de împrejurări. Se pare că vă supără stomacul.

— Da. Nu-mi dau seama dacă este vorba *de Mai de mer* sau poate am mâncat ceva ce mi-a făcut rău. Nu-mi dau seama.

Luca nu-şi ridica privirile de pe fişă de parcă acolo ar fi putut să descopere simptomele şi boala de care suferea pacienta sa. Pe cine încerca să păcălească? Putea să-i fie mamă.

— Îmi puteţi descrie simptomele?

— O stare de rău. Neplăcută.

S-a foit pe masă, încrucişându-şi, din nou, picioarele.

— Aţi făcut febră? Alte simptome?

— Nu. Doar stomacul.

— Vă pot prescrie ceva să vă liniştească şi dacă mâine nu apare nicio schimbare vă rog să mă sunaţi.

Monika remarcase lipsa lui de interes. Nu era nici dezamăgită şi nici surprinsă. Nu era o persoană pe gustul bărbaţilor tineri – puţini erau tinerii cărora le plăceau femeile ca ea, în ciuda cunoştinţelor şi isteţimii pe care le posedau – deşi existau unii care ar fi venerat-o fără nicio reţinere.

— Cât de amabil eşti doctore! Acum înţeleg de ce te place Crissy.

Era surprins de remarca făcută şi uşor jenat de felul în care viaţa lui personală era invadată. Era imposibil să ignore cuvintele ei.

— Serios?

Continua să-şi facă de lucru, notând ceva pe o reţetă luată din teancul aflat pe birou.

— Trebuie să te previn doctore! Nu este chiar atât de inocentă pe cât vrea să se creadă. În niciun caz. Este periculoasă. O profitoare, o arivistă. Vei regreta că ai cunoscut-o. Ţine minte vorbele mele: dacă vei continua să te vezi cu ea, vei regreta amarnic, doctore.

Brusc, Luca a simţit cum i se încorda fiecare muşchi sub tensiunea provocată de şuvoiul vorbelor ei.

— A produs un şir nesfârşit de neplăceri şi…

— Frau Graf, vă rog să mă scuzaţi, dar mai am şi alţi pacienţi. Vă rog să daţi acest bilet asistentei. Şi sunaţi-mă mâine dacă nu vă simţiţi bine.

— Îmi vei mulţumi, doctore, a mai auzit-o pe Monika spunând în urma lui, în vreme ce părăsea încăperea.

Nu i-a dat nicio atenţie şi a ieşit.

Perfect, gândea Monika, fără să simtă nici cea mai firavă undă de supărare faţă de atitudinea lui. *Am sădit sămânţa îndoielilor.* Şi-a luat apoi geanta uriaşă şi a coborât de pe masă. *Crissy este o fată*

maleabilă şi nu-i voi acorda permisiunea să i-o fure lui Mark. Sau mie.

Crissy a fluturat mâna încă o dată către Gudrun, în semn de rămas-bun; se afla deja în afara magazinului, dar era atât de încântată încât simţea nevoia să-şi arate recunoştinţa şi printr-un sărut în zbor. Gudrun a râs din toată inima şi Crissy a plecat mulţumită că-şi făcuse o nouă prietenă, fie şi numai pe durata călătoriei. Era conştientă de faptul că arăta foarte bine, era strălucitoare, elegantă. Cu un singur cuvânt: frapa. Abia aştepta să-l întâlnească pe Luca. Părul îl purta strâns într-un coc franţuzesc şi Gudrun îi trecuse prin păr, cu măiestrie, un şirag din lanţul său auriu, împodobit cu strasuri. Efectul era uluitor. Şi ce dacă erau gablonţuri? Nici rochia nu era creaţia vreunui designer celebru, dar arăta minunat pe ea. Era de culoare alb-crem, confecţionată dintr-un material plisat uşor, din mătase, croită precum o togă în stil grecesc, având talia înaltă empire, fixată cu o împletitură aurie cu crem. Rochia era lungă, cu o croială inegală, astfel încât în spate lungimea era diferită dând impresia de trenă. La fiecare mişcare materialul plisat lejer, flutura în jurul trupului zvelt.

În timp ce se îndrepta către magazin a remarcat privirile admirative ale câtorva dintre pasagerii întâlniţi. Se întreba dacă nu cumva era mult prea elegantă. Nu era obişnuită să fie

remarcată şi admirată în mod direct, evident şi lucrul acesta o făcea să se simtă bine.

Când a intrat în sala uriaşă, elegantă, a restaurantului, maître d' a susurat:

— Arătaţi minunat! Cea mai frumoasă femeie din restaurant!

— Mulţumesc!

Capetele celor prezenţi se întorceau şi o urmăreau din priviri în vreme ce se îndrepta către masa ei. Când a ajuns la masă, maître d'a tras scaunul şi a ajutat-o să ia loc.

— Arăţi ca un înger sosit din Rai, i s-a adresat Rudy.

— Divină! a susurat Monika.

— Şi sexy în acelaşi timp, a adăugat Mina.

Doctorul Von Meckling a salutat din cap şi a făcut un gest elocvent în privinţa sentimentelor sale.

— Mulţumesc. Dar şi voi toţi arătaţi excelent.

În mod cu totul firesc, Monika purta o ţinută împodobită cu paiete mari care la fiecare mişcare aruncau licăriri orbitoare. Mina purta o rochie cu volane, din tafta. Volanele erau cele mai mari pe care le văzuse Crissy vreodată. Rudy şi doctorul Von Meckling purtau costume de seară. Sacoul doctorului era împodobit cu o seamă de medalii. Crissy se întreba care era semnificaţia acestora.

— Îmi place coafura şi bijuteriile sunt excelente, a admirat-o Monika.

— „Bijuteriile" le-am achiziţionat de le duty-

free shop.

— Serios? Să nu mai spui şi altcuiva! Arată de milioane.

— Mâine voi fi acolo la prima oră, a anunţat Mina.

— Dar Jenny unde este? a dorit Monika să ştie.

— N-am nici cea mai mică idee.

Începea să-i displacă felul în care i se cereau informaţii despre Jenny, iar ea nu era capabilă să răspundă.

— Sunt convins că va sosi curând. Întârzie ca de obicei, a fost de părere Rudy.

— Şi-acum trebuie să ne spui ce-ai mai făcut, a dorit Monika să ştie.

— Ah, da. Aseară am fost invitată la cină.

Vorbea cu aerul celui care şi-a amintit un fapt lipsit de însemnătate.

Sprâncene ridicate întrebător, priviri curioase. Crissy a luat o înghiţitură de apă, încercând să câştige timp.

— Pari foarte misterioasă. Mă obligi să te întreb cu cine ai luat cina.

Monika o studia din priviri.

— Cu Mark Vilos, a răspuns Crissy cât mai firesc.

— Adevărat? în apartamentul său?

— Da, în cabina lui.

— Şi cum a fost cina?

— Plăcută.

— „Plăcută” este un cuvânt lipsit de sens, o

privea Monika, nemulţumită. Scumpa mea, eşti o persoană dificilă. Te-ai aflat în compania celui mai atrăgător şi mai bogat tânăr de pe navă – fiul şi moştenitorul armatorului – şi unde s-a întâmplat asta? în cabina lui. Cred că ar trebui să fii mai entuziastă şi mai ales să ne oferi amănunte. Nu vezi că suntem nerăbdători să aflăm cât mai multe despre idila ce pluteşte în aer?

— Idilă?

Crissy a făcut o pauză studiată, teatrală. A luat o înghiţitură din salată, apoi a ridicat privirile şi a rostit hotărât.

— Nu. În niciun caz.

Monika s-a schimbat la faţă şi a început să se joace cu inelele, întorcându-le în toate direcţiile.

— Ce dezamăgire! Eşti sigură? Nu cred că te-ar fi invitat la cină dacă îi erai indiferentă.

A privit în jur de parcă aştepta ca şi ceilalţi să-i susţină teoria.

— Poate Crissy nu este interesată, a susţinut-o Mina.

Monika a privit-o cu atenţie:

— Este adevărat? Nu te interesează un bărbat care reprezintă una dintre cele mai bune partide din Europa?

— Nu. Adică, vreau să spun, că nu sunt interesată, în mod deosebit.

— Eşti chiar lipsită de minte. Am crezut că eşti o tânără inteligentă, dar se pare că m-am înşelat.

— Dar îmi este imposibil să mă prefac. Cel

puţin, asta se întâmplă atunci când este vorba de dragoste, Monika, tu ar trebui să ştii asta, mai bine ca oricine altcineva, având în vedere că eşti scriitoare şi specialitatea ta sunt romanele de dragoste.

— Inimile noastre nu bat la unison! Extraordinari Dar inima ta bate la unison cu cea a doctorului! s-a arătat Monika iritată.

— Poate! Nu ştiu! Nu vreau să vorbesc despre astfel de lucruri.

Monika a aruncat o privire celor din jurul mesei de parcă ar fi cerut o confirmare a teoriei sale referitoare la caracterul dificil al tinerei femei aflată în compania lor. Apoi cu regret, şi mai ales dezamăgită, a cedat:

— Fie! Sunt surprinsă de felul tău de a fi.

Brusc, înveselindu-se, i-a atins braţul şi a şoptit:

— Dar cu toate acestea, eu tot ţin la tine.

— Oh, Monika, eşti… eşti o doamnă minunată.

A sărutat-o pe amândoi obrajii.

— Sunt atât de fericită că te-am întâlnit. Că v-am întâlnit pe voi toţi a adăugat ea, zâmbind către cei aflaţi în jurul mesei.

— Şi noi suntem fericiţi că te-am cunoscut şi că te afli alături de noi, a spus Rudy.

Mina şi doctorul îi zâmbeau cu prietenie.

Au terminat de mâncat salatele şi la puţin timp după aceea a sosit şi Jenny. Toată atenţia s-a îndreptat asupra ei; nu numai cei aflaţi la masă ci

şi ceilalţi prezenţi în restaurant o urmăreau din priviri. Purta o rochie dintr-un material imprimat cu modele inspirate din blănurile animalelor exotice, cu un decolteu generos, adânc şi despicată în ambele părţi până la linia feselor. La gât şi la urechi purta bijuterii din pietre preţioase şi semipreţioase a căror valoare se ridica la nivelul unei mici averi.

— Bună, la toată lumea! îmi pare rău că am întârziat, dar am fost la o sală pentru masaj şi mi-am luat şi hainele cu mine. Aşa că a trebuit să mă îmbrac acolo, ceea ce mi-a luat ceva mai mult timp.

Doctorul Von Meckling o privea. Chipul său strălucea de bucurie la vederea ei.

— Iată, a mai rămas şampanie, draga mea.

— Excelent! Se pare că am sosit la momentul potrivit. Ca de obicei, de altfel.

S-a aşezat alături de doctor, unde maître d' trăsese deja scaunul şi a aşteptat să ia loc.

— Arăţi uluitor!! Ca de obicei!! a fost de părere Mina.

— Aşa este! Are dreptate! a întărit Rudy în vreme ce-i turna şampanie.

— Da, într-adevăr! A murmurat şi Monika, dar fără a părea entuziasmată.

— Colierul şi cerceii arată super. Nu le-am mai văzut până acum, a remarcat Crissy.

— Nu-ţi arăt chiar tot ce am, a tachinat-o Jenny. Îmi place cum ţi-ai aranjat părul. Arată

superb.

Crissy era încântată. Jenny era cea de altă dată. Glumeaţă, dornică de conversaţie. Părea să fi dat uitării gândurile care o făceau morocănoasă. Au stat de vorbă şi au mâncat. Din când în când, Jenny îl bătea pe doctor pe mână sau îi atingea braţul. Acestuia îi făcea nespus de mare bucurie atenţia care i se acorda. Participa ia conversaţie cu mai mare însufleţire şi chipul său radia fericire la fiecare atingere din partea lui Jenny.

Li se adusese desertul când Monika i s-a adresat lui Crissy.

— Crezi că tânărul tău, Mark Vilos, va veni la discotecă?

— N-am nici cea mai vagă idee. Astăzi nu l-am văzut deloc şi nu cred că-l voi întâlni în seara aceasta.

— Şi de ce crezi asta, draga mea?

Crissy nu intenţionase să povestească Monikăi sau altcuiva despre întâmplarea din seara precedentă, când telefonul sunase fără ca persoana aflată la celălalt capăt al firului să vorbească. Dar părea să nu se poată abţine:

— Ei bine, după cină am fost la discotecă. Am stat acolo o vreme, apoi m-a invitat din nou în cabina lui pentru a bea un ultim pahar înainte de culcare.

Toate privirile erau aţintite asupra ei şi toţi din jurul mesei o ascultau cu atenţie sporită.

— Am refuzat politicos. Ceva mai târziu, a

sunat telefonul şi am auzit o respiraţie grea venind de la celălalt capăt al firului.

— Dumnezeule! înspăimântător!

Mina o privea speriată.

— Da aşa este. Am tot întrebat cine era. I-am cerut să vorbească, dar nu auzeam decât respiraţia.

Monika a bătut-o uşor pe mână.

— Este într-adevăr oribil, scumpa mea. Cred că ar trebui să-l anunţi pe căpitan cât mai repede.

Crissy a sorbit din pahar.

— Presupun că Mark era ta telefon.

Monika a tresărit:

— Absurd! Nu se poate!

— Nu, nu este absurd. Părea extrem de nemulţumit de refuzul meu.

— Cred că ai înţeles greşit atitudinea lui, a intervenit Jenny.

A fost rândul ei să atragă privirile comesenilor.

— De ce?

— Pentru că Mark nu e interesat de persoana ta. Absolut deloc. Şi asta o ştiu în mod sigur.

Crissy o privea nedumerită.

— Ce vrei să spui, Jenny? El…

— Mark se ţine după mine. Nu putea să te sune pe tine pentru că am fost împreună.

Zâmbea triumfător şi o privea pe Monika provocator.

Crissy s-a îmbujorat. Era jenată şi oarecum

neplăcut surprinsă de ceea ce aflase:

— Vrei să spui că ai fost în cabina lui după ce am luat cina cu el?

Jenny a încuviinţat din cap, zâmbind.

— Da.

Crissy a remarcat asemănarea felului în care zâmbise Jenny, trufaş, şi rânjetul arogant afişat de Mark.

Stomacul i se răsucise într-un nod ce-i provoca greaţă. *Cum pot fi atât de proastă?* Mark o minţise. Prietena ei se văzuse cu el şi tăcuse.

— Ei bine, asta face ca lucrurile să capete o altă perspectivă, scumpa mea.

Monika părea să trăiască un sentiment de uşurare. Mark Vilos era eliberat de orice acuzaţii. Şi mai ales nu părea să-şi facă probleme pentru Crissy care ar fi putut să sufere din pricina trădării comise de Jenny.

— Da, într-adevăr! Am înţeles totul greşit. Cred că ar fi trebuit să mă asigur cum stau lucrurile atunci când am lansat acuzaţiile.

— Dar n-ai vrut să faci rău nimănui. Oricine ar fi putut să greşească. N-ai de ce să-ţi faci reproşuri. Totuşi, misterul rămâne nerezolvat. Cine a putut să dea un astfel de telefon?

— În niciun caz Mark Vilos, a hotărât Jenny. Ce idee absurdă.

Apoi întorcându-se către Jenny, Monika a continuat:

— Prin urmare te vezi cu el, draga mea. Sper

că v-aţi simţit bine. Un tânăr atât de chipeş, de atrăgător, de educat, de manierat, provenind dintr-o familie bună.

Crissy privea fascinată cum Monika încerca să o flateze pe Jenny vorbindu-i astfel despre cucerirea făcută. Oricum, nu căutase să se afle în centrul universului Monikăi şi nu avea nici cea mai mică intenţie s-o facă. Dar felul în care aceasta îşi schimba sentimentele şi atitudinea îi provoca un sentiment de greaţă şi totodată îi amintea că nu trebuia să se încreadă în cei aflaţi în jurul ei. Pur şi simplu simţea nevoia să plângă. Tare. Cu suspine. Situaţia era de-a dreptul ridicolă şi îşi dorea să poată fugi să se adăpostească în braţele lui Luca. Curând avea să se afle la pieptul lui, departe de orice răutăţi.

Gândul la telefonul primit nu-i dădea pace. Dacă nu fusese Mark, atunci cine? Poate fusese vorba de o greşeală. Trebuia să aştepte, pentru a afla adevărul. Dacă lucrurile nu se linişteau, după următorul apel asemănător cu cel din seara precedentă, era hotărâtă să-i anunţe pe cei responsabili cu paza şi protecţia pasagerilor, fără a mai cere sfatul celor din anturajul ei.

Crissy a aruncat o privire discretă ceasului. Era aproape nouă treizeci. Perfect. Avea timp să se ducă la cabină, să-şi împrospăteze machiajul înainte de a porni către infirmerie.

În timpul cinei, Crissy simţea mişcările navei cauzate de deplasarea acesteia. Pornind către

cabină a devenit conştientă de zbuciumul mării. În momentul în care a intrat în cabină, telefonul a prins să sune. S-a îndreptat grăbită spre el… Spera să audă glasul lui Luca. S-a bucurat că nu se înşelase, dar în acelaşi timp şi-a dat seama că intervenise ceva şi planul lor fusese dat peste cap:

— Ce s-a întâmplat?

— Am intrat într-o zonă cu vreme rea şi voi avea de lucru mult, în mod sigur.

— Rău de mare? întrebă Crissy incapabilă să-şi ascundă dezamăgirea.

— Da, dar şi vânătăi, tăieturi, zgârieturi. Uneori se întâmplă să apară fracturi sau lovituri serioase la cap.

— Doamne! Drumul de la restaurant la cabină n-a fost tocmai uşor, dar lucrurile pot deveni mai grave, după cum se pare.

— Da. Mai ales dacă avem în vedere pasagerii mai vârstnici. Dacă vremea rea durează câteva ore, oamenii devin agitaţi şi vor să iasă la plimbare. Astfel sfârşesc prin a-şi rupe oasele în urma unor căzături serioase.

— Prin urmare, infirmeria va fi mai aglomerată ca de obicei.

— Asta e puţin spus. Mulţi dintre pasageri intră în panică, mai ales cei neobişnuiţi cu marea. Locul acesta va deveni un furnicar. Se întâmplă de obicei în zona pe care o traversăm în acest moment.

— Ce vrei să spui?

— Apele Mediteranei şi Atlanticului se întâlnesc în zona în care ne aflăm acum. Dacă mai adăugăm şi vremea rea avem reţeta perfectă pentru a obţine un număr mare de pasageri bolnavi şi răniţi. Îmi pare rău Crissy. Nu putem să ne vedem în această seară.

— Şi mie îmi pare rău. Dar situaţia aceasta nu va dura mult.

Încerca să-şi ascundă dezamăgirea.

— Da, ai dreptate. Când voi avea o clipă de răgaz îţi voi telefona. Între timp gândul meu va fi doar la tine.

— Şi eu mă voi gândi la tine.

A închis şi a oftat. *La naiba.*

Privind în jurul său în cabină şi-a spus: *Jenny este atât de dezordonată.* Lenjeria prietenei sale era aruncată pe patul lui Crissy. *Putea măcar să-şi lase lucrurile murdare pe patul ei şi nu al meu.* S-a îndreptat către pat şi a început să strângă lenjeria şi s-o arunce pe patul lui Jenny. Brusc s-a oprit. A scos un ţipăt şi a lăsat să-i cadă din mână chiloţii pe care tocmai îi ridicase. Simţea mâna de parcă era arsă cu fierul roşu.

— Doamne, Dumnezeule! Oh, nu! Nu se poate!

A făcut un pas înapoi acoperindu-şi gura cu mâna pentru a-şi opri un ţipăt de groază. I se învârtea stomacul ameţitor şi era pe punctul de a voma. Simţea în gât gustul acru-amărui de fiere, dar în cele din urmă a reuşit să se liniştească. Broboane de sudoare îi înfloreau pe frunte şi pe

ceafă. Tremura din tot corpul.

Lenjeria – era de fapt lenjeria *ei* – fusese tăiată în fâşii. Sutiene, chiloţi, ciorapi, slipuri, totul zăcea pe pat, înşirate precum un şarpe otrăvit. Crissy se simţea de parcă şi ea fusese sfâşiată şi lăsată să zacă într-o baltă de sânge şi într-o poziţie obscenă, ca într-un ritual sălbatic, dement.

Brusc a început să sune telefonul. A tresărit de parcă ar fi fost lovită.

Doamne, nu! Nu se poate! Doamne, te implor! Nu! Şi-a acoperit urechile. Apoi şi-a spus că era posibil să fie Luca. Telefonul continua să sune şi beculeţul clipea intermitent. Se sufoca. Oare cum era posibil ca un obiect din plastic şi metal să-i provoace o astfel de spaimă? Era hotărâtă să nu se lase doborâtă. S-a îndreptat încet către telefon ţinându-se de mobilierul din jur şi a ridicat receptorul.

— Da.

Vorbea calm.

Sunetul aspru al respiraţiei a năpădit-o ameninţător, gata să-i înfrângă hotărârea.

— Să te ia dracu-l a ţipat ea şi a trântit receptorul.

A rămas o vreme tremurând, privind podeaua. Ochii începeau să se umple de lacrimi, dar nu voia să plângă. *Este ultimul lucru pe care l-aş face: să plâng din pricina nemernicului. N-am să plâng. Am să pun mâna pe scârba care-mi face asta.*

Şi-a luat geanta şi s-a îndreptat către uşă; apoi

gândindu-se mai bine şi-a spus că ar trebui să facă o serie de fotografii astfel încât să aibă o dovadă împotriva javrei perverse care o urmărea. După ce a fotografiat patul din mai multe unghiuri a pus aparatul de fotografiat la loc în geantă şi a pornit din nou către uşă. A prins clanţa şi a ţinut-o strâns în vreme ce nava se balansa. Când a reuşit să-şi recapete echilibrul a deschis şi a ieşit pe hol. Era hotărâtă să-şi facă dreptate.

Capitolul paisprezece

Părăsise cabina într-o stare de furie cumplită şi s-a îndreptat către biroul de informaţii aflat pe puntea imediat inferioară. Nu ştia cu cine trebuia să stea de vorbă, dar era hotărâtă să găsească persoana potrivită.

În spatele biroului de informaţii se afla un bărbat tânăr care i-a aruncat o privire întrebătoare:

— Cu ce vă pot ajuta?

— Doresc să iau legătura cu cineva de la pază. Cel puţin aşa cred că trebuie să procedez.

O femeie bondoacă, cu o claie de păr negru, ţepos în jurul capului, lucra în faţa unui computer. Pe ecuson scria MARIA. Şi-a înălţat capul şi a privit-o şi ea întrebător pe Crissy.

— Ce problemă aveţi? a dorit ea să ştie.

— Primesc telefoane obscene şi în seara aceasta când am revenit în cabină mi-am găsit

lenjeria tăiată şi răvăşită pe pat. Există cineva căruia să mă pot adresa pentru o astfel de problemă?

Tânărul nu a răspuns, în schimb femeia nu a ezitat:

— Cred că ar trebui să stea de vorbă cu căpitanul. Aşteptaţi un moment, s-a adresat ea lui Crissy.

Maria s-a ridicat şi a dispărut în încăperea aflată în spatele biroului.

Crissy n-a aşteptat mult. Maria a revenit şi i-a cerut s-o urmeze. Crissy a trecut în spatele biroului semicircular şi a intrat în încăpere după Maria.

— Luaţi loc! a invitat-o aceasta. Va fi aici în cel mai scurt timp.

Maria a ieşit şi Crissy a luat loc, dar numai pentru scurt timp. Căpitanul a intrat purtând în locul zâmbetului larg pe care-l afişa de obicei, un aer de îngrijorare.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat el.

— Am primit câteva apeluri telefonice din partea unei persoane care respiră adânc, fără a vorbi. În seara aceasta când am revenit în cabină mi-am găsit lenjeria aruncată pe pat. Sfâşiată şi răvăşită.

Căpitanul o privi uluit şi înspăimântat.

— Să mergem. Vreau să văd şi eu.

Crissy o porni pe urmele căpitanului. Acesta mergea repede, stăpân pe mişcările sale, el şi

nava balansându-se în acelaşi ritm, lucru nu tocmai uşor având în vedere că marea devenise tot mai agitată.

A observat-o pe Crissy prinzându-se de balustrada aflată de-a lungul unui coridor şi-atunci a sfătuit-o:

— Şmecheria constă în faptul că trebuie să mergi lateral. Fiecare pas te duce înainte dar uşor într-o parte. Dacă exersezi în scurt timp vei reuşi.

Crissy i-a urmat sfatul şi şi-a dat seama că practicând metoda lui se putea ţine pe urmele căpitanului şi în acelaşi timp nu mai era aruncată dintr-o parte în alta. Privind uşurinţa cu care se mişca şi-a amintit eleganţa dovedită în timpul dansului. Când au ajuns Crissy a folosit cartela pentru a deschide, apoi a împins uşa:

— Asta este exact ce am găsit când am intrat în cabină ceva mai devreme. Am luat doar o pereche de chiloţi. Asta s-a întâmplat mai înainte de a-mi da seama ce s-a petrecut de fapt.

Căpitanul era cu adevărat uimit de cele văzute.

— Este inacceptabili o minte bolnavă. Şi telefoanele primite?

I-a povestit în amănunt, apoi i-a împărtăşit bănuielile pe care le avea.

Căpitanul a oftat, şi-a aţintit privirile asupra covorului, apoi a privit-o drept în faţă:

— Îmi pare rău că a trebuit să treci printr-o astfel de încercare. Este dezgustător. Vrei să spui

că bănuielile tale se îndreaptă către Mark Vilos?

— Da. Poate mă înşel.

Şi i-a explicat de ce avea îndoieli.

— Înţeleg şi telefoanele… şi asta… s-au întâmplat îndată ce ai revenit în cabină?

— Da.

— Erai la cină. Ai avut întâlnire.

— Da.

— Prin urmare prietena dumitale nu putea să facă asta. Nu vreau să o jignesc, dar în astfel de cazuri este vorba de cineva apropiat, cred. Călătoreşti împreună cu… îmi scapă numele.

— Jenny Blakemore.

— Da, da. Am întâlnit-o la discotecă. Cred că trebuie să-mi faci o listă cu numele persoanelor pe care le cunoşti. Prieteni, cunoştinţe, bărbaţi cu care ai avut întâlnire, toţi cei de pe vas care au luat contact cu tine.

— Trebuie să-i trec pe toţi pe… pe listă?

— Trebuie. Da. Astfel vom încerca să aflăm cine a făcut asta. Nu cred că este o glumă, că trebuie să zâmbim şi să mergem mai departe.

— Şi eu am aceeaşi părere. Doar că… eu… mă văd cu cineva… care lucrează pe vas.

În ochii căpitanului s-au aprins scurt două luminiţe, apoi a fluturat mâna…

— Nu-ţi face probleme. Ştiu că se întâmplă, deşi n-ar trebui.

— N-aş vrea să-l implic mai mult decât trebuie.

— Bine. Am înţeles. Am să-l caut pe Mikelos Christopolous şi-l voi trimite aici. El răspunde de serviciul de pază şi este bun în ceea ce face. Între timp, te rog, ia loc şi fă o listă cuprinzând numele persoanelor aflate pe navă, pe care le cunoşti. Când va ajunge Mikelos aici îi dai lui lista.

— Perfect.

— Va începe cercetările din momentul în care va primi lista. Dacă mai apare altceva între timp nu ezita să vii la mine.

Şi-a scos portvizitul din buzunarul sacoului şi i-a oferit o carte de vizită.

— Ai numărul meu de telefon. Cel personal. Nu ezita şi sună-mă la orice oră din zi sau din noapte. Voi păstra legătura cu Mikelos astfel încât voi avea informaţii proaspete imediat ce el descoperă ceva.

— Mulţumesc mult.

— Acum te simţi mai în siguranţă?

— Da. Pot să strâng lenjeria de pe pat? Am făcut câteva fotografii.

— Bravo! Bună idee! Totuşi, cred că este mai bine să laşi totul aşa cum este, până la venirea lui Mikelos.

Apoi s-a întors şi a pornit către uşă cu pas vioi. Brusc s-a întors:

— Nu uitai Sună-mă, oricând ai nevoie de ajutorul meu. Christopolous este bun în meseria lui, aşa cum ţi-am mai spus, şi voi sta de vorbă cu el imediat.

— Mulţumesc încă o dată.

Crissy se mai liniştise ştiind că avea să primească ajutor. A privit din nou în jurul ei. Violenţa dovedită de cel ce intrase în cabina ei îi dădea fiori de spaimă. Nemernicul, perversul, trebuia oprit.

Jenny s-a trezit după un somn uşor de câteva minute. Bărbatul purta un halat, stătea în pat în şezut, şi o privea intens. Jenny i-a zâmbit şi s-a ridicat din pat. A rămas goală, în picioare, în faţa lui.

— Mă întorc imediat, i-a surâs şi a pornit către baie.

Când a revenit în cameră, s-a oprit şi l-a privit. Bărbatul îşi scosese halatul. Era întins pe pat, capul îl ţinea proptit pe o pernă înaltă şi mâna lui se afla între coapse, masându-şi sexul. Era în erecţie şi pe chip purta o expresie hotărâtă şi oarecum aspră.

— Vino aici.

S-a îndreptat către pat, păşind cu oarecare ezitare. *Nu acum. Nu se poate iar.* Avea gura uscată şi capul îi zvâcnea din pricina unei dureri. Rezultatul şampaniei băută fără măsură.

Jenny i-a dat ascultare, totuşi. S-a apropiat de pat şi s-a aşezat alături de el. Zâmbea şi îşi trecea limba peste buze sperând să-i dea impresia că-l dorea, deşi în acel moment sexul era un lucru la care nu avea nici cea mai mică dorinţă să se gândească.

Bărbatul i-a făcut un semn din cap şi Jenny a înţeles mesajul. S-a întins alături de el cu o mişcare unduitoare, l-a mângâiat plimbându-şi mâna de-a lungul coapselor, de parcă l-ar fi dorit cu adevărat. Mai întâi i-a cuprins sexul într-o mângâiere apoi a început să-l maseze uitându-se în ochii bărbatului, apoi coborându-şi privirile asupra bărbăţiei lui tot mai tare.

A gemut cuprins de dorinţă şi a lăsat-o pe ea să-l mângâie şi să-l maseze. În doar câteva momente i-a îndepărtat mâinile şi i-a adunat părul de pe faţă apoi a împins-o cu forţă arătându-i clar că dorea să-l ia în gură.

Mai întâi, Jenny a vrut să se retragă stăpânită de o stare de greaţă, apoi şi-a spus că dacă trebuia s-o facă nu avea de ce să dea înapoi. Oricum, nu era prima oară. O mai făcuse de nenumărate ori. Şi scula lui era una dintr-un şir lung – unele mai mici, altele mai mari. Ce conta cu adevărat în privinţa lui era faptul că penisul pe care trebuia să-l sugă în acel moment reprezenta cheia ce urma să-i deschidă poarta către o avere uriaşă şi să-i ofere intrarea într-o familie cunoscută în întreaga lume. Avantajele ce decurgeau dintr-o astfel de situaţie erau de neimaginat. Ce putea fi mai sexy? Ajutată de astfel de gânduri şi-a reprimat greaţa şi dezgustul şi a început să-l tenteze plimbându-şi limba, jucându-se cu el, frecându-şi sânii de picioarele lui. Apoi l-a luat în gură şi a început să-l sugă de parcă era disperată

să fie al ei, de parcă era cel mai atrăgător penis din lume.

Bărbatul a gemut prelung în timp ce limba ei se juca şi capul ei se mişca dintr-o parte în alta, în sus şi-n jos. Mâinile lui o împingeau nemiloase de parcă dorea să pătrundă în ea tot mai adânc. A ejaculat rapid scoţând un icnet scurt, apoi a slăbit strânsoarea în care îi ţinuse capul.

Jenny s-a ridicat şi s-a dus la baie fără o vorbă, apoi a revenit. Ochii bărbatului erau închişi. Părea asemenea unui om mort, doar pieptul i se ridică şi i se lăsa în ritmul respiraţiei. S-a strecurat în pat şi s-a cuibărit lângă el.

— A fost minunat, i-a şoptit tărăgănat de parcă era toropită de plăcere.

Îşi juca rolul până la capăt.

A deschis ochii şi a privit-o:

— Tu eşti cu adevărat minunată. Mă faci să mă simt de parcă am renăscut.

Da, eu şi Viagra pe care o iei, gândea Jenny.

— Mă simt atât de… de… fantastic ştiind că te fac fericit. Ştii foarte bine că m-am distrat, nu este un secret pentru nimeni, dar eram disperată şi nimeni nu-mi arăta niciun strop de dragoste. Cu tine este altfel. Ştiu că nu mă doreşti doar pentru trupul meu şi pentru mine sexul nu are mare importanţă. Tu eşti important. Doar tu. Bunătatea ta. Felul tău de a fi. Eşti întruchiparea înţelepciunii şi a corectitudinii.

Văzând că nu-i răspunde, Jenny a căutat

cuvinte, vorbe pe care să le folosească pentru a-i aprinde mândria, pentru a-i întărâta orgoliul.

— Ştii foarte bine că nu am nevoie de banii tăi! Am şi eu destui bani. Eu pe tine te vreau. Tu şi tot ce eşti tu de fapt în adâncul sufletului tău. Asta contează pentru mine.

S-a întors către ea zâmbind:

— Ei bine, frumoase vorbei Eşti o adevărată diplomată, Jenny.

Poţi să pui pariu. A zâmbit dulce.

— Mulţumesc, Ludwig. Am să iau aceste cuvinte ca pe un mare compliment având în vedere că vin din partea unui membru al familiei Von Meckling.

Bătrânul doctor a clătinat uşor din cap.

— Da, draga mea, ai dreptate. Este unul dintre cele mai mari complimente pe care ţi le pot face.

Jenny a zâmbit, simulând un sentiment de încântare. *Pun eu mâna pe tine, ţap bătrân. Tu şi numele tău străvechi şi mai ales banii tăi minunaţi şi domeniile tale şi prestigiul şi statutul social. Pun eu mâna pe tot. Şi-atunci când nu vei mai fi – şi-asta se va întâmpla în curând – voi putea avea orice bărbat din lume.*

— Oh, Ludwig, mă faci atât de fericită.

Uşa s-a deschis şi un bărbat înalt, voinic, bine făcut a umplut cadrul uşii. Avea o statură impunătoare: oase mari, muşchi puternici, dar zâmbetul său era foarte cald şi prietenos.

— Domnişoară Fitzgerald, eu sunt Mikelos

Christopolous.

Mâna ei pur şi simplu s-a pierdut într-a lui, ce părea la fel de mare ca laba unui urs.

— Pot să arunc o privire?

— Desigur.

Mikelos Christopolous a intrat în cabină şi a prins să cerceteze fiecare colţ din priviri. S-a apropiat de pat şi a rămas cu ochii asupra lenjeriei sfâşiate.

— Tot ce este aici vă aparţine?

— Da.

— Nimic din toate acestea nu aparţine prietenei dumneavoastră?

— Nu. Toate sunt lucrurile mele.

— Ciudat.

— Despre ce este vorba?

— Nu există nicio dovadă că ar exista urme de spermă. Aşa se întâmplă de obicei.

Privirile trădau o inteligenţă vie.

— Înţeleg.

— Aţi atins vreunul dintre obiecte?

— Am ridicat o pereche de chiloţi. Pe cei negri. Apoi i-am aruncat la loc.

— Să nu atingi nimic. Am să-i aduc pe specialiştii noştri să facă şi câteva fotografii apoi voi pune totul în pungi. Nu ştii niciodată ce poţi găsi.

— Am făcut şi eu câteva fotografii cu camera mea digitală.

— Perfect. Dacă nu te deranjează am să iau

camera cu mine şi voi descărca fotografiile în calculatorul meu. Astfel vom avea şi mai multe detalii. Îţi voi da camera înapoi cât mai repede posibil.

— Am înţeles.

Christopolous a scos un carneţel şi un pix din buzunar şi s-a pregătit să scrie.

— Şi-acum domnişoara Fitzgerald, dacă…

— Crissy.

— Şi eu sunt Mikelos. Sper că nu te deranjează să răspunzi la întrebările mele.

— Absolut deloc.

— Minunat. Hai să luăm loc şi apoi vreau să-mi povesteşti în amănunt tot ce s-a întâmplat.

Crissy a repetat tot ceea ce-i povestise deja căpitanului. A adăugat şi faptul că Mark era iritat de faptul că nu dorise să se reîntoarcă în cabina lui pentru un ultim pahar. Totodată nu a uitat să-i ofere informaţia dată de Jenny.

— La ce oră te-ai întors din restaurant?

Crissy a răspuns la întrebările lui cât a putut mai amănunţit şi asta timp de cincisprezece minute în vreme ce el nota toate informaţiile primite.

— Căpitanul mi-a spus că urma să faci o listă cu toate persoanele de pe navă pe care le cunoşti.

— Da, am trecut toate numele aici, a spus Crissy oferindu-i lista.

— Foarte bine.

Crissy îl urmărea atent. N-a dat niciun semn

că l-ar fi cunoscut pe Luca atunci când i-a citit numele. A împăturit lista şi a pus-o în carneţel.

— Noi avem o înregistrare a fiecărei convorbiri şi a fiecărui apel făcut pe această navă. Ştim exact de pe ce telefon au fost făcute şi de către cine anume.

— Incredibil.

Privirile ei începuseră să strălucească. Speranţa încolţea în sufletul ei.

— Este posibil să fi fost apelată de pe un telefon mobil, dar vom face tot posibilul să aflăm despre cine e vorba. Îţi promit. Dacă a fost folosit un telefon public, vom instala o minicameră lângă el şi astfel vom încerca să-l prindem pe cel care te-a sunat. Dacă punem mâna pe el l-am prins şi pe cel care a intrat aici.

— Mă întreb cine poate fi?

Crissy se simţea din nou în pericol. Cel care pătrunsese în cabina ei o făcuse să se teamă mai mult chiar decât din pricina telefoanelor primite.

— Vom lua în calcul toate posibilităţile.

— Mulţumesc Mikelos. Acum cred că mă simt mai bine. Telefoanele au fost înspăimântătoare dar asta… asta chiar mă îngrozeşte, a mărturisit ea făcând un gest elocvent şi arătându-i patul.

— Vom face tot ce este omeneşte posibil. Ne vom folosi de o persoană din rândul celor din serviciul de pază. Va fi îmbrăcată ca oricare alt angajat de pe vas. Nimeni nu va şti că acea persoană este paznicul tău.

— Chiar crezi că este necesar?

— Cred că trebuie să facem tot ce ne stă în puteri pentru a te afla în siguranţă până când îl prindem pe acest bolnav mintal. Îmi pare rău pentru tine, dar cred că lenjeria nu mai poate fi folosită.

— Da. Dar nu cred că aş mai fi putut să o port chiar dacă nu era sfâşiată.

— Este lesne de înţeles. Crezi că este nevoie să mergi la infirmerie? Poate doctorul îţi va da un calmant.

— Nu. Mă simt bine.

S-a auzit o bătaie în uşă.

— Trebuie să fie specialistul nostru Stefanos Sitara. Deschid eu.

S-a ridicat şi statura lui impunătoare făcea cabina să pară mai mică.

A deschis uşa şi l-a prezentat pe Sitara. Acesta a asigurat-o pe Crissy:

— Nu va dura mult.

— Eu mă retrag. Dă-mi te rog, camera ta şi voi ruga pe unul dintre angajaţii de pază să ţi-o înapoieze imediat ce termin de copiat fotografiile.

Crissy i-a dat camera ce se afla pe toaletă.

— După ce Stefanos termină de adunat probele, cred că ar trebui să te odihneşti şi mâine, să zicem după micul dejun, mergi la Biroul de informaţii. S-ar putea să aflu câte ceva până atunci şi-ţi voi lăsa un mesaj.

— Aşa voi face. Mulţumesc, Mikelos.

Acesta a părăsit cabina şi Crissy a rămas privindu-l pe Stefanos Sitara, un bărbat scund dar bine făcut care purta ochelari cu rame metalice, subţiri şi care fotografia patul din toate unghiurile posibile. Apoi şi-a pus o pereche de mănuşi din cauciuc şi a adunat toată lenjeria de pe pat pe care a pus-o într-o pungă de plastic.

— Trebuie să căutăm amprente şi orice probe biologice care ar putea aparţine agresorului. Poate aflăm ceva în felul acesta.

— Puteţi face astfel de investigaţii pe navă?

— Ai rămâne uimită dacă ai afla tot ceea ce putem face în acest domeniu, aici, pe vas.

— Dar dacă nu aveţi amprentele pasagerilor cum puteţi afla cine a fost?

— Cine a spus că poate fi un pasager? nu ştim nimic în această privinţă. Dacă avem un suspect îl putem amprenta şi apoi comparăm amprentele sale cu cele găsite pe lenjerie. Asta în cazul în care există.

Cassy a închis uşa în urma lui, apoi s-a prăbuşit într-un fotoliu. Christopolous şi Sitara luau lucrurile în serios. Crissy se simţea mai liniştită ştiind că un agent sub acoperire urma să-i asigure protecţia pe tot restul călătoriei.

După o vreme s-a ridicat şi s-a îndreptat către dulapul de haine pentru a vedea dacă şi ce lenjerie îi mai rămăsese. În clipa următoare uşa cabinei s-a deschis şi a apărut Jenny.

— Ce faci? Cine erau bărbaţii care au plecat

de aici?

— Îmi caut lenjerie şi bărbaţii erau de la serviciul de pază al navei.

— Pază? Ce treabă are Paza în această cabină?

Crissy i-a povestit cele întâmplate. Jenny a făcut ochii mari de uimire.

— Ce dracu' ai făcut? La ce ţi-a fost capul?

— Ce vrei să spui?

Crissy s-a aşezat pe pat şi o privea fără să înţeleagă.

— Ei bine, lucrurile acestea nu se întâmplă aşa, din senin. Tu ţi-ai adus pe cap toată povestea asta. Într-un fel sau altul este vina ta. Vreunul dintre nemernicii cu care te-ai strecurat seara pe punte poate fi cauza. Este posibil să fie chiar doctorul ciudat, perversul pe care îl tot vezi. Pare exact genul care comite astfel de fapte.

Se întreba dacă Mark avea de-a face cu toată această poveste aşa cum crezuse şi Crissy încă de la început. Chiar dacă ea fusese în cabina lui Mark în aceea noapte în care primise Crissy telefoanele ştia bine că el îi ceruse să dispară chiar mai înainte ca prietena ei să fie ţinta atacului. Era conştientă că Mark Vilos era un ciudat – doar o alungase din cabină imediat după ce făcuseră sex – dar nu avea de gând să împărtăşească această opinie prietenei sale.

— Nu este adevărat! s-a revoltat Crissy. N-am de gând să ascult toate răutăţile pe care le spui pe

seama lui Luca. Şi nici nu-mi place când spui că eu singură mi-am atras toate aceste neplăceri. Şi vreau să mai ştii că nu m-am strecurat pe punte cu nimeni, aşa cum spui tu.

— Cred că n-ar trebui să te înfierbânţi. Doar aşa se întâmplă lucrurile de obicei. O femeie îl tachinează şi-l întărâtă pe un bărbat, apoi se întâmplă ceva rău.

Crissy îşi dorea să poată ţipa la ea, dar şi-a înfrânt pornirea.

— N-am cerut nimic, Jenny, n-am făcut nimic rău! Cum poţi vorbi astfel? Doar mă cunoşti, ştii ce fel de om sunt. Şi la fel de bine ştii că aş fi aşteptat din partea ta mai multă simpatie. Credeam că-mi eşti prietenă. Am trăit momente cumplite. Cum te-ai simţi dacă cineva ar intra aici şi ţi-ar tăia lenjeria în fâşii? Nu cred că ţi-ar plăcea.

— Nu ştiu. Poate că ar fi excitant dacă bărbatul e focos. Oricum, el te crede bună, trebuie să recunoşti.

— Dezgustător!

— Ia mai slăbeşte-mă! Trebuie să faci totdeauna pe mironosiţa. Ai ocazia să întâlneşti nişte bărbaţi adorabili, atrăgători, bogaţi, aşa cum sunt europenii, nu cei din Albany. Şi tu ce faci? îţi pierzi minţile pentru că un ciudat ţi-a respirat în telefon şi te întâlneşti cu doctorul de pe vas, un italian, dintr-o familie prăpădită care probabil şi-a luat diploma în medicină în Guatemala.

Crissy se uită la ea împietrită. Apoi a întrebat-o:

— De ce te-ai întors împotriva mea? De ce nu mai eşti prietena mea Jenny? Am făcut ceva care să schimbe atitudinea ta? Sau poate totul se datorează faptului că până acum nimeni nu mi-a dat atenţie ori de câte ori ieşeam împreună. Şi-acum, când bărbaţii mă văd cu adevărat, te deranjează. Am dreptate?

Jenny a izbucnit în râs.

— Poţi să crezi ce vrei. Nu-mi pasă. N-am nicio problemă în a găsi câţi bărbaţi vreau asta-i sigur şi din câte ştiu eu tu nu prea ai perspective în această direcţie. Cred că aşa-numitul doctor regulează tot ce prinde pe vas.

Crissy nu-şi dorea nimic mai mult decât să se ridice din pat şi s-o plesnească peste faţă pe Jenny cu toată forţa de care era în stare. Dar a rămas nemişcată, încercând să-şi păstreze calmul.

— Am încheiat orice discuţie.

— Perfect. Chiar este plictisitor. Hai să lăsăm totul în urmă. Trebuie să mă culc. Sunt frântă, epuizată de nopţile şi zilele pe care le-am petrecut regulându-mă cu toţi aceşti bărbaţi minunaţi!

Capitolul cincisprezece

În acea dimineaţă Crissy a dormit până târziu şi când s-a trezit şi-a dat seama că se apropia momentul debarcării pentru excursiile din

Tenerife. Oricât de mult şi-ar fi dorit să vadă insula, pur şi simplu nu avea nici cea mai mică dorinţă să coboare, după întâmplarea din seara precedentă. După duş, s-a îmbrăcat şi a pornit către *cafeteria.* Deşi micul dejun se servise deja ştia că va găsi cafetiere pline cu cafea toată ziua şi marea ei dorinţă era să bea cât mai multă cafea. Nu putea să mănânce nimic. Stomacul ei refuza orice fel de mâncare şi asta nu numai datorită oceanului ce devenea tot mai agitat. Evenimentele din seara precedentă îi lăsaseră un gust amar.

Mergând cu picioarele depărtate încerca să-şi păstreze echilibrul şi în cele din urmă a găsit un scaun gol de unde putea să admire priveliştea portului. Nu avea sens să iasă pe punte. Bătea un vânt nemilos şi nava se înălţa şi se prăbuşea, se zbătea într-o parte şi în alta în ciuda faptului că era ancorată zdravăn. Valurile se aruncau asupra punţilor fără milă. Privind uscatul vedea palmierii îndoindu-se sub atacul vântului. În largul mării valurile păreau şi mai nemiloase, creste albe înălţându-se una după alta.

A mâncat în cele din urmă în acompaniamentul vocilor ce veneau din preajma ei, a zgomotului produs de tăvi, şi de paharele răsturnate şi de alte mici accidente. Oricum, nimeni nu a căzut cât s-a aflat ea în *cafeteria,* dar nici nu erau mulţi pasageri dornici să ia micul dejun. Probabil mulţi sufereau de rău de mare iar alţii se aflau deja pe ţărm.

A mai băut încă o cafea, apoi a observat că ploaia încetase. S-a aventurat pe punte mergând cu grijă, încercând să se prindă de scaune şi mese. A ajuns în sfârşit la scări şi a coborât către puntea pe care se afla piscina. De acolo avea o privelişte mai largă asupra mării. Când a ajuns pe punte hainele ei erau deja ude. Dar lui Crissy nici nu-i trecea prin minte să se retragă; după întâmplarea din seara precedentă, apa mării părea să spele tot răul, toate temerile. Câţiva temerari ajunşi pe punte înaintea ei, îşi ocupaseră locurile la balustrade. Unii făceau fotografii, alţii priveau cerul pe care norii se rostogoleau ameninţător. O vreme a privit crestele valurilor şi cerul ameninţător. În mod ciudat starea ei sufletească s-a schimbat. Brusc a început să se simtă mai liniştită. Ploaia a reînceput, stropii lovindu-i faţa cu violenţă. Atunci s-a hotărât să se retragă sub punte.

Îşi spunea că trebuia să sune la infirmerie şi să-i spună lui Luca ce se întâmplase. Mai trebuia să-i dea de veste că numele lui se afla pe lista dată lui Mikelos. Nu voia să-l deranjeze în timpul lucrului, dar şi mai puţin îşi dorea să fie luat prin surprindere de o vizită a lui Christopolous sau a unuia dintre oamenii săi.

A intrat şi a început să coboare către puntea pe care se afla cabina ei. Se ţinea de bare, se sprijinea de perete. S-a gândit să folosească ascensorul, pentru prima dată de când urcase pe

vas, dar din pricina furtunii acesta nu funcţiona. A continuat drumul cu atenţie şi a întâlnit o doamnă micuţă pe care o mai văzuse şi cu alte ocazii, doar că femeia purta braţul prins într-o bandă legată în jurul gâtului şi un steward o sprijinea.

— Bună! a salutat-o femeia în engleză.

— Bună ziua! Aţi avut un accident. Sper că nu este vorba de ceva serios.

— Draga mea, am căzut pe scări. Putea fi şi mai rău, dar m-am ales numai cu umărul dislocat. Ai grijă pe unde mergi. Este o furtună serioasă. Am mai fost şi în alte croaziere, dar nu mi s-a mai întâmplat să mă accidentez.

— Voi avea grijă. Sper să vă reveniţi curând.

— Doctorul cel tânăr, acel bărbat minunat mi-a spus că va trebui să port asta pe tot timpul călătoriei. Cred că-ţi dai seama cât de norocoasă sunt. La vârsta mea aş fi putut să mor.

— Sănătate şi numai bine! i-a urat Crissy continuându-şi drumul.

Când a ajuns în cabină, a format numărul infirmeriei. Ca de obicei a răspuns Voula şi a cerut să vorbească cu doctorul Santo.

— Cine-l caută?

— Crissy Fitzgerald. Eu…

Voula nici nu i-a dat voie să termine ce avea de spus:

— Imediat, domnişoară Fitzgerald. Vă fac legătura.

Crissy era surprinsă, dar aprecia atitudinea

femeii.

Se aşteptase ca aceasta să preia un mesaj, în cel mai bun caz. De ce se purta atât de frumos cu ea?

— Bună, a auzit glasul lui Luca.

— Bună.

Inima ei bătea să-i spargă pieptul.

— Nu vreau să te deranjez, dar am un motiv serios.

Apoi i-a povestit tot ceea ce se întâmplase şi i-a explicat motivul pentru care telefonase.

— Dar acum te simţi bine? a întrebat el evident îngrijorat.

— Da.

— Nu-mi spune da. Vreau să ştiu cum te simţi cu adevărat.

— Sunt puţin… îngrijorată… dar altfel mi-e bine.

— Slavă Domnului. Acum ascultă-mă! Nu trebuie să-ţi faci griji pentru că numele meu se află pe listă. Să nici nu îţi treacă prin minte că ai făcut rău. De îndată ce terminăm de vorbit îl voi suna pe Mikelos. Suntem buni prieteni.

Brusc se simţea mai liniştită. Scăpase de o povară.

— Am fost îngrijorată. Ştiu ce gândeşti în privinţa felului în care trebuie respectate regulile şi mai ales cât de mult îţi displace gândul că ai putea să auzi bârfe pe seama noastră.

— Crissy, dar eu mă gândesc doar la tine. Eu

pot să-mi port singur de grijă. Pur şi simplu nu am vrut să ajungi subiect de glume proaste şi bârfe pe vas aşa cum se întâmplă cu Jenny.

— Mulţumesc, Luca.

— Promite-mi că vei avea grijă de tine. Dacă n-aş fi fost atât de ocupat aseară, cel puţin nu ai fi fost singură atunci când ai făcut acea oribilă descoperire.

— Nu este vina ta Luca. Trebuie să-ţi faci meseria.

— Ne vom întâlni în seara aceasta. Ce spui?

— Ar fi minunat.

— Atunci, te rog să ai grijă de tine până diseară. Am să-l sun pe Mikelos să-mi spună ce crede despre toate astea. Verifică-ţi mesajele după cină. Poate e mai bine să te sun.

Şi-au luat la revedere şi a închis telefonul. A rămas cu privirile aţintite asupra lui. îl privea cu afecţiune… Se simţea norocoasă pentru că se bucura de grija şi atenţia lui Luca în asemenea momente. Dintre toţi pe care-i întâlnise pe vas el era singurul în care se putea încrede.

Şi-a privit ceasul. Îşi amintise de cele spuse de Christopolous. Trebuia să întrebe la Biroul de informaţii dacă exista vreun mesaj pentru ea. Poate ar fi fost bine să se ducă acolo şi nu să telefoneze. Chiar pe când se pregătea să plece, a început să sune telefonul:

— Alo?

— Domnişoara Fitzgerald?

— Da?

— Mikelos Christopolous. Mi-e teamă că am veşti proaste.

Crissy a simţit cum îşi pierde curajul.

— Apelurile au fost făcute de la un telefon public aflat pe puntea Venus, în apropierea unei toalete pentru bărbaţi, astfel încât nu avem niciun fel de indiciu.

— Veştile nu sunt prea bune.

— Aşa cum ţi-am promis vom instala o minicameră şi vom ţine cabina telefonică sub supraveghere încercând să-l prindem în felul acesta.

— Mulţumesc. Sunt recunoscătoare pentru tot ceea ce faceţi pentru mine.

— Îl vom prinde pe nemernic. S-ar putea să dureze, dar în cele din urmă vom reuşi.

— Mulţumesc încă o dată.

Crissy a închis şi a rămas pe pat, trăind un sentiment de descurajare. Nu ştia nimic mai mult decât ştiuse înainte de a lua legătura cu Christopolous. Oricare dintre turişti sau angajaţi ar fi putut să formeze numărul ei.

Crissy a petrecut întreaga după-amiază cufundată în lectură. La un moment dat a adormit. Când s-a trezit se făcuse vremea să se îmbrace pentru cină. Când se pregătea să intre în baie a auzit un ciocănit în uşă. A deschis şi a privit uimită stewardul – pe care nu-l mai văzuse până atunci – purtând un buchet uriaş de flori.

Crissy a luat buchetul spunându-şi *Luca, atent ca de obicei. Şi-a rupt din timpul de lucru pentru mine.*

A inhalat adânc aroma florilor.

— Aveţi şi un mesaj, a informat-o chelnerul întinzându-i un plic de culoare crem dintr-o hârtie fină, mătăsoasă.

Crissy a luat plicul şi a văzut numele ei înscris pe plic.

— O clipă, te rog, i-a cerut ea stewardului. A aşezat buchetul pe masă, a luat portofelul din geantă, a scos doi euro pe care i-a oferit tânărului.

— Mulţumesc, i-a spus ea, dându-i banii.

— Nu este nevoie.

— Te rog. Este plăcerea mea.

— Mulţumesc mult.

A luat banii, a zâmbit şi a plecat.

Crissy a desfăcut plicul. Abia aştepta să citească scrisoarea.

Dragă Crissy.

Aceste flori reprezintă doar o mică dovadă a felului în care înţeleg să-ţi mulţumesc pentru că ai acceptat invitaţia mea la cină. Recunosc că m-am purtat impardonabil atunci când ai refuzat să revii în cabina mea şi îmi cer scuze. Sper că îmi vei acorda favoarea de a mă revanşa acceptând invitaţia la prânz pentru mâine. Având în vedere că atât azi cât şi mâine vom fi pe mare m-am gândit că am putea să profităm de această şansă şi să ne cunoaştem mai bine. Dacă accepţi invitaţia,

te rog să-mi comunici în seara aceasta, astfel încât bucătarul să aibă timp să pregătească un prânz deosebit.

Aştept cu nerăbdare un telefon din partea ta.

Al tău, Mark Vilos.

Crissy simţea o dorinţă nebună să facă ghem scrisoarea, cu plic cu tot şi să o arunce în coş, dar brusc şi-a dat seama că ar fi putut să facă o mare greşeală. Se întreba dacă ajunsese la urechile lui Mark vreo informaţie legată de investigaţia făcută de cei de la pază. Poate încerca să-şi facă o imagine bună în faţa ei. Dacă acestea erau intenţiile lui atunci făcuse o mişcare bună. Un om vinovat nu i-ar fi trimis un buchet de flori.

Dacă accepta invitaţia lui nu-şi asuma absolut niciun risc. Unul dintre angajaţii serviciului de pază o supraveghea în permanenţă aşa încât se afla în afara pericolului. Oricum, era hotărâtă să-l anunţe pe Christopolous despre intenţiile ei şi avea să-i spună şi lui Luca. Prânzul cu Mark Vilos putea să-i ofere cea mai bună ocazie pentru a afla dacă el era persoana care-i telefonase şi care-i distrusese lenjeria. Atitudinea lui retrasă i se părea extrem de ciudată. Arareori părăsea cabina – chiar el îi făcuse această mărturisire.

Oferea profilul perfect al unui bărbat care sfâşie lenjeria intimă a unei femei.

Prânzul în compania lui urma să-i dea răspunsul la o seamă de întrebări legate de personalitatea acestui bărbat. S-a îndreptat către

telefon şi a format numărul cabinei lui Mark.

Acesta a răspuns la al treilea apel.

— Alo?

— Bună. Sunt Crissy.

— Mă bucur să te reaud. Vrei să luăm prânzul împreună?

— Desigur. La ce oră?

— Pe la ora unu. De acord?

— Voi fi acolo.

— Perfect. Abia aştept. Sper că suporţi bine furtuna.

— Da. Plasturii cu scopolamină se pare că îşi fac efectul.

— Şi eu folosesc astfel de plasturi. Chiar dacă am crescut pe vapoare, tot am rău de mare pe o astfel de vreme.

— Ah! Era să uit! Mulţumesc pentru flori, Mark. Sunt minunate.

— Cu plăcere.

— Pe mâine, aşadar.

A pus receptorul jos. *Am să-l sun pe Christopolous mai târziu şi-i voi spune şi lui Luca.*

Mina, Rudy şi Monika erau deja aşezaţi la masă când a sosit Crissy. Jenny şi doctorul Von Meckling nu se aflau în restaurant.

— Bună! a salutat Crissy.

— Bună! I-au răspuns Mina şi Rudy la unison.

Monica o privea cu admiraţie.

— Vom păstra şampania pentru când va înceta furtuna. Jumătate din ea se pierde mai înainte de a

ridica paharul. Înţelegi ce vreau să spun? a întrebat Rudy.

Crissy l-a privit amuzată.

— Niciunul dintre voi nu pare să aibă rău de mare.

— Eu m-am simţit puţin rău, dar cred că mi-a trecut deja. Rudy n-a avut nimic. Dar tu Monika?

— Ah, nu! Eu port plasturii şi am trecut prin furtuni mai cumplite ca asta. Niciodată nu mi-a fost rău.

— Dar tu? Te simţi bine? a întrebat-o Mina pe Crissy.

— Da, mi-e bine. Cel puţin în ceea ce priveşte furtuna.

Monika a privit-o cu un aer întrebător.

— Ce vrei să spui? S-a mai întâmplat ceva? Ai mai primit vreun telefon?

— Şi asta. Şi ceva pe deasupra.

Jenny şi doctorul Von Meckling au sosit şi ei la masă împreună.

După ce au schimbat câteva cuvinte, Monika şi-a îndreptat privirea către Jenny.

— Prietena ta tocmai se pregătea să ne povestească cel mai neplăcut episod din istoria legată de necunoscutul care-i dă telefon.

— Aha! Da!

Jenny şi-a aruncat părul pe spate, cu aerul unui om care nu pare deloc interesat de subiect.

Crissy a preferat să păstreze tăcerea, dar Monika a îndemnat-o să vorbească.

— Te rog, Crissy, dacă ai început trebuie să termini ce ai de spus.

— Aseară când am revenit în cabină am găsit lenjeria mea intimă sfâşiată pe pat.

Mina şi-a acoperit gura cu mâna, cu un aer înspăimântat, în timp ce Monika o privea şi ea cu groază.

Pe chipul lui Rudy a apărut o expresie de profund dispreţ.

— Oribil!

— Apoi a sunat telefonul şi era tot el.

Mina a tresărit speriată şi a lovit cu mâna în masă.

— Trebuie să anunţi paza.

— Am anunţat.

— Şi ce au avut de spus?

— Fac cercetări, dar mi-au cerut să nu vorbesc nimănui despre acţiunile lor.

Între timp a apărut şi chelnerul aducând mâncarea. S-a lăsat tăcerea.

— Cred că ai trecut printr-o spaimă de moarte, a spus Mina după plecarea chelnerului.

— Da. Aşa este, dar cred că voi rezolva această problemă.

— Eu nu renunţ la părerea mea. Ai scos din minţi un tip destul de nebun încât să se ţină de astfel de lucruri, a spus Jenny.

— Refuz să-ţi dau dreptate. Este absurd ce spui.

— Nu credeţi că de foarte multe ori femeile

caută astfel de necazuri? a întrebat Monika fără a se adresa cuiva anume.

— Dacă mă întrebi pe mine răspunsul este nu, a izbucnit Crissy furioasă.

A reapărut chelnerul aducând un nou fel de mâncare. Cu ajutorul Minei, susţinută îndeaproape de Rudy, conversaţia s-a îndreptat spre subiecte mai puţin serioase.

Ceva mai târziu, Crissy şi-a cerut scuze şi s-a retras de la masă fără niciun fel de explicaţii suplimentare. Probabil îşi imaginau că se grăbea către o întâlnire cu Luca, dar nu avea nici cea mai mică dorinţă să le spună ce avea de gând să facă.

S-a retras în cabină şi a telefonat la infirmerie.

— Bună seara, s-a auzit glasul Voulei.

— Sunt Crissy Fitzgerald. Aş putea vorbi cu Luca, vă rog.

— Desigur. Un moment.

Crissy a rămas la telefon o bună bucată de vreme până când Luca a ridicat receptorul în cele din urmă.

— Bună! îmi pare rău că te-am făcut să aştepţi, dar n-am putut să termin mai repede consultaţia.

— Ce se mai întâmplă?

— E destul de bine. Se putea şi mai rău. Cred că voi fi liber pe la miezul nopţii. S-ar putea să mai apară câte un caz – sau două. Niciodată nu poţi fi sigur. De ce nu vii aici pe la miezul nopţii? Sau ne putem întâlni la discotecă. În felul acesta nu vei

mai fi nevoită să stai singură în cabină toată seara. Astfel putem şi dansa. Eşti de acord?

— Nici nu încape îndoială. Abia aştept.

— Şi eu sunt nerăbdător. Acum trebuie să mă întorc la treabă.

Crissy a închis telefonul şi a rămas zâmbind imaginii din oglindă. *Sunt cea mai norocoasă femeie din lume.* A hotărât că trebuie să-şi schimbe ţinuta pentru discotecă, dar asta i-a luat ceva timp. Şi trebuia totuşi să ajungă mai devreme pentru a sta de vorbă cu prietenii săi. Muzica şi dansul făceau conversaţia imposibilă, ceea ce însemna mai puţine discuţii contradictorii şi pe lângă asta Rudi şi Mina aveau să se afle şi ei acolo pentru a o susţine. Când în sfârşit s-a privit în oglindă şi a fost mulţumită de felul în care arăta, a părăsit cabina şi păşind cu grijă a urcat treptele către puntea unde se afla discoteca. Se întreba cum aveau să decurgă lucrurile pe ringul de dans în acea noapte, având în vedere tangajul navei.

Intrând în discotecă, a zărit-o pe Mina fluturând mâna şi invitând-o la masa pe care o ocupaseră deja. Nu era prea multă lume în discotecă aşa că nu i-a fost greu să ajungă la masă. S-a aşezat alături de Mina care era singură la masă.

Aceasta i-a zâmbit şi i-a trimis un sărut din vârful degetelor.

— Rudy dansează cu Monika şi doctorul Von Meckling este pe ring împreună cu Jenny. Noi

două vom sta cuminţi aici ca două fete bătrâne.

Dar în clipa următoare, Crissy a simţit o atingere uşoară pe umăr.

— Pot să te invit la dans?

Era Valentin.

— Sigur.

Apoi întorcându-se către Mina a zâmbit şi făcându-i cu ochiul a spus:

— A mai rămas doar o fată bătrână.

Valentin a condus-o către ringul aflat aproape şi a luat-o în braţe conducând-o în ritmul unei melodii lente.

— Mă bucur să te revăd, Crissy.

— Şi eu, Valentin.

— Nu te-am mai văzut pe aici în ultimele zile. Ce-ai mai făcut?

— Una, alta.

— Ne-a fost dor de tine. *Mie* mi-a fost dor.

— Ce drăguţ din partea ta, Valentin. Totuşi să nu uităm că eşti totdeauna ocupat să dansezi, aşa că nu înţeleg cum este posibil să-mi fi simţit lipsa.

Nu voia să-i spună deschis, în faţă că era la curent cu motivul pentru care se afla pe vas. Ce rău făcea dacă îl lăsa să-şi joace rolul de persoană interesată de soarta ei?

— Da. Eu dansez permanent, dar celelalte nu sunt ca tine.

— Adică? Ce vrei să spui?

— Tu eşti frumoasă şi ai maniere elegante.

— Mulţumesc. Cred că mi-ai mai spus asta şi

cu altă ocazie.

Nu credea nimic din spusele lui dar era plăcut să-i asculte complimentele.

— Eu cred sincer ceea ce spun, dar tu tot nu mă iei în serios.

A tras-o mai aproape de el. Crissy s-a simţit jenată. Nu-i plăcea intimitatea creată de el. Avea o forţă extraordinară şi simţea mai bine ca oricând formele trupului său şi căldura pe care o emana.

S-a produs o schimbare de ritm şi Crissy a găsit momentul să se retragă:

— Cred că ritmul este prea iute. Mai bine mă întorc la masă. Vreau să mai stau de vorbă cu prietenii mei.

Valentin a părut dezamăgit dar a condus-o la masă fără comentarii, apoi, ca de obicei, a dispărut.

Mina era încă singură la masă. Fuma o ţigară şi sorbea încetişor din paharul cu vin.

— Cum a fost?

— Este un bun dansator, dar m-aş simţi mai bine dacă ar renunţa la atitudinea pe care o are faţă de mine. Vrea să cred că este interesat de persoana mea.

— Eu cred că este foarte interesat de tine.

— Şi de toate celelalte femei aflate în discotecă.

— Cum merge relaţia cu doctorul? Dacă nu te superi că te întreb.

— Nu mă deranjează că mă întrebi *tu.* Cu

ceilalţi nu vreau să discut acest subiect.

— Ascultă-mă, draga mea! Pur şi simplu sunt geloase. Asta-i tot. Nu trebuie să le acorzi atenţie.

— Încerc, dar nu-mi este deloc uşor. În special atunci când spun lucruri urâte despre Luca.

Monika şi Rudy au revenit la masă astfel încât au schimbat brusc subiectul conversaţiei.

— Valentin, pare cu totul inofensiv.

— Şi eu cred că ai dreptate.

— Să nu-mi spuneţi că vorbiţi despre nesuferitul bulgar, a intervenit Monika.

— Ba da. A invitat-o deja pe Crissy să danseze cu el. Ea crede că încearcă să o convingă de faptul că este interesat de persoana ei.

— Fără îndoială că aşa e, a hotărât Monika. Dar doctorul şi Jenny unde sunt? a dorit ea să ştie.

— Cred că încă dansează – un miracol, având în vedere felul în care se mişcă podeaua permanent.

— O pereche fericită şi atât de potrivită. Nu credeţi că am dreptate? Nimic nu este nepotrivit între ei doi.

Monika o privea pe Crissy cu un aer şiret şi un zâmbet fals.

— Potriviţi? Nu ştiu ce să spun, Monika. Nu văd nimic rău în relaţia lor, dar nu pot să mi-o imaginez pe Jenny măritată cu un bărbat destul de bătrân încât să-i fie bunic. Totdeauna a fost interesată de bărbaţi tineri… energici.

— Cât de naivă eşti! Nici nu mă aşteptam la

altceva din partea ta. Faptul că sunt potriviţi nu are nimic de-a face cu vârsta Crissy. Energia şi tinereţea aşa cum le vezi tu, dispar ca şi gândul. Se ofilesc.

Jenny şi doctorul Von Meckling au revenit la masă.

— Bună! a salutat Jenny pe toţi cei prezenţi. Am dansat până acum. Am încercat să rămân în picioare în braţele lui Ludwig. Sunt epuizată!

Ludwig? Ajunseseră atât de apropiaţi? Din câte ştia Crissy, europenii şi americanii ajungeau foarte greu la o astfel de situaţie.

— Este o dansatoare perfectă! a declarat doctorul, aşezându-se.

— Arătaţi perfect împreună, s-a grăbit Monika să-i flateze.

Jenny şi-a aruncat privirile peste masă către Crissy:

— Singură?

Crissy a încuviinţat înclinând capul.

— Unde este nătărăul care se cheamă doctor?

Crissy a simţit sângele fierbându-i şi mai înainte de a gândi a întrebat cu un aer agresiv:

— De ce trebuie să-l jigneşti? Ţi-a refuzat avansurile sau ce altceva s-a întâmplat?

Jenny a devenit purpurie.

— Aha! Asta era! Am avut dreptate. Ai încercat să te dai la el, să ajungi în patul lui, dar nu s-a arătat dornic şi atunci te-ai pornit împotriva lui.

Jenny a luat un pahar cu vin şi a aruncat conţinutul peste masă, către Crissy.

— Javră! Scârbă! a mârâit ea.

Vinul a ajuns pe faţa lui Crissy şi de-acolo s-a prelins pe corsajul rochiei. A luat imediat un şerveţel de pe masă şi a început să se şteargă în vreme ce Rudy şi Mina căutau alte şerveţele. Mina a luat un şervet de masă şi l-a înmuiat în apă încercând apoi să şteargă corsajul rochiei.

— Gata! Va fi bine! Nu s-a întâmplat nimic, a asigurat-o ea pe Crissy.

Monika, purtând un zâmbet forţat, plin de importanţă i s-a adresat lui Crissy:

— Draga mea, dacă aş fi în locul tău mi-aş ţine gura. Nimeni nu are dreptul să facă astfel de acuzaţii în public şi să creadă că lucrurile acestea rămân fără urmări.

— N-am nevoie de sfatul tău, Monika.

Crissy era conştientă de faptul că mersese prea departe, aşa că nu mai putea fi tânăra atentă, liniştită, supusă care ar fi îndurat orice situaţie neplăcută fără a se plânge.

— Eşti la fel de bună prietenă ca şi ea. Înfigi pumnalul în spate fără să clipeşti. Cred că m-aş fi simţit mult mai bine dacă nu v-aş fi cunoscut.

— Cât de nerecunoscătoare poate fi! Eşti rea, plină de toane şi… *de rând.*

— Poate ai dreptate, dar dacă tu eşti un exemplu de ce înseamnă să fii dintr-o familie din înalta societate, atunci mai bine renunţai la orice

comentariu. Pur şi simplu îmi faceţi greaţă. Amândouă.

Jenny s-a ridicat brusc.

— Mă duc în cabină şi am să-i cer unei cameriste să mă ajute să mă mut în altă cabină.

— Eşti bine-venită în cabina mea, s-a oferit Monika să o găzduiască. Am suficient spaţiu: două paturi şi o canapea, scumpa mea.

— Mulţumesc, Monika. Aşa voi face dacă nu cumva… mă gândeam că poate Ludwig m-ar putea primi în cabina lui.

— Ar fi mult mai bine dacă te-ai muta cu mine deocamdată, a sfătuit-o Monika, privind-o pe Jenny cu anume înţeles.

Monika era convinsă că doctorului Von Meckling i-ar fi plăcut să păstreze aparenţele şi să o primească pe Jenny în cabină doar pentru a lua masa împreună sau pentru alte situaţii mai intime, dar în niciun caz nu i-ar fi plăcut să o vadă instalată permanent în cabina sa.

— Perfect. Poţi să-mi dai cârdul cabinei tale?

— Desigur, scumpa mea.

Monika a deschis geanta uriaşă şi a început să caute, în cele din urmă a găsit cârdul.

— Poftim. Du-te şi alege patul care-ţi place.

— Mulţumesc.

Jenny s-a aplecat şi a şoptit câteva cuvinte la urechea doctorului, l-a bătut uşor pe umăr apoi, aruncându-i o privire urâtă lui Crissy a ieşit din discotecă val-vârtej, ţinându-se de scaune şi de

mese pentru a-şi păstra echilibrul.

— Vrei să dansezi Crissy, a întrebat-o Rudy.

Domnul să-l binecuvânteze.

— Chiar mi-ar face plăcere.

A luat-o de mână şi a condus-o către ring, pornind să danseze pe acordurile unei melodii lente.

— Nu trebuie să le dai voie să te supere. Sunt amândouă sofisticate, deştepte, atrăgătoare şi în acelaşi timp monştri care te pot mesteca şi apoi te scuipă înapoi.

Au izbucnit amândoi în râs.

— Îmi pare rău că mi-am pierdut cumpătul, mai ales în public.

— Dacă aş fi în locul tău aş înceta în acest moment să mă mai gândesc la cele întâmplate. De zile întregi încearcă să te necăjească, te tachinează pentru că sunt geloase din pricina doctorului chipeş care le place atât de mult.

— Este atât de greu să scapi de ele. Doar n-o să sar peste bord din pricina lor.

— Acesta este principalul dezavantaj al unei croaziere.

După ce dansul a lua sfârşit s-au întors la masă şi Crissy şi-a privit ceasul de la mână. Era aproape miezul nopţii. Luca avea să apară curând. S-a aşezat alături de Mina, evitând privirile pe care i le arunca Monika şi încercând să arate ca şi când totul ar fi fost perfect. A surprins momentul în care a sosit căpitanul împreună cu ofiţerii din

suita sa, dar nu l-a observat pe Luca. Toţi s-au îndreptat către zona mai retrasă a discotecii, un val alb străbătând discoteca – şi i-a fost imposibil să vadă dacă şi Luca se afla printre ei.

Câteva momente mai târziu a simţit o mână atingându-i umărul.

— Bună, i-a zâmbit Luca.

— Bună!

Abia reuşea să-şi stăpânească dorinţa de a se arunca în braţele lui.

— Vrei să dansăm?

— Desigur, da, doctore.

Au dansat mult timp împreună, ritmuri lente şi alerte, incapabili să-şi stăpânească bucuria de a se afla împreună. În cele din urmă a condus-o la masă. Crissy şi-a luat poşeta. Monika îi privea, din spatele evantaiului pe care-l flutura cu mişcări nervoase.

— Pleci? a întrebat-o ea pe Crissy.

— Poate. Noapte bună dacă nu ne mai vedem.

Monika a dat uşor din cap.

Pe când se îndreptau către ieşire, Luca i-a şoptit:

— Cred că este timpul pentru programarea făcută la infirmerie.

Crissy l-a strâns de braţ, ceva mai tare decât ar fi trebuit.

— Vei descoperi că te afli în faţa unui pacient foarte ascultător.

Bărbatul a intrat în cabina lui Mark la fel de

uşor cum mai intrase şi cu alte ocazii. A închis binişor uşa în urma lui. Mark lăsase luminile aprinse ca de obicei şi a zărit imediat cufărul aflat la locul lui. Pe când se apropia de cufăr a auzit un zgomot limpede. Cârdul era trecut prin sistemul de securitate al uşii.

Iisuse Hristoase! Pur şi simplu a zburat până la uşa balconului pe care a deschis-o atât cât să se strecoare afară, ghemuindu-se apoi, în spatele uşii pentru a se face invizibil.

Privind cu precauţie ce se întâmpla înăuntru, l-a zărit pe Mark. Acesta intrase şi a aruncat cârdul pe masă, şi-a scos jacheta sport pe care o purtase şi a aruncat-o pe un scaun, apoi şi-a pregătit o băutură.

La dracu-l în felul ăsta o să stau aici toată noaptea aşteptând să plece din nou sau să se culce. Babalâcul şi ideea lui fixă. Este numai vina lui pentru că el a insistat să controlez explozibilul încă o dată. Îi promisese bătrânului că va scoate explozibilul din cufăr şi-l va duce în cabina sa. Se apropia momentul când urma să-l folosească. Îşi dorise să lase mutarea explozibilului spre sfârşitul croazierei pentru că se temea să nu se organizeze o percheziţie. Şi asta nu era totul. Cabina lui nu era la fel de sigură ca cea a lui Mark.

Chiar în acel moment dobitocul de Mark îi zădărnicea toate planurile. A sorbit din pahar încet, apoi a pus un CD în aparat, după care a pus paharul pe o măsuţă şi a deschis cufărul.

Brusc, bărbatul aflat pe balcon a făcut ochii mari de uimire.

Iisuse! Chiar are de gând să umble prin cufăr?

Mark a ridicat o pătură din cufăr şi a lăsat-o să alunece pe podea. A mai luat una şi încă una şi le-a lăsat şi pe acestea pe jos. Apoi a început să cotrobăie prin cufăr, ridicând păturile una câte una, privindu-le cu atenţie după care le arunca la podea.

S-ar putea să se ajungă în situaţia în care să fiu nevoit să-l ucid pe dobitoc.

În cele din urmă, Mark a luat păturile de pe podea şi le-a aruncat grămadă în cufăr, s-a întors la măsuţă, şi-a luat paharul şi s-a îndreptat către dormitor. Nici măcar nu s-a obosit să închidă capacul cufărului.

Oare ce se întâmplă? Nici măcar nu a văzut Semtex-ul.

S-a ridicat pe jumătate încercând să vadă mai bine ce se petrecea în dormitor. Uşa era deschisă şi se zărea lumina aprinsă.

Căcat! S-ar putea să *stau întreaga noapte aici aşteptându-l să se culce*. În acele momente şi-a făcut o promisiune: data următoare când va mai intra în acea cabină, avea să ia Semtex-ul şi să-l ducă la el în cabină.

A rămas ghemuit aşteptând şi trăgând cu ochiul. În mai puţin de cincisprezece minute toate luminile din cabină s-au stins în acelaşi timp. *Probabil are un întrerupător general la capătul*

patului. Uşa dormitorului rămăsese deschisă aşa că nu putea risca să ia Semtex-ul cu el. N-ar fi fost greu să deschidă uşa balconului şi să ia Semtex-ul din cufăr apoi să dispară rapid, dar se temea. Mai cunoştea şi faptul că Mark avea un pistol.

A mai aşteptat încă cincisprezece minute apoi a deschis încetişor uşa balconului. A intrat în cabină, a închis uşa în urma lui, apoi a rămas nemişcat, aşteptând. Nimic. Nu se auzea absolut nimic în afara bătăilor unui ceas.

A respirat adânc şi a pornit către uşa de la intrare. A descuiat şi în momentul următor se afla pe culoar. S-a îndepărtat în grabă, dar nu în fugă pentru a tiu stârni suspiciunea celor pe care ar fi putut să-i întâlnească.

Am fost la un pas de dezastru. Mult prea aproape. Trebuie să iau explozibilul din cufăr şi asta cât mai repede.

Odată ajunşi la infirmerie, Luca a închis grăbit uşa în urma lor.

— Dumnezeule! Eşti cea mai frumoasă femeie din lume, a spus el luând-o în braţe.

Crissy s-a agăţat de el cu disperare.

— Sunt atât de fericită că suntem doar noi doi aici! Atât de fericită!

A sărutat-o cu pasiune, apoi a privit-o cu un aer temător.

— Te simţi bine? După toate cele întâmplate?

— Nu trebuie să vorbim despre asta acum.

— Da, ai dreptate. Hai, stai jos, i-a arătat patul

de spital.

Din fericire în acea noapte nu exista niciun pacient rămas în infirmerie. Luca stinsese luminile din plafon şi lăsase aprinse doar câteva spoturi.

Crissy i-a dat ascultare şi s-a aşezat pe marginea patului. Luca stătea în faţa ei şi o privea, i-a ridicat capul punându-i un deget sub bărbie.

— Spune-mi cum te simţi cu adevărat. Te rog. Te iubesc Crissy şi vreau să-ţi alin suferinţa.

Simţea lacrimile împăienjenindu-i privirile şi se lupta să nu le lase să se reverse pe obraji. Până în acel moment nu fusese conştientă de faptul că ţinea la ea, că era preocupat de ceea ce se întâmpla cu ea. Vorbele lui erau exact ceea ce-şi dorise să audă.

— Ştii… cred… simt că am fost umilită, Luca… am fost… s-a folosit de mine.

A cuprins-o în braţe.

— Hai, Crissy, vorbeşte!

Crissy a dat frâu liber lacrimilor, plângând în tăcere, la pieptul lui. Când a reuşit în sfârşit să vorbească, i-a povestit tot ceea ce se întâmplase apoi râzând a încheiat:

— Îmi pare rău, Luca. Totul pare atât de stupid… o prostie. Sunt şi eu o proastă.

— Nu, a şoptit el. Nu eşti deloc proastă. Îmi pare atât de rău că ai trecut prin această întâmplare. Şi mai sunt şi ceilalţi: Monika şi Jenny care sunt două persoane intrigante, două scorpii care încearcă să manipuleze pe toată lumea.

— Cred că ai dreptate.

— Ştiu sigur. N-am intenţionat să-ţi spun pentru că nu am vrut să mă amestec în prietenia dintre tine şi Jenny, dar atunci când a venit la infirmerie pentru iritaţia de la picioare mi-a făcut avansuri pe faţă. S-a purtat ca ultima târfă.

— Doamne! Oare de ce nu mă mir?

— Şi mai rău de atât este faptul că Monika şi-a făcut o programare pentru a afla dacă sunt interesat de ea. Când a văzut că nu-mi pasă, m-a avertizat în privinţa ta. Mi-a spus să mă feresc de tine. Aduci necazuri.

— Ce? Cum?

— N-am vrut să-ţi spun, pentru că ştiu că de fapt nici ea nu crede asta. Pur şi simplu vrea să ne despartă.

— De necrezuţi A fost atât de drăguţă cu mine. În excursii şi pe vapor, a fost… Părea că… că mă consideră un fel de… de fiică…

— Crissy, o femeie ca ea n-ar fi niciodată amabilă şi drăguţă cu cineva dacă nu ar aştepta ceva în schimb.

— Ce anume?

— Cine poate şti? Poate pur şi simplu compania ta. Cred că este o femeie foarte singură şi nefericită.

— Dar este celebră. Are tot ce-şi doreşte.

— Crede-mă, este nefericită. Nu are nici soţ, nici prieten. Călătoreşte singură. În privinţa asta nu-i nimic nefiresc. Dar bănuiesc şi altceva: nu are

prea mulţi prieteni şi s-a folosit de tine pentru a se afla în compania cuiva.

— Credeam că mă place cu adevărat.

— Eu cred că te place, dar în felul ei. În ceea ce-l priveşte pe Mark Vilos n-aş lăsa nimic deoparte. Este răsfăţat, arogant şi obişnuit ca totul să iasă aşa cum vrea el. Nu ştiu dacă el a dat acele telefoane sau dacă el ţi-a sfâşiat lenjeria dar, ceva îmi spune că el este genul care ar face astfel de lucruri.

A strâns-o la piept încă o dată.

— Nu uita că mă ai pe mine şi cu mine eşti în siguranţă.

A sărutat-o pe obraz.

— Te iubesc, Crissy.

— Ah, Luca! Mă faci atât de fericită. Mă simt în siguranţă şi te iubesc. Asta contează.

S-au sărutat cu pasiune, dorinţa copleşindu-i. A privit-o adânc în ochi.

— Hai să ne dezbrăcăm. Acum. Pentru că este posibil.

— Da.

S-a ridicat şi a întins mâna către ea. Crissy s-a lăsat să alunece de pe pat şi Luca a luat-o în braţe, sărutând-o mai înainte de a o lăsa să se desprindă din braţele lui. A întors-o cu spatele către el şi i-a desfăcut fermoarul rochiei. A lăsat rochia să-i alunece de pe umeri şi i-a sărutat pe fiecare în parte, apoi şi-a trecut buzele de-a lungul cefei. Rochia a căzut la podea şi Crissy s-a întors cu faţa

către el. Rămăsese într-o pereche de chiloţei de culoare albă, din dantelă şi un sutien în aceeaşi culoare, tot din dantelă. Rochia se adunase într-o grămăjoară în jurul gleznelor.

— Eşti atât de frumoasă, a şoptit Luca. Mult mai frumoasă decât în lumina lunii.

A luat-o în braţe şi a sărutat-o, desfăcându-i sutienul pe care l-a aruncat pe un scaun, l-a cuprins în mâini sânii rămaşi liberi şi i-a sărutat pe fiecare în parte, plimbându-şi limba în jurul sfârcurilor tari. Suspina cuprins de pasiune. S-a aşezat în genunchi şi i-a ridicat fiecare picior în parte, eliberându-i gleznele din capcana rochiei, apoi i-a scos pantofii cu tocuri înalte. A rămas pe podea în genunchi şi ridicându-şi mâinile i-a tras în jos chiloţii fini din dantelă, l-a ridicat din nou fiecare picior, aproape cu pioşenie şi în cele din urmă a rămas goală în faţa lui. El era pe podea privind-o de sus în jos, urmărindu-i din priviri fiecare unduire a trupului, fiecare rotunjime. Părea un credincios rugându-se în faţa zeiţei.

— Magnific.

Crissy zâmbea oarecum sfielnic. Niciodată nu se simţise atât de vulnerabilă, pentru că niciodată nu-şi dezvăluise sufletul şi trupul în faţa unui bărbat aşa cum o făcea în acele momente. Se temea de propriile sentimente, dar dorinţa de a i se dărui acelui bărbat era copleşitoare, învingându-i teama.

Luca, rămas în genunchi, s-a apropiat de ea şi

i-a cuprins fesele sărutându-i pântecele. Limba lui se plimba mângâietoare trasând o linie până la triunghiul aflat între coapsele ei. Crissy i-a cuprins capul între mâini şi i-a dat părul pe spate, mângâindu-l în timp ce el începuse să o sărute, tremurând de pasiune, iar limba lui îi pătrundea în cele mai intime locuri ale fiinţei sale. Luca gemea învăluit în căldura ce se ridica din trupul ei şi limba lui pătrundea tot mai adânc. Crissy era copleşită de pasiune; i-a cuprins capul între mâini cu şi mai mare forţă şi l-a tras şi mai tare către ea, scoţând în cele din urmă un strigăt de triumf.

Luca s-a ridicat şi a îmbrăţişat-o, a sărutat-o, respirând greu, gâfâind.

— Trebuie să mă dezbrac.

S-a îndepărtat de pat, iar Crissy a rămas privindu-l. S-a aplecat mai întâi şi a cules de jos rochia şi lenjeria ei, le-a aşezat pe un scaun apoi a început să-şi deschidă uniforma. Şi-a scos tunica albă pe sub care purta un maiou alb pe care l-a tras peste cap. Crissy îl sorbea din priviri: umerii laţi, braţele musculoase şi peticul de păr negru de pe piept ce se prelungea până pe pântece. Părea un bărbat puternic, într-o formă fizică perfectă şi sexul devenit proeminent din pricina dorinţei stârnea şi mai aprig pasiunea lui Crissy. Şi-a scos pantofii şi-a tras fermoarul pantalonilor, şi i-a lăsat să alunece, a ieşit din ei, apoi şi-a scos boxerii albi. A rămas gol în faţa ei. Pentru prima dată Crissy îl vedea complet gol. îl sorbea din priviri,

cuprinsă de o dorinţă nebună să se apropie de trupul perfect modelat.

— Vezi ce-mi faci? a întrebat-o Luca zâmbind, căci pasiunea lui era la fel de mare şi era pregătit să o posede.

— Eşti minunat! Mult mai frumos… decât mi-am imaginat vreodată.

S-a aşezat pe pat alături de ea şi s-au întins unul lângă celălalt. A luat-o în braţe şi i-a şoptit:

— Este atât de bine să mă aflu aici, cu tine. Goi, în pat.

A început să o sărute cu pasiune, limba lui explorând, cercetându-i gura, în vreme ce mâinile îi alunecau pe sâni şi mai jos către triunghiul dintre coapse. Buzele lui au coborât pe sâni, şi au început să se joace cu sfârcurile, sugându-le cu gingăşie până când s-au întărit.

Crissy îşi lăsă mâinile să alunece pe spatele musculos, pe fesele ferme apoi au ajuns între coapsele lui masându-i penisul în erecţie. Degetele ei pluteau ca o adiere de-a lungul lui, făcându-l pe bărbat să suspine adânc la fiecare atingere. Pasiunea pe care i-o stârnea o făcea să se simtă fericită şi atunci când degetele lui au pătruns-o a scos un geamăt de extaz.

Au continuat să se descopere unul pe celălalt bucurându-se la nesfârşit de fiecare atingere. În cele din urmă, Luca n-a mai suportat aşteptarea, ridicându-se asupra ei şi pătrunzând-o. Au început să se mişte în acelaşi ritm, mai încet la început.

Crissy răspundea dorinţei lui abandonându-se cu totul pasiunii, deschizându-se larg, savurând plăcerea pe care i-o oferea. Curând au început să se mişte mai repede, tot mai repede, dorinţa de eliberare copleşindu-i pe amândoi.

— Luca… Luca… oh, Doamne…!

Crissy a simţit cum trupul ei devenea un arc ce s-a eliberat în extaz în momentul în care a fost potopită de explozia din trupul lui.

— Te iubesc, Crissy… te iubesc!

A strâns-o la piept şi a început să-i sărute chipul şi gâtul, încercând să-şi recapete respiraţia. Au rămas împreunaţi, alături unul de altul, bucurându-se de sentimentul de împlinire pe care-l trăiau.

O vreme au stat liniştiţi, apoi Luca a început să-i sărute buzele privind-o în ochi.

— Te iubesc atât de mulţi i-a spus Crissy cu uimire. Nu pot să cred că ceea ce mi se întâmplă este adevărat.

— Ştiu. Pare imposibil… un miracol faptul că ne-am întâlnit. Este un vis, Crissy. O lume nouă ce ni se deschide şi nu vreau să o părăsim niciodată.

— N-o vom părăsi. Iubirea noastră va dăinui pe veci. Pentru totdeauna.

Simţea cum creştea din nou în trupul ei. A început să se mişte lin, luând-o în braţe şi sărutând-o cu pasiune renăscută. Au făcut din nou dragoste, pe îndelete, cu aceeaşi dorinţă, dar încercând să prelungească momentul culminant

cât mai mult. După o vreme când şi-au revenit au vorbit despre ei, despre viaţa lor, despre dorinţe şi nevoi, ambiţii şi ţeluri, până târziu în noapte.

— Va trebui să plecăm în jurul orei şase, dacă vrei să dormim aici, i-a spus Luca.

— Da. Vreau.

S-a strâns la pieptul lui.

— Perfect. Niciodată nu mi-am dorit ceva mai mult în viaţă.

A luat un cearşaf şi s-au acoperit cu el.

— Şi cum o să ne trezim?

— Ai uitat că sunt doctor? Am un ceas interior care-mi spune ce am de făcut. Nu te teme.

A sărutat-o pe păr şi au adormit.

Luca a trezit-o cu o sărutare. Crissy, mai întâi dezorientată, s-a deşteptat, în cele din urmă înţelegând unde se afla.

— Îhm! Ce păcat că trebuie să ne sculăm.

— Avem doar câteva minute.

A luat-o din nou în braţe şi au făcut dragoste, iar gândul că erau nevoiţi să se despartă i-a făcut să se iubească cu o pasiune şi mai arzătoare.

— Toată lumea va şti că mi-am petrecut noaptea în altă parte, dar nu-mi pasă.

— Nici mie… Dacă de acum înainte trebuie să încalc regulamentul pentru a fi cu tine, nu-mi pasă. Nu pot trăi fără tine. Mi-ar fi imposibil.

A sărutat-o din nou, apoi s-au despărţit.

— Du-te, frumoasa mea!

Capitolul şaisprezece

Crissy a luat o jachetă din dulap şi geanta de pe scaun şi a părăsit cabina. Mergând de-a lungul coridorului şi-a reamintit de Monika şi Jenny. A început să se întrebe cum se înţelegeau cele două. Probabil că se distrau de minune bârfind pe seama ei. Gândul acesta nu o necăjea şi asta numai datorită minunatei relaţii ce se înfiripase între ea şi Luca. Cu toate acestea, gândul la trădarea lui Jenny o zgândărea. O crezuse prietena ei şi avusese pretenţia că o cunoştea. Jenny totdeauna fusese amuzantă şi generoasă. Analizând mai bine legătura dintre ea şi Jenny şi-a dat seama că nu o cunoştea atât de bine. Înainte şi după căsătoria lui Jenny se vedeau deseori, ieşeau împreună, Crissy fiind totdeauna compania de care avea Jenny nevoie. Cât timp fusese căsătorită, Jenny nu căutase prea des ocazia de a se afla alături de Crissy. Crissy începea să simtă că pur şi simplu Jenny se folosea de ea, încercase să aibă pe cineva care să spună prezent atunci când între două cuceriri se simţea singură, o persoană aflată totdeauna la dispoziţia ei, ascultătoare şi gata să o consoleze.

Urcând scările a ajuns pe puntea superioară şi şi-a continuat drumul de-a lungul coridorului ce ducea către cabina lui Mark. A bătut la uşă, aruncând în acelaşi timp priviri de-a lungul coridorului. Se întreba dacă se afla cineva de

pază. Probabil că da, dar ea nu trebuia să-l vadă pe paznicul ei.

Mark a deschis uşa, întâmpinând-o:

— Bine ai venit în umilul meu adăpost!

Şi-a înclinat capul şi fluturându-şi mâna a poftit-o înăuntru.

— Mulţumesc! i-a răspuns Crissy râzând.

A trecut pragul şi a intrat în camera de zi. A zărit cufărul cu uriaşa iniţială. Capacul era deschis.

— Ah, ai deschis frumosul cufăr al tatălui tău!

— Da. Ai fost atât de curioasă încât m-am hotărât să deschid cutia Pandorei şi să te las să priveşti la ceea ce se află înăuntru.

— Nu pot să cred!

— N-ai mare lucru de văzut. Doar un maldăr de pături vechi. Nici măcar nu am avut curiozitatea să mă uit la toate.

Crissy s-a apropiat de cufăr.

— Par lucrate de mână. Sunt cu adevărat frumoase.

— Lipsite de valoare, dacă te interesează părerea mea.

— Poate că tatăl tău ţine la ele. Probabil cineva din familie le-a lucrat cu mult timp în urmă.

— Şi pe cine interesează asta? Cum ai suportat furtuna?

— Perfect. Dar tu?

— Fără probleme, la loc!

I-a făcut semn arătându-i canapeaua. Pe o

măsuţă aflată în faţa canapelei se aflau două pahare pentru şampanie şi o sticlă într-o frapieră de argint.

— Nu lipsesc mult. După cum vezi nu sunt gata.

Era desculţ şi părul îi era încă ud după duş.

— Nicio problemă. Nu trebuie să-ţi faci griji din această pricină.

Mark s-a retras în dormitor şi a închis uşa în urma lui. Rămasă singură, Crissy a observat maldărul de scrisori nedesfăcute. Nu-i trecuse prin minte să-i citească mesajele, dar şi-a spus că trebuia să profite de ocazia oferită. Poate descoperă indicii care să ateste faptul că o hărţuia. S-a ridicat ţinându-şi geanta pe umăr şi s-a apropiat de birou. Cu privirile aţintite pe uşa dormitorului a luat câteva plicuri de deasupra, altele de la mijloc şi apoi de la fundul teancului.

Simţea broboane de sudoare înflorindu-i pe frunte. S-a grăbit să se aşeze şi a vârât plicurile în geantă, cât mai la fund. Şi-a aşezat geanta alături de ea, a scos un pachet de şerveţele şi a început să-şi tamponeze fruntea. Când Mark a intrat în încăpere încă nu-şi revenise complet de pe urma emoţiei provocată de faptul că umblase prin corespondenţa lui.

— Ţi-e cald?

— Ah, nu. Mă simt bine. Am fost afară pe punte. Cred că schimbarea de temperatură a fost cam bruscă.

— De ce te-ai dus afară pe punte?

— Pur şi simplu îmi place să privesc cerul şi marea. Chiar şi pe o astfel de vreme. Îmi place nespus aerul sărat şi vântul.

— Semeni cu mine. Un suflet simplu. Îmi place sentimentul pe care ţi-l oferă apropierea de natură, de sălbăticie. Forţă şi tărie. Nimic nu se poate compara cu forţa naturii. Absolut nimic.

A turnat şampania şi i-a oferit unul din pahare.

— Ştiu că nu poţi să bei mult, aşa că m-am gândit să bem înainte de masă un pahar cu şampanie.

— Minunat. Voi bea un strop.

Au ciocnit şi Mark a toastat:

— Pentru mama natură a cărei forţă, tărie şi frumuseţe nu cunosc margini.

— Eşti poetic astăzi.

— Ei, mi se mai întâmplă. Cred că furtuna este de vină. Mă stârneşte.

— Este într-adevăr incitantă, dar cred că va trece în curând. Ce părere ai?

— La fel ca şi mistralul sau meltemi, vânturile care bat în Franţa şi în Grecia. În Franţa mistralul bate zile în şir, chiar săptămâni încât îi face pe oameni să-şi iasă din fire. În Grecia se numeşte meltemi şi coboară din nord. Tuturor le place când îl simt bătând o zi sau două, apoi încep să-şi piardă răbdarea. Încearcă să stea în case cât mai mult posibil. Ridică nisipul şi praful în vârtejuri, îţi intră în ochi şi face ca ieşirea pe mare să

reprezinte un act de curaj sau o nesăbuinţă. Odată mi s-a întâmplat să fiu pe mare. Mergeam de la Myconos spre Seriphos şi am fost prins de meltemi. A fost destul de periculos şi nesigur să străbat marea lovit fiind din toate părţile. Cred că înţelegi ce vreau să spun. Dar am reuşit.

— După cum vorbeşti, se pare că îţi place să-ţi asumi riscuri. Pericolul te atrage.

— Ştiu eu?! N-am pornit pe mare cu gândul de-a mă arunca în furtună, dar nici nu m-am temut.

Şi-a lăsat braţul să alunece în spatele canapelei, apoi pe umerii ei şi a tras-o mai aproape de el.

— Dar tu? Ce crezi despre asumarea riscurilor? îţi place să trăieşti periculos?

— Viaţa mea este atât de comună, de obişnuită. N-a prea fost cazul să-mi asum riscuri.

Râdea uşor stânjenită. Era nervoasă şi agitată fără a da această impresie.

— Poţi spune cărunt genul care aşteaptă să vadă ce se poate întâmpla. Înţelegi ce vreau să spun?

— În loc să *faci* în aşa fel încât anumite lucruri să se întâmple?

O sfredelea cu privirile.

— Exact.

Privea gânditoare conţinutul paharului.

— Au fost şi momente când am fost silită să iau hotărâri şi le-am luat. Aşa cum s-a întâmplat

atunci când am renunţat la şcoală şi am devenit coafeză. Cred că am luat o hotărâre greşită, dar la acea vreme nu vedeam lucrurile din această perspectivă. Părea cea mai bună şi mai rapidă modalitate de a face rost de bani pentru a mă întreţine astfel încât să nu mai depind de mama.

— Se pare că ai reuşit. N-ai lăsat pe nimeni să te subjuge.

— Nu. N-am lăsat pe nimeni să mă subjuge. Nu sunt chiar atât de moale.

Se gândea la modul lui de exprimare şi îi părea uşor melodramatic.

— Nici nu mi-aş fi imaginat că ai putea fi astfel. Îmi pari o luptătoare.

A băut dintr-o înghiţitură şampania din pahar apoi a privit-o pe Crissy:

— Gata? Poftim! Să bem până la fund! a îndemnat-o după ce şi-a umplut din nou paharul.

— Sper că nu te deranjează faptul că nu am cerut să fim serviţi de un steward.

— Nu, absolut deloc.

— Am dorit să fiu singur în compania ta.

Crissy a zâmbit şters.

El şi-a aşezat paharul pe măsuţă şi i-a prins mâinile într-ale sale.

— Vino ştiu că mă doreşti. Ştiu şi de ce ai venit azi aici.

— Nu, Mark, nu de asta am venit.

— Ba da, ştiu sigur.

I-a cuprins încheieturile şi i-a forţat braţele

încercând să i le ducă spre spate. A început să o sărute. Îşi plimba gura lacomă pe obrajii ei, pe gât, aruncându-se cu tot trupul asupra ei.

— Nu! Încetează! Gata, Mark! Gata! Stai! Acum! Imediat!

Dar el continua în ciuda protestelor ei. Ţinându-i strâns încheieturile într-o singură mână, cu cealaltă i-a smuls bluza şi a început să-i sărute sânii. Crissy se lupta, dar el era mult mai puternic. Mark avea 1, 90 m şi cântărea 100 de kilograme îşi spunea continuând să se smulgă din încleştarea lui.

Pentru o clipă s-a înmuiat, sperând că astfel avea să o elibereze. Trucul a avut succes şi a simţit cum încerca să-i smulgă sutienul plimbându-şi limba pe sânii pe jumătate dezgoliţi. Crissy s-a lăsat să alunece de pe canapea mai înainte ca el s-o prindă şi s-a târât în patru labe, încercând să ajungă la uşă. Mark a înşfăcat-o, aproape ridicând-o de la podea, l-a acoperit gura cu mâna şi a încercat să o târască spre dormitor.

În primul moment, Crissy s-a simţit ca o păpuşă din cârpă, dar când a înţeles încotro încerca să o târască, furia şi disperarea i-au dat puteri noi. A început să-l lovească cu picioarele, dar nu făcea altceva decât să le fluture prin aer în mod inutil. L-a muşcat de mână lucru pentru care a fost răsplătită cu o palmă peste gură.

— Ahhh… Mark… a încercat să ţipe.

Gura i-a fost din nou acoperită cu o lovitură şi

mai puternică de data aceasta. A simţit gustul sângelui şi un fir cald prelingându-se pe bărbie. A început să lovească din nou aerul cu picioarele. Ajunsă în uşa dormitorului a încercat să profite de şansa ce i se oferea. Folosindu-se de fiecare dram de forţă pe care-l avea s-a legănat prinzându-şi picioarele de tocul uşii, împiedicându-l pe Mark să o tragă înăuntru.

— Scârbă! Nenorocito!

Se lupta să o tragă în dormitor ţinându-i gura acoperită.

Crissy se încăpăţâna agăţată cu picioarele de tocul uşii sperând din tot sufletul să nu-i cedeze genunchii.

Deodată, folosindu-se de ambele mâini, Mark a aruncat-o la podea. Într-o clipă a simţit cum i s-a tăiat respiraţia din pricina loviturii, apoi şi-a revenit imediat şi a pornit din nou târâş către uşă. Dar a simţit din nou mâinile lui trăgând-o înapoi şi a început să ţipe cu disperare:

— Ah…

Mâna i-a acoperit iar gura înăbuşindu-i strigătul. L-a muşcat şi l-a lovit cu picioarele de data aceasta în plin.

L-a auzit gemând de durerea şi a simţit cum strânsoarea mâinilor lui slăbea. S-a luptat să scape din încleştare şi s-a năpustit către măsuţă. Mark era chiar în spatele ei. A înşfăcat sticla de şampanie, s-a întors şi cu o furie greu de imaginat a ridicat-o în aer. A auzit zgomotul produs de

impact şi i-a simţit efectul în braţul ce se ridicase asupra agresorului. Când l-a privit, a observat că îi julise o parte a capului. Ridicase un braţ pentru a para loviturile ce se abătuseră asupra lui. S-a apropiat de ea cu privirile scânteietoare din pricina furiei. Chipul îi era schimonosit de ură. Crissy a dat înapoi şi a pornit în fugă spre uşă. Dar mâinile lui au prins-o din nou, încercând să se agaţe de bluza ruptă. Crissy şi-a încleştat mâinile de cufăr, dar Mark o trăgea cu furie.

Bluza a cedat în cele din urmă şi Mark aproape s-a prăvălit pe spate. Crissy s-a prăbuşit trăgând cufărul peste ea. Conţinutul acestuia s-a rostogolit pe podeaua camerei de zi. Printre pături s-a amestecat şi o pungă de plastic, dar niciunul dintre ei nu i-a dat atenţie.

Mark a prins-o de subsuori şi a început să o târască şi în acel moment Crissy a pornit să ţipe din răsputeri.

Uşa cabinei a sărit în lături. O femeie ţinând un revolver în mână s-a năpustit înăuntru strigând:

— Jos! Jos!

Pentru o clipă, Crissy a fost derutată, dar s-a lăsat să alunece la pământ. Femeia a trecut de ea.

— Mâinile sus! Am spus *sus,* gunoiule!

Crissy s-a rostogolit pe podea şi a privit la ce se întâmpla. Mark ridicase mâinile deasupra capului şi se retrăgea din faţa femeii. În ciuda staturii atletice, femeia era îmbrăcată asemenea

oricărei alte turiste aflate pe vas: un tricou în dungi, pantaloni largi şi pantofi sport.

— E o neînţelegere la mijloc. Totul este o mare neînţelegere, încerca Mark să o liniştească vorbind mieros.

Femeia a pregătit cătuşele.

— Hai întoarce-te şi apropie mâinile!

Când Mark a refuzat să facă ceea ce-i ceruse, a zbierat la el:

— Întoarce-te dracului odată sau te împuşc în faţa drăgălaşă ce-mi zâmbeşte.

Mark s-a întors şi i-a oferit mâinile pentru a-i pune cătuşele:

— Vei regreta ce se întâmplă în acest moment. Nu vei mai găsi o slujbă nicăieri în lume, dacă vei trăi destul încât să-ţi cauţi una.

Fără a se lăsa impresionată de vorbele lui, femeia i-a prins mâinile în cătuşe la spate.

— Gata! Acum ia loc!

Apoi s-a întors către Crissy şi a ajutat-o să se ridice în picioare.

— Te simţi bine, draga mea?

Crissy a încuviinţat din cap şi a încercat să lingă firişorul de sânge ce se prelingea la colţul gurii.

— Stai liniştită! Voi chema doctorul imediat.

A deschis telefonul mobil şi tocmai începuse să formeze numărul, când Luca a năvălit pe uşă urmat de Christopolous.

Luca a luat-o în braţe pe Crissy, aruncând

priviri furioase către Mark.

— Te simţi bine?

— Da, doar că mi-am spart buza.

Luca a examinat-o şoptindu-i cuvinte de îmbărbătare, dar ochii i se umpleau de lacrimi din pricina suferinţei prin care fusese nevoită să treacă.

— Bravo, Anastasia! Ai făcut o treabă minunată, s-a adresat Christopolous salvatoarei lui Crissy.

Apoi Christopolous şi-a îndreptat atenţia către Mark. Acesta şedea cu o ţinută dreaptă, cu mâinile la spate şi cu nelipsitul surâs dispreţuitor pe chip.

— Se pare că micuţa doamnă s-a ocupat puţin de el.

Te-a pălit binişor, nu-i aşa?

Mark a rămas tăcut.

— Trebuia să te lovească mai sănătos, javră.

Spunând acestea i-a tras părul ceva mai tare decât ar fi trebuit pentru a se uita la rană.

Mark a tresărit puternic.

— Anunţă-l pe căpitan şi spune-i să vină aici, i-a cerut Christopolous Anastasiei.

Aceasta a deschis telefonul din nou.

— Luca, vrei să arunci o privire şi la rana lui? Vezi dacă poţi să te ocupi de amândoi jos în cabinele rezervate celor de la pază.

Dacă este posibil să evităm ducerea lor la infirmerie, ar fi foarte bine. Nu are niciun rost să stârnim agitaţie în rândul pasagerilor.

Luca l-a examinat pe Mark.

— Va fi nevoie de câteva copci, dar pot să le aplic în afara infirmeriei.

— Şi ea?

— Doar trebuie curăţată rana. Cobor să-mi iau cele necesare şi apoi voi veni în cabina celor de la pază.

S-a apropiat apoi de Crissy şi-mbrăţişând-o din nou, a întrebat-o:

— Mai poţi rămâne aici?

— Da. Sigur, s-a grăbit Crissy să răspundă deşi ar fi dorit să fugă cât mai departe de acolo.

— Trebuie să-i luăm o declaraţie, a spus Anastasia arătând către Crissy. O însoţesc eu în birourile noastre. De acord, scumpa mea? s-a adresat ea lui Crissy. Vom termina cât se poate de repede.

Crissy a încuviinţat din cap şi Anastasia i-a înconjurat umerii cu braţul ei puternic.

— Repede, Luca! Este mai bine pentru ea să terminăm cât mai repede.

Căpitanul a intrat în cabină chiar în acel moment, închizând uşa în urma lui. Zâmbetul pe care-l afişa permanent dispăruse şi fusese înlocuit de o expresie de adâncă îngrijorare. Crissy înţelegea situaţia neplăcută în care se afla căpitanul. Fiul armatorului ce deţinea vasul fusese prins încercând să violeze o pasageră. Situaţia era cât se poate de încurcată pentru toată lumea. Căpitanul a întrebat-o dacă se simţea bine şi ea i-a

răspuns simplu.

— Da.

— Poţi să-mi povesteşti pe scurt ce s-a întâmplat? Ne vom ocupa mai târziu de declaraţie.

— A încercat să mă violeze şi l-am lovit cu sticla de şampanie.

Căpitanul s-a apropiat de Mark şi i-a examinat rana, apoi l-a privit drept în ochi:

— Este adevărat? Ai încercat să o violezi?

— Minciuni. S-a ţinut de mine încă de la început.

— Şi-atunci cum explici rana pe care o are la gură?

— Îi place să se joace violent. E nebună. M-a implorat s-o muşc.

Crissy s-a simţit copleşită şi dacă nu ar fi fost braţul Anastasiei să o susţină s-ar fi prăbuşit.

— Vreau ca amândoi să fie duşi în cabinele rezervate pazei şi să li se ia imediat câte o declaraţie. Anastasia, tu o însoţeşti pe domnişoara Fitzgerald.

— Am înţeles, domnule.

— Mikelos, cere-i lui Garefi să vină aici şi să-l ia pe Markos jos, dar mai întâi scoate-i cătuşele.

Apoi, privindu-l pe Mark:

— Nu vei face un act necugetat?

— Nu. Nici gând. Nu am de ce.

Căpitanul a încuviinţat din cap în semn că a înţeles apoi a privit în jurul său.

— Mikelos, tu rămâi aici cu mine.

Anastasia a părăsit cabina însoţind-o pe Crissy şi Garefi a apărut şi el în scurt timp şi a primit instrucţiuni de la Mikelos Christopolous, apoi a plecat împreună cu Mark.

Căpitanul s-a întors către Christopolous:

— Cheamă-l pe Sitara şi cere-i să-şi aducă aparatul. Trebuie înregistrat şi cel mai mic amănunt al stării în care se află cabina.

— L-am chemat deja, domnule.

Apoi privirile lui Mikelos au alunecat pe podea unde se aflau păturile căzute din cufăr. S-a lăsat pe un genunchi şi şi-a pus mănuşile din cauciuc.

— Ce s-a întâmplat? a dorit căpitanul să ştie.

— Priviţi, domnule! i-a cerut Christopolous, arătându-i punga de la Hondos Center.

Conţinutul pachetului se vedea pe jumătate şi în ciuda mănuşilor pe care le purta, Mikelos a atins cu mare precauţie explozibilul despăturind hârtia cerată.

— Ce-i asta? a întrebat căpitanul îngenunchind la rândul său.

Mikelos ţinea hârtia cerată ridicată folosindu-se de un pix.

— Semtex. Exploziv plastic.

— Exploziv?

Destul cât să producă o gaură uriaşă în navă, atât de mare cât să ne scufundăm.

— Iisuse! a şoptit căpitanul.

— La ce-i putea folosi Semtex-ul lui Mark Vilos? se întreba Christopolous.

— Nu ştiu, dar trebuie să aflăm, a hotărât căpitanul ridicându-se în picioare.

Christopolous s-a ridicat şi el. Şi-a scos mănuşile fără să-şi dezlipească privirile de pachetul aflat pe podeaua cabinei.

— În mod sigur nu am niciun fel de gânduri bune legate de această descoperire. Makelos Vilos are de dat o seamă de explicaţii.

Într-o cabină micuţă, aparţinând serviciului de pază de pe vas, Mark, căpitanul şi Mikelos Christopolous şedeau în jurul unei măsuţe metalice. Christopolous aşezase pe masă un casetofon de dimensiuni mici, dar extrem de puternic.

— De ce se afla explozibilul ascuns în cufăr, Mark?

— Habar nu am.

Şi pe chipul lui chiar apăruse o expresie de uimire totală.

Căpitanul remarcase deja cât de surprins fusese Mark atunci când i se spusese că în cabina sa, în cufărul său, fusese descoperit Semtex-ul. Cu toate acestea nu ştia ce să creadă. Mark putea fi un actor neîntrecut.

— Hai, încearcă încă o dată! Cufărul îţi aparţine; pentru tine a fost adus la bord; te-ai îmbarcat avându-l drept bagaj. Şi totuşi nu ştiai ce se află în el? Chiar crezi că pot da crezare unor astfel de vorbe?

— *Nu am ştiut* ce se află în cufăr. Chiar crezi

că sunt nebun? N-aş fi adus niciodată aşa ceva la bordul navei cu bună ştiinţă.

— Şi-atunci care este explicaţia? l-a întrebat Christopolous.

— Cufărul aparţine tatălui meu. Eu l-am adus la bord pentru că aşa mi s-a cerut.

Christopolous îl privea atent, cu priviri sfredelitoare.

— Pentru că aşa te-a rugat tatăl tău? N-are nicio logică ceea ce spui.

— Mi-a spus că era vorba despre nişte amintiri de familie pe care dorea să le păstreze în casa din Miami. Asta-i tot ce ştiu.

— Şi tu nu ai aruncat nicio privire înăuntru? Nici nu te-a interesat ce se afla acolo?

— Nu. Nici măcar nu l-am deschis până azi. Crissy mi-a pus întrebări referitoare la el şi atunci m-am gândit să arunc o privire doar că nu am văzut explozibilul.

Îl privea furios pe Christopolous şi a început să ridice glasul.

— Tot ce am văzut au fost păturile. Probabil au fost făcute de *yaya* tatălui meu în urmă cu o sută de ani.

Căpitanul a oftat exasperat. Nu reuşea încă să-şi dea seama dacă Mark spunea sau nu adevărul, dar era convins că era ceva necurat în toată povestea. Dregându-şi glasul, a privit către Christopolous:

— Mă duc să dau un telefon. Poţi continua

interogatoriul. Revin în câteva minute.

Căpitanul Papadopolis s-a retras într-una din cabinele serviciului de pază, s-a aşezat şi a format numărul de telefon al lui Georgios Vilos, sperând din toată inima să reuşească să stea de vorbă cu el. I s-a răspuns după al patrulea apel.

— *Nea?*

— Domnule Vilos, sunt căpitanul Demetrios Papadopolis.

— Salut, căpitane.

Georgios Vilos a răspuns cu un ton amical ce contrasta profund cu sentimentele de îndoială ce-l stăpâneau din momentul în care telefonul afişase numărul căpitanului. Era cu totul neobişnuit ca Demetrios Papadopolis să-i telefoneze în timpul unui voiaj.

— Ce mai faci?

— Avem o problemă domnule Vilos, altfel nu v-aş fi sunat.

Vilos a întrebat râzând.

— Ce-ar fi putut să se întâmple încât să te determine să-mi telefonezi?

— Am găsit un pachet de Semtex, un exploziv plastic, la bordul navei.

— Ce spui? a strigat Vilos.

Broboane de sudoare deja îi înfloreau pe frunte.

— Aşa cum aţi auzit, domnule. Pachetul se afla în cabina fiului dumneavoastră.

— Nul Nu se poate! Imposibil!

— Îmi pare rău, domnule! Acesta este adevărul. Se afla în cufărul pe care el susţine că i l-aţi dat dumneavoastră în grijă. Spune că el doar trebuia să ducă acest cufăr la Miami.

Mâna care ţinea telefonul mobil începuse să tremure violent. Încerca să gândească rapid ce răspuns să dea, dar gândurile îi fugeau în toate direcţiile în acelaşi moment. În cele din urmă a reuşit să-şi revină şi dregându-şi glasul a reluat convorbirea.

— Căpitane ceea ce spune fiul meu este adevărat. Eu i-am cerut să ia cufărul şi să-l ducă la Miami, dar vă asigur că nu exista niciun fel de explozibil în cufăr atunci când l-am dat fiului meu. Cred că cineva s-a amestecat în această problemă de familie.

— Înţeleg, domnule. Sitara, unul dintre specialiştii din cadrul serviciului de pază caută dovezi în cabină. El este cel care ne va ajuta să facem lumină în această problemă.

— Sunt sigur că lucrurile se vor lămuri. Cum ai făcut această descoperire, căpitane?

— Aceasta este o altă problemă, domnule.

— Ce spui? Faptul că s-a descoperit explozibilul la bordul uneia din navele mele nu este totul?

— O pasageră, o tânără doamnă, susţine că fiul dumneavoastră a încercat să o violeze.

— Ce spui, căpitane? a urlat Vilos în telefon.

Aşa cum se aşteptase Demetrios Papadopolis,

omul mai avea puţin şi-şi pierdea minţile.

— Da, domnule. Îmi pare rău, dar după cum se prezintă situaţia, cred că are dreptate. Mark a invitat-o să ia prânzul împreună în cabina lui şi a atacat-o. Cufărul a fost lovit în timpul luptei. Mark susţine că este nevinovat, dar…

— Este… este… revoltător… inadmisibil. În noaptea asta să stea la arest. În felul acesta poate îşi bagă minţile în cap.

— Încă luăm declaraţii, domnule. Vă voi ţine la curent, a încercat căpitanul să-l mai liniştească.

— Mulţumesc, căpitane. Şi explozibilul?

— Mikelos Christopolous se ocupă de el. Este expert în astfel de probleme aşa că nu trebuie să vă faceţi griji.

Georgios Vilos a oftat adânc.

— Slavă Domnului că l-ai descoperit la timp, căpitane.

— Îmi pare rău domnule că am aflat de el într-o împrejurare atât de neplăcută.

— Da, ei bine… Căpitane, fă tot ceea ce crezi că se cuvine.

— Da, domnule.

Legătura s-a întrerupt. Georgios Vilos închisese telefonul.

După ce au fost luate toate declaraţiile, Mark a fost dus la arest. Declaraţia Anastasiei a fost factorul decisiv. Aceasta a spus ce auzise mai înainte de a forţa uşa cabinei şi ce văzuse la intrarea în camera de zi a apartamentului lui

Mark. Declaraţia lui Crissy era şi ea convingătoare, dar căpitanul nu se putea baza numai pe cuvântul ei. Era conştient de faptul că trebuia să-i acorde lui Makelos Vilos prezumţia de nevinovăţie, dar nu mai exista nicio îndoială în privinţa intenţiilor sale dacă avea în vedere declaraţia Anastasiei. Îşi dădea seama că nu avea alternativă. Mark trebuia să meargă la arest, mai ales că şi Georgios Vilos îi făcuse aceeaşi recomandare.

Dacă se mai făcea vinovat şi de alte fărădelegi rămânea încă o întrebare fără răspuns. Christopolous îl întrebase în mai multe rânduri pe Mark dacă îi telefonase lui Crissy, dar acesta negase cu încăpăţânare. Urmărind interogatoriul era foarte greu de spus dacă Mark era sincer sau nu, mai ales că insista asupra faptului că nu încercase să o violeze pe Crissy. Dimpotrivă, aceasta îl implorase să facă sex cu ea şi-l urmărise din primele momente când se cunoscuseră.

Luca dorea să o ducă pe Crissy la infirmerie după ce i-a curăţat rana şi după ce aceasta a dat declaraţia în faţa lui Christopolous, dar Crissy nici nu voia să audă de infirmerie.

— Luca, mă simt bine. Calmantul pe care mi l-ai dat a început deja să-şi facă efectul şi nu uita că eşti şi aşa destul de aglomerat. Nu mai ai nevoie de încă un pacient care să-ţi stea în cale.

— Tu nu-mi vei sta în cale niciodată. Te poţi întinde pe unul din paturi astfel încât să te ţin sub

supraveghere.

— Luca, pot sta şi în patul din cabina mea, Anastasia a promis să mai rămână cu mine pentru o vreme.

— Atunci vrei să vii să iei cina împreună cu mine şi cu Voula? Noi mâncăm la infirmerie şi poţi să ni te alături. Ştiu că nu sună distractiv dar…

— Aş fi tare bucuroasă, dacă este posibil.

A îmbrăţişat-o îndelung de parcă nu ar mai fi vrut să o lase să plece.

— Îmi va fi dor de tine, i-a şoptit.

— Şi mie.

În cele din urmă a eliberat-o din îmbrăţişare.

— Pe diseară, a şoptit el şi a părăsit cabina serviciului de pază.

Anastasia, care aşteptase discret într-o cabină alăturată a venit şi a întrebat-o:

— Eşti gata să mergem, draga mea?

— Da, desigur, dar nu trebuie să mă însoţeşti, Anastasia.

— Ba da, trebuie, a spus hotărât femeia înaltă şi osoasă care a salvat-o din atacul lui Mark. Trebuie să te văd în siguranţă în cabina ta. Să mergem!

Când au deschis uşa cabinei, Anastasia a întrebat:

— Călătoreşti singură?

— Nu de la început. Am venit împreună cu o prietenă, dar a existat o neînţelegere între noi şi s-a mutat împreună cu altcineva.

— Iisuse! Asta nu a fost tocmai o croazieră de vis pentru tine.

S-a dus apoi direct la telefon şi a închis soneria.

N-are nevoie să fie deranjată în asemenea momente, şi-a spus ea.

— Da şi nu.

Crissy a început să se dezbrace.

— Cred că ştiu ce vrea să însemne da. Era imposibil să nu observ felul în care tu şi Luca vă priviţi unul pe celălalt.

Crissy a zâmbit.

— În mod sigur această parte a călătoriei este de vis. Vrei ceva de băut, Anastasia? Luca m-a sfătuit să nu beau având în vedere calmantul pe care mi l-a dat, dar minibarul e plin cu de toate.

— Mulţumesc. Sunt de serviciu, dar la urma-urmelor, de ce nu? Datoria mea este să am grijă de tine acum. Dacă vei fi atât de cuminte încât să te întinzi în pat şi să te odihneşti atunci şi eu mă pot relaxa cu o băutură.

Au izbucnit amândouă în râs. În ciuda aerului şi a înfăţişării de amazoană, Anastasia avea un dezvoltat simţ al umorului, îşi spunea Crissy. Aceasta din urmă s-a întins în pat şi s-a sprijinit de o pernă, urmărind-o pe Anastasia din priviri. Căuta prin bar băutura preferată.

— Aha! Iat-o! Asta voiam!

S-a ridicat ţinând în mână o sticlă de bere Mythos, marcă foarte populară în Grecia. A scos

dopul şi a băut îndelung.

— Minunaţi Eşti sigură că nu vrei şi tu să bei ceva?

— Nu, mulţumesc.

— Te mai doare buza?

— Puţin. S-ar fi putut şi mai rău. Nasul mă doare şi el, dar Luca spune că mâine mă voi simţi bine.

— Eşti norocoasă. Dacă nu ai fi anunţat serviciul de pază, cred că şi-ar fi dus intenţiile până la capăt. Sper să-l închidă şi să arunce cheia cât mai departe.

— Ai mai fost implicată în astfel de acţiuni?

— Desigur, dar nu este permis să vorbesc despre asta. Este firesc să se creadă că fiecare călătorie pe mare este paradisul pe pământ.

— Cum ai ajuns să ai o astfel de slujbă?

— Este o poveste lungă. Am servit în armata israeliană, apoi am revenit în Grecia. Am tot căutat de lucru şi în cele din urmă am ajuns în această slujbă pentru că aveam prieteni ce făceau acelaşi lucru. Accidental, aş putea spune, dar îmi place. Şi sunt bună în meseria mea. Au nevoie de femei care să se ocupe de o seamă de lucruri. Aşa cum s-a întâmplat azi. Sunt unii bărbaţi care umblă cu mănuşi în situaţii ca cea prin care ai trecut tu şi atunci trebuie o femeie. Unii dintre bărbaţi strâng rândurile şi se întorc chiar împotriva victimei. Cred că nemernicul de Vilos ar fi reuşit să-l convingă pe Christopolous şi pe

ceilalţi că într-adevăr nu i-ai dat pace, dar nimeni nu poate nega ceea ce s-a văzut şi s-a auzit. Şi tocmai de aceea este nevoie de mine. Acum l-am prins pe nemernic.

— Slavă Domnului. Totuşi, nu înţeleg de ce continuă să nege faptul că mi-a telefonat în repetate rânduri şi nu a vorbit. Se ştie că ultimul apel a fost făcut de la un telefon public, aşa că nu se poate spune cine a sunat. Christopolous mi-a promis că vor monta o cameră video pentru a surprinde momentul când va mai suna. Prin urmare, nu ştim nimic mai mult ca la început în această privinţă, doar că Mark Vilos este un violator, unul potenţial.

— Scârba. Poate reuşim să-l ţinem pe el şi scula lui bolnavă departe de lume pentru o vreme.

Crissy începea să se simtă tot mai relaxată şi gândurile păreau să o părăsească. Calmantul începea să-şi facă efectul tot mai evident.

— Ah, nu ştiu ce mi-a dat Luca, dar cred că este vorba de un tranchilizant puternic.

— Lasă-te în seama lui. Ai trecut printr-un şoc puternic şi ai nevoie de odihnă.

— Dar tu ce vei face în tot acest timp?

— Draga mea, este mai bine să mă ignori total, de parcă nu aş fi aici. Lasă-te în voia somnului. Eu mă voi odihni punându-mi picioarele pe pat. Nu-ţi face griji din pricina mea.

După tot ceea ce făcuse pentru ea, Crissy gândea că era de datoria ei să rămână trează şi

să-i ţină companie, dar în următoarele minute somnul a pus stăpânire pe ea. A adormit adânc, un somn liniştit.

Anastasia şi-a scos pantofii şi şosetele şi şi-a sprijinit picioarele de patul liber aflat în cabină. Avea un pager şi un telefon mobil în cazul în care se ivea o problemă, dar era sigură că ar fi fost contactată de Christopolous numai în cazul în care acesta ar fi dorit să afle cum se simţea Crissy. Tânăra femeie era martorul-cheie într-o infracţiune serioasă – tentativă de viol – şi era şi prietena doctorului. Anastasia îşi spunea că Mark Vilos fusese încolţit. Era conştientă că slujba ei putea deveni o amintire pentru că depusese mărturie împotriva fiului armatorului pe al cărui vas lucra, dar acesta probabil aflase deja cum stăteau lucrurile. *Ei bine, nu am avut de ales. Justiţia trebuie să-şi spună cuvântul. Trebuie să se facă dreptate.* Având în vedere cine era Mark Vilos ar fi fost o adevărată minune dacă acesta ar fi petrecut fie şi numai o zi în închisoare. Era plin de bani şi provenea dintr-o familie influentă, ceea ce însemna că nu avea să primească o pedeapsă aspră.

Crissy a dormit câteva ore bune. Când s-a trezit a insistat ca Anastasia să plece.

— Voi lua cina la infirmerie împreună cu Luca. Totul va fi bine.

— Fie, draga mea. Nu uita, dacă ai nevoie de ceva – orice – poţi să telefonezi la serviciul de

pază.

Ceva mai târziu, când a ajuns la infirmerie, Voula a întâmpinat-o cu o atitudine prietenoasă şi a condus-o în biroul aflat în spatele cabinetului, unde cei trei au luat cina împreună. Voula se purta cu totul altfel faţă de Crissy şi asta se întâmplase din momentul în care înţelesese că tânăra americană nu era doar o simplă pasageră care se ţinea pe urmele doctorului sperând să obţină o favoare. Nu au comentat cele întâmplate ceva mai devreme, dar au râs copios la şuvoiul de glume spuse de Voula ca şi de mimica acesteia. Crissy se bucura de momentele de relaxare pe care le trăia după tensiunea prin care trecuse. Compania celor doi îi încălzea inima.

— Ne vedem la discotecă. Nu voi întârzia.

— Voi fi acolo, l-a asigurat Crissy.

— Pe curând.

Luca i-a trimis un sărut prin aer, Crissy i-a răspuns în acelaşi mod, apoi s-a întors şi a ieşit pe coridor. A revenit în cabina ei, s-a pieptănat şi şi-a reîmprospătat machiajul, apoi şi-a ales o toaletă potrivită pentru cocteil.

Când, în sfârşit, a ajuns la discotecă, a observat că Luca nu sosise încă. Grupul căpitanului se afla deja aşezat în jurul măsuţelor din capătul mai îndepărtat al discotecii. Şi-a îndreptat atenţia către ringul de dans. Mina şi Rudy dansau deja. Eleganţi ca de obicei, Rudy o conducea pe Mina, plutind amândoi uşori ca doi

fulgi de nea. Apoi a zărit-o pe Jenny, agăţată de gâtul doctorului Von Meckling. Jenny îşi odihnea capul pe umărul acestuia şi se mişcau într-un ritm al lor ce nu avea nicio legătură cu muzica.

Crissy s-a îndreptat către o zonă mai retrasă şi s-a aşezat pe o banchetă chiar sub ferestre. Şi-a aruncat o privire afară. Ploaia bătea cu furie, dar dincolo de cortina de apă nu se zărea nimic. Şi-a îndreptat din nou atenţia către ringul de dans. A tresărit când a zărit un bărbat pândind din întuneric. Şi-a revenit când a înţeles că era vorba de Luca.

Acesta o privea zâmbind.

— Of, m-ai speriat.

— Îmi pare rău. N-am vrut. S-a aplecat şi a sărutat-o, apoi s-a aşezat alături de ea, cuprinzându-i umerii cu braţul şi strângând-o la piept.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama că ai putea să reacţionezi astfel. Eşti… uşor agitată.

— Nu. Nu cred. Mă bucur să te văd.

A sărutat-o din nou.

— Îmi este tare greu să-mi ţin mâinile departe de tine.

— Vrei să mergem în alt loc unde am putea să fim singuri?

— Hai să dansăm mai întâi.

A condus-o către ringul de dans, a luat-o în braţe şi au dansat lent, pierduţi în bucuria de a fi împreună, fără a lua în seamă privirile celor din

jur. Când dansul a luat sfârşit, au rămas pe ring bucurându-se de faptul că se aflau unul alături de celălalt şi doar ei doi în întreaga lume. S-au reîntors la masă şi s-au aşezat pe banchetă.

— Când doreşti să plecăm spune-mi şi ne ridicăm.

— Sunt gata, doar dacă tu nu vrei să mai rămânem.

— Cred că ne vom simţi mult mai bine dacă mergem în altă parte.

— N-am să te contrazic.

S-au ridicat şi au părăsit discoteca.

— Vrei să mergem pe punte? a întrebat Crissy. Aş vrea să privesc marea furioasă. Pare o imagine desprinsă din romanele lui Melville.

— Ar trebui să nu fiu de acord, dar dacă vrei tu…

Au pornit către cea mai apropiată uşă şi au păşit pe punte. Vântul bătea cu o forţă greu de imaginat dacă te aflai la adăpost, în interior. Apa mării ajungea până sus purtată de furia vântului. Au rămas la prova, Luca ţinând-o la piept.

— Ce se întâmplă acolo? a întrebat Crissy, căreia i se păruse că vede o mişcare ceva mai departe, pe punte.

— N-am zărit nimic.

— Aş fi putut să jur că se află cineva ascuns între bărcile de salvare.

— Probabil un membru al echipajului. Se fac permanent verificări pentru a vedea dacă totul

este în siguranţă, mai ales pe o astfel de vreme. Crissy, nu trebuie să-ţi fie teamă. Sunt aici, alături de tine.

A strâns-o la piept protector.

Crissy privea fascinată marea. În momentul următor un val uriaş s-a lovit de navă, trimiţând în sus un adevărat perete de apă, aceasta ajungând până la picioarele ei.

— Un val ceva mai furios ca celelalte, a râs Crissy. Hai să mergem înăuntru.

— Bună idee. Cred că ne-am simţi minunat şi nici nu vom face un duş cu apă de mare.

Georgios Vilos şedea singur în biroul său din Kifissia; de câteva ore bune plănuia următoarea mişcare. Era sigur că memorase fiecare vână de culoare gri din fiecare placă de marmură ce îmbrăca pereţii încăperii. Pusese la cale un plan, într-un timp destul de scurt. Creditorii săi se pregăteau să se arunce asupra prăzii precum vulturii. Era aproape convins că ştia ce avea de făcut. Era riscant, dar nu avea să dea greş, de data aceasta.

Telefonul mobil a început să sune. A tresărit.

— *Nea?*

— Coletul pe care l-ai expediat nu va ajunge aşa cum a fost planificat.

— Ştiu, a răspuns Georgios încercând să-şi înăbuşe un oftat. Am avut o convorbire telefonică pe această temă. Din păcate, coletul şi conţinutul său nu vor ajunge niciodată la destinaţie.

— Şi ce propunere ai? Acum nu mai pot recupera coletul.

— Ştiu. Îmi dau seama de asta. Am un alt plan şi va funcţiona. Desigur, am nevoie de ajutorul tău.

— La ce te-ai gândit?

— Ascultă cu atenţie, pentru că nu vreau să mai vorbesc despre asta încă o dată.

După ce i-a expus planul în amănunt, partenerul său de conversaţie a rămas tăcut pentru o vreme. În cele din urmă a spus doar:

— Este… posibil. Se poate realiza.

— Da şi vreau să te asiguri că fiul meu va coborî de pe vas. Trebuie să părăsească nava odată cu tine. Când ai încheiat toate pregătirile, îl iei pe Mark şi coborâţi pe uscat astfel încât să nu se afle pe vapor mai târziu când…

— Inteligent plan. Dacă vrei să-l pui la adăpost.

Glasul bărbatului avea o notă sarcastică pe care Vilos a sesizat-o fără întârziere. A înghiţit în sec, cu un efort supraomenesc. Ar fi vrut să-l înveţe minte pe animal ţipând la el, spunându-i drept în faţă ce gândea despre el. Ce credea despre el? Că şi-ar fi lăsat propriul fiu să moară? îi trimisese mesaj după mesaj, rugându-l să coboare de pe vas, dar totul fusese în zadar.

— Aceasta reprezintă o necesitate, a murmurat el. Neapărat trebuie să te asiguri că a coborât pe uscat.

— Şi dacă este închis?

— Este de-ajuns să dau un telefon şi va fi liber. Nu părăseşti nava fără el.

Glasul lui Vilos devenise aspru, iritat.

— Asta nu e greu de făcut. Cunosc sistemul de securitate al navei în amănunt. Mă pot descurca fără nicio problemă.

— Perfect.

Perfect pentru tine, dar bătăi de cap pentru mine. Doar n-o să-mi găsesc de lucru ca să-l salvez pe Mark Vilos. Ceva poate să meargă rău şi s-ar putea să-mi fie greu să cobor de pe navă. La dracu' cu Mark Vilos!

Monika s-a trezit brusc. S-a ridicat în şezut. Încăperea era în întuneric, dar nu s-a întins către întrerupător pentru a aprinde lumina. Nu dorea s-o trezească pe Jenny decât dacă era absolut necesar. A ascultat cu atenţie, încercând să prindă din nou zgomotul care o trezise din somn. Pentru câteva clipe s-a aşternut liniştea tulburată de zumzăitul aparatului de aer condiţionat. Apoi, acel zgomot. Din nou. Venea dinspre camera de zi. *Dai în mod sigur se află cineva acolo.* Bijuteriile ei erau la loc sigur în seiful din dormitor aşa că nu-şi făcea griji pentru ele, dar în acelaşi timp se gândea că persoana aflată în camera de zi ar fi putut veni după ele.

S-a ridicat din pat şi în vârful picioarelor s-a îndreptat către uşă. A rămas acolo trăgând cu urechea. Da. Se auzea din nou. Agitaţie. Apoi

mormăieli şi zgomote sacadate. Mormăieli, din nou. A mai tras cu urechea câteva clipe, apoi a întins mâna către întrerupător. Întreaga încăpere a fost scăldată în lumină. Cu o mişcare bruscă a deschis uşa şi în clipa următoare şi-a acoperit gura cu mâna pentru a-şi înăbuşi un strigăt de uimire şi de dezgust. Şi-a îndreptat spatele, a respirat adânc, şi-a avântat bărbia cu un aer bătăios şi a luat o atitudine maiestuoasă. Chipul ei strălucea din pricina cremelor aplicate înainte de culcare şi degetul pe care-l îndreptase către cei doi era îmbrăcat în mănuşi de bumbac.

— *Schwein!* a murmurat ea. *Schwein!*

Tânărul care o călărea pe Jenny a rămas nemişcat. Pe podea, în mijlocul camerei de zi, Jenny stătea în patru labe, goală, cu părul căzut pe faţă, ascunzându-i chipul de insultele Monikăi. Bărbatul o pătrunsese pe la spate, câineşte. Acesta era un steward, după câte îşi amintea Monika. La fel ca şi Jenny şi el era gol puşcă.

Era un ucrainean pe care cu greu ai fi putut să-l treci cu vederea. Păr scurt moale, blond, îi înconjura chipul îmbujorat şi transpirat, iar buzele erau strânse într-un rictus. Era într-o stare de extaz aproape agonizant. Şi-a încordat coapsele încă o dată, apoi s-a întors către Monika. Un zâmbet larg s-a aşternut pe chipul lui.

Văzând că Monika rămăsese înlemnită şi continua să-i privească uluită, tânărul s-a ridicat şi-a avântat înainte coapsele musculoase şi

ţinându-şi penisul în mână îl flutura către Monika.

— Tu? Vrei?

Vorbea cu accent puternic, aspru şi rânjea expunând o dantură minunată.

— Afară! Afară, imediaţi a rostit Monika apăsat, cu glas scăzut.

Tânărul a zâmbit şi a ridicat din umeri, apoi şi-a adunat hainele aruncate pe canapea. S-a îmbrăcat fără grabă, bucurându-se de faptul că Monika îi urmărea fiecare mişcare. După o vreme, Monika şi-a întors privirile către Jenny care între timp se aşezase pe canapea într-o atitudine relaxată, fără a încerca să-şi ascundă goliciunea.

— N-am vrut să te deranjăm, şi-a cerut scuze Jenny înăbuşindu-şi un căscat. Cred că ne-am înfierbântat mai mult decât bănuiam.

Privirile Monikăi străluceau ameninţător şi sprâncenele subţiri s-au arcuit dându-i de înţeles lui Jenny cât de furioasă era.

— O zi bună! le-a urat tânărul care şi-a fluturat mâna îndreptându-se către uşă.

A ieşit fără să se mai întoarcă către ele.

— Este o nebuniei a chicotit Jenny bătând uşor din palme.

Monika s-a aşezat pe un scaun, privind-o fix. Cinstit vorbind, atitudinea tânărului i se părea de o naivitate nemascată, lipsită de orice jenă şi incidentul în sine părea amuzant, dar Monikăi nu-i plăceau surprizele.

— M-am speriat cumplit.

Vorbea calm.

— Îmi pare rău, Monika. Jur. N-am vrut să te trezim.

Şi-a aruncat părul blond pe spate şi-a trecut limba peste buze, apoi i-a aruncat Monikăi genul de privire Bambi.

— Eram pur şi simplu disperată. Îţi poţi imagina cum e să fiu cu Ludwig.

— Aş prefera să n-o fac.

— Aha, nici măcar nu vrei să te gândeşti.

A întins mâna şi a luat un halat de casă aflat pe canapea şi şi-a ascuns goliciunea.

Monika a rămas tăcută şi gânditoare. Privirile ei o urmăreau pe Jenny şi degetele înmănuşate băteau în braţele fotoliului. Mintea ei lucra încet şi eficient, calculând cum să profite la maximum de pe urma incidentului la care fusese martoră.

Halatul lui Jenny îi ascundea goliciunea, lăsând totuşi să se vadă trupul minunat. Frumos, chiar dacă nu era întru totul o creaţie a naturii.

Când în sfârşit a găsit de cuviinţă să vorbească, a făcut-o cu glas egal, scăzut.

— Eşti o tânără foarte necugetată.

— Aşa cred.

— Şi dacă ai de gând să procedezi astfel şi atunci când vei fi căsătorită cu Ludwig, va trebui să fii cât se poate de precaută.

— Ştiu. Şi pot fi. Te asigur.

— N-am niciun fel de îndoieli în privinţa talentelor tale de a ascunde sau de a induce în

eroare. Ai calităţile unei actriţe neîntrecute, dar trebuie să fii atentă cui ai de gând să-i faci confesiuni.

Jenny o privea cu un aer curios. Era ceva în tonul Monikăi care-i stârnise interesul, îi trezise curiozitatea.

— În seara aceasta nu are importanţă că am fost martoră la zburdălniciile tale cu un lacheu, pentru că suntem cele mai bune prietene. Înţelegi? Şi poţi avea încredere că nu-i voi spune nimic lui Ludwig.

Jenny a încuviinţat din cap, dar începuse să-şi piardă încrederea în sine pe care o simţise cu doar câteva minute mai înainte.

— Pe de altă parte, draga mea, dacă nu aş fi o bună prietenă, de încredere, un mentor pentru tine sau dacă ceva ar interveni în relaţia noastră, eu aş putea să-ţi spulber şansele de-a te căsători cu Ludwig printr-o simplă mişcare.

Şi-a pocnit uşor degetele privind-o pe Jenny cu ochi scânteietori.

— Ştiu. Dar la fel de bine ştiu că n-o vei face, Monika.

— Amândouă ştim că Ludwig are deplină încredere în mine, ca şi când aş fi sora lui. Ne cunoaştem de mult, eu şi Ludwig. Amândoi ne tragem din vechi familii europene, a mea nu la fel de bogată ca a lui, dar realizările mele, celebritatea mea, mi-au asigurat respect şi devotament. Aşa că trebuie să mă crezi atunci

când spun că indiferent de mângâierea pe care i-o poţi aduce la bătrâneţe, dacă încâlci înţelegerea noastră, voi face în aşa fel încât Ludwig să-şi facă un ţel din a te alunga din Europa.

Stătea dreaptă, cu priviri strălucitoare şi cu un zâmbet greu de definit.

— Înţeleg perfect.

Şi nu erau vorbe în vânt. Înţelesese că Monika aruncase mănuşa şi din acel moment trebuia să fie oricând gata de luptă.

— Mă bucur. Sunt convinsă că ne vom înţelege de minune noi două. Vei avea nevoie de cineva să te îndrume – cineva care cunoaşte toate detaliile în ceea ce înseamnă oamenii, relaţiile cu rudele şi povara evenimentelor sociale. Pentru o persoană tânără şi lipsită de experienţă toate acestea pot fi motiv de gânduri negre şi temeri şi trebuie să ştii că Ludwig pune mare preţ pe ele.

— Ştiu. Mi-a explicat limpede că voi avea o mulţime de îndatoriri.

— Şi eu voi fi alături de tine să te ajut la fiecare pas. Desigur, nu vreau să mă bag în lucruri care nu mă privesc, dar vei descoperi în mine un aliat de nădejde. Pot să dau o mână de ajutor chiar şi atunci când ai nevoie… să te exprimi în moduri pe care Ludwig nu le-ar aproba. Cum s-a întâmplat în această noapte, de exemplu.

— Înţeleg. Şi apreciez.

— *Wunderbar.* Prin urmare, buzele noastre sunt pecetluite şi Ludwig nu va afla de mica ta

escapadă din această noapte.

Nu atât timp cât fac ce vrei tu, gândea Jenny. Ştiuse de la început că se angajase într-o bătălie dificilă pentru a-l cuceri pe Ludwig Von Meckling, dar nici nu-şi pusese problema că trebuie să-i facă pe plac nu numai lui, ci şi monstrului aflat în faţa ei. Dar ştia că sutele de milioane ale doctorului meritau orice sacrificiu şi că nu era cazul să se teamă pentru că sacrificiul ei nu avea să fie pe termen lung. Doar că până atunci trebuia să se asigure că Monika era de partea ei.

Georgios Vilos a luat telefonul mobil şi a format numărul căpitanului Papadopolis. Acesta a răspuns de la primul apel.

— Demetrios, am nevoie de o favoare din partea ta.

— Desigur, domnule Vilos. Ce pot să fac?

— Vreau ca în São Vicente să-l debarci pe Mark.

— Ce spuneţi? Dar…

— Dar nimic. Îţi ordon să-l laşi la ţărm în momentul în care ai ajuns în port.

— Mark a comis o infracţiune. Una foarte gravă.

Georgios Vilos a făcut un efort supraomenesc pentru a nu ţipa la căpitan.

— Nu dau doi bani pe ce a făcut. Eu doar îţi ordon să-l debarci în São Vicente. Dacă nu procedezi astfel, te concediez şi nu vei mai primi o slujbă în navigaţie nicăieri în lume.

— S-ar putea să se ajungă la tribunal, domnule Vilos. Compania, Mark, dumneavoastră şi eu putem fi chemaţi în faţa justiţiei. Ar fi teribil de neplăcut.

— Înţeleg foarte bine, dar vreau ca fiul meu să fie scos din arest. Înţelegi?

În mintea căpitanului, gândurile alergau unul după altul. Era într-o situaţie dificilă, nu avea niciun motiv să-l elibereze pe Mark, dar nici nu dorea să-şi piardă slujba. îl cunoştea pe Vilos mult prea bine ca să ştie că s-ar fi ţinut de cuvânt. *Nu mi-aş mai găsi o slujbă pe un vas, niciodată.*

— Domnule Vilos, dar dacă îl pun pe Mark sub arest la domiciliu? în felul acesta poate rămâne în cabina lui şi va fi aşezat un om de pază la uşa sa.

— Interesantă idee, căpitane.

În felul acesta nu va fi greu pentru Mark să coboare de pe vas.

Mă duc chiar acum să stau de vorbă cu el. Cred că în felul acesta va fi bine pentru toată lumea.

— Da. Foarte bine, căpitane. Sună-mă când ai noutăţi.

— În mod sigur. La revedere.

Căpitanul Papadopolis a închis telefonul oftând. Nu-i plăcea deloc situaţia în care se afla, dar nu vedea o altă cale pentru a-şi păstra slujba. Atât timp cât Mark Vilos se afla sub arest la domiciliu, planul său se dovedea eficient, aşa că a pornit neîntârziat către puntea pe care era deţinut

Mark.

Paznicul i-a deschis uşa celulei în care se afla Mark şi a intrat.

— Vreau să stăm de vorbă, i-a spus lui Mark imediat ce uşa s-a închis în urma lui.

Mark stătea tolănit în pat, sprijinit de o pernă. îl privea pe căpitan cu zâmbetul său sfidător.

— Presupun că nu am altă alternativă, aşa că trebuie să te ascult, căpitane.

— Am vorbit cu tatăl tău.

— Şi?

— Am hotărât să fii pus sub arest la domiciliu, aşa că te poţi întoarce în cabina ta. Voi pune un paznic la uşa cabinei, asta este lesne de înţeles.

Mark s-a ridicat în capul oaselor privindu-l pe căpitan.

— Am fost arestat, căpitane. Chiar tu m-ai pus la carceră, aşa că rămân aici.

Demetrios Papadopolis a oftat*. Înfumuratul. Scârba. Demnitatea lui a fost rănită, aşa că face pe nebunul.*

— Mark, cred că acesta este un compromis onorabil, în felul acesta şi tatăl tău va fi mulţumit şi nici domnişoara Fizgerald nu va avea motive să se plângă având în vedere că te vei afla sub pază. Este o soluţie corectă pentru toate părţile implicate în această situaţie.

— Nu dau doi bani pe ce crezi tu sau târfa că poate fi corect. Nici pe ce spune tata. M-ai băgat aici şi rămân unde mă aflu. Refuz să plec. Acum

poţi să ieşi, căpitane.

Căpitanul Papadopolis şi-a dat seama că nu putea spune nimic şi mai ales nu-i rămânea nicio soluţie. Arogantul şi recalcitrantul tânăr luase o hotărâre.

— Fie, cum doreşti.

— Aşa va fi, cum doresc eu.

Căpitanul s-a făcut a nu vedea zâmbetul trufaş, s-a întors şi a ciocănit în uşă. Mai înainte de a ieşi a spus:

— Mai gândeşte-te, Mark.

— Ieşi!

Capitolul şaptesprezece

Nava se apropia de São Vicente, în insulele Capului Verde în jurul orelor opt dimineaţa. Vremea se mai îmbunătăţise şi cerul era senin. Marea era din nou calmă fără niciun val. Crissy tocmai terminase micul dejun şi s-a apropiat de parapet pentru a urmări manevrele de acostare. Numele insulei nu era deloc potrivit cu ceea ce se înfăţişa privirilor ei. Insula părea dezgolită de tot ceea ce însemna verdeaţă, de arbori, tufişuri, iarbă. Câteva petroliere vechi şi bărci de pescuit se aflau în port. În rest, docurile erau libere. Părea că Saa *Nimph* era singurul vas de croazieră sosit în acele locuri. Când s-au apropiat, Crissy a coborât în grabă ştiind că urma să-l întâlnească pe Luca la punctul de control. El a zărit-o primul şi a

condus-o către ieşire părăsind nava înaintea celorlalţi. Aflaţi pe mal au zărit bărcile pescăreşti apropiindu-se de navă şi pe pescari strigând la membrii echipajului.

— Ce se întâmplă?

— Încearcă să-şi vândă peştele. Personalul de la bucătărie va cumpăra pentru a găti masa pasagerilor şi pentru restul echipajului.

Străbătând portul, au observat tineri ce încercau să vândă podoabe pe care le ţineau în mână sau erau etalate pe pături. Erau coliere foarte simple, brăţări din lemn, unele cu mărgele din lemn şi altele înşirate pe şnururi din piele.

— Trebuie să-ţi dau un colier-talisman, i-a spus unul din tineri lui Crissy.

Părea sărac, subnutrit, aşa încât Crissy a simţit nevoia să se oprească.

— Cât costă? l-a întrebat arătând colierul din mărgele de lemn şi cu un disc atârnând în mijloc.

— Un dolar.

— Dă-mi voie să ţi-l cumpăr eu, s-a oferit Luca.

— Dar am un dolar. Presupun că tu ai numai euro.

I-a plătit tânărului care i-a mulţumit plin de recunoştinţă.

Şi-au continuat drumul.

— Nu cred că îţi va aduce prea mult noroc, i-a spus Luca privind-o cum pune colierul în geantă.

— Sunt de aceeaşi părere. Se pare că nici tânărului nu i-a adus.

Luca a condus-o prin oraşul care arăta cumplit de sărăcăcios. Fiecare clădire părea să se afle în pragul prăbuşirii, dar erau toate pictate în culori vii. Străzile erau pline de gunoi şi pe toţi pereţii vedeai inscripţii în graffiti. Pe vârful zidurilor erau înfipte cioburi de sticlă şi ferestrele aveau bare de fier. Au străbătut în sus şi în jos străzile sărăcăcioase şi murdare. Unele dintre clădiri fuseseră frumoase odată şi aveau o arhitectură impunătoare. Intrând într-o farmacie, Crissy a rămas încântată. Fusese un loc magnific, cu mozaicuri şi lambriuri din lemn sculptat.

— Este păcat să vezi atâta frumuseţe prăbuşindu-se încetul cu încetul şi cred că au o problemă cu infracţionalitatea.

Luca a încuviinţat din cap.

— Da, într-adevăr. Este un loc sărac. Altă dată a fost o posesiune portugheză şi a fost devastată de tot ceea ce avea valoare, cu mult timp în urmă. A fost şi un centru important în comerţul cu sclavi. De aceea aproape toţi locuitorii sunt de origine africană. O mână de portughezi stăpânesc practic totul.

— Păcat, pentru că insula ar putea fi un loc minunat.

— Există câteva plaje frumoase, dar altfel este un loc aproape părăsit, pustiu.

Au ajuns într-o piaţetă în ruină. În mijloc se afla un chioşc şi în jurul lui câteva mese cu umbreluţe. Pe firmă se făcea reclamă la Coca-

Cola.

— Vrei o Coca-Cola, mai înainte de a ne continua drumul? Putem să ne aşezăm la masă şi să privim trecătorii pentru o vreme.

— Da, a fost de acord Crissy fascinată de spectacolul viu colorat al sărăciei.

Au primit două sticle de Coca-Cola, în ambalaje demodate de mult, pe care Crissy nu le mai văzuse de ani buni, pentru care au plătit câţiva bănuţi.

— Cred că am să mă mut aici, a spus Crissy zâmbind.

Priveau femeile de culoare înalte, cărând coşuri grele pe cap, păşind mândru de-a lungul pieţei. Cele mai multe dintre coşuri conţineau legume.

— Merg la piaţă, pentru a vinde câte ceva, a spus Luca.

Şi-au terminat băuturile şi au pornit în jurul pieţei privind în vitrinele magazinelor. Aproape fără nicio excepţie acestea aparţineau unor emigranţi chinezi care vindeau mărfuri de provenienţă chinezească. îmbrăcăminte, articole casnice, articole sportive, jucării – orice îţi trecea prin minte puteai găsi acolo, dar toate produsele erau de o calitate îndoielnică.

— Uimitor! Suntem de cealaltă parte a lumii şi chinezii deţin aproape toate magazinele şi vând numai mărfuri chinezeşti.

— Ai dreptate, a fost Luca de acord. Mai ales

dacă stai şi te gândeşti că portughezii au fost stăpâni aici şi cel mai aproape vecin este Senegalul.

S-au plimbat vreme îndelungată. În drumul lor au trecut pe lângă o biserică pe treptele căreia se aflau cerşetori, apoi pe lângă o şcoală dărăpănată. Într-un târziu, au ajuns într-o zonă cu totul diferită aflată la doar câţiva metri distanţă, dar altfel desprinsă parcă din viitor. O piaţetă destul de întinsă ca suprafaţă, împodobită cu flori şi arbori, adăpostea bănci aranjate în jurul unei fântâni, în care nu se afla niciun strop de apă. Un chioşc elegant, frumos împodobit se afla într-un capăt al piaţetei. De jur-împrejur se înălţau case frumoase, clădiri de apartamente şi câteva de birouri cu magazine la parter, câteva galerii de artă şi magazine de artizanat care comercializau produse realizate de locuitorii de pe insulă şi chiar un mic magazin cu articole sportive.

Era o zi fierbinte şi aerul umed devenea greu de respirat.

— Vrei să ne oprim să bem un pahar cu vin? Poate şi mâncăm ceva.

— Da, a fost Crissy de acord.

Abia în acel moment îşi dădea seama cât de mult merseseră. Locurile pe care le văzuse în drumul lor păreau atât de interesante, în ciuda sentimentului deprimant pe care îl stârneau, încât pur şi simplu pierduse noţiunea timpului.

Au intrat într-o cafenea aflată în apropierea

piaţetei. Era un local modern, cu aer condiţionat şi pe pereţi erau atârnate tablouri ale unor artişti locali. Proprietarii erau un cuplu de portughezi foarte prietenoşi, care le-au servit vin făcut din struguri de pe domeniul lor şi sandvişuri simple cu carne de pui şi o pâine de casă delicioasă.

Crissy a fost cea care a deschis un subiect sensibil.

— Ce crezi că se va întâmpla cu Mark?

— Greu de spus. A comis o infracţiune, asta este mai presus de orice îndoială. Dar să nu uităm că este fiul unui armator bogat şi extrem de influent. Sunt chiar uşor surprins că este încă ţinut în arest.

— Nu se poate l Dar!… dar…

— Crissy! N-ar trebui să reacţionezi în felul acesta. Doar ştii pe ce principii funcţionează lumea în care trăim. Dacă Mark ar fi fost un tânăr lipsit de mijloace financiare care nu şi-ar fi permis să angajeze avocaţi iscusiţi, ar fi fost uşor să fie aruncat în închisoare pentru vreme îndelungată. Dar Mark este bogat, putred de bogat şi tatăl său dispune de serviciile unui număr impresionant de avocaţi şi nu trebuie să uiţi că mijloacele de trai ale căpitanului depind de Georgios Vilos.

— Înţeleg. Va fi foarte greu să-l înfrâng pe Mark la tribunal.

— Poţi fi sigură. Vor încerca să te pună la zid. După cum ştiu că acţionează, vor încerca să sape după „martori” dornici să depună mărturie că eşti

gata să faci sex cu oricine. Şi multe alte lucruri asemănătoare.

Crissy îi dădea dreptate.

— Dar căpitanul? Crezi cu adevărat că se va alia cu cei doi Vilos într-o astfel de situaţie?

— Nu ştiu. Tot ce pot să-ţi spun este că îşi iubeşte meseria şi că se va gândi foarte bine mai înainte de-a se pune într-o situaţie care s-ar putea să-i aducă debarcarea, concedierea şi de ce nu imposibilitatea de a-şi mai găsi o slujbă în navigaţie. Familia Vilos va avea grijă să pună lucrurile la punct în felul acesta. Nu-şi va mai putea găsi o slujbă pe nicio linie de navigaţie.

— Nu m-am gândit la niciunul dintre aceste aspecte. Va trebui să aştept şi să văd cum se vor face jocurile.

După ce au terminat de mâncat au părăsit cafeneaua, mână în mână şi au pornit către port. Se apropia ora îmbarcării aşa încât, pentru a evita aglomeraţia provocată de turiştii ce se întorceau cu autocarele, s-au grăbit către vapor. Luca şi-a privit ceasul.

— Dă-mi câteva minute să stau de vorbă cu Voula să văd dacă are ceva probleme urgente şi apoi poate mergem în cabina mea… să bem ceva.

Crissy i-a citit în priviri intenţiile şi a zâmbit.

— Dai chiar mi-ar face plăcere… să bem sau…

Luca a sunat-o pe Voula care l-a asigurat că totul era bine şi că nu existau probleme la infirmerie, apoi au pornit împreună către cabina

lui Luca.

— Fii bine-venită în umila mea locuinţă!

Crissy a păşit în cabina destul de asemănătoare cu cea în care călătorea ea. Pe birou însă a zărit o seamă de fotografii înrămate.

— Sunt fixate cu bandă adezivă, aşa că nu sunt aruncate prin cabină pe furtună.

— Ingenioasă idee.

— Este absolut necesar dacă nu vrei să dai peste cioburi la tot pasul. Aceştia sunt părinţii mei.

Un cuplu elegant, în jur de şaizeci de ani, o privea din fotografia arătată de Luca. Erau amândoi de statură înaltă, elegant îmbrăcaţi. Mama avea părul blond şi un ten deschis la culoare. Tatăl era brunet, cu un ten ceva mai închis.

— Aici sunt eu cu Bocea, bătrânul meu golden retriever. A murit pe când eram în liceu. Este superb, nu-i aşa?

— Pari atât de fericit. Şi parcă şi el zâmbeşte.

— Era întotdeauna zâmbitor.

— Ce înseamnă numele lui?

— Bun de nimic. L-am numit aşa pe când era doar un pui şi sărea în baie sau sub duş după mine. Îi plăcea apa la nebunie. Acolo sunt mătuşa, unchiul şi verii mei la o nuntă. Ea este sora tatălui meu. Aici sunt eu atunci când mi-am luat diploma în medicină.

— Cred că acum eşti mult mai chipeş.

A îmbrăţişat-o şi a sărutat-o cu pasiune.

— Asta pentru că sunt îndrăgostit.

Şi-a scos uniforma în grabă şi a ajutat-o pe Crissy să se dezbrace.

— Cred că atmosfera fierbinte mă excită.

— Atunci ar trebui să ne mutăm la tropice, a fost de părere Crissy.

— Bună idee!

A îmbrăţişat-o din nou şi a sărutat-o profund.

Au făcut dragoste repede, dar cu înflăcărare, dorinţa fiindu-le stârnită de orele petrecute împreună. Când s-au liniştit, trupurile lor erau scăldate în sudoare.

— Mi-aş dori să adun toată sudoarea de pe trupul tău plimbându-mi limba în sus şi în jos.

— Mă tem că nu ai timp pentru asta, a râs Crissy.

— Poate că ar trebui să ne găsim timp.

Erau încă împreunaţi şi în acel moment Crissy l-a simţit crescând în ea. A suspinat şi s-a agăţat de umerii lui în momentul în care el a început să se mişte sărutând-o şi alintând-o. Au atins momentul culminant împreună, în aceeaşi clipă nestăvilit, cu pasiune. Niciodată nu-şi imaginase că ar fi fost posibil să trăiască astfel de clipe de extaz şi s-a prins de trupul lui cu disperare. Luca a strâns-o în braţe de parcă nu ar fi vrut să-i mai dea drumul niciodată.

Au auzit sirena anunţând plecarea vasului. Era momentul ca Luca să se întoarcă la infirmerie.

Deşi nu se puteau bucura de preaplinul sentimentelor pe care le trăiau, au făcut totuşi planuri să se întâlnească, ceva mai târziu, la discotecă.

Îndreptându-se către cabina ei, Crissy a ridicat privirile către ceasul navei. Fumul se ridica în aer şi se ondula purtat de vânt, lăsând o linie aproape orizontală în urma vasului. Şi-a amintit că din Insulele Capului Verde porneau către Brazilia, călătorie ce nu avea să dureze mai mult de două zile la bordul navei *Sea Nymph,* în vreme ce altor vapoare le lua până la cinci zile pentru a străbate aceeaşi distanţă. Şi era aproape imposibil să creadă că se îndrepta către America de Sud, către Amazon. A hotărât să renunţe la masa de prânz pentru a face plajă la piscină. După două zile mohorâte, cu un cer cenuşiu, soarele strălucea şi vremea era minunată.

Ajunsă în cabină s-a schimbat repede, şi-a pus costumul de baie peste care a luat un sarong mic, colorat. Tocmai se pregătea să ia geanta de plajă când şi-a amintit de scrisorile luate din cabina lui Mark.

Dumnezeule! Cum am putut să uit?! Experienţa prin care trecuse fusese înspăimântătoare, aşa încât dăduse uitării scrisorile. Le-a căutat în poşetă şi le-a scos pe toate. Probabil nu aveau nicio valoare în acel moment, dar îşi spunea că era bine să vadă conţinutul lor. Privea plicurile albe simple pe care

se aflau înscrise data şi numele lui Mark, toate cu aceeaşi trăsătură de condei, cu litere de tipar amintind de stângăcia unui copil.

A deschis un plic ce purta cea mai recentă dată şi a despăturit foaia aflată înăuntru. Brusc, a trăit un sentiment neplăcut. Intra în viaţă, în secretele unui om precum un hoţ. *Asta sunt. Nimic altceva. Toate acestea îi aparţin lui Mark.* Totuşi, era posibil ca acele informaţii să fie utile.

A început să citească. Era acelaşi scris stângaci.

Makelos.

Trebuie să cobori de pe navă în următorul port sau la următoarea staţionare. Nu pune întrebări, fă doar ce ţi se spune. Este absolut necesar să părăseşti vasul. Este vorba de o situaţie care nu depinde de mine.

Tatăl tău.

Crissy a recitit mesajul şi apoi a vârât foaia de hârtie la loc în plic. Să debarce? De ce? Mesajul îi cerea lui Mark să pornească înapoi către casă? Era tatăl său un părinte dominator aşa cum îi spusese Mark? Nu avea de unde să ştie care era realitatea. A luat un alt plic şi l-a deschis.

Makelos.

Părăseşte nava, acum! Coboară imediaţi Nu contează portul. Este o chestiune de viaţă şi de moarte. Te rogi Te implori Coboară acum!

Tatăl tău.

Părea un apel aproape disperat. Omul parcă

era pe cale să-şi piardă minţile. Nu avea niciun sens să se poarte astfel dacă voia să-şi ademenească fiul acasă. Chiar era o problemă de viaţă şi de moarte? Sau tatăl său dramatiza?

A oftat deschizând plicul următor.

Fiule.

Te implor să părăseşti nava. După ce cobori pe uscat poţi să-mi ceri tot ce-ţi doreşti. Nu am cuvinte să te fac să înţelegi că este vorba de viaţă sau moarte. Makelos, ştii că nu mă joc cu vorbele. Trebuie să cobori pe uscat. Eu şi mama ta te implorăm. Te rog!

Mama şi Tata.

Ciudat. Brusc, Makelos a fost înlocuit de „Fiule” şi mama s-a alăturat tatălui. Poate lucrurile nu erau totuşi atât de neobişnuite, la urma-urmelor. Poate că Mark nutrea sentimente deosebite faţă de mama sa, ceea ce nu era valabil şi în privinţa tatălui. Tonul folosit se schimbase. Nu mai era poruncitor, ci pur şi simplu cerşea atenţie. Crissy a pus epistola în plic şi a desfăcut o altă scrisoare.

Makelos, nepreţuitul meu fiu.

Te rog să ne dai crezare nouă, părinţilor tăi. Trebuie să debarci la São Vicente. Asta este ultima ta şansă. Te rog, mama ta te imploră. Totul va fi al tău dacă părăseşti vasul la São Vicente. Te rog. Este ultima şansă de a te salva.

Mama şi tata.

Crissy ştia că São Vicente era portul din

Insulele Capului Verde pe care tocmai îl părăsiseră. De ce reprezenta acest loc ultima şansă de salvare. La ce trebuia să se aştepte? De cine trebuia să se teamă? Dacă Georgios dorea ca fiul său să-şi salveze viaţa de ce nu era explicit în privinţa pericolului? Dacă Georgios Vilos dorea cu atâta ardoare ca Mark să debarce de ce nu-i explica limpede despre ce pericol era vorba? se întreba dacă Vilos era informat că fiul său nu putea părăsi nava. În mod cert, în momentul în care fuseseră expediate mesajele, Mark nu avea permisiunea să circule liber. Oare îl informase căpitanul pe tatăl său despre cele întâmplate?

Crissy privea plicurile şi se întreba ce era mai bine de făcut. *Trebuie să merg la căpitan. Nimeni nu poate lua măsuri în afară de el. Va trebui să mărturisesc faptul că am furat scrisorile din cabina lui Mark.* Poate că n-ar fi cazul să fie foarte nemulţumit de fapta ei. În fond, Mark încercase să o violeze şi ea nu făcea altceva decât să încerce să afle dacă el îi telefonase şi îi sfâşiase lenjeria intimă. Atunci când luase scrisorile se gândise la toate acestea.

A pus plicurile la loc în geantă, cu mare grijă. A format numărul de telefon al căpitanului şi a aşteptat. Un robot a preluat convorbirea şi Crissy a lăsat un mesaj în care îl anunţa pe căpitan că deţine informaţii referitoare la o posibilă situaţie gravă în care s-ar fi aflat *Sea Nymph* şi că aştepta în cabină pentru a fi contactată.

Apoi s-a aşezat pe pat aşteptând ca telefonul să sune. A trecut mai bine de o oră. A încercat să citească, după care a început să-şi piardă răbdarea. A format numărul de telefon al căpitanului dar, din nou, a răspuns robotul.

Cineva a bătut la uşa cabinei în momentul următor. Căpitanul Papadopolis stătea în dreptul uşii atunci când a deschis. Purta pe buze, veşnicul său zâmbet.

— Bună! Am încercat să vorbesc cu tine, dar nu mi-a răspuns nimeni, aşa încât am hotărât să vin aici.

— Dar telefonul meu nu a sunat.

— Pot intra?

— Scuze! Desigur.

Crissy a deschis larg uşa şi i-a făcut loc să treacă.

— Te deranjează dacă arunc o privire telefonului?

— Nu. În niciun caz.

S-a îndreptat către măsuţa pe care se afla telefonul şi apoi a început să râdă.

— Clopoţelul este închis.

— Dar nici măcar nu am atins butonul.

— Ei bine, altcineva a făcut-o. Nu contează. Gata, funcţionează. Şi-acum, spune-mi despre ce este vorba!

— Mai întâi trebuie să fac o mărturisire referitoare la felul în care am intrat în posesia informaţiilor. Când am început să am bănuieli

referitoare la Mark Vilos am mers în cabina lui pentru a lua prânzul împreună. Chiar în ziua în care a încercat să mă violeze. Când am ajuns, Mark nu se îmbrăcase încă. A intrat în dormitor şi atunci am luat plicurile de pe măsuţă. Remarcasem plicurile în urmă cu ceva vreme, atunci când am luat cina în compania lui şi el mi-a spus că erau mesaje din partea tatălui său. Nu le deschisese, aşa încât mă întrebam cum de ştia acest lucru. Oricum, mi-am spus că ar fi putut să-mi fie de folos pentru a afla dacă el îmi telefona. Nicio clipă nu am fost sigură că veneau din partea tatălui său. Mi-am imaginat că pur şi simplu minţea.

A rămas tăcută câteva momente privindu-l pe căpitan.

— Continuă! a îndemnat-o acesta.

— Prin urmare, am luat câteva dintre ele cât timp a lipsit el din încăpere. Erau o mulţime, dar eu am ales doar câteva din grămadă, la întâmplare. Apoi am uitat de ele după toate câte s-au întâmplat. Şi în această după-amiază mi-am reamintit totul în momentul în care le-am descoperit în geantă. Le-am citit şi am rămas nedumerită şi mi-am spus că trebuie să le vedeţi.

Crissy a scos plicurile de la fundul genţii şi le-a dat căpitanului.

— Cred că este mai bine să le citiţi singur.

Căpitanul le-a luat şi le-a cercetat cu atenţie.

— Sunt toate datate şi le-am citit de la cel mai

vechi mesaj până la cel mai recent.

— Voi face şi eu ceea ce ai făcut tu, dacă ai răbdare cu mine şi-mi dai un scurt răgaz.

Căpitanul a scos din plic cel mai vechi mesaj şi a început să-l citească, apoi a trecut la celelalte. Le citea pe rând cu tot mai mare grabă. Când l-a terminat de citit pe ultimul pe chipul său se aşternuse o expresie de adâncă îngrijorare.

— Chiar nu ştiu ce să spun, a rostit el în cele din urmă ridicând privirile către tânăra femeie. Problema este dacă într-adevăr trebuie să-i dăm crezare lui Georgios Vilos. îl cunosc destul de bine şi nu cred că ar lăsa de la el, dar în acest moment ar face orice numai ca să-l vadă pe Mark acasă dintr-un motiv pe care noi nu-l cunoaştem.

Şi-a trecut mâna prin părul negru şi des. A rămas pe gânduri pentru o vreme.

— Pe de altă parte, ceea ce se întâmplă este oarecum ciudat chiar şi pentru Georgios Vilos. Ceea ce pot să-ţi spun este că am găsit exploziv plastic în cabina lui Mark după atacul lui asupra ta.

— Cum?

— Da. Într-un cufăr pe care Mark l-a adus la bord. Un pachet cu Semtex. Suficient de mult încât să producă o gaură care să atragă după sine scufundarea navei.

— Dumnezeule mare! Niciodată nu mi-aş fi închipuit că ar fi capabil de astfel de fapte. Părea să iubească nespus acest vas. Mi-a mărturisit că a

adus cufărul la bord pentru că tatăl său îi ceruse să-i facă acest serviciu.

— Da. Susţine că nu are habar de ce se întâmplă iar tatăl său neagă orice legătură cu toate acestea. Noi bănuiam că Semtex-ul a fost plasat de terorişti. Trebuie să recunosc faptul că au dat dovadă de foarte multă ingeniozitate.

— De necrezut.

— Din nefericire asta este realitatea. Şi după cum am reţinut mai erau şi alte mesaje în afară de acestea.

— Da. Au mai rămas destule în cabină.

— Trebuie să le citim şi pe celelalte.

— Şi ce se poate face? Nu credeţi că trebuie luate nişte măsuri în cel mai scurt timp?

— În primul rând trebuie să intru în posesia celorlalte, apoi voi lua legătura cu Georgios Vilos, din nou. Vreau să aflu ce-mi va spune despre tot ce se întâmplă. Sper că nu ai mai spus altcuiva despre toate acestea.

— Nu. Am citit scrisorile doar cu o oră în urmă şi nici nu am de gând să spun cuiva.

— Te rog, fă-mi această favoare. Nu scoate niciun cuvânt despre mesaje sau exploziv. Dacă se răspândeşte zvonul în rândul pasagerilor vor fi toţi cuprinşi de isterie.

— Uşor de înţeles. Nu voi scoate niciun cuvânt.

— Perfect. Sunt convins că nu-ţi va fi uşor, dar te rog să păstrezi tăcerea. Voi încerca să-l trag de

limbă pe Vilos pentru a afla ce se întâmplă.

— Îmi veţi spune şi mie, căpitane?

— Este dreptul tău, i-a răspuns ei după un moment de gândire. Mi-ai oferit aceste informaţii indiferent care este valoarea lor. Există ceva necurat în toată această poveste şi sincer vorbind, ceea ce se întâmplă îmi dă de gândit şi îmi stârneşte neliniştea.

Capitolul optsprezece

Restul zilei a trecut fără evenimente demne de remarcat. Nava îşi continua drumul pe o mare calmă purtându-şi călătorii către Brazilia. Vremea era perfectă – senin, soare şi o adiere uşoară. Seara, Crissy a pornit către discotecă pentru a se întâlni cu Luca. A sosit ceva mai devreme şi după câteva minute, Valentin a apărut în spatele ei.

— Dansezi?

— De ce nu, Valentin.

Pe ring a strâns-o la piept şi i-a şoptit:

— Te văd tot mai rar, Crissy.

— Da, am umblat pe ici pe colo. Tu ce-ai mai făcut? Ai avut rău de mare?

— Ah, nu! Am stomacul de fier, presupun. Dar tu?

— Mă simt minunat. Eu…

O bătaie pe umărul lui Valentin le-a întrerupt dansul. Căpitanul, tot numai zâmbet, a întrebat:

— Pot să vă întrerup?

Pentru o clipă, Crissy a citit limpede ura şi furia în privirile lui Valentin, dar acesta şi-a revenit imediat şi cu un zâmbet plin de gratie s-a adresat lui Crissy:

— Pe curând.

Apoi a pornit către bar cu un aer ţeapăn şi cu pumnii strânşi.

— Sper că nu te deranjează faptul că ţi-am întrerupt dansul.

— Nu. Bineînţeles că nu.

Căpitanul a luat-o în braţe, păstrând o distanţă decentă şi a început să o conducă pe ring cu eleganţă şi graţie.

— Trebuie să mărturisesc faptul că nu dorinţa de a dansa m-a făcut să-l îndepărtez pe tânăr.

— Da?

— Te superi dacă te aşezi alături de mine pentru câteva minute după ce se încheie dansul? Aş dori să stăm de vorbă.

— Desigur. Nicio problemă.

Crissy era nedumerită. Nu putea să-şi imagineze ce ar fi putut să-i spună căpitanul Papadopolis.

Dansul a luat sfârşit şi căpitanul a condus-o către o masă liberă în fundul sălii.

Au luat loc şi s-a aplecat către ea spunând:

— Am mers în cabina lui Mark şi nu am găsit niciun mesaj.

— Cum? a întrebat ea cu glas ridicat. Dar le-am văzut, a continuat apoi în şoaptă. Pe biroul

său.

— Te cred. Nu am nicio îndoială că spui adevărul. Dar nu despre asta doresc să stăm de vorbă.

— Dar despre ce anume? Aţi mai descoperit ceva?

— Nu, dar am vorbit cu Georgios Vilos, despre mesaje.

— Şi?

— Spune că i-a trimis fiului său acele mesaje pentru că există o ameninţare că pe vas s-ar afla o bombă.

— A mai vorbit despre asta şi mai înainte?

— Nu. Şi tocmai de aceea mi se pare ciudat. Mi-a mai spus că ameninţările nu i s-au părut suficient de serioase pentru a anula croaziera. Şi-a spus că probabil veneau din partea unei firme concurente. A mărturisit că mesajele aveau scopul de a-l pune pe Mark la adăpost dacă s-ar fi întâmplat ceva, cu adevărat.

— Este revoltător!

— Ei bine, nici eu nu m-am arătat încântat că mi s-au ascuns unele lucruri, pe de altă parte, dacă anulăm o croazieră ori de câte ori apar ameninţări de genul acestora am ajunge să părăsim porturile arareori. Şi totuşi, mi se pare foarte ciudat că Georgios Vilos a încercat să-l convingă pe Mark să debarce dacă pericolul nu este real aşa cum susţine el acum.

— Da, într-adevăr! mai ales că mesajele erau

cât se poate de disperate.

— Ai dreptate.

Căpitanul o privea cu un aer gânditor.

— Dacă există vreo posibilitate de a fi de folos, sunt gata să vă ajut, căpitane.

— Oricum m-ai ajutat. Tot ce-mi doresc este să scap de sentimentul care mă chinuie, sentimentul că ceva cât se poate de rău se pune la cale.

Luca nu a apărut la discotecă nici la miezul nopţii. Crissy a stat de vorbă cu un cuplu de canadieni, apoi a pornit înapoi către cabina ei. Dorea să-i telefoneze lui Luca. Chiar dacă el era ocupat, Voula i-ar fi dat ceva informaţii referitoare la cât timp mai avea de lucru. Acesta era unul din dezavantajele de a fi iubita unui doctor – aşa-i spusese Luca. Trebuia să-şi sacrifice o mare parte din timp aşteptându-l. Crissy a zâmbit. Nu simţea că făcea sacrificii aşteptând ca Luca să fie alături de ea.

A deschis uşa cabinei şi s-a îndreptat direct către telefon, dar chiar mai înainte de a ridica receptorul, acesta a început să sune. *Luca* şi-a spus ea, zâmbind. Nu mai primise niciun telefon de când Mark fusese dus la arest aşa că nu mai avea niciun motiv de teamă. A ridicat receptorul.

— Da, iubitule.

Sunetul respiraţiei şuierătoare a luat-o prin surprindere şi l-a perceput mai agresiv ca niciodată. S-a înfiorat şi a scăpat receptorul, apoi şi-a revenit şi luând telefonul în mână a întrebat:

— Cine-i acolo? Cine eşti? Ce vrei?

Simţea cum inima îi bătea tot mai tare. Broboane de sudoare îi înfloreau pe frunte. Şuieratul continua să se audă în receptor.

Crissy ar fi vrut să ţipe, să urle de spaimă, dar nu voia să-i dea satisfacţie agresorului. A trântit receptorul în cele din urmă şi apoi a închis clopoţelul. Şi-a aruncat privirile în oglinda aflată pe peretele din faţa sa. Tremura şi era desfigurată de spaimă. Această imagine a înfuriat-o la culme. Trebuia să-l anunţe pe căpitan, numai că acesta se afla încă la discotecă. Sau pe Luca. Dar nu avea curajul să mai atingă telefonul. Luca era încă la infirmerie, totuşi putea să-i lase un mesaj. Cu un efort supraomenesc a ridicat receptorul şi a format numărul infirmeriei.

Voula a răspuns la primul apel.

— Infirmeria.

— Voula, sunt Crissy. Pot vorbi cu Luca doar pentru o clipă?

— Sigur. Aşteaptă, Crissy.

Luca a ridicat receptorul în următorul moment.

— Bună! Ce faci?

— Luca, am primit, din nou, unul din acele telefoane.

— Cum? Dumnezeule! Dar, Crissy, nu pot să cred.

— Nici eu. Cred că acum îţi dai seama cât de intrigată sunt de tot ce se întâmplă.

— Da. Firesc. Mark Vilos este la arest şi nu are telefonul la el.

— Exact. Şi-atunci? Cine sună? Sunt cu totul nedumerită.

— Voi termina în câteva minute. Cred că ar fi bine să vii aici să aştepţi să-mi termin consultaţiile. Nu e o idee bună să stai acolo, singură.

— Ai dreptate.

— Ai vorbit cu Mikelos?

— Nu, încă. Te-am sunat mai întâi pe tine.

— Îl voi suna chiar eu. S-ar putea să avem o şansă în felul acesta.

— Cum aşa?

— Ei bine, acum ştim fără îndoială că nu Mark este vinovat şi având în vedere camerele de supraveghere montate de Mikelos poate reuşim să dăm de un fir care să ne conducă la vinovat.

— Sper. Credeam că s-a sfârşit.

— Crissy se va sfârşi curând. Hai, vino aici şi între timp eu îi voi telefona lui Mikelos. Te iubesc.

— Şi eu.

A închis telefonul, a luat geanta şi a pornit către uşă. Dorea să iasă din cabină cât mai repede cu putinţă. Aştepta cu nerăbdare să ajungă la infirmerie, să fie alături de Luca.

Luca o aştepta şi au pornit împreună către cabina lui. Când au ajuns, i-a povestit tot ce aflase de la Mikelos.

— Mai întâi cercetează pentru a afla de unde a

fost trimisă convorbirea.

— Aşa s-a întâmplat şi ultima oară.

— Apoi vor verifica imaginile înregistrate de minicameră. Va dura ceva timp, dar cred că merită să aşteptăm.

— Dacă este montată o minicameră acolo unde a fost făcută convorbirea. Şi este un mare „dacă” la mijloc.

— Ştiu, ştiu. Dar nu te teme. Mikelos va pune mâna pe nemernic. Sunt convins.

A sărutat-o uşor pe gât şi a continuat s-o mângâie, să-i aline suferinţa.

— Aş vrea tare mult să fiu sigură că lucrurile stau astfel.

Buzele lui calde îi mângâiau gâtul, obrajii, gura. S-a înfiorat.

— Eşti adorabilă. Hai să dăm totul uitării.

A îmbrăţişat-o şi a sărutat-o profund.

În ciuda sentimentului de împlinire totală trăit după ce au făcut dragoste, Crissy nu putea să scape de gândurile care o chinuiau: dacă nu Mark era cel care îi telefona şi care îi sfâşiase lenjeria, atunci cine se afla în spatele tuturor acestor fapte?

Capitolul nouăsprezece

Crissy a revenit în cabina ei, a doua zi. S-a schimbat şi s-a pregătit pentru micul dejun. Intenţiona să meargă la piscină mai târziu. Era o

zi minunată şi dorea să stea la plajă. Dar mai înainte de a părăsi cabina, a auzit o bătaie în uşă. A tresărit. Nu se poate! Era furioasă pe sine. S-a îndreptat către uşă şi a întredeschis-o uşor. Atunci l-a zărit pe Mikelos.

— Bună! Pot să intru?

— Desigur.

Crissy a deschis larg uşa, făcându-i loc să intre. Mikelos a păşit peste prag, dar a rămas în hol.

— Crezi că poţi să mă însoţeşti până la birourile noastre?

— Da. Sigur. Doar să-mi iau geanta. Dar ce se întâmplă?

— Vei vedea.

Fără alte comentarii au părăsit amândoi cabina şi au pornit către birourile unde îşi avea sediul serviciul de pază.

— Mikelos, ce s-a întâmplat? Te rog, spune-mi.

— Ai răbdare. Vei vedea.

— Au ajuns pe puntea unde se aflau cabinele serviciului de pază şi Mikelos i-a arătat o uşă. A deschis-o şi au intrat, apoi au trecut într-un birou alăturat. Spre surprinderea ei acolo a întâlnit-o pe Monika. Aceasta şedea în faţa unui birou cu poşeta aurie în poală.

— Bună, Monika! Ce faci aici?

Buzele Monikăi erau strânse, formând o linie sângerie pe chipul alb. A ignorat total întrebarea lui Crissy.

— Ia loc, Crissy! Aici! a invitat-o Mikelos.

— Mulţumesc.

Devenea tot mai curioasă. Nu ştia ce să creadă despre tot ce se întâmpla. L-a urmărit din priviri pe Mikelos. Acesta a redus intensitatea luminii din cabină şi după ce ochii ei s-au obişnuit cu obscuritatea din cameră a observat ce se întâmpla.

— Vreau să-ţi arăt ceva. De fapt vă rog pe amândouă să priviţi ecranul cu mare atenţie.

A luat o minicasetă şi a pus-o în aparat. Brusc, monitorul a prins viaţă. În colţul din dreapta, sus, Crissy a observat cum se înregistra timpul, secundă cu secundă. Atenţia i-a fost atrasă de Mikelos care s-a îndreptat către comutator şi a stins lumina.

Concentrându-şi din nou atenţia asupra monitorului, Crissy a recunoscut una dintre cabinele telefonice aflate pe vapor. Deşi imaginile erau alb-negru, calitatea era perfectă. A tresărit şi a scos un uşor ţipăt de uimire când a înţeles motivul pentru care Mikelos o adusese acolo. Reuşise să-l prindă pe ciudatul personaj care îi telefona.

Monitorul a rămas alb-negru pentru o vreme în timp ce secundele se scurgeau. Brusc, a apărut o siluetă şi figura Monikăi s-a ivit limpede pe ecran. Crissy a urmărit cum aceasta îşi aşeza poşeta aurie pe suport şi cu o mână ridica receptorul în vreme ce cu cealaltă apăsa tastele.

Crissy privea fascinată, dar în acelaşi timp simţea cum revolta, scârba, dispreţul puneau stăpânire pe ea.

Profilul Monikăi apărea clar în vreme ce aceasta a început să respire în telefon. Gura ei aproape atingea receptorul. După câteva secunde s-a întors, a pus receptorul la loc, apoi a apărut drept în faţa camerei râzând în hohote. Se ţinea cu mâna de stomac şi râdea, râdea fără încetare, iar mâna plină de bijuterii a urcat şi a acoperit gura. Inelele scânteiau. Când s-a mai liniştit a luat poşeta şi a ieşit din cabină, dispărând din raza de acţiune a camerei video.

Mikelos a aprins lumina.

— Acum ai aflat cine este persoana care te hărţuia.

Crissy îşi aţintise privirile asupra Monikăi. Aceasta rămăsese nemişcată cu buzele strânse într-o linie sângerie. Părea dusă într-o altă lume, îşi spunea Crissy. Parcă refuza să accepte realitatea. Crissy simţea nevoia să o pălmuiască şi în acelaşi timp trăia un sentiment de milă faţă de acea femeie. *De ce? Care era motivul pentru care se purtase astfel?*

Şi-a limpezit glasul şi a întrebat:

— De ce, Monika? De ce-ai făcut-o?

Monika avea privirile aţintite undeva, în gol şi a ignorat întrebarea.

— Credeam că suntem prietene. Nu pot să înţeleg de ce te-ai purtat astfel.

Crissy simţea cum îşi pierde stăpânirea de sine. Mai avea puţin şi izbucnea în lacrimi.

Mikelos rămăsese sprijinit de perete şi urmărea scena cu atenţie. Dorea să o lase pe Crissy să primească răspunsurile la care avea dreptul mai înainte de a începe el să pună întrebări.

Monika a respirat adânc mai înainte de a spune cu o ezitare:

— Eu… eu… pur şi simplu am vrut să fac o glumă.

I-a aruncat o privire în fugă lui Crissy rostind aceste cuvinte.

— O glumă? M-ai speriat de moarte. Mă întreb care ar fi fost reacţia ta dacă cineva ţi-ar fi făcut o astfel de glumă.

— N-am avut… n-am vrut să fac rău. Sincer.

Crissy simţea din nou dorinţa să o pălmuiască, dar s-a stăpânit. Se întreba dacă exista măcar un grăunte de adevăr în vorbele ei. Era geloasă? Invidioasă? Luca avusese această opinie. Era bolnavă? Nu ştia ce să creadă. Oricum comportarea ei era absolut inadmisibilă.

În încăpere se aşternuse o tăcere adâncă. Monika îşi aţintise privirile în podea şi cu o mână îşi ascundea ochii de parcă ar fi dorit să nu vadă nimeni lacrimile ce ar fi putut să-i trădeze emoţia.

— Probabil că telefoanele primite le-aş putea considera o glumă copilărească, dar felul în care mi-a fost sfâşiată lenjeria… asta nu este ceva

normal, nu este o glumă. Asta-i dovadă de nebunie. Cum ai reuşit să intri în cabina mea?

— Ah… am luat cârdul de la Jenny. L-am împrumutat pentru că aveam nevoie la toaletă şi cabina ta era mai aproape.

— Mai ai încă acel cârd?

— Nu. În niciun caz. Nu… nu… ştiu ce m-a împins să fac toate acestea. N-am vrut să-ţi fac rău.

Îşi ridicase ochii şi o privea cu un aer spăsit.

La rândul ei, Crissy o privea stupefiată. Arăta precum o păpuşă veche, stricată, aruncată pe un scaun. Şi ce era mai rău: avea un aer patetic.

— Vrei să depui o plângere? a întrebat Mikelos.

Crissy şi-a schimbat poziţia în scaun întrebându-se ce ar fi fost mai bine să facă. Monika nu ar fi trebuit cruţată. Iar ea, Crissy, putea să-i dea o lecţie. Era o celebritate minoră a Europei şi dacă se ducea vestea despre faptele săvârşite pe *Sea Nimph* ar fi fost pusă într-o situaţie foarte jenantă. Oricum vor circula zvonuri. Mikelos trebuia să-şi anunţe colegii şi povestea avea să ajungă repede pe buzele tuturor. În câteva zile vestea se putea răspândi până la Viena.

Crissy nu-şi dezlipea privirile de pe Monika. Aceasta continua să-şi ţină mâna ce-i tremura uşor, la tâmplă.

— Monika, vei pune punct acestei situaţii, acum?

Capul, cu o coafură ce amintea de Meduza legendară, s-a clătinat uşor.

— Desigur, Crissy. Niciodată… eu… niciodată… nu voi…

— Promiţi?

— Desigur, scumpa mea. Îmi pare rău. Regret nespus. A fost o mare prostie din partea mea.

A început să cotrobăie prin geanta uriaşă.

Prostie nu este cuvântul pe care l-aş folosi, gândea Crissy.

— Bine. Dacă promiţi, nu voi depune plângere.

Şi-a ridicat privirile către Mikelos care urmărea întreaga scenă cu braţele încrucişate la piept. Acesta a încuviinţat din cap ascultând hotărârea luată de Crissy.

— Mulţumesc, scumpa mea. Sper că… că nu vei spune nimănui. Înţeleg că am făcut o mare prostie şi îmi pare nespus de rău.

Şi-a şters ochii cu un şerveţel, deşi Crissy nu zărea nici urmă de lacrimi.

— Sper că mă vei ierta. Te rog.

— Te… te iert, Monika.

Rostise aceste cuvinte, dar în adâncul sufletului era conştientă de faptul că lucrurile nu aveau să meargă atât de uşor. Spaima şi durerea provocate de Monika nu puteau fi date uitării prea curând.

— Sper că acum totul s-a sfârşit, dar numai dacă eşti absolut sigură.

Monika o privea cu un aer întrebător.

— Da, sunt sigură.

— Mulţumesc, scumpa mea.

Monika s-a ridicat şi şi-a tamponat ochii cu şerveţelul.

Chiar îşi imaginează că plânge, îşi spunea Crissy.

Monika a părăsit în grabă încăperea, tocurile lovind ritmic gresia. Uşa s-a trântit în urma ei.

— Trebuie să mărturisesc faptul că am fost uluit când am văzut despre cine era vorba.

— Şi eu. Parcă tot nu pot să cred că ea este vinovată. Şi mai pretinde că totul a fost doar a glumă.

— N-a fost nicio glumă. Are mintea bolnavă.

— Mă întreb ce a îndemnat-o să facă acest lucru?

— Cine poate şti? Probabil este invidioasă. Nu mai este tânără şi frumoasă aşa cum eşti tu şi de aceea nu te poate suferi.

— Ei bine, indiferent ce a fost, totul a luat sfârşit. Slavă Domnului!

Crissy s-a ridicat de pe scaun.

— Mulţumesc pentru tot ce ai făcut pentru mine, Mikelos.

— Asta mi-e datoria. Mă bucur nespus că în sfârşit am prins-o. Vrei să te însoţesc la cabină?

— Nu. Mă simt… bine. Mi-ai fost de mare ajutor.

Mikelos a deschis uşa şi a însoţit-o până la ieşirea din sediul serviciului de pază.

— Dacă ai nevoie de ajutor, nu ezita să mă suni, a îndemnat-o Mikelos.

— Aşa voi face. Mulţumesc.

Crissy a revenit în cabină. A lăsat geanta pe un fotoliu şi a oftat adânc. Era într-adevăr liniştită. I se luase o povară de pe suflet. Se aşteptase ca acest moment să-i aducă bucurie, dar imaginea oferită de Monika o deprimase. Îşi amintea admiraţia pe care o simţise faţă de Monika la începutul croazierei. Îşi spunea atunci că se afla în faţa unei femei care avea totul: era sofisticată, avea bani, se bucura de celebritate. Era greu de imaginat că o astfel de persoană deosebită o luase sub aripa ei ocrotitoare. Dar tocmai descoperise că Monika era o femeie singură şi tristă, disperată, cu mintea bolnavă din pricina invidiei, a geloziei şi a lăcomiei.

Brusc, telefonul a început să sune. Crissy l-a privit preţ de câteva secunde, apoi a ridicat receptorul.

— Da?

Nu-i mai era teamă să răspundă la telefon.

— Bună, Crissy. Sunt Gudrun de la magazinul duty-free. Ce mai faci?

— Bine. Dar tu?

— Perfect. Eu totdeauna sunt bine. Tocmai mă întrebam dacă ai fi interesată de o propunere făcută de Anna, rusoaica, al cărei magazin se află alături de al meu.

— Serios? Ce mai e de data asta? Agrafe?

Piepteni bătuţi cu strasuri?

— Nu, nu. Are nişte rochii de ocazie superbe. Absolut minunate. Te-a văzut atunci când te-ai pregătit pentru cina oficială şi te-a admirat din toată inima. Mi-a cerut să te întreb dacă nu vrei să porţi una din rochiile ei. Repet, sunt superbe. Dacă cineva te întreabă de unde ai rochia îi spui. Asta-i tot ce ai de făcut. Şi poţi păstra rochia.

— Adevărat?

— Fără nicio îndoială. Şi cred că este vorba de una scumpă. De ce nu vii până aici? O poţi alege şi o poţi purta în seara aceasta ca şi pe viitor. Gândeşte-te, atunci când te vei căsători cu Luca vei avea nevoie de toalete elegante.

— Când eu şi Luca…

Era uluită.

— Tot echipajul ştie despre voi doi. N-ai înţeles? Toţi vorbesc numai despre voi doi. Şi toată lumea e de acord că sunteţi o pereche minunată.

— Sincer vorbind, nu am ştiut, nu am avut nicio bănuială.

— Vezi, ai devenit subiect de interes general, pe vas, prin urmare trebuie să arăţi cât mai bine. Ne vedem într-o jumătate de oră. De acord?

Şi Gudrun a închis telefonul fără a mai aştepta acceptul lui Crissy.

Aceasta a aşezat telefonul în furcă şi a oftat dar de data aceasta era mulţumită, fericită. Convorbirea pe care tocmai o avusese i-a luat

gândurile de la Monika. Era încântată să afle că legătura ei cu Luca era considerată o relaţie serioasă. Şi-a luat geanta şi a pornit către uşă, fericită că apăruse ceva nou care să-i alunge gândurile de la cele întâmplate.

Când a intrat în restaurant, a stârnit senzaţie. Capetele se întorceau la trecerea ei şi Crissy era conştientă de şoaptele pe care le schimbau între ei cei aflaţi la mese. Rochia pe care ea, Gudrun şi Anna o aleseseră, era lungă, din mătase plină. Corsajul, cu un decolteu adânc, era de culoare purpuriu-închis şi împodobit cu flori din mărgele ce reflectau fiecare rază de lumină. Fusta largă, curgea în mai multe straturi de mătase în nuanţe tot mai stinse de purpuriu şi florile imaginau buchete la talie, lăsând spre poate să cadă câte o floricică stingheră. Părul îl avea prins la spate cu o panglică de mătase. Pentru urechi, Gudrun îi dăduse o pereche de cercei simpli din ametist, iar la mână purta o brăţară simplă tot din ametist cu un mic diamant. Aceasta fusese ideea Annei. Un ultim accesoriu era o poşetă micuţă aurie ce provenea tot din magazinul Annei. Când a ajuns la masă, toţi şi-au aţintit privirile asupra ei. Tot ceea ce putea citi pe feţele lor, era uimire profundă. Rudy s-a ridicat în picioare şi s-a înclinat uşor în faţa ei şi doctorul Von Meckling s-a ridicat şi el pe jumătate şi i-a aruncat priviri admirative.

— Dumnezeule! Arăţi uluitor! Este una dintre cele mai frumoase rochii pe care le-am văzut

vreodată.

— Adorabil, a murmurat Monika, zâmbind forţat.

Jenny i-a zâmbit şi ea.

— Cred că ai înţeles mesajul! Eşti mortală!

— Vă mulţumesc tuturor! Şi voi arătaţi excelent. Rudy îmi place papionul tău ca şi smochingul.

Crissy era încântată de primirea făcută, deşi se aşteptase ca Monika să fie ceva mai amabilă, dar probabil că aceasta se temea că va spune tuturor despre cele întâmplate.

Crissy a mai remarcat şi faptul că Jenny purta una dintre rochiile ei de seară mai puţin şocante, cu un şal de mătase ce ascundea decolteul adânc. Probabil căutase o rochie care să se potrivească gustului mai cuminte al doctorului.

— Am cumpărat rochia de la un duty-free de pe vas. De la Anna. Are lucruri minunate.

— Trebuie să arunc şi eu o privire. Am trecut pe acolo de multe ori, dar nu mi-am dat osteneala să intru. Este un magazin atât de mic, încât nu am crezut că ascunde astfel de comori. Este un vis, a lăudat-o Mina.

A sosit şi chelnerul aducând meniul. L-au răsfoit şi s-au consultat. Crissy îşi spunea că totul era atât de natural, de firesc, de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat între ei. Au comandat şi apoi conversaţia s-a îndreptat către Brazilia şi portul Belém unde nava urma să acosteze în dimineaţa

următoare. Niciunul dintre ei, în afară de Monika şi doctorul Von Meckling, nu mai vizitase Brazilia şi nici aceştia doi nu avuseseră ocazia să vadă portul Belém aflat în nordul Braziliei.

— Ai ales vreo excursie? a întrebat Monika cu glas dulceag privind-o pe Crissy.

Vorbea cu un aer ezitant de parcă îi aluneca pământul de sub picioare.

— Da. Am găsit câteva care par interesante. Cred că o voi alege pe cea de o zi.

— Minunat. Vei afla multe lucruri. Dar tu Jenny, scumpa mea? Mergi în excursie?

— Eu şi Ludwig vom coborî de pe vas, dar vom merge la cel mai apropiat restaurant. El nu vrea să meargă în excursie. Căldura şi umiditate nu sunt pe gustul lui.

— Sunt convinsă că va fi foarte cald şi multă umezeală.

— Am auzit că vom fi duşi la ţărm în bărci. Poate fi riscant, a intervenit Mina.

— Da. Locul în care mergem nu este suficient de mare pentru ca nava să ancoreze în port aşa că vom debarca în larg pe remorchere ce ne vor duce la mal. Dacă vremea e bună nu există niciun pericol, a fost de părere Rudy.

— Sună atractiv. Poţi vedea absolut tot începând cu catedrala şi clădirea operei şi până la o vizită la grădina zoologică sau o plimbare în junglă.

— Este un loc unde e bine să fii vigilent, a

spus Monika.

— Există multe alte locuri asemănătoare. Am dreptate? a dorit Crissy să ştie.

— Ei dai Cred că da.

Ezita. Şi-a dres glasul şi a adăugat:

— Din nefericire, în Brazilia există multe locuri periculoase. Sunt o mulţime de lucruri de care trebuie să te fereşti: cerşetori, hoţi de buzunare, copii ai străzii. Nu trebuie să uităm că animalele au purici şi păduchi şi trebuie să fim în gardă atunci când localnici cu o maimuţă pe umeri se oferă să ne facă fotografii.

— Dezgustători s-a arătat Jenny oripilată.

— Dar adevărat.

— În locurile acestea banii s-au făcut din cauciuc, s-a alăturat conversaţiei şi doctorul Von Meckling. Mai bine spus, o mână de oameni, câteva familii s-au îmbogăţit în felul acesta. Aşa s-a construit Teatro da Paz. Este o clădire în stil rococo. În zilele noastre banii se fac din cherestea, alune, cacao şi iută. Dar există şi multă sărăcie şi analfabetism. Există şcoli, dar nu au profesori. O situaţie foarte tristă.

Era pentru prima oară când Crissy îl auzea pe doctor rostind atât de multe cuvinte într-o conversaţie. Se întreba dacă Jenny cu vitalitatea şi spontaneitatea ei era răspunzătoare pentru ceea ce se întâmpla. Poate că tinereţea ei era tot ce avea doctorul nevoie.

— Avem prieteni bancheri în São Paulo, a

continuat bătrânul doctor. Au în jurul lor o adevărată armată de oameni care le asigură protecţia. Au elicoptere care-i transportă de la *ţinea* în care locuiesc direct pe acoperişul băncilor în care lucrează. Şi asta nu constituie un capriciu, un moft, ci pur şi simplu o necesitate pentru că în felul acesta evită să se afle în pericol de a fi răpiţi sau jefuiţi, l-am vizitat în câteva rânduri de-a lungul anilor. *Ţinea* lor se află în mijlocul unui domeniu de 200.000 de acri. Acolo au o mică armată pentru a se afla în siguranţă. Îmi amintesc o vizită pe care am făcut-o unor prieteni ai lor aflaţi la câteva mile depărtare. Am călătorit în maşini Mercedes securizate şi înconjuraţi de jeepuri pe care erau montate mitraliere.

— Cred că v-aţi simţit în siguranţă, a fost Jenny de părere.

— Nicidecum, draga mea. Toate acestea au avut un efect contrar. Pur şi simplu te simţi ameninţat, în pericol, în astfel de situaţii. Soldaţi, arme, gărzi de corp. Pur şi simplu au darul să intimideze şi nu te simţi câtuşi de puţin protejat. Te poţi întreba de ce sunt necesare toate acestea. Eu, desigur, ştiam de ce. Dar dacă toţi aceşti oameni se întorc împotriva celui pe care ar trebui să-l protejeze? Se întâmplă adesea.

— Chiar este posibil doctore? a dorit Crissy să ştie.

— Desigur, draga mea. Nu vorbesc despre timpuri apuse, despre experienţe din tinereţea

mea ci despre o vizită făcută acum câţiva ani.

— Presupun că de aceea vom avea gărzi înarmate în timpul excursiilor.

— Adevărat?

— Da, a asigurat-o Mina. Nu vorbesc explicit, dar organizatorii croazierei au amintit de gărzi înarmate care se vor afla în fiecare autocar.

— Incitant! Mult mai incitant decât mi-am imaginat, şi-a arătat Crissy entuziasmul.

Toţi cei prezenţi în jurul mesei au izbucnit în râs.

— Sunt convinsă că vom fi în siguranţă. Nu ne vor duce în locuri în care ar fi posibil să ne pună viaţa în pericol, a fost de părere Monika.

— Merge cineva la spectacolul din această seară? a schimbat subiectul Rudy.

Toţi şi-au manifestat dorinţa de a urmări spectacolul.

— Minunat! Eu şi Mina vom merge mai devreme să rezervăm o masă şi să comandăm şampania.

— Ne vedem acolo, a promis Crissy.

În acea seară, turiştii adunaţi la discotecă erau mai numeroşi ca oricând. Bărbaţii purtau costume de seară şi rochiile doamnelor fluturau pe ringul de dans. În jurul meselor se făcea conversaţie şi grupuri numeroase erau adunate în jurul barului. Crissy a dansat în câteva rânduri cu Rudy şi odată cu doctorul Von Meckling. Unul dintre ofiţerii mai tineri a invitat-o la o serie de

dansuri mai alerte şi în felul acesta timpul a trecut pe nesimţite. Din când în când îşi arunca privirile către celălalt capăt al sălii sperând să-l vadă pe Luca. Căpitanul a sosit împreună cu ofiţerii care îl însoţeau în mod obişnuit foarte târziu, dar Luca nu s-a aflat printre ei. Crissy a bănuit că acesta era ocupat la infirmerie. Căldura şi fumul ţigărilor au început să devină greu de suportat şi era obosită din pricina dansului. Într-un târziu, grupul căpitanului a părăsit discoteca. Crissy şi-a luat poşeta şi a pornit către ieşirea din discotecă. Avea nevoie de aer proaspăt. A trecut pe la toaletă unde a aruncat o privire în oglindă pentru a se asigura că totul era în regulă cu coafura şi machiajul ei, apoi a coborât cele câteva trepte care o purtau către cea mai apropiată ieşire pe punte. Nu se afla nimeni afară, dar oricum la acea oră nu se aşteptase să întâlnească decât pe cei dornici de o plimbare târzie, care nu erau în număr mare de obicei.

Aerul nopţii era umed, dar încărcat de arome ciudate. Se simţea minunat după fumul şi căldura din discotecă. S-a concentrat, încercând să definească aromele din aer. În mod surprinzător şi-a spus că aerul era încărcat de mirosul pământului. Probabil se apropiaseră mult de Brazilia, deşi nu zărea uscatul. Ştia că vasul urma să intre pe Amazon în jurul orelor patru dimineaţa şi să ajungă în micul port numit Belém, în jurul orelor nouă.

A rămas sprijinită de parapet, în apropierea unei grinzi metalice. Privea cerul. O noapte perfectă pentru a te bucura de strălucirea stelelor. Privind apele mării nu zărea niciun alt vapor sau luminile acestuia, doar silueta vasului lor şi luminile de pe *Sea Nymph* licărind precum stelele. Mătasea rochiei flutura uşor în adierea brizei. Liniştea ce plutea în jur avea un efect puternic asupra ei. Era dulce şi liniştitoare după vacarmul din discotecă. Zumzetul motoarelor şi clipocitul apei produceau un efect hipnotic.

Pacea binecuvântată a fost tulburată de un uruit la fel de înăbuşit. Foşnete şi apoi o bufnitură. Crissy s-a înfiorat de teamă. S-a aplecat peste parapet, protejată fiind de grinda metalică. Pe măsură ce ochii se obişnuiau cu obscuritatea a reuşit să vadă ce se întâmpla. Mai întâi a zărit o siluetă care reuşise să îndepărteze o parte din prelata ce acoperea una dintre bărcile cu motor. Bărcile erau legate direct de punte pentru a fi asigurate în cazul unor valuri puternice, în vreme ce bărcile mai mari erau suspendate cu nişte cabluri metalice. Pe când privea ca hipnotizată barca cu motor a zărit silueta unui bărbat. Îşi făcea de lucru încercând să îndepărteze pânza ce proteja barca şi să dezlege funiile care o asigurau de punte.

Pentru o clipă, lumina lunii a căzut direct pe punte şi atunci Crissy a zărit o geantă de mărime mijlocie, de genul celor folosite pentru a căra

echipamentul sportiv. Şi imediat a zărit şi chipul bărbatului. *Dumnezeule!* A înţepenit. Apoi s-a retras în spatele grinzii ce-i putea asigura oarecare protecţie. *Doamne, sper că nu m-a zărit.* Inima îi bătea nebuneşte şi tremura din tot trupul.

Era Valentin Petrov. A ascultat cu atenţie încercând să prindă orice zgomot care venea din direcţia lui. Doar foşnetul pânzei. Îşi dorea să dispară cât mai repede, să se facă una cu grinda, rugându-se ca Valentin să nu o fi văzut. Nu-şi dădea seama exact despre ce era vorba, dar era convinsă că acesta se pregătea să lase barca la apă. Dar, de ce?

A trebuit să se folosească de toată puterea de stăpânire de care dispunea pentru a nu se apleca să vadă ce se întâmpla. Instinctul o îndemna să rămână ascunsă. Nu îndrăznea să se expună. Şi-a aruncat privirile către uşa ce ducea în interiorul navei şi s-a întrebat dacă ar fi posibil să dispară fără ca el să o zărească.

Stând acolo nu era de niciun folos. Dacă pornea în sus pe scări către discotecă avea şanse să se pună la adăpost, apoi putea să-l anunţe pe căpitan despre ceea ce se întâmpla.

A respirat adânc, a privit din nou în direcţia uşii şi…

O mână înmănuşată i-a acoperit gura şi ţipătul care a ţâşnit din adâncul fiinţei sale a fost înăbuşit.

Instinctiv a început să se lupte pentru a scăpa

din strânsoarea de fier. Degetele ei încercau să ajungă la agresor. S-a agăţat de grindă şi cu ajutorul tocurilor de la pantofi a încercat să se proptească de ea pentru a aduna forţă. Dar totul era în zadar.

Apoi a simţit o respiraţie fierbinte drept în faţă. Ochii ei se măriseră de spaimă. Chipul bărbatului era aproape de al ei şi o fixa cu priviri reci, de culoare gri. Pentru câteva momente a rămas tăcut, dar continua să respire greu. Un zâmbet a înflorit pe buzele lui:

— Nu mă recunoşti. Crissy?

Rânjea.

Crissy a încercat să-l lovească cu piciorul, dar el o imobilizase cu greutatea trupului său ţintuind-o de grindă. Încerca să ţipe dar îi era imposibil. Abia putea să respire. Se temea să nu se sufoce dacă nu-i lua mâna de pe gură.

— Frumoasa ta rochie te-a dat de gol, a murmurat Valentin. Superba ta rochie fluturând în adierea vântului. Ar trebui să fii mai atentă.

Chipul lui atât de aproape de faţa ei, nasul lui aproape atingându-l pe al ei, mirosul lui, respiraţia lui, toate îi întorceau stomacul pe dos. Zâmbetul lui ciudat şi privirile lui terifiante îi provocau o greaţă cumplită.

— Acum va trebui să te iau cu mine, Crissy. Vom face amândoi o plimbare cu barca mai înainte ca acest vapor să sară în aer.

Să sară în aer? Doamne ajută! Ce trebuie să

fac? încerca să-l lovească dar nu reuşea fiind pur şi simplu strivită de grindă de greutatea trupului său.

Luca a intrat în discotecă şi a trecut în revistă, din priviri, întreaga sală. Ca în toate serile când se organizau petreceri oficiale, numărul celor prezenţi era mai mare. Oaspeţii stăteau până târziu luând un pahar în plus sau dansând mai mult ca de obicei. A străbătut întreaga sală, a trecut pe lângă fiecare masă, dar nu a zărit-o pe Crissy. Nici căpitanul nu se mai afla în discotecă, deşi măcar unul dintre ofiţerii săi ar fi trebuit să fie prezenţi în sală. *Ringul de dans* şi-a spus încercând să se asigure că totul era în ordine.

Dar nici pe ring nu a zărit-o pe Crissy. Luminile în permanentă mişcare făceau şi mai dificilă căutarea ei. În cele din urmă, după ce a străbătut ringul, croindu-şi greu drum printre trupurile ce se legănau în ritmul muzicii a pornit către uşă.

De la o masă aflată într-un colţ, Monika Graf l-a strigat. *Scârba. Mizerabila care a chinuit-o pe Crissy.* Monika flutura evantaiul şi zâmbea cu toată gura.

— Doctore Santo.

Luca s-a îndreptat către masa ei.

— Aţi văzut-o pe Crissy? a întrebat el, făcând eforturi să se poarte politicos.

Ar fi dorit din tot sufletul să-i spună acelei creaturi câteva vorbe binemeritate, dar s-a

înfrânat.

— Am văzut-o pe scumpa copilă cu doar câteva minute mai devreme. A ieşit singură pe punte imediat după ce căpitanul şi ceilalţi ofiţeri au părăsit discoteca.

— Căpitanul a plecat?

— Ciudat, nu-i aşa? El este cel care totdeauna pleacă ultimul. Dar presupun că ea s-a dus până la toaletă. De ce nu iei loc alături de mine s-o aşteptăm împreună? Avem o şampanie grozavă. Taittinger, presupun. Bună, foarte bună.

Luca încă cerceta din priviri întreaga sală.

— Mulţumesc, dar nu beau. O mai caut pe Crissy.

— Nu-ţi face griji, scumpul meu. În câteva minute va fi înapoi. Ştiu că te aşteaptă. Fără îndoială, cu sufletul la gură. Hai, ia loc şi bea o gură de şampanie.

— Nu, mulţumesc. Trebuie să o găsesc pe Crissy.

Cu aceste cuvinte a părăsit-o pe Monika în mare grabă.

Căpitanul Papadopolis, urmat de ceilalţi ofiţeri, au ajuns la birourile serviciului de pază. Fără să mai aştepte ca vreunul dintre subordonaţi să deschidă uşa, şi-a căutat cheia în grabă, dornic să descuie cât mai repede.

— Cine a telefonat, domnule? a întrebat Thrassos.

— Christopolous. A spus că are nevoie de

fiecare dintre noi aici. Nu înţeleg. Nu mai există nimeni altcineva în arest în afară de Vilos. Vom afla în curând.

A găsit cheia, mică, rotundă, de o grosime apreciabilă, aproape imposibil de copiat de o persoană din afară. Broasca constituia şi ea o provocare pentru cei mai experimentaţi spărgători. Arestul se afla în interiorul sediului serviciului de pază şi era prevăzut să ţină sub control pe cei mai înrăiţi infractori.

Căpitanul a descuiat uşa, apoi l-a îndemnat pe Thrassos:

— Închide în urma ta.

— Ce dracului…

Căpitanul îşi dusese braţele în lături şi privea imaginea ce i se înfăţişa.

— Iisuse! Domnule!

Thrassos era şi el perplex.

Christopolous, Anastasia şi alţi cinci ofiţeri din serviciul de pază şi securitate al navei zăceau pe podea cu mâinile şi picioarele legate cu bandă adezivă. Peste gură le fusese de asemenea aplicată bandă adezivă care le înfăşură şi capetele. Nu ar fi putut să scoată niciun sunet şi era puţin probabil că ar fi putut respira.

Căpitanul Papadopolis a căutat să vadă dacă existau semne că ar fi fost în viaţă, dar mai înainte de a evalua situaţia, încăperea s-a umplut de fum şi mirosul pătrunzător îi împiedica să respire şi le provoca arsuri în ochi. Gazul părea să vină din

toate direcţiile şi căpitanul privea în jur încercând să-şi dea seama unde se afla sursa. Fiind primul care intrase în încăpere, căpitanul a fost primul care s-a prăbuşit. A căzut mai întâi în genunchi, apoi a alunecat peste picioarele lui Christopolous. Ceilalţi cinci ofiţeri, aproape în acelaşi timp s-au prăbuşit la podea fără să înţeleagă ce se întâmpla cu ei.

— Crissy suntem pe o direcţie ce va provoca o coliziune, i-a şoptit Valentin cu acelaşi zâmbet. Nava se va ciocni cu un tanc petrolier încărcat cu propan.

A împins-o şi mai tare în bârna metalică. Mai mult simţea decât auzea cuvintele ce-i ţâşneau din gură.

— *Sea Nymph* va fi aruncată în aer. Resturile se vor împrăştia pe apă. Nimic nu va rămâne întreg. Nici iubitul tău, Crissy. Şi el va fi spulberat.

A încercat să-l lovească din nou, dar îi era imposibil să-şi mişte picioarele. Simţea lacrimile pe obraji, fapt ce o înfuria la culme. O scotea din minţi că monstrul era martorul spaimei şi durerii ei.

— Şi-acum trebuie să fii fată cuminte. Da? Promiţi, Crissy? Te duc la barcă unde te vei afla în siguranţă. Nu te bucuri? Eu îţi salvez viaţa şi când ajungem pe ţărm ne vom distra împreună.

Ochii lui de un gri-albastru intens aveau o privire rea, o strălucire malefică ce-l făcea să pară

mai înfricoşător ca oricând.

— Da, Crissy. Ne vom distra împreună.

A smuls-o brusc de lângă grindă, chiar mai înainte ca ea să înţeleagă ce se întâmpla. O mână încă îi acoperea gura şi braţul opus o strângea, înfăşurat în jurul trupului ei. Ţinând-o strâns lipită de el, a silit-o să-l urmeze către barcă. Picioarele ei abia atingeau puntea.

Au ajuns la barcă în scurt timp şi a simţit o durere străpungându-i coapsele atunci când a aruncat-o spre barcă. În clipa următoare şi-a dat seama că avea un braţ liber. Fusese atât de înspăimântată încât nu-şi dăduse seama că Valentin nu putea să-i ţină o mână pe gură şi ambele braţe imobilizate.

Pe când acesta încerca să o tragă în barcă şi-a aruncat braţul asupra lui încercând să ia drept ţintă capul bărbatului cu poşetuţa metalică pe care o avea încă în mână. A simţit impactul în braţ, în momentul în care poşeta a lovit ţeasta. Valentin a tresărit violent şi mâna care-i acoperea gura lui Crissy a zburat instinctiv către cap. Apoi s-a abătut asupra ei lovindu-i faţa cu o forţă greu de imaginat. Pentru o clipă a simţit că fiecare oscior s-a pulverizat.

Crissy a început să ţipe aşa cum nu o mai făcuse vreodată. Mai întâi niciun sunet nu i-a ieşit din gât. Lovitura aproape îi tăiase respiraţia.

Dar mai înainte ca el s-o prindă din nou şi să-i acopere gura, Crissy a ţipat prelung. Un strigăt

disperat. Mâna lui i-a acoperit gura din nou cu o forţă atât de mare încât a trântit-o peste bordul bărcii cu motor. A urcat şi el şi i-a împins capul pe podeaua bărcii. Picioarele ei băteau aerul neputincioase încercând să-l lovească. Valentin însă ştia foarte bine ce trebuia făcut şi avea deja pregătită o funie pe care i-a înfăşurat-o cu dexteritate în jurul picioarelor. A legat-o strâns, dar şi aşa Crissy continua să lovească fundul bărcii cu picioarele.

În ciuda spaimei care o stăpânea era conştientă că nu făcea zgomot suficient cât să atragă atenţia şi tocmai de aceea Valentin îşi vedea de treabă fără teamă. Când a zărit licărul benzii adezive pe care se pregătea să i-o aplice peste gură a fost cuprinsă de disperare.

Ah, nu! Dumnezeule, nu! Nu, nu!

Luca a intrat în toaleta doamnelor şi a început să strige numele lui Crissy. Când nu a primit niciun răspuns a ciocănit în fiecare uşă. Rezultatul a fost mici strigăte de uimire. A ieşit în grabă şi a pornit către puntea cea mai apropiată de discotecă. A ieşit, dar nu a văzut pe nimeni. A început să-i strige numele, dar nu a primit niciun răspuns. A coborât pe puntea de dedesubt. Îi trecuse prin minte că lui Crissy îi plăcea acea punte pentru că erau puţini cei care se plimbau pe ea.

A privit în sus şi în jos de-a lungul punţii. La început nu a zărit nimic din ce ar fi putut să-i

atragă atenţia prin întuneric. Brusc, a zărit mişcare întruna din bărcile cu motor.

S-a apropiat şi a văzut că prelata care acoperea bărcile fusese dată parţial la o parte de pe una dintre ele şi barca fusese desfăcută din legăturile ce o ţineau fixată de punte. Apoi, cu spaimă a văzut că barca începuse să se legene.

Iisuse! Nul A pornit în goană către barcă. A ajuns la ea şi prinzându-se cu amândouă mâinile s-a aruncat peste bord. Aceasta nu trecuse încă de parapetul navei, dar în următoarele clipe avea să-şi înceapă coborârea. S-a aruncat către prelata ce acoperea partea din spate, a dat-o la o parte şi atunci a zărit-o legată şi trântită pe fundul bărcii. În primul moment a crezut că i se face rău.

— Crissy! Dumnezeule! Crissy!

Fără ezitare a ridicat-o în picioare şi a strâns-o în braţe. N-aveau nicio clipă de pierdut. A luat-o în braţe şi a trecut-o peste bordul bărcii lăsând-o să alunece pe punte. Crissy a căzut pe punte şi s-a rostogolit pe o parte. Luca a sărit şi a aterizat chiar lângă ea. Îndată a început să-i smulgă banda adezivă ce-i acoperea gura, indiferent cât de dureros putea să fie.

În clipa următoare, Crissy a început să ţipe.

— Luca! Atenţie! E… Luca!

Luca a simţit două braţe de fier care-i strângeau umerii şi-l târau departe de Crissy. Când a încercat să se întoarcă, Valentin i-a eliberat un umăr şi pumnul s-a abătut asupra

capului. Pentru o clipă, Luca a rămas năuc, dar când a zărit-o pe Crissy încă legată la mâini şi picioare o furie cumplită a pus stăpânire pe el dându-i puteri nebănuite. Urlând plin de furie a ţâşnit în picioare şi s-a aruncat asupra lui Valentin.

Luat prin surprindere de lovitura dată de Luca, Valentin s-a clătinat ameţit. S-a prăbuşit pe punte cu o bufnitură, dar şi-a revenit rapid. Luca a fost mai iute şi l-a lovit cu piciorul în cap mai înainte ca Valentin să se fi ridicat de la pământ. Acesta s-a întins pe punte cât era de mare ţinându-şi capul cu mâna. Mai înainte de a avea puterea să se ridice, Luca l-a lovit din nou cu piciorul, dar de data aceasta nu în cap, ci în vintre. O dată. De două ori. De trei ori. Apoi i-a cuprins capul cu amândouă mâinile şi l-a izbit de punte. O dată. De două ori. De trei ori.

Valentin a rămas inert.

Luca şi-a aruncat privirile în jur şi curând a găsit ce căuta. Era o funie, nu foarte lungă, dar suficient de mare pentru trebuinţele lui. l-a legat mâinile lui Valentin împreună, apoi a făcut un laţ şi l-a trecut în jurul picioarelor.

Când a terminat cu Valentin s-a îndreptat către Crissy. l-a desfăcut banda adezivă din jurul picioarelor şi al mâinilor, apoi a luat-o în braţe şi a strâns-o la piept. Lacrimile se prelingeau pe obrajii ei şi tremura de spaimă dar şi de uşurare.

— Totul va fi bine. Linişteşte-te! Gata! S-a

sfârşit. Sunt aici şi totul va fi bine.

— Luca! Luca! Nava va exploda!

— Ce spui? Nu înţeleg.

Pentru o clipă şi-a spus că vorbele ei erau rezultatul şocului prin care trecuse. Trăise momente de coşmar.

— El mi-a spus. Valentin. Mi-a spus că vasul se va ciocni cu un tanc încărcat cu propan.

— Eşti sigură?

— Da. Trebuie să facem ceva, neîntârziat. El se pregătea să părăsească nava.

— Trebuie să-l anunţăm pe căpitan cât mai repede.

— S-a dus la sediul serviciului de pază şi securitate. Au părăsit discoteca mai înainte ca eu să ies pe punte la aer.

— Ce spui! Toţi s-au dus acolo? Ce se-ntâmplă?

Şi-a scos telefonul din buzunar şi a format numărul căpitanului. Dar i-a răspuns căsuţa vocală.

— Voi încerca să dau de Christopolous. El trebuie să ştie ce se întâmplă.

I-a răspuns tot căsuţa vocală.

— Ciudat! Foarte ciudat!

— Ar trebui să mergem acolo. Sau în cabina de comandă ori pe puntea de comandă.

— Puntea de comandă? De ce?

— Luca, nava este pe pilot automat şi noi ne îndreptăm către tancul încărcat cu propan. Nava

nu-şi va schimba cursul de la sine, chiar dacă radarul va citi apariţia tancului. Scheila şi Tammy, cei doi canadieni, pe care i-am cunoscut mi-au spus despre toate acestea. Ei au făcut un tur al navei care includea şi puntea de comandă.

— Cunosc toate acestea Crissy, dar există ofiţeri pe puntea de comandă, aşa încât nu trebuie să ne facem griji în această privinţă. Sau cine ştie? O privea gânditor.

— Demetrius şi ceilalţi au fost chemaţi la serviciul de pază…

— Poate că şi noi trebuie să mergem acolo.

— Da, dar puntea de comandă trebuie să fie primul nostru obiectiv. Dacă ne aflăm pe traseul ce ne duce către coliziune cu tancul încărcat cu propan atunci puntea de comandă reprezintă locul către care trebuie să pornim.

A aruncat o privire către Valentin. Era încă inconştient, dar Luca se temea că şi-ar putea reveni în orice moment.

— Dă-mi răgaz câteva minute, i-a cerut el lui Crissy.

S-a îndreptat către barcă şi a scotocit sub prelată. A revenit cu banda adezivă folosită de Valentin ceva mai devreme. A înfăşurat picioarele şi mâinile acestuia.

— Trebuie să mă asigur că atunci când îşi revine nu părăseşte nava, a spus el.

S-a ridicat, l-a târât până la barcă şi l-a aruncat peste bordul acesteia. Luca a acoperit

apoi barca trăgând prelata peste ea astfel încât cei care ar fi trecut pe acolo să nu observe prezenţa lui Valentin.

— Nu trebuie să stârnim panică în rândul turiştilor. Hai să mergem pe puntea de comandă.

— Poate ar fi mai bine să ne despărţim, Luca. Eu aş putea să merg la birourile serviciului de pază în vreme ce tu urci pe puntea de comandă.

— În niciun caz. Nu te mai las singură. Doar cu câteva minute în urmă am fost pe cale să te pierd şi nu vreau să-mi asum un astfel de risc. În niciun caz. Nici nu mai discutăm pe această temă.

— Bine. Fie. Atunci să mergem către puntea de comandă.

Fără a mai aştepta ascensorul au pornit în fugă pe scări. Au întâlnit un cuplu, pe jumătate beţi amândoi. Au zâmbit şi au trecut în grabă, dar cei doi aproape că nici nu i-au remarcat. Când au ajuns pe puntea de sus, Luca a pornit către locul în care se afla comanda navei. Crissy mai fusese pe acea punte, dar nu era sigură că ar fi găsit singură drumul. Când au ajuns la uşă, Crissy s-a oprit pentru o clipă încercând să-şi recapete respiraţia. Luca a scos un cârd din buzunarul de la piept al sacoului.

— Crezi că va merge?

— Da. Funcţionează ca o cheie şi-mi dă posibilitatea să intru în orice cabină în cazul în care unui pasager i se face rău şi are nevoie de ajutor.

Tocmai se pregătea să treacă cârdul prin sistemul de închidere când a observat că uşa grea, metalică, era întredeschisă.

— Dumnezeule! Nu este încuiată.

A împins uşa uşor până când aceasta s-a deschis complet şi a trecut pragul ţinând mâna lui Crissy strâns într-a sa.

Uriaşa încăpere ce avea aceeaşi lăţime ca şi nava era aparent goală. Nu se afla nimeni în faţa monitoarelor, dar când au străbătut jumătate din suprafaţa încăperii şi-au dat seama că sala comenzilor nu era goală. În birouri, prin geamurile înalte au observat trei ofiţeri. Unul era prăbuşit peste biroul său, un altul zăcea pe podea iar un al treilea era aşezat pe scaunul său şi capul îi era răsturnat pe spate, pe spătar. Au intrat în birou şi atunci Crissy a văzut o baltă de sânge pe covorul în nuanţe albastru-verzui. Balta se formase în jurul ofiţerului care zăcea căzut pe podea, cu faţa în jos. Capul omului arăta de parcă o bucată zdravănă îi fusese smulsă din ţeastă.

Crissy a simţit cum i se strânge stomacul. A respirat adânc de mai multe ori şi şi-a îndepărtat privirile de la scena cumplită. Luca s-a aplecat şi l-a întors cu faţa în sus. O singură gaură în frunte, mică, rotundă, fără mult sânge în jur. Era inutil să mai caute semnele vitale. Şi ceilalţi ofiţeri fuseseră ucişi într-un stil similar: o singură împuşcătură, în frunte, mică şi aparent inofensivă, dar care în realitate le zburase creierii.

Crissy se simţea ameţită şi mirosul de sânge îi întorcea stomacul pe dos. Simţea greaţa urcând în ea.

Se lupta cu senzaţia neplăcută încercând să-şi ţină privirile departe de scenele de coşmar.

— Se mai poate face ceva pentru ei, Luca?

— Nu, absolut nimic, a venit răspunsul pe care ea de fapt îl cunoştea mai înainte încă de a pune întrebarea.

— Hai să ieşim de aici! Trebuie să ajungem jos la birourile serviciului de pază. Trebuie să dăm de cineva care să ştie să manevreze nava manual. Cunosc o mulţime de lucruri despre acest vas dar nu ştiu cum se pilotează.

Privirile lui Crissy s-au îndreptat către monitoarele, manetele şi butoanele ce păreau să fie în număr impresionant. Nu exista nicio speranţă. Absolut niciuna. Privirile i-au căzut pe un ecran:

— Luca, priveşte!

— Iisuse! Ne îndreptăm direct către acel ceva despre care nu avem habar ce este.

— Tancul cu propan. Aşa mi-a spus Valentin.

Pe ecranul radarului, poziţia navei era limpede indicată de un cerc în mişcare şi chiar în faţa acestuia se afla un cerc nemişcat reprezentând un alt vas.

— Să mergem.

Au pornit mână în mână către ieşire şi apoi au coborât treptele tot în fugă până la puntea pe care

se aflau birourile serviciului de pază. Au străbătut un coridor, au luat-o la stânga, apoi la dreapta, au mai alergat de-a lungul unui alt coridor şi în cele din urmă au ajuns la uşa ce-i despărţea de birouri.

Luca a împins uşa, dar aceasta nici nu s-a clintit.

— La naiba, este încuiată!

— Şi-atunci ce facem? Nu există niciun mecanism pentru cârd.

— Am cheile, doar am dreptul şi obligaţia să intru oriunde.

A scos un mănunchi de chei din buzunar şi a început să caute cheia de care avea nevoie. A vârât cheia în broască şi a descuiat uşa grea, metalică. A încercat să o împingă, dar era blocată de partea cealaltă. Luca a împins-o cu umărul. S-a mai deschis puţin.

— La naiba!

— Ce s-a întâmplat!

— Alte trupuri. Căpitanul şi majoritatea ofiţerilor.

A împins cu umărul din nou şi a păşit înăuntru. Crissy l-a urmat.

— Dumnezeule! a murmurat ea.

— Stai! Simt un miros ciudat. Du-te înapoi pe coridor!

Crissy a făcut ceea ce i s-a spus fără comentarii.

Chiar şi pe coridor se simţea mirosul gazului. L-a văzut pe Luca acoperindu-şi gura şi nasul cu o

batistă. A păşit apoi peste trupul unuia dintre ofiţerii aflaţi pe podea şi apăsând un buton a deschis un ventilator aflat în tavan. A îngenuncheat şi a luat pulsul căpitanului, apoi a trecut de la unul la celălalt controlând semnele vitale ale fiecăruia în parte.

— Trăiesc? a întrebat Crissy.

— Da. Sunt toţi în viaţă, dar va mai dura ceva timp până îşi vor reveni. Depinde şi de ce gaz a folosit. Am să-i trag de aici pentru a putea deschide larg uşa. În felul acesta este posibil să-şi recapete cunoştinţa ceva mai repede.

— Luca, cine altcineva mai are cunoştinţe privitor la felul în care se conduce nava?

Luptându-se să mute trupul inert al Anastasiei, Luca i-a răspuns.

— Nu ştiu pe nimeni. Trebuie să cobor în sala maşinilor. Să sperăm că are cineva cunoştinţele necesare. Problema este că de obicei fiecare îşi cunoaşte propriile atribuţii. Ei se pricep la motoare, dar nu au habar de computere.

Îi lăcrimau ochii şi faţa lui Luca era purpurie.

A reuşit în cele din urmă să deschidă uşa. Cu ajutorul ventilatorului care funcţiona la capacitate maximă şi a uşii deschise aerul devenea tot mai proaspăt în încăpere.

— Deocamdată nu pot face mai mult pentru ei.

A căutat din priviri un obiect pe care să-l folosească pentru a propti uşa ca să rămână deschisă. A zărit un scaun şi după ce l-a înţepenit

sub clanţa uşii a privit către Crissy spunând:

— Cred că a folosit ceva asemănător cu Mace. Îşi vor reveni numai că va mai trece ceva timp. Şi-acum, dacă am avea timp... Hai să mergem... a adăugat el luând-o pe Crissy de mână. Singura noastră şansă este să găsim în sala motoarelor pe cineva care să aibă experienţă pe puntea de comandă. Poate vreunul dintre filipinezi să ne ajute.

Au pornit de-a lungul coridorului în fugă. Deodată, Crissy s-a oprit:

— Ce faci?

— Luca, unde este arestul?

— În cabinele rezervate serviciului de pază şi protecţie. Hai Crissy, nu avem timp...

— Stai! Mark se află închis acolo şi el este cel care ştie absolut totul despre navă. El mi-a mărturisit că poate conduce această navă.

— Eşti sigură?

— Da. Mi-a spus că poate naviga pe orice fel de ambarcaţiune.

— Merită să încercăm.

Au pornit înapoi. Luca deja vârâse mâna în buzunar şi căuta brelocul pe care avea prinse toate cheile. Au intrat în birou, au trecut într-o altă încăpere şi Luca a introdus în broasca unei uşi acelaşi tip de cheie rotundă şi scurtă. Când uşa s-a descuiat au trecut într-un coridor aflat de partea cealaltă şi au pornit în goană de-a lungul lui. În dreapta se afla o altă uşă care avea un

canat din sticlă antiglonţ. De partea cealaltă se afla Mark. Acesta îi privea surprins. Şedea întins pe un prici şi citea. Era îmbrăcat într-un costum de culoare portocalie care îi fusese dat de căpitan, probabil ţinuta celor arestaţi pe vas, gândea Crissy. Privindu-l a simţit cum stomacul i se strângea cuprins parcă de o gheară la amintirea atacului a cărui victimă fusese din partea lui. A încercat să alunge imaginea din minte, dar îi era imposibil.

Luca a vârât cheia în broască şi a descuiat-o.

— Ce dracu' vrei de la mine? l-a întâmpinat Mark.

— Avem nevoie de ajutorul tău.

Zâmbetul arogant a reapărut pe chipul lui Mark.

— Ajutorul meu! Ce glumă!

— Ascultă, suntem pe o rută ce ne va duce către coliziunea cu un tanc încărcat cu propan. Navigăm pe pilot automat şi nu există nimeni care să cunoască felul în care funcţionează comenzile manuale.

— Dar căpitanul? Şi ceilalţi ofiţeri?

Mark îl privea uimit.

— Fie morţi, fie suferă de pe urma unui gaz ce le-a fost administrat. Trebuie să ne ajuţi, a intervenit şi Crissy.

Mark a ţâşnit în picioare:

— Ce se întâmplă?

— Îţi vom povesti, dar acum hai să mergem.

Au pornit toţi trei în goană. În birou, Mark aproape s-a împiedicat de ofiţerii care zăceau la podea.

— Iisuse!

— Nu avem timp, l-a îndemnat Luca ieşind în fugă urmat de Crissy.

Mark a pornit şi el în urma lor.

Când au ajuns la trepte au pornit să urce în grabă, sărind câte două-trei, fără a se opri în goana lor, nici măcar pentru a-şi trage răsuflarea. Pe ultima punte, un grup de petrecăreţi, tocmai părăseau discoteca. Le-au făcut loc să treacă, iar una din femei a scos un ţipăt de spaimă, fie la vederea costumul purtat de Mark, fie din pricina expresiei de pe chipurile lor. Fără a lua în seamă pasagerii, cei trei şi-au continuat goana, Mark aflându-se în frunte, alergând de-a lungul punţii în picioarele goale. Când a dat colţul s-a împiedicat şi s-a întins pe burtă, dar s-a ridicat într-o clipă şi şi-a reluat goana.

Au ajuns la uşa ce se deschidea către puntea de comandă. Au intrat în birouri şi Mark s-a năpustit către consola aflată în centrul biroului. Respira cu greu, aproape sufocându-se din pricina efortului.

— Dumnezeule, mare! Am ajuns aproape deasupra lor, indiferent cine ar fi ei.

A început să bată tastele cu o viteză uimitoare.

— La dracu-l s-a înfuriat el când degetele i-au alunecat pe taste.

Privind ecranul radarului, Crissy şi Luca vedeau cum cercurile reprezentând Sea *Nymph* se închideau deasupra tancului. În doar câteva minute, cele două vase aveau să intre în coliziune. Şi atunci? Dacă ceea ce spusese Valentin reprezenta adevărul, atunci, *Sea Nymph* şi toţi cei aflaţi la bordul ei ar fi sărit în aer. Crissy s-a apropiat de ferestrele uriaşe şi a privit dincolo de ele încercând să desluşească ce se afla pe mare în faţa lor.

— Nu văd nimic. Nicio lumină. Nimic.

— Este acolo. Exact în faţa noastră.

Chiar pe când rostea aceste cuvinte, Crissy a zărit silueta întunecată a tancului.

— Doamne Dumnezeule! a şoptit ea.

Luca i s-a alăturat şi a cuprins-o la pieptul său, apoi s-a întors către tânărul Vilos.

— Mark, nu cred că se află la mai mult de trei sute de metri de noi.

Mark tocmai apăsase pe ultima tastă. A aşteptat un moment, apoi a prins maneta aflată chiar în faţa sa.

— Ţineţi-vă bine! le-a strigat el.

Capitolul douăzeci

Aflat în barcă, Valentin se lupta să se dezlege şi să scape de banda adezivă care-i imobiliza mâinile şi picioarele. Deşi era un tip puternic, Luca îl legase atât de strâns încât pur şi simplu îi

era imposibil să scape. Banda adezivă era mai greu de desfăcut decât funia. În cele din urmă a reuşit să slăbească strânsoarea funiei care-i lega mâinile prin frecarea acesteia de una din marginile metalice ale bărcii. Nu era sigur dacă era chiar reuşita lui sau Luca nu strânsese funia cum se cuvine. Oricum, era în stare să se întindă şi să se ridice în poziţie şezând deşi era încă legat. Prelata pe care Luca o aruncase peste barcă îi provoca o senzaţie de sufocare şi mai aprigă decât atunci când zăcuse pe fundul bărcii. A început din nou să-şi plimbe mâinile legate de-a lungul marginii metalice pe care a reuşit să o găsească din nou. Curând şi-a dat seama că banda adezivă nu avea să cedeze la fel de uşor ca şi frânghia. Ochii săi se obişnuiseră cu întunericul de sub prelată aşa încât a reuşit să găsească din priviri geanta pe care o adusese cu el. Aceasta se afla chiar la picioarele sale şi în cele din urmă a reuşit să o împingă spre mâini. Apoi a cotrobăit prin geantă, impunându-şi să nu se grăbească şi să pipăie cu atenţie, cu vârful degetelor fiecare obiect. Şi în cele din urmă a reuşit. Nu avea nicio îndoială. Găsise ceea ce căuta. Atingerea lui era răcoroasă. Era făcut din material plastic şi la prima vedere arăta ca un telefon mobil. Chiar arăta identic celui pe care îl folosea pentru a păstra legătura cu Vilas la Londra şi Atena şi cu bărbatul pe care îl angajase pentru a plasa tancul *Lucky Dragon* în calea navei *Sea Nymph.*

Echipajul de pe *Lucky Dragon* părăsise vasul deja şi probabil se aflau fie în Belém şi beau zdravăn într-o tavernă, fie undeva pe malurile Amazonului, barca pneumatică trasă la ţărm şi legată de nişte stânci sau de un palmier.

A reuşit să prindă telecomanda cu ambele mâini, deşi acestea erau legate la spate. Acum nu mai trebuia decât să apese pe un mic buton. Doar o apăsare şi tancul urma să sară în aer. Sutele de kilograme de propan vor urca până în înaltul cerului. Utilizarea telecomenzii făcea parte din planul de rezervă, căci simplul impact dintre cele două nave ar fi fost suficient pentru a arunca *Sea Nymph* în aer, ca şi tancul de altfel.

Dar, din pricina lui Crissy Fitzgerald şi a iubitului ei, doctoraşul, era nevoit să apeleze la planul de rezervă. Era posibil să-l fi readus la viaţă pe căpitan sau să fi găsit pe cineva capabil să modifice cursul navei. *Ar fi trebuit să-i omor pe toţi în loc să folosesc gazul. Când l-am avut pe ofiţer la mâna mea şi i-am cerut să-i cheme pe toţi în birou, ar fi trebuit să-i ucid. N-ar fi trebuit să-i dau ascultare lui Vilos. Dobitocul!* Bătrânul încerca să fie prudent în mod inutil de altfel. Se temea că cercetările întreprinse de inspectorii maritimi ar fi putut să ducă la descoperirea ofiţerilor împuşcaţi. *De parcă ar mai rămâne vreo urmă de cercetat,* gândea Valentin.

Nu reuşea să-şi dea seama exact cât timp trecuse de când doctorul îl lăsase lat, legat fedeleş

în barcă, dar simţea că nava înainta cu toată viteza. Dacă simţea că nava încetinea atunci era hotărât să apese butonul. Reducerea vitezei ar fi fost un semnal care i-ar fi atras atenţia că nava fusese trecută pe control manual. Ţinea telecomanda în mână şi îi pipăia butoanele. În momentul în care ieşea din barcă şi se punea la adăpost putea să apese butonul. Bătrânul Vilos urma să pună mâna pe un munte de bani după explozie, având în vedere că ambele nave aparţineau companiei sale. Şi cel care se afla pe puntea de comandă nu avea nicio scăpare fiind învăluit în mingea de foc ce avea să se înalţe deasupra celor două nave. Iar el? Era sigur că în haosul creat de explozie avea să reuşească să se elibereze şi să părăsească nava, sărind peste bord. Era o şansă de care voia să profite pentru că dacă nu părea că a fost ucis în explozie atunci îl aşteptau numai necazuri, urmând să fie acuzat de crimă şi să-şi petreacă viaţa în închisoare.

Brusc, nava a făcut o mişcare neaşteptată şi a fost aruncat dintr-o parte în cealaltă a bărcii. Aproape a scăpat telecomanda din mână.

La naiba! Acum este momentul să apăs butonul. Încă mai pot să-mi pun planul în acţiune.

Zâmbea urât, un rânjet străbătându-i faţa dintr-o parte în cealaltă.

În momentul în care viteza navei se reducea, Crissy şi Luca au fost aruncaţi la podea.

— Eşti bine? a întrebat-o Luca de îndată ce s-a

ridicat.

— Da.

Crissy reuşise şi ea să-şi revină şi încerca să-şi menţină echilibrul ţinându-se de bara aflată sub fereastra uriaşă de pe puntea de comandă. Chiar în faţa lor se înălţa silueta tancului, un pericol iminent pândind din întuneric. Mark aprinse farurile de pe punte încercând să prindă în lumina lor uriaşul aflat atât de aproape. Chiar în faţa lor apărea scris alb pe negru numele navei *Lucky Dragon.*

— Iisuse! a şoptit Luca. Se pare că în orice moment putem intra în coliziune.

Nava a virat dreapta brusc şi Crissy a fost aruncată peste Luca, trântindu-i pe amândoi la podea. S-au ridicat din nou şi şi-au concentrat iar atenţia asupra tancului ce se legăna în valurile stârnite de schimbarea cursului navei lor.

— Trebuie să ne îndepărtăm cu încă cel puţin trei sute de metri. Unda ne-ar putea arunca în tanc.

Abia făcuse Luca această remarcă şi *Sea Nymph,* condusă de Mark, a făcut un viraj mai scurt decât cele precedente. Tancul aflat în faţa lor se legăna periculos din pricina valurilor stârnite de vasul de croazieră.

Mark a reuşit să pună nava pe direcţia de mers şi a reglat şi farurile, astfel încât să poată cerceta din priviri tancul. Acesta se balansa, valurile lovindu-se de punte şi dând impresia că

uriaşul se putea scufunda în orice clipă.

— Aproape am reuşit, le-a strigat Mark.

Pe măsură ce se depărtau, Mark mărea viteza de deplasare, ducând *Sea Nymph* cât mai departe de *Lucky Dragon* şi prin urmare şi de pericol. Crissy şi Luca şi-au părăsit locurile din faţa uriaşei ferestre şi s-au îndreptat către locul în care se afla Mark, la comanda navei.

— Ai făcut un lucru minunat în seara aceasta, o faptă eroică, i-a spus Luca.

— Oricine ar fi făcut acelaşi lucru având în vedere situaţia în care se afla nava. Acum încep să mă întreb cine a pus la cale toată povestea.

— Ştiu în mod sigur că Valentin este implicat. L-am văzut cum a încercat să părăsească nava ceva mai devreme, dar Luca l-a împiedicat s-o facă.

— Poate reuşim să aflăm ceva de la el.

— Unde este acum? a dorit Mark să ştie.

— Legat, într-una din bărcile cu motor, pe punte unde se află şi restul bărcilor de salvare.

— Voi stabili coordonatele şi apoi voi pune nava pe pilot automat, a hotărât Mark.

— Iar noi vom merge să vedem ce se întâmplă cu ceilalţi ofiţeri. Trebuie să înceapă să-şi revină.

Luca a luat-o de mână şi au pornit în grabă către ieşirea de pe puntea de comandă. Au deschis uşa şi tocmai în acel moment, căpitanul Papadopolis însoţit de alţi doi ofiţeri se apropiau în fugă.

— Cum te simţi, căpitane?

— Bine, presupun că nu mi s-a întâmplat nimic grav. Cine pilotează nava?

Luca l-a informat pe scurt despre tot ceea ce se întâmplase. Când şi-a terminat povestirea, căpitanul s-a întors către cei doi ofiţeri:

— Thrassos, tu şi Malinakis mergeţi şi luaţi-l pe Petrov şi duceţi-l direct la arest. Cred că la discotecă se mai află pasageri aşa încât trebuie să fiţi cât mai discreţi cu putinţă. Când terminaţi cu el veniţi neîntârziat pe puntea de comandă. Va trebui să-l escortaţi şi pe Mark Vilos, jos, la arest. Apoi aduceţi trei saci de la morgă astfel încât să evităm răspândirea veştilor despre uciderea celor trei ofiţeri. Pasagerii nu trebuie să afle nimic din cele întâmplate.

— Cred că eu ar trebui să cobor la infirmerie, acum. În urma manevrelor bruşte este posibil să existe pasageri cu probleme. Şi voi pregăti şi morga pentru primirea celor trei. Cred că ar trebui să mergi cu mine, i-a spus lui Crissy luând-o de mână.

Căpitanul Papadopolis a privit-o pe Crissy şi a spus:

— Eşti eroul sau mai bine spus, eroina, acestei seri şi nu ştiu cum vom putea să-ţi mulţumim pentru ceea ce ai făcut.

— Am fost deja răsplătită, căpitane, a şoptit ea strângând mâna lui Luca.

Au părăsit cabina de comandă şi au pornit de-

a lungul culoarului. Când au ajuns în capătul scărilor, au rămas înmărmuriţi: o explozie puternică s-a produs în spatele lor. Au pornit înapoi în fugă.

Mark şi căpitanul Papadopolis cu feţele lipite de geam, încercau să desluşească ce se întâmpla. Crissy şi Luca li s-au alăturat. În depărtare, o minge de foc gigantică se înălţa către cer şi bucăţi din *Lucky Dragon* zburau în noapte deasupra flăcărilor izbucnite la bordul navei.

— Mă întreb ce a cauzat explozia, a murmurat Luca. A existat o bombă cu ceas probabil. Am fost la un pas de a sări în aer. Poate că tangajul puternic provocat de manevrele de pe *Sea Nymph* au declanşat un mecanism montat la bordul tancului.

— Vom afla în curând, a fost de părere căpitanul.

Crissy şi Luca au părăsit puntea de comandă şi s-au îndreptat, din nou, către infirmerie.

— Crezi că ai putea să-i dai Voulei o mână de ajutor? Mă tem că va avea nevoie de cineva alături de ea după cele întâmplate.

— Desigur. Nu văd ce m-ar putea împiedica.

— Îţi va sta foarte bine îmbrăcată cu un halat de asistentă, a zâmbit Luca.

Încerca să-i abată gândurile de la cele întâmplate. Era conştient de faptul că evenimentele petrecute în acea seară ar fi putut să tulbure pe oricine, fie bărbat sau femeie.

Crissy dovedise că era capabilă să se stăpânească perfect, ceea ce de altfel şi făcuse pe toată durata coşmarului pe care îl trăiseră împreună. Îşi învinsese spaima, teama de moarte, încercând să ajute pentru a preveni producerea dezastrului. Dar Luca era conştient de faptul că putea să urmeze o cădere nervoasă în urma şocului prin care trecuse. Dorea să o ţină cât mai aproape de el şi mai ales să o vadă implicată permanent într-o activitate ce ar fi putut să-i ia gândurile de la evenimentele nopţii.

— Crezi că trebuie să mă schimb repede? Aş putea să vin eu la infirmerie, ceva mai târziu.

— Arăţi perfect. Poţi răspunde la telefon, poţi scrie numele pacienţilor în registru, poţi face programări. Crede-mă, poţi face o mulţime de lucruri, în ciuda faptului că porţi rochie de seară.

Valentin a auzit explozia şi chiar a simţit căldura provocată de uriaşa minge de foc. Calculele lui fuseseră greşite, dar nu purta nicio vină. Oricum, în ceea ce-l privea, nu mai avea nicio importanţă. Nu dorea decât un singur lucru, să scape de pe *Sea Nymph* cât mai repede cu putinţă. Continua să frece banda adezivă de-a lungul marginii metalice, deşi era conştient că nu avea prea mult timp la dispoziţie mai înainte ca cineva să vină după el.

S-a săltat pe vine şi prinzându-se de marginea bărcii a reuşit să se echilibreze. Ridicându-se în picioare s-a aruncat peste banchetă încercând să

ajungă la panoul de comandă. A apăsat butonul pentru a porni motorul bărcii, apoi s-a ascuns din nou în interiorul ei. În barcă exista un mecanism din fibră de sticlă care dispunea de o telecomandă. A găsit-o sub scaunul rezervat conducătorului. Apăsând un buton a ridicat barca peste bordul navei. Aceasta se legăna de parâmele de care era prinsă. Se afla la o înălţime de cinci punţi deasupra mării. Nava aproape atinsese viteza de croazieră şi curenţii de aer făceau ca barca să se balanseze cu putere. Apăsând un alt buton a reuşit să activeze sistemul de coborâre.

A privit în jos. Apele mării încă nu se liniştiseră în jurul navei după manevrele menite să evite coliziunea şi ca urmare a exploziei. La toate acestea se adăugau valurile ce rămâneau în urma navei ca rezultat al deplasării acesteia. Cu toate acestea era sigur că va reuşi să aşeze barca pe apă fără probleme, chiar în ciuda faptului că mâinile şi picioarele sale erau încă imobilizate de banda adezivă.

Cobora, mai jos, tot mai jos. În cele din urmă, barca a atins suprafaţa apei cu o izbitură puternică ce a făcut-o să tremure. Pentru o clipă, Valentin şi-a spus că barca avea să se desfacă în bucăţi din pricina şocului. A aşteptat văzând mai apoi că temerile lui nu se adevereau deşi apa pătrunsese în barcă. A apăsat următorul buton care trebuia să elibereze parâmele de care era legată barca. S-a făcut una cu fundul bărcii, ştiind

că ar fi putut să-l izbească purtate de forţa vântului. O lovitură în cap ar fi însemnat sfârşitul pentru el. Cablurile erau făcute din împletituri metalice fine, dar rezistente. Barca se afla pe mare, liberă. Se legăna, se balansa periculos şi Valentin se ţinea bine de scaunul rezervat conducătorului de barcă. Scăldat în apa mării, încerca să se ridice şi să ajungă la cheia care trebuia să-l ajute să pornească motorul. Era o misiune dificilă având în vedere balansul bărcii.

După câteva minute, deodată, cu totul pe neaşteptate, barca a rămas nemişcată. *Sea Nymph* se pierdea în noapte şi prin urmare, apa mării începea să se liniştească. A zâmbit. Tot ce avea de făcut era să se instaleze în scaun şi să pornească barca manual.

Cu un efort supraomenesc a reuşit. Motorul a prins viaţă şi în clipa următoare Valentin a prins cârma. Era conştient de valurile ce urmau să apară, dar era gata să le înfrunte. Odată ce ajungea în apele braziliene era ca şi liber şi avea să găsească pe mal un adăpost fără mari probleme. Avea suficienţi bani la el, în centura lată, ca o bustieră, sub vesta protectoare. A mai aruncat o ultimă privire către *Sea Nymph.*

Tot ce mai am de făcut este să iau legătura cu Vilos, bătrânul. Este posibil să nu mai vrea să-mi dea banii, dar nu-i voi acorda şansa să aleagă. Ori plăteşte, ori vorbesc.

Crissy şi Luca au ajuns la infirmerie. Luca a

descuiat uşa. Voula se afla aşezată în faţa biroului şi tocmai punea telefonul în furcă.

— Pentru Dumnezeu, ce se întâmplă? Aproape am fost aruncată din pat aşa că am ştiut că trebuie să vin aici cât mai repede.

— Am fost prinşi într-o mică furtună tropicală. De genul celor care vin şi dispar în interval de câteva minute. Totuşi, pentru navă nu a fost uşor.

Voula a aruncat o privire scurtă evaluând starea hainelor celor doi. Nu părea convinsă de explicaţie dar nu a făcut niciun comentariu ci a răspuns scurt.

— Da, înţeleg.

— Este exact ce vei spune şi pasagerilor, a îndemnat-o Luca remarcând expresia de pe chipul ei. Ţie îţi vom spune întreaga poveste ceva mai târziu. În cel mai scurt timp, trei cadavre vor fi aduse la morgă. Trebuie să facem pregătirile necesare.

— Trei cadavre? Ce se-ntâmplă?

— Mai târziu, Voula. Nu este timp acum. Ce probleme ţi-au fost comunicate la telefon?

— Avem opt pasageri cu probleme, care vor sosi în cel mai scurt timp. Zece sau doisprezece au sunat pentru programări. Până acum nu avem niciun caz mai grav. Slavă Domnului că totul s-a petrecut la miezul nopţii. Cei mai mulţi dintre pasageri părăsiseră discoteca deja. Mulţi alţii erau beţi şi s-au amuzat pe seama celor întâmplate. Restul pasagerilor dormeau adânc. Probabil unii

dintre ei au fost azvârliţi din pat, aşa încât vom avea doar accidente minore.

S-a auzit o bătaie în uşă.

— Este timpul să trecem la treabă, le-a îndemnat Luca pe Crissy şi pe Voula.

— Eşti gata? s-a adresat el lui Crissy.

— Unde pot găsi un halat?

Georgios Vilos s-a prăbuşit în fotoliu. *Am pierdut tot. Absolut tot.* Trăia o senzaţie ciudată. Părea că tot sângele i se scurgea din trup. Fiecare strop de viaţă se stingea. Nu mai avea pentru ce trăi. A aruncat o privire către fotografia ce înfăţişa mândria flotei sale, *Sea Nymph,* ce se afla deasupra şemineului. Se gândea la culmile pe care reuşise să le atingă, la succesul în afaceri şi la măreţia atinsă de compania familiei sale pentru care muncise din greu şi pe care îşi dorise să o lase moştenire fiului său. Dar în acel moment nu mai avea un fiu. Nu mai avea un moştenitor.

S-a aplecat, a tras sertarul de jos al biroului şi a luat obiectul din plastic şi metal aflat sub un vraf de hârtii. A privit apoi pistolul Glock Parabellum de 9 mm. L-a scos din tocul de plastic şi l-a aşezat în faţa sa pe birou, alături de telefonul mobil. Georgios cunoştea prea bine modelul de pistol; siguranţa pistolului era încorporată în trăgaci. Ştia de asemenea că arma era încărcată, având şaptesprezece gloanţe dar era conştient de faptul că nu avea nevoie de mai mult de unul pentru ceea ce urma să facă.

Şi-a dus pistolul la tâmplă. Era rece. Dar această senzaţie nu a durat mai mult de o clipă. A apăsat pe trăgaci. Zgomotul produs la descărcarea pistolului a fost ultimul lucru pe care l-a mai auzit înainte de a se prăbuşi peste birou. Arma i-a căzut din mână, alunecând pe podea. Afară, ploaia bătea ritmic în ferestre, dar Georgios Vilos nu o mai auzea.

Sea Nymph s-a apropiat de port, alunecând încet pe apă. Era ora nouă dimineaţa şi pasagerii erau aliniaţi de-a lungul balustradelor. Făceau fotografii sau înregistrau pe camera video sosirea navei în portul Belém. Apele din jurul portului nu erau suficient de adânci pentru *Sea Nymph,* aşa că nava a ancorat mai departe. Şalupele urmau să ducă pasagerii până în port de unde aveau să pornească în excursiile organizate pentru ei. Toată lumea comenta întâmplările de peste noapte, manevrele navei de fapt, deşi cei mai mulţi dintre ei nu le simţiseră fiind adormiţi. Fuseseră câţiva răniţi, cei mai mulţi persoane în vârstă şi aceştia erau cei care etalându-şi vânătăile şi zgârieturile, răspândiseră povestea despre cele întâmplate peste noapte. Din fericire nimeni nu fusese rănit în mod grav. Cei care auziseră explozia au fost liniştiţi spunându-li-se că un tanc luase foc, dar acesta nu pusese în pericol, în niciun fel, siguranţa navei pe care se aflau.

Când au coborât din bărcile care i-au dus pe ţărm, în Belém, portul era o masă colorată şi

zgomotoasă. Au fost întâmpinaţi de vânzători ambulanţi care ofereau spre vânzare statuete sculptate în lemn, picturi, bijuterii şi chiar fructe tropicale. La numărul mare de vânzători se adăugau cerşetorii şi hoţii de buzunare. Pe plaja alăturată pontonului se dansa în ritmul muzicii asurzitoare.

Dansatorii întâmpinau turiştii cu strigăte, fluturând din mâini.

De-a lungul străzii paralelă cu plaja se aliniau magazine şi hanuri. Magazinele ofereau o gamă uriaşă de nimicuri ce puteau fi considerate suveniruri. Numai că pasagerii de pe *Sea Nymph* erau deja aşteptaţi de autocarele ce urmau să-i ducă în excursie.

Aflată pe puntea ce adăpostea piscina, Crissy imortaliza agitaţia colorată, pestriţă de pe ţărm. Lucrase până târziu la infirmerie, apoi a aţipit câteva minute după care s-a trezit pentru că Luca dorea să o ducă la plimbare prin oraşul Belém.

Pasagerii care doreau să debarce părăsiseră deja nava şi în jur plutea liniştea. A coborât pe puntea unde se afla *cafeteria* pentru a lua micul dejun. După ce şi-a umplut tava, a ieşit pe punte unde nu i-a fost greu să găsească o masă chiar în dreptul balustradei. Erau puţini turişti pe punte şi poate tocmai de aceea câţiva membri ai echipajului profitau de aceste momente pentru a lustrui puntea şi pentru a pune lucrurile în ordine. Soarele strălucea cu putere şi aerul era umed,

fierbinte, dar culorile oferite de vegetaţia de pe mal reuşeau parcă să alunge disconfortul. Pe partea opusă malului în apropierea căruia era ancorată nava a descoperit un adevărat furnicar uman: case din lemn, dărăpănate, multe arătând ca nişte barăci, se înălţau în mijlocul vegetaţiei tropicale. Fiecare colibă dispunea de un ponton propriu unde era ancorată o garico.

Dar liniştea şi gândurile referitoare la viaţa acelor locuitori ai junglei i-a fost tulburată de urletul unor motoare ce se apropiau de *Sea Nymph.* Ţipătul ascuţit al sirenelor şi urletul motoarelor alungau pacea dimineţii şi totul era cauzat de o seamă de ambarcaţiuni militare ce se năpustiseră către ei venind dinspre ţărm. Privind către port a observat că mulţimea colorată de pe ţărm rămăsese nemişcată urmărind ce se întâmpla atât pe apă cât şi pe mal, unde cu doar câteva minute mai înainte apăruseră o sumedenie de vehicule militare în care se aflau soldaţi sau poliţişti. Toţi erau înarmaţi nu numai cu arme uşoare ci duceau cu ei chiar şi arme automate de mare calibru.

Sorbind din cafea, Crissy s-a întrebat: *Asta ce mai poate fi?*

S-a ridicat pentru a vedea mai bine ce se întâmpla şi a observat că toate ambarcaţiunile aveau o singură ţintă: *Sea Nymph.* Armele automate aflate la bordul ambarcaţiunilor erau aţintite asupra navei de croazieră şi fiecare soldat

avea aţintită arma tot asupra navei. A pus ceaşca pe masă şi a pornit în goană către infirmerie în căutarea lui Luca. În drum a întâlnit ofiţeri care alergau în sus pe scări dornici să ajungă pe puntea de comandă.

Uşa infirmeriei era deschisă şi a intrat. Voula se afla la biroul ei:

— Deja te-ai întors? i-a zâmbit.

— Luca este aici?

— Este în cabinet. Consultă ultimul pacient. Sau cel puţin aşa speram. A fost o noapte de groază, dar ştii prea bine, de fapt. Ce s-a întâmplat? Arăţi de parcă ai văzut o stafie.

— Nu ştiu ce se întâmplă, dar o flotă întreagă se îndreaptă către *Sea Nymph* şi cred că au înconjurat deja nava.

Totul mi s-a părut înspăimântător.

— Iisuse! Oare despre ce e vorba? Cred că s-ar putea să aibă legătură cu întâmplarea de noaptea trecută.

Luca şi Crissy găsiseră timp să-i povestească tot ce se petrecuse în acea noapte.

— Am să-i telefonez Anastasiei. Poate că ştie despre ce e vorba.

A ridicat receptorul şi a format numărul.

Crissy bătea cabina în lung şi în lat vădit agitată. În cabina alăturată auzea vocea lui Luca punând întrebări pacientului şi în acelaşi timp încerca să-şi dea seama ce informaţii primea Voula.

— Te ţii de glume cu mine?

Ochii Voulei deveniseră parcă mai mari, de uimire.

— Şi noi ce facem?

Crissy o privea încordată. Voula bătea cu unghiile portocalii biroul cu un aer îngrijorat. Când a închis a privit-o pe Crissy:

— N-o să-ţi vină să crezi.

— Ce este?

— S-a pus sechestru pe navă.

— Sechestru? Ce înseamnă asta?

— Asta înseamnă că aici debarcăm, draga mea.

— Debarcăm?

Luca tocmai ieşea din cabinet însoţind un domn mai vârstnic.

— Domnule Schroeder, vă veţi simţi bine. Faceţi ce v-am spus eu şi dacă mai apar probleme, vă rog să-mi telefonaţi.

— *Danke. Danke.*

Luca a deschis uşa şi după ce bătrânul a ieşit a închis-o la loc şi apoi a zâmbit către Crissy.

— Ţi-a plăcut atât de mult aici încât nu poţi sta departe de noi.

— Da. Ai dreptate, dar mai am un motiv pentru care mă aflu aici.

— Luca, s-a pus sechestru pe navă, a intervenit Voula.

— Ce spui?

— Am vorbit cu Anastasia. Crissy a văzut o

flotilă de bărci cu poliţişti la bord şi a venit direct aici. Atunci am telefonat Anastasiei.

— Dar de ce?

— Nici ea nu ştie.

Luca s-a apropiat de Crissy şi a înconjurat-o cu braţul pe după umeri, apoi cu cealaltă mână a deschis telefonul mobil şi a format numărul căpitanului.

— Demetrios! Luca sunt. Ce se întâmplă? Am auzit că s-a pus sechestru pe navă.

Crissy îl urmărea cu atenţie.

— Dar asta este de necrezut. Şi pasagerii? Echipajul?

A ascultat pentru câteva momente, apoi a spus:

— Bine, Demetrios. Voi rămâne la bord până când va fi debarcat şi ultimul pasager pentru a răspunde oricăror urgenţe medicale ce pot apărea, având în vedere situaţia creată. Bine. Da. Desigur. Vorbim mai târziu.

— Ei? Cum stăm? a întrebat Voula.

— Ai dreptate. Autorităţile din Belém au pus sechestru pe navă. Băncile au refuzat să-i mai acorde credit lui Georgios Vilos. Acesta nu a putut plăti datoriile scadente şi atunci au pus sechestru pe toate navele lui Vilos. Ciudat este faptul că nimeni nu reuşeşte să-l găsească pe Vilos. Nici la telefon nu răspunde.

— Iisuse! Dacă aş fi în locul lui m-aş ascunde sub pământ. Şi noi ce facem, Luca?

— Debarcăm. Toată lumea părăseşte nava. Când pasagerii se vor întoarce din excursii li se va permite să urce la bord pentru a-şi face bagajele apoi vor fi debarcaţi. Echipajul rămâne până la plecarea ultimului pasager apoi părăsim toţi nava.

— Dar unde vor merge? a întrebat Crissy.

— Pasagerii trebuie să-şi poarte singuri de grijă. Demetrios spunea că Biroul de informaţii încearcă să găsească o soluţie. Poate vor fi folosite autocarele pentru excursie astfel încât toţi să ajungă la hotelurile din Belém sau la aeroport. Cu alte cuvinte, pasagerii sunt pe cont propriu de acum înainte.

— Dar voi? Echipajul?

— Tot Biroul de informaţii încearcă să găsească mijloace de transport pentru a duce echipajul la aeroport. Demetrios îmi spunea că toţi membrii echipajului vor urca la bordul unei curse charter şi vor fi duşi la Atena. Cel puţin asta încearcă să facă.

— Nu pot să cred. Nu înţeleg. Şi banii voştri?

— Demetrios mi-a spus că nu vom fi plătiţi. Nimeni nu va primi niciun ban. Nici măcar el, căpitanul.

— Dar este revoltător!

Voula era furioasă la culme, rostind aceste cuvinte a lovit biroul cu pumnul.

— Aşa este! a fost de acord Crissy. Ce se întâmplă dacă unii dintre pasageri sau dintre membrii echipajului nu au bani pentru a sta la

hotel sau pentru a aştepta să fie urcaţi la bordul unui avion?

— Trebuie să se descurce. Cei mai mulţi dintre pasageri au cărţi de credit sau destui bani lichizi pentru a ajunge acasă sau pot telefona rudelor. În privinţa echipajului, lucrurile se schimbă. După cum se precipită evenimentele, se pare că imperiul lui Vilos se prăbuşeşte şi căpitanul mi-a dat de înţeles că vom fi cu adevărat norocoşi dacă obţinem o cursă charter pentru a ajunge la Atena. Mai mult de trei sute cincizeci de bărbaţi şi femei vor rămâne blocaţi aici dacă nu se găseşte o cursă charter. Cei mai mulţi dintre ei nu au bani pentru a se întoarce acasă, având în vedere că nu au primit niciun ban până acum. Majoritatea nu au rude care să dispună de bani pentru a-i scoate de aici.

— Este de necrezut! Nu se poate!

— Voula, ar trebui să începi să crezi şi să înţelegi că tot ce se întâmplă este adevărat. Trebuie să începem să ne strângem lucrurile pentru ca atunci când pasagerii au plecat să putem debarca şi noi. Eu voi fi printre ultimii care vor părăsi nava şi v-aş fi recunoscător dacă veţi rămâne alături de mine. Vor fi probleme, în mod sigur, când pasagerii vor afla ce se întâmplă.

Privind-o pe Voula cu atenţie, a adăugat:

— Dacă nu vrei să rămâi, te înţeleg perfect. Ştiu că nu vei primi niciun ban. Ai toate motivele să pleci odată cu ceilalţi pasageri, ca şi Crissy de

altfel.

— Eu voi rămâne cu tine, a spus Crissy.

— Mulţumesc.

— Şi eu. Nu-mi place deloc ce se întâmplă, dar voi rămâne.

— Mulţumesc, Voula. Mă voi revanşa faţă de tine într-un fel sau altul.

— Poate vei avea nevoie de o asistentă atunci când vei avea cabinetul tău. Se pare că lucrul acesta se va întâmpla mai curând decât ai bănuit.

— Da, cred că ai dreptate, râdea Luca. Crezi că ai putea să te obişnuieşti să trăieşti pe coasta Italiei, sau poate în Miami.

— Nu mi-ar fi greu să mă obişnuiesc, i-a zâmbit Voula.

— Perfect. Mai vorbim despre asta. Acum trebuie să împachetăm.

După plecarea Voulei, Luca a luat-o pe Crissy în braţe.

— Vrei să merg sus cu tine să te ajut?

— Nu. Mă descurc. Nu durează mult. Mă întorc repede pentru a te ajuta.

Căpitanul Papadopolis a intrat în infirmerie în acel moment.

— Ei bine, se pare că avem şi o zi tumultuoasă după o noapte încărcată de peripeţii.

Toţi trei au luat loc pe scaunele aflate în sala de aşteptare.

Luca s-a întors către Crissy, spunând:

— Mă bucur că ai rămas aici. Ceea ce vrea

căpitanul să ne spună te interesează în mod deosebit.

— Despre ce este vorba?

— Noaptea trecută, atunci când oamenii mei s-au dus să-l caute pe Valentin Petrov, acesta dispăruse deja.

— Cum? Dar este imposibil. Luca îl legase fedeleş.

— Tipul are talente asemănătoare cu cele de care se bucura Houdini, pentru că în mod cert a dispărut. Şi nu oricum, ci la bordul bărcii cu motor.

— Nu se poate! Nu pot să cred!

— Presupun că nu va reprezenta un pericol pentru tine, în viitor. Este un fugar de acum încolo. Doream să-ţi spun că el a fost un soi de intermediar între Georgios Vilos şi fiul său.

— Dar el a încercat să arunce nava în aer.

— Acesta este şi unul din motivele pentru care bănuim că îi trimitea mesaje lui Mark. Bănuim că Georgios Vilos a pus totul la cale pentru a încasa asigurarea.

— De necrezut! Doar nu dorea să arunce propria navă în aer cu atâţia oameni la bord?!

— Companiile de asigurări deja au oameni la bord. S-a aflat că *Lucky Dragon* era deţinut tot de Georgios Vilos, prin nişte companii intermediare. Şi acum ar mai fi ceva de discutat. Ce facem cu Mark Vilos? Vrei să depui plângere împotriva lui?

Crissy nu-şi credea urechilor. Pentru o clipă a

rămas împietrită. Nu ştia ce ar fi putut să răspundă.

— Pentru Dumnezeu! A încercat să o violeze, a intervenit Luca.

— Ştiu prea bine. Dar să nu uităm că el este cel care ne-a salvat vieţile prin manevrele efectuate noaptea trecută.

— Doar pentru că, întâmplător, Crissy aflase că nava va fi aruncată în aer şi că el era singurul care ştia ce trebuia făcut.

— Şi asta este adevărat. Totuşi, eu vreau să aud ce are Crissy de spus. Trebuie să înţelegeţi că este necesar ca Mark să fie dus la Atena unde va fi dusă şi nava, acesta fiind locul unde *Sea Nymph* a fost înregistrată.

Crissy îl privea gânditoare pe căpitan.

— Sunt tentată să spun că ar trebui lăsat liber şi să renunţ la acuzaţii. Dar ceea ce mă frământă este faptul că alte femei i-ar putea cădea victime. Nu ştiu dacă un tribunal în Grecia sau oriunde altundeva îl va găsi şi vinovat, dar voi face tot ce-mi stă în puteri pentru a-l vedea condamnat.

Luca a strâns-o la piept.

— Înţeleg. Cred că ştii că va trebui să mergi la Atena, a spus căpitanul.

— Când va sosi momentul voi vedea ce trebuie făcut.

— Foarte bine. Am înţeles. Acum trebuie să mă ocup de alte probleme. Vă doresc mult noroc amândurora.

— Sunt atât de mândru de tine, i-a şoptit Luca luând-o în braţe, după plecarea căpitanului.

— Mulţumesc, dar eu cred că fac ceea ce trebuie făcut. Nu-mi pasă din ce familie se trage sau cât de chipeş este sau cât de multe cunoştinţe legate de nave posedă. Mark Vilos reprezintă un risc pentru femei.

— Da, ai dreptate. Aş vrea să-ţi mai spun ceva, înainte ca Voula să se întoarcă aici.

— Da. Ascult.

— Vei pierde o săptămână de vacanţă acum, după sechestrul navei. Ce vei face în acest timp?

— Nu ştiu. Presupun că mă voi întoarce la lucru mai devreme cu o săptămână.

— La lucru? După ce ai pierdut o săptămână de vacanţă? Nu prea cred.

— Atunci…? Te-ai gândit la ceva anume?

— Poţi fi sigură. De vreme ce ţi s-a luat bucuria de a merge în Caraibe, cred că aş putea aranja ceva în St. Bart’s. Am un prieten care are o căsuţă acolo şi cred că s-ar bucura dacă aş lua o vacanţă şi m-aş duce acolo. Apă, soare şi… doar noi doi. Ce zici?

— Minunat!

— Ar putea fi o săptămână de miere, înainte de luna de miere. Cel puţin aşa m-am gândit eu. Tu ce părere ei?

— Cred că… tu glumeşti, Luca?!

— Nu, în mod sigur, nu. Vreau să mă căsătoresc cu tine.

Simţea cum faţa îi lua foc. Se îmbujorase, cum arareori i se întâmpla, dar în acel moment nu-i mai păsa de nimic.

— Chiar vorbeşti serios?

— Mai mult ca oricând. Te iubesc, Crissy şi vreau să fii soţia mea.

— Da. Da, da, da!

A luat-o în braţe şi a sărutat-o cu pasiune.

Uşa s-a deschis chiar în acel moment şi Voula a exclamat:

— Scuze! Oh, Doamne! îmi pare rău! Mă întorc mai târziu.

— Nu, nu! Nu pleca. Cred că vom lua un prânz împreună şi aşteptăm felicitări.

— Pentru ce? a întrebat Voula zâmbind cu un aer ştrengar.

— Pentru că urmează să ne căsătorim.

La o depărtare de câţiva metri de ţărm a oprit motorul şi a lăsat barca să plutească în derivă, fără a lua în seamă zgomotul pe care-l făcea aceasta lovind pietrişul de pe fundul apei. Chiar mai înainte ca barca să atingă ţărmul, a zărit doi bărbaţi alergând în direcţia lui.

— Prieten! *Amigo!* a început el să strige.

Nu ştia un cuvânt în limba portugheză, dar spera să se facă înţeles. Când s-au apropiat de barcă, cei doi au început să-l privească mai atent. Valentin a ridicat mâinile arătându-le că era legat.

Cei doi au izbucnit în hohote nebune de râs şi s-au apropiat şi mai mult. Unul dintre ei a scos un

cuţit pe care-i purta la brâu şi cu mişcări agile de cunoscător i-a eliberat mâinile şi picioarele.

— Mulţumesc. *Gracias.*

— Cu plăcere, i-au răspuns ei vorbind într-o engleză corectă, dar cu un accent destul de puternic.

Au tras barca, urcând-o pe mal şi au legat-o de un palmier, apoi l-au însoţit către casa aflată ceva mai sus. Râdeau şi îl băteau pe umeri cu un aer protector.

Casa, o baracă din scânduri, adăpostea două femei. Una stătea întinsă pe o canapea şi fuma, iar cealaltă pe o saltea aşezată direct pe podea. Păreau amândouă bete, la fel ca şi bărbaţii, de altfel. Unul dintre bărbaţi i-a oferit o ţigară pe care a luat-o deşi nu era fumător. Nu voia să fie considerat nerecunoscător. Când i-au turnat de băut, a privit lichidul ridicând paharul în lumină.

— Ce-i asta?

— Rom, prietene. Foarte proaspăt. Foarte bun. Noi îl facem.

Valentin a luat o înghiţitură zdravănă. Era tare, agresiv, dar i-a încălzit stomacul, dându-i o senzaţie plăcută, l-a întrebat dacă ar fi putut să-l ajute să ajungă la Belém, la aeroport. Le-a promis să-i plătească generos. Şi-a scos portofelul din geanta de voiaj şi le-a arătat că avea bani, dar nu le-a spus nimic de cingătoarea pe care o purta pe dedesubt.

Cei doi l-au asigurat că-l vor duce la aeroport.

Continuau să-l bată pe umăr şi să-i ofere de băut. Una dintre femei, aranjându-şi bluza decoltată pe care o purta s-a ridicat şi a deschis radioul, căutând un post cu muzică de dans Latino. În acel moment ar fi putut să-i ucidă pe toţi patru, cât ai clipi şi să încerce să ajungă singur la Belém, dar se temea că barca ar fi putut fi recunoscută. Prin urmare era mai bine dacă se deplasa către Belém însoţit de localnici.

Unul dintre cupluri a început să danseze. Femeia se contorsiona obscen în jurul bărbatului scund şi îndesat, lăsându-şi sânii să iasă de sub bluza cu bretele, ridicându-şi sarong-ul, şi dezvelindu-şi pelvisul pe care-l expunea cât mai făţiş. Ceilalţi doi râdeau cu hohote, băteau din palme şi îi încurajau să danseze. Valentin râdea şi el, bătea din palme, prefăcându-se că se distra de minune.

În tot acest timp îi turnau băutură, pahar după pahar. Curând cele două cupluri dansau alături, schimbând partenerii. Ceva mai târziu, una dintre femei l-a luat de mână pe Valentin. Acesta a avut intenţia de a se trage înapoi. Femeia, şi mai ales atingerea ei, îi făcea greaţă. Dar aceasta l-a înşfăcat de mână aşa încât nu a avut de ales şi s-a ridicat în picioare alăturându-se dansatorilor. Femeia oacheşă care-l invitase la dans, l-a purtat în mijlocul încăperii şi ceilalţi i-au înconjurat, bătând din palme, în ritmul muzicii. Continuând să bea rom, Valentin a oferit un spectacol demn de

un adevărat dansator. Erau nişte ţărani jegoşi, împuţiţi, dar ei reprezentau un bilet de călătorie pentru el.

Spre dimineaţă, şi-a dat seama că era beat, dar nu-şi permitea să-şi piardă cunoştinţa. Nu se putea lăsa doborât. Era un gând care nu-i dădea pace. Prin urmare a continuat să danseze, permiţându-i femeii să se apropie de el, să-l atingă, să-l excite aşa cum îşi închipuia ea. Apoi, fără să ştie exact ce se întâmpla, întreaga încăpere a început să se învârtă în jurul său şi s-a prăbuşit la podea. Mai înainte de a-şi pierde complet cunoştinţa a zărit chipurile celor patru aplecându-se asupra lui. Hohoteau, băteau din palme şi dinţii lor păreau nefiresc de albi în contrast cu tenul măsliniu.

N-ar fi putut să spună cât timp a zăcut inconştient, dar când a început să-şi revină, simţea pe faţă şi pe trupul complet gol, razele fierbinţi ale soarelui. Mai simţea şi o mişcare. Dar nu se afla în barcă. Nu. Apoi, cuprins de groază şi-a dat seama că mâinile şi picioarele erau legate în jurul unui trunchi de palmier.

Când şi-a recăpătat stăpânirea de sine, a încercat să vorbească şi a înţeles că avea gura acoperită cu bandă adezivă. Nu reuşea să scoată un sunet. Trupul i-a fost scăldat brusc în sudoare – spaima punea stăpânire pe el. Broboane de sudoare îi alunecau pe frunte şi a încercat să se elibereze, smucind braţele şi picioarele.

Cei doi bărbaţi s-au oprit şi l-au lăsat la pământ cu trunchiul de palmier deasupra lui. L-a privit pe cel aflat la picioarele lui. Pe celălalt nu-l putea zări, aflându-se în spate. A privit în dreapta. Pădure tropicală deasă. În stânga un fel de eleşteu.

Fără niciun avertisment, cei doi l-au ridicat de la pământ şi au început să legene trunchiul de palmier dintr-o parte în alta. Valentin se simţea plutind, apoi dintr-odată şi-a luat zborul cu o smucitură puternică către ceea ce părea a fi un eleşteu. În momentul în care trupul său a atins apa, s-au produs valuri şi în clipa următoare a simţit atingerea aspră a aligatorilor ce alunecau pe lângă el.

Prima muşcătură a simţit-o la picioare. Cea de-a doua i-a smuls stomacul.

Pe cea de-a treia nu a mai simţit-o.

Luca a rezervat o cameră la Belém Palace şi după aceea a luat bilete de avion, pentru dimineaţa următoare către St. Bart’s via St. Vicent. În aceeaşi seară au sosit în restaurantul hotelului Monika, doctorul Von Meckling şi Jenny, chiar după ce Luca şi Crissy se aşezaseră la masă.

— Ce păcat că aţi luat o masă pentru două persoane, s-a arătat Monika dezamăgită. Nu vreţi să vă mutaţi? Am putea lua o cină încântătoare, împreună.

— Am început deja să mâncăm. Altfel ne-ar fi făcut plăcere.

Luca vorbea uşor distant.

— În ce direcţie veţi porni? a dorit Jenny să ştie.

— Către St. Bart’s, i-a răspuns Crissy.

— St Bart’s?! Am auzit că este una dintre cele mai „tari” insule. Totdeauna mi-am…

Glasul lui Jenny s-a pierdut când a simţit privirile Monikăi aţintite asupra ei. Probabil că Jenny nu avea voie să-şi exprime astfel de opinii de faţă cu doctorul Von Meckling, şi-a spus Crissy.

— Mergem acolo pentru o vreme să sărbătorim, a adăugat Luca.

— Şi ce anume doriţi să sărbătoriţi? a întrebat Monika.

— Ne vom căsători curând, a spus Crissy.

Lui Jenny i-a căzut faţa. Brusc o expresie de ură profundă a apărut în ochii ei. Monika, pe de altă parte, părea sincer încântată.

— Scumpa mea Crissy, trebuie să-mi faci o vizită în Viena sau să mă inviţi la tine. Ai cartea mea de vizită. Sunt sigură că ne putem întâlni şi la Florenţa sau oriunde vă veţi stabili.

— Ar fi minunat, a asigurat-o Crissy.

— Da, aşa este, a spus şi Luca, dar cu răceală.

— Trebuie să ţinem legătura. Mă voi gândi la tine, scumpa mea, a mai adăugat Monika, trimiţându-i un sărut, în zbor.

— Mulţumesc, Monika.

Când în sfârşit au plecat, Crissy şi Luca şi-au stăpânit cu greu hohotele de râs:

— Ce vrăjitoare, această Monika Graf! O adevărată zmeoaică! zâmbea Luca.

— Da, dar să nu uităm că la început a fost drăguţă cu mine. Motivele au mai puţină importanţă. Pot spune că m-a învăţat multe lucruri.

— Prietena ta nu părea prea fericită.

— Nu. Mi-a spus că se mărită cu el pentru bani şi aşteaptă cu nerăbdare să-l vadă mort.

— Va suferi nespus atunci când va afla că cei din familia lui au gene longevive.

— Ce spui?

— Aşa este. Cei din familia Von Meckling trăiesc până la nouăzeci de ani; unii au trăit şi o sută.

— Într-adevăr, Jenny va fi nefericită.

— Iar Monika o va scoate din minţi, vârându-şi nasul în toate treburile ei.

— Îmi pot imagina cum va fi.

— Hai, mai bine să schimbăm subiectul şi să vorbim despre noi, a îndemnat-o Luca.

— Excelentă idee.

— Bun! Atunci, după ce mâncăm, mergem direct sus.

— Cred că acesta este sfatul medicului!

picanterii literare

JUDITH GOULD
CORABIA VISURILOR

Femei frumoase, bărbați bogați și atrăgători. Intrigă, sex, pasiuni și mai ales mister; despre toate acestea poți afla dacă urci pe corabia visurilor în compania celebrei **Judith Gould**.

ISBN: 978-973-150-008-5

34.80 lei